

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RESMİ ROMAN UYARLAMASI

GOD OF WAR

J.M. BARLOG

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SAVAŞ TANRISI'NIN ŞİMDİYE
KADARKİ EN DUYGUSAL VE ZORLU
YOLCULUĞUNDA SİZ DE KRATOS VE
OĞLU ATREUS'A KATILIN...

GOD OF WAR

RESMİ ROMAN UYARLAMASI

Olimpos Tanrıları'ndan aldığı intikamın üzerinden yıllar geçen Kratos, artık hayatına İskandinav tanrılarının ve canavarlarının diyarında devam ediyordu. Bu sert ve amansız topraklarda hayatta kalmak için savaşması gerekiyordu... ve oğluna da bunun nasıl yapılacağını öğretmesi. *God of War*'un şaşırtıcı yeniden anlatımı, serinin tatminkâr savaş sahnelerini, nefes kesici atmosferini ve güçlü kurgusunu bir üst seviyeye taşıyor.

God of War 2'nin senaryo danışmanı J. M. Barlog'un *God of War* oyun serisinin direktörü ve yazarı Cory Barlog'la işbirliği yaparak yazdığı roman, hem oyunun hayranları hem mitoloji tutkunları hem de fantastik edebiyat severler için eşsiz bir okuma vadediyor.

Çeviren: Cihan Karamancı

GODOFWAR.PLAYSTATION.COM

© 2018 SONY INTERACTIVE ENTERTAINMENT LLC. GOD OF WAR,
SONY INTERACTIVE ENTERTAINMENT LLC.'NİN TESCİLLİ MARKASIDIR.

www.ithaki.com.tr

9 786053 758730

ithakiyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

J.M. Barlog, Chicago doğumlu Vietnam gazisi gazisi J.M. Barlog'un *Windows to the Soul* adlı romanı "Love is Murder" Mystery Conference'ta En İyi Macera Romanı Ödülü'nü kazandı. *God of War 2* için senaryo danışmanlığı yaptı. *God of War* yazarın on ikinci romanıdır.

God of War
J.M. Barlog

Orijinal Adı: *God of War: Official Novelization*

İthaki Yayınları - 1448

Yayın Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Alican Saygı Ortanca*
Düzeltili: *Emre Aygün - Ömer Ezer*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı Kasım 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-375-873-0

Sertifika No: 11407

© 2018 Sony Interactive Entertainment LLC. *God Of War*,
Sony Interactive Entertainment LLC.'nin Tescilli Markasıdır.

God of War: Resmi Roman Uyarlaması'nin bu çevirisi ilk kez 2018 yılında
Titan Publishing Group Ltd. ile yapılan anlaşma sonucunda yayımlanmıştır.

Bu eserin tüm hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No 1/7-B Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

J.M. BARLOG

GOD OF WAR

RESMİ ROMAN UYARLAMASI

Çeviren

Cihan Karamancı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ithaki

Bu kitabı mümkün kılan *God of War*
yazar ekibi Matt Sophos, Rich Gaubert,
Orion Walker, Adam Dolin'e ve *God of War*
oyunlarının direktörü Cory Barlog'a
bilhassa teşekkürler.

ÖNSÖZ

Bir ebeveyn olmak oldukça berbat. Aynı zamanda da öyle harika ki. Mücadeleler ve belirsizlikler daimî olsa da karşılığını alabildiğin şeyler çok seyrek. Fakat o güzel anlar tek tük olsa bile duygusal olarak o kadar yoğun ki sizi kolayca bir sonrakine taşıyabiliyorlar.

Yaratıcı sürecin de ebeveyn olmaya çok benzediği görüyordum. Ona kendini neyin beklediğine dair zerre kadar fikri olmayan birinin hevesi ve tutkusuyla girişiyorsunuz. Sonra durumun hakikati çarçabuk kafanıza dank ediyor. Duygusal türbülans ve uykusuzluk maratonu kışınıza o kadar sert bir tekme atıyor ki alnınıza Adidas damgası çıkıyor. Sonsuzluk gibi geçen topyekûn bir karmaşanın, suratınıza yediğiniz sürpriz yumrukların ve ne yaptığınızı bilmediğinizi neşyle hatırlatıp duran kafanızdaki o ufacık sesin ardından coşku dolu tek bir netlik âni yakalıyorsunuz. İşte o zaman bitmek bilmeyen yıldızsız bir geceyle örtülü bomboş bir okyanusta mahsur kalmışsınız ve karşınıza bir cankurtaran sandalı çıkmış gibi o âna sımsıkı sarılıyorsunuz. Aslında bir

açından kurtuluyorsunuz da, çünkü o katiyet anları pek uzun sürmüyor. Fazla geçmeden kuşku ve korku köpekbalıkları bulanık sulara tekrar turlamaya başlayıp çıplak bacaklarınıza sürtünüyor, ödünüzü bokunuza karıştırıyor. Bu anlattıklarım kulağa biraz melodramatik gelebilir ama güvenin bana; cevabını bir türlü bulamadığınız bir muammanın sularında yüzerken sahiden de kahrolası köpekbalıkları sizi ayak parmaklarınızdan başlayarak yiyecekmiş gibi hissediyorsunuz.

Uzun yıllar süren yolculuğunuz boyunca iyi ve kötü anlar topluyorsunuz. Eğer şanslıysanız iyilerin sayısı kötülerden çok daha fazla oluyor ama son sayımda nasıl bir sonuç çıkarsa çıksın elinizde daha fazla kötü kalmış gibi hissediyorsunuz. Yıllar geçtikçe harikulade bir şey gerçekleşiyor; gecenin karanlığı yerini yıldızların loş parlıtısına bırakıyor. Sonra âdeta bilinmeyen bir tür kara büyü'nün etkisiyle ufuk yaklaşan güneşin akkor ışığına boğuluyor. Ansızın her şeyi çok daha net görmeye başlıyorsunuz. Hâlâ uçsuz bucaksız bir okyanusun ortasındaki ufakık bir cankurtaran sandalına tutunuyorsunuz ama hey, en azından artık hava karanlık değil.

İşte önemli olan bu küçük zaferler: hem hayatta hem de yaratıcı süreçte.

Yaratıcı yolculuğun ve ebeveynlik yolculuğunun vasıflarından biri de bilmediğinizi bilmenizdir. Hayatta en zor öğrendiğim ders bu oldu. “Bilmiyorum,” demek öyle güç ki. Özellikle de başka biri sizden cevap bekliyorsa. Bu dersin asıl trajedisi de bir ebeveyn olarak çocuğunuza her şeyin kontrolünüzde olduğunuzu yansıtmaya çalışmak gibi bir çabanın içinde bulunmanız. Siz onlar için istikrar sağlayıcı bir güçsünüz. Onların dayanağısınız. Fakat aslında tıpkı çocuğunuz gibi siz de içten içe gelecekte emin değilsiniz. Ancak bilinmeyenin karşısında bir özgüven sergilemeniz gereken bir duruma düşerseniz ne yaptığınıza dair hiçbir fikrinizin olmadığını anlıyorsunuz. Fakat bilmek bazı açılardan abartı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lıyor. Her şeyin nasıl sonuçlanacağı bilmekte değil, gelen her âna kucak açmakta ve birlikte çalışarak o küçük zaferleri keşfetmekte yatıyor. İdareyi elinize almak kadar kontrolü bırakmak da, gelecekte nasıl olmanız gerektiğini düşünmektense birbirinizi o anda olduğunuz gibi görmekte yatıyor.

Çünkü hayat ve ebeveynlik –ve tabii yaratma süreci– yolculuğunda önemli olan nereye gittiğiniz değil; ayrıca bu işi yalnız yapmadığınızı anlamanın cidden yardımı dokunuyor. Babam olmasaydı buraya asla gelemezdim. Benliğimin her zerresini yolculuğumuza borçluyum. Şimdi bana bu yolda rehberlik etmeleri için hem babamdan hem de annemden bir ömür boyu edindiğim bilgilerle donanmış olarak aynı gezintiye kendi oğlumla çıkıyorum. Aldığım tüm o derslerin en önemlisi şu: Bilmediğimi biliyorum.

Kratos ile Atreus'un bu öyküde atıldıkları serüven kendi hayatımdan ve onu yaratmak için canla başla çalışmış kişilerininkinden öyle çok ilham aldı ki. Belki yeterince yakından bakarsanız kendi yaşam yolculuğunuzun da bu sayfalardan size biraz geri yansıdığını görebilirsiniz.

Cory Barlog

Atreus sol gözünü ü yumdu ve okun ucu on altılı sarımtırak geyiğin* omzuyla hizalanana kadar yayı yavaşça indirdi. Titiyen kolunu kasıp tüm dikkatini avına verdi.

Tek atış. Onu tek atışta devirecekti.

Nefes al, odaklan, nefes ver, bırak. Sözcükler alındaki kan damarları gibi zonklayan bir ritimle beyinde yankılandı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki dikkatini dağıtıyordu ve onu baştan başlamaya, tüylü ok sapını bırakabilmesi için bir nefes daha almaya zorladı.

Bunu yapmalıydı. Bunu yapabileceğini babasına göstermeliydi. Zihni elden ayaktan kesici bir kuşku çılgıyla gümbür gümbür doldu. Ya başaramazsa?

Atreus sağ kolunu hafifçe sola çekti. Onun gizli varlığından hâlâ habersiz olan geyik otlamayı sürdürdü. Stratejik bir şekilde rüzgâra karşı çömmüşlerdi. *Hayvan ne zaman aşağı bakarsa atışını o zaman yap,* diye hatırladı annesinden aldığı eğitimi.

* On altı tane boynuz ucuna sahip geyik. —çn

“Kalp atışlarını hisset. Onları yavaşlat. Kirişi atışlar arasında bırak,” diye tekrar geldi sert ve hırçın ses, bu sefer kulağının tam yanından.

Atreus kalp çarpıntısına rağmen omzun hemen gerisine odaklandı. Doğru nişan alırsa atışı hayvanın kalbini bulacaktı. Serin havaya rağmen gözüne bir damla ter girdi. Fırsatı kaçınyordu. Geyiğin kafası kalkmaya başladı.

Atreus farkına bile varmadan gözlerini kapadı.

“Bekle,” diye emir verircesine konuştu Kratos.

Atreus tanrıların kendisini kollamaları için dua ederek kirişi bıraktı.

Hesaba katılmamış bir esintinin sola çektiği çam ok hedefi açık ara ıskaladı. Onun yerine yakındaki bir karaağacın gövdesine saplandı ve geyiği irkilterek oradan kaçtırttı.

“Sen ne halt yiyorsun!” diye çıkıştı Kratos. Çelik grisi gözleri çakmak çakmak, kül rengi teni bulutlar kadar beyazdı. Gövdesi bir elin geniş fırça darbelerinden çıkmışa benzeyen parlak kırmızı dövmelemlerle kaplıydı. Yayı oğlunun gevşek ellerinden çekip aldığı sırada saçsız başından inip sol kaşından geçen benzer bir dövme öfkeyle kıvrıldı. Sağ omzu göğsünü bir köşeden diğerine kadar kat eden üç tabakalı kösele bir omuzluğun koruması altındaydı. Bunun dışında her iki önkolunu kaplayan rengi atmış sargılar hariç gövdesi çıplaktı.

“Artık gardını aldı! Sadece ben ateş—” diye kestane renkli gür, kırılmış sakalının arasından kekeledi Kratos. Sonra kendini durmaya zorladı. Öfkesini kontrol altında tutmalıydı. Muhatap olduğu kişi bir çocuktü. “Sadece ben atış yapmanı söylediğimde atış yap.” Alçak bir hırıltı çıkardı.

“Üzgünüm...” dedi Atreus refleks icabı. Bölgeyi bezeyen derin göllerle aynı tondaki masum mavi gözleri af dilense de başarısızlığının babasını neden bu kadar kızdırdığına aklı ermiyordu. Avlanma dersleri sırasında ne zaman ıskalasa an-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nesi oğlunu hep yüreklendirirdi. Babasına kıyasla annesi kat be kat bağışlayıcıydı. Atreus onunla beraberken asla yetersizliklerinden dolayı alelacele af dileme ihtiyacı hissetmezdi. Fakat babasının yanında sanki tek yaptığı hataları için özür dilemekti. Üstelik annesi ona karşı en ufak bir öfke belirtisi göstermezdi.

“Üzülme! Kendini geliştir. Şimdi bul o hayvanı.”

Atreus elini yayına uzattı; Kratos ani bir hareketle silahı daha da uzaklaştırdı.

“Hedefini iskaladın, çocuk,” diye homurdandı babası. Sık çalılıkların siperinden geyiğin izlediği yola fırladı. “Geyik avlamaya çıktı, kovalamaya değil. Şimdi işi bitirmek için onun peşinden koşmamız gerekecek.”

Jilet keskinliğindeki bu sözler Atreus’un içini sızlattı. Boyu babasının ancak göğsüne kadar gelen oğlan, esintinin ayazından korunmak için üstüne tavşan derisinden kolsuz yelek giymişti. Atreus babasının kendisine neden bu kadar sert davrandığını anlamaya, bunu kabullenmeye çalıştı. Hidetini bastırdı. Karşısındaki adam sanki bir yabancıydı. Bu düşünceden sıyrılan çocuk yaratığın arkasından koştu. Seyrek bir bitki örtüsüyle kaplı toprakta kaçan hayvanın ayak izlerini kısa sürede bulmayı umuyordu.

Sarsak güveninden eser kalmayan, kalbi gümbür gümbür atan ve kafasında düşünceler birbirini kovalayan Atreus cılız, ergen bacaklarının elverdiği kadar büyük bir hızla temposunu artırdı. Kısa kesilmiş kestane rengi saçları ter damlalarıyla bezeliydi. Bir düzine uzun adım ilerideki Kratos hayvanın arkasında bıraktığı izleri tespit etmek için dikkatle ormana girdi. Şimdi konuşma, düşünme, hatalarını gözden geçirme vakti değildi. Şimdi annesinin Atreus’a öğrettiği gibi eylem vaktiydi. Karnını doyurmak istiyorsa izleri bulmalı ve takibe kaldığı yerden devam etmeliydi.

“Bu taraftan!” diye neşeyle seslendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kratos farkına varmaksızın hayvanın izlediği yolun epey soluna kaymıştı.

“Annen seni iyi eğitmiş,” diye alıp verdiği derin nefesler arasında konuştu adam, artık ayırt edilebilen izleri takip etmek için oğlunun yanında orman zemini ayaklarıyla döverken.

Alçak, çam ağaçlarıyla dolu bir bayıra yaklaşan Atreus aniden durdu. Karla kaplı tümseklerin arasından geyiği dikenli bir koruluktaki seyrek otlarla beslenirken görmüştü.

Atreus bir dizinin üstüne çöküp beklerken babası yayı vermek için sessizce yanma yaklaştı.

“Bu sefer işaretimi bekle. Gevşe. Onu bir hayvan olarak düşünmemelisin,” diye sertçe talimat verdi Kratos.

Kratos gözünü avlarından ayırmaksızın yayı oğlunun eline bıraktı. “O sadece bir hedef. Zihnini boşalt.”

Sözcükleri tatsız ve lüzumsuzdu. Atreus ne yapması gerektiğini biliyordu. Ok atmayı annesinden öğrenmişti. Kadın yetenekli bir öğretmenden fazlasıydı.

Oğlan yayı doğrultuktan sonra okunu kirişe taktı.

“Dirseğini yukarıda tut.”

“Bunun altından kalkabilirim,” diye fısıldadı Atreus, babasından çok kendisine.

“Çenene çek,” diye talimat verdi Savaş Tanrısı.*

Atreus kirişi çenesine doğru yavaşça gerdi.

“Hedefine yoğunlaş. Başka bir şey görme.”

Geyik başını kaldırıp havayı kokladı.

Rüzgâra karşı durduklarından esintinin yönü değişip de onları ele vermedikçe fark edilmezlerdi.

“Nefes al, yoğunlaş, nefes ver, bırak,” diye sıraladı Kratos’un sert sesi.

Atreus sözcükleri duymazdan geldi. Kendi öfkesinin ka-

* (Orj.) God of War. -yhn

bararak dikkatine karışması üzerine durakladı. Karşısındaki hedef dışında her şeyi aklımdan çıkardı.

“O sadece bir hedef,” diyen Kratos, oğlanın dikkatini dağıttı.

Atreus kolunun titreyerek yukarı kalktuğunu hissetti. Ona kıpırdamamasını buyurdu. Hedefin dışındaydı. Okun ucunu gözüne kestirdiği noktaya geri götürmek için nişanını ağır ağır düzeltme işine girişti.

“Atışını yap, çocuk. Şimdi!” diye sabırsızca kışkırttı Kratos.

Ok hedefine doğru havada sessiz bir yay çizdi ve geyiğin omzunun arkasına saplandı. Hayvan havaya sıçradıktan sonra topallayarak avcılarının tam aksi istikametinde ormana kaçtı.

“Vurdum!” dedi Atreus sevinçle. Gururla doğruldu.

“Güzel,” dedi Kratos yine soğuk bir üslupla. Oğlan hayvanı oracığa yıkmayı becerememişti. Şimdi onu bir kez daha kovalamaları lazımdı.

Atreus gülümsemek, başarısını talepkâr babasının önünde kutlamak istiyordu.

Fakat öyle yapmaktansa çok uzağa kaçmadan önce hayvanı bulmaya yoğunlaşmalıydı. Geyiğin izini sürebildiği ve hayvan güvenli bir sığınağa ulaşmadan önce ona yetişebildiği sürece her şey yitip gitmezdi.

Oğlan avının peşinden koştu. Yerdeki kan izleri işini kolaylaştırıyordu.

Geyik görüş alanından çıkamadan önce ön bacaklarının bocalamasına tanıklık ettiler. “Uzaklara kaçamayacak, Baba!” diye omzunun üzerinden seslendi Atreus, yüzüne heyecanlı bir tebessüm yayılırken.

Kratos onu bir düzine kaygılı adım boyunca izledi.

Atreus durakladı ama sadece kan izlerini kaybetmediğinden emin oluncaya dek. “Bu taraftan,” diye babasına bilgi verip yayını gitmeleri gereken istikamete doğrulttu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Atreus gür bir koruluğun kenarında duruverdi. Kratos birkaç saniye sonra yanına geldiğinde ayakları oraya kök salmışçasına sabitti.

Hâlâ omzuna saplı oktan kan sızan geyik yere yığılmıştı. Hayvan artık başarısının tepesinde dikilen oğlana korkuyla bakıyordu. Atreus ansızın bunu pek de bir başarı gibi görmez oldu.

“Hâlâ... hâlâ yaşıyor,” diye soluksuz bir sesle mırıldandı çocuk.

Gelip boğazını tıkayan duygu selini yutmaya uğraştı. Acı içerisindeki hayvana dosdoğru bakacağı yerde kafasını çevirdi.

Kratos oğlunun yüzündeki çekişmeyi okudu. Çocuğun yüz ifadesi aynı annesinininki gibiydi: müşfik, hisli ve yardımsever.

Atreus şimdi neler olacağını biliyordu.

“Bıçağın.” Kratos’un sesi tam da duygusuz, deneyimli bir avcıya yakışır cinstendi. Atreus bıçağını çekip farkına bile varmaksızın babasına uzattı.

Kratos elleri belinde kıpırdamadan bekledi. Savaş Tanrısı’nın ince, sıkı dudakları uzun sakallarının arasında düz bir çizgi olarak kaldı. Adam, Atreus’a dik dik baktı.

“Hayır. Başladığın işi bitirmelisin,” diye buyurdu Kratos. Oğlan hayatın amansız gerçeklerini kabullenmeliydi. Sert bir baş hareketi, kayranda düzensizce nefes almayı sürdüren ve azar azar kan kaybederek ölümü bekleyen geyiği işaret etti. Hayvanın o son nefese dek omzuna saplı okun yol açtığı dayanılmaz acıya katlanması gerekecekti.

Atreus bakışlarını babasından gönülsüzce ayırarak tir tir titremeye başlamış avına çevirdi.

Güvensizliği onu hareketsiz bıraktı. Kendisinden neyin beklediğini biliyor, ölüm darbesini neden indirmesini gerektiğini anlıyordu. Yine de içindeki bir şey beynini öyle yapmaktan alıkoyuyordu.

Derin bir nefes alarak sakinleşen Atreus yaratığın önünde diz çöktü. Bıçağı ileri götürdü. Eli kontrolsüzce titriyordu.

“Yapamayacağım...” diye yakardı.

Kratos onun yanma çömeldi. İri elini oğlanın parmaklarına sararak bıçağı tutup sabitledi. Atreus bu ani ve alışılmadık temasla irkildi. Babası onunla nadiren fiziksel bir bağ kurardı. Oğlanın bir parçası o ânın tadını çıkarmak isterken başka bir parçası ona uygun davranarak âciz görünmemesini tembihledi. Atreus neden böyle hissettiğini yüreğinde biliyordu. Hayatı ebediyen değişmek üzereydi.

Babasının eylemini yanlış yorumlayan çocuk gevşedi. Ölümçül darbeyi indirmekten azat edildiğine minnettardı.

“Yapılması gerekeni ertelemek, belaya davetiye çıkarmaktan başka bir işe yaramaz,” dedi Kratos.

Bunun hemen sonrasında Atreus’un elini bırakmadan bıçağı sapma kadar geyiğin boynuna soktu. Hayvan kulak tırmalayıcı son bir çığlıkla ve suratlarına sıçrayan bir kan fişkirmasıyla can verdi.

Bir ömür gibi geçen saniyeler boyunca geyiğin cansız bedenine baktılar. Yaratığın yaşamasındaki tek amaç onların yaşamasını sağlamaktı; onlar yaşamlarını sürdürebilsinler diye ölmüştü. Onların hayatı öldürdükleri yaratıklarınkinden daha önemliydi. Atreus’un bunu anlaması lazımdı. Dünyalarnın düzeni buydu ve oğlan bunu kabullenmeye mecburdu.

Birkaç metre sollarındaki sık bitki örtüsü şiddetle hışırdaydı.

Atreus’un yüzü korkuyla doldu. Devasa bir şey geliyordu.

Sükûnetini koruyan ama kendisini en kötü ihtimale hazırlayan Kratos ayağa fırladı, kıpırtısız oğlanı yakasından tutup kaldırdı ve arkasına çekti.

Kocaman gri bir el yakındaki bir bayırın üstüne güm diye inip leşe doğru uzandı. Kratos’un üç katı uzunlukta ve en az dört katı cüssede bir orman trolü hantal adımlarla açıklığa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

girdi. Savunma amaçlı iki kıvrık dişin çerçevelediği ağzı kocaman açılarak geyiği kemirmeye hazırlandı. Geyik kanının kokusunu alan yaratık yaşamını sürdürmesini sağlayacak bir şey bulduğuna karar vermişti.

“O da ne?” diye seslendi Atreus.

“Orman trolü. Arkamda kal,” diye emretti Kratos.

O, Atreus'u güvenli bir mesafeye itmeye başlarken trol onlara doğru atıldı ve devasa yumruklarından birini Savaş Tanrısı'nın göğsüne indirirken diğer eliyle de gevşek geyiği havaya kaldırdı.

Darbe hem Kratos'u hem de oğlanı ağaçların arasına fırlattı.

“Kjôt,” diye homurdandı trol.

“Ne dedi?” diye ağzının kenarından sordu Kratos.

“Galiba et dedi.” Atreus yerde duran yayını almak için sararmış yaprakları cıtırdatarak koştu.

“*Dauði Kaupmaðr ta,*” diye hırladı trol.

Yaratık leşi utkuyla kaldırdı ve başı gevşekçe sağa sola savrulan geyiğin boynunu çenelerinin arasına götürdü.

“Hayır! Avımızı bizden alamayacaksın!” diye öfkeyle bağırdı Atreus, son kelimenin “almak” olduğunu anlayarak.

“Hayır!” diye bağırarak Kratos sırtına asılı Leviathan baltasını eline aldı. Dile getirilmemiş bir emir vererek baltaya buz aşıladı, nişan aldı ve silahı trole fırlattı. Canavar korunmak için geyiğin gövdesini kendine kalkan etti. Balta geyiğin postunu deler delmez onu dondurdu ve irkilen trol hayvanı elinden bıraktı. Leş yere çarpınca yüz parçaya ayrıldı.

“*Þú tilheyrar ekki hér!*” diye yaygarayı bastı trol. Sesi tiksinti içeriyor, kara ve ruhsuz gözlerinden aşağılama akıyordu.

“Biz de buraya aitiz!” diye bağırdı Atreus, trolün iddiasını çözebildiğine hayret ederek. Annesi günün birinde bu diyalogun yaşanacağını ve oğlanın ona hazırlanması gerektiğini öngörmüştü. “Canımız nerede isterse orada avlanınız.”

Kratos açık bir avucunu kaldırarak baltaya geri gelmesini emretti. Ona büyüyle bağlı olan silah tereddütsüzce tepki vererek eline uçtu.

“Baba?” Atreus bir şey yapması gerektiğini bilse de o şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Annesiyle avlanırken hiç böyle bir yaratığa rastlamamıştı. Sadağını geri alan oğlan dizleri üzerinden kalkmaksızın bir ok çıkarmaya uğraştı.

Titreyen elleri oku kırışe takmak için telaşla çalıştı.

Kratos bir kez daha saldırıya geçmeden önce trol tüm ağırlığıyla ona vurarak adamı bir bez bebekmişçesine kenara fırlattı ve baltayı erişim mesafesinin az ötesinde düşürdü. Yaratık bunun ardından insanın âcizane çabalarına bir kahkaha homurdandı.

Fakat trolün basit akli baltanın hemen sonra nasıl geri gelerek Kratos’un onu savunma pozisyonunda tutmasına imkân tanıdığını idrak edemedi.

Demir silaha göz koyan trol tümüyle Kratos’a doğru dönerken balta Savaş Tanrısı’nın başının üzerine kalktı. Kratos’un tebessümünü fark eden yaratığın yüzünde haşın ve habis bir ifade belirdi.

Atreus akıcı bir hareketle yayını trole çevirirken yaratık Kratos’u zaptetmek için kocaman ellerinden biriyle baltanın sapını yakaladı.

“Baba, geri çekil!” diye bağırdı Atreus, trolün savunmasız göğsüne nişan almaya çalışırken.

Kratos’un boştaki yumruğu trolün çenesine inerek onu birkaç adım gerilettilti. Trol bu adamın kuvvetini epey hafife almıştı.

“Ateş etme!” diye buyurdu Kratos.

Hücuma geçen Kratos göğsüne yediği bir yumrukla yere düştü. Trol mide bulandırıcı bir sırtısla onun üzerine eğildi.

Atreus titreyen bir elle kirişi ardına kadar gerdi ve hatalı bir atışla babasını yaralayacağından korkarak okun ucunu havaya yönlendirdi.

Trol en yakınındaki kayayı başının üzerine kaldırıp Atreus'u gözüne kestirdi.

“Çocuk!”

“Ben iyiyim. Öldür onu!” diye sıkılı dişleri arasından bağırdı oğlan. Durumun ciddiyeti beyninin idaresini ele geçirmiş, o anda trolün babasını öldürebileceği olasılığı kafasına dank etmişti. Bir başka ebeveyn kaybetme olasılığını reddeden Atreus yayını yere paralel olarak doğrultup ucu trolün göğsünün ortasına hedefledi. *En kolay hedef en büyük olanıdır*, diye ona talimat verdi zihni. Fakat o dikkatini yoğunlaştırıp nefes veremeden trol Kratos'a doğru atıldı. Savaş Tanrısı canavarın boynuna bir tane patlattı ve trol nefes alabilme gayretiyle boğazını tutarak geri çekilmek zorunda kaldı.

Ayağa fırlayan Kratos o hızla baltasını trolün omzuna sapladı.

Trol elini kanlar fışkıran yaraya götürürken, ormanın durgunluğu acı dolu bir feryatla bölündü.

Öfkeden deliye dönen trol öbür kolunu savurarak Kratos'un ayaklarını yerden kesti. Atreus artık güvenle atış yapabiliyordu ama zamanı çok kısıtlıydı, zira babası ayağa kalkmadan önce trol paldır küldür hücum etti.

“Atış yapabilirim!” diye bağırdı Atreus, babasının geri çekilip ona bir ölüm darbesi indirebileceği kadar zaman kazan-dırmasını umarak.

Oğlanın kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Ok ucu hedefinin önünde sağa sola gidip geliyordu. Ağzı sanki pamukla doluydu. Gözyaşları görüşünü bozuyordu. Harekete geçmesi lazımdı. Babasının ölmesine göz yumamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Trol tam gırtlğına yapışırken Kratos baltasını yukarıya savurup canavarın çirkin başını ikiye ayırdı.

Uluyan ve yalpalayan trol, kafasına saplı balta başını çıkarmak için var gücüyle çabalasa da başaramadı. Son bir nefes verip toprağı kapaklandı.

Açıklığı uzun bir sessizlik çöktü. Hiçbir şey kıpırdamadı. Sonra Kratos kendini toparlayıp dizlerinin üstünde doğruldu.

Atreus cırtlak bir cıglıkla ayağı fırladı. Yayını fırlatıp attı ve o hiddetle trolün yanına çöküp avı bıçığını leşe art arda sapladı. İçinde birikmiş tüm öfke, korku ve hüsrana anda kaynayarak yüzeye çıktı. Annesini yitirdikten hemen sonra bir de babasını yitirme düşüncesi onu duygularını daha fazla dizginleyemediğı bir yere itmişti.

“Layığı buldun!” diye haykırdı oğlan.

Gözleri yaşlardan görmez olmuştu. Babası yüzünde yazılı ifadeye tanıklık etmesin diye başını çevirdi. Kendini Kratos’a sümüklü bir velet gibi göstermeyi reddetti. Adam olmaya, adam gibi davranmaya mecburdu.

“Demek senden korktuğumu sandın!” diye trole hırıldaayan oğlan bıçığını indirip gözyaşlarını sildi.

Hemen sonra girdiğı bir öksürük krizi nefesini kesip onu elleri ve dizleri üstüne çökmeye mecbur bıraktı. Trole bir kez daha saldırmaya çalışırken Kratos oğlunu belinden tutup geri çekerek tepki verdi.

“Benim gözümde bir hiçsin! Bir hiç!” diye öksürükler arasından konuştu Atreus.

Kratos oğlanı omuzlarından tutup zorla kendisine doğru çevirdi. “Çocuk! Bana bak! Bana bak, çocuk!” diye buyurdu, Atreus bakışlarını canavardan ayırmayı reddedince.

“Derhal bana bak!” diye hırıldadı Kratos.

“Hayır! Hayır!” diye bağıarak karşılık verdi Atreus, içindeki kedere tamamen boyun eğerek.

Kratos onu bileklerinden kavrayıp kendisine bakmaya zorladı.

Duygusuz Savaş Tanrısı bir tebessüm etmedi, içten sözlerle oğlanı avutmadı, Atreus'a sarılarak onun ruhunu parlayan kederi paylaştığını göstermedi. Öyle şeyler yapacağına avcı bıçağını kınına sokabilsin diye oğlunu bıraktı. Atreus yine öksürecek gibi oldu ama bu sefer irade gücüyle boğazına gem vurdu. Artık âciz görünmemeliydi. Artık babası ona her baktığında karşılaştığı çocuk olmamalıydı.

“Başardık,” dedi en sonunda nefes nefese.

Kratos ona uzun uzun baktı. Sanki Atreus'un aklını okuyordu. Onu çocuğun idrak edemediği bir şekilde değerlendirdiyordu.

“Hazır değilsin,” diye nihayet mırıldandı Kratos.

“Ne?” derken buldu kendini Atreus. Sessiz kalması gerektiğinin farkındaydı ama kalamadı. “Geyiği buldum. Onu vurdum. Kendimi ispatladım. Nasıl hazır olmam?”

Kratos baltayı sırtındaki askıya geçirdikten sonra yüzündeki trol kanını sildi. Sonrasında kayrandan ayrılmak için yola koyuldu.

“Ne yiyeceğiz?”

“Porsuk.”

“Porsuktan nefret ederim,” diye yüzünde tiksintiye homurdandı Atreus. Kratos yorumu aldırış etmeden ilerlemeyi sürdürdü.

“Uzun zamandır hasta olmuyorum!” diye birkaç saniye sonra bağırdı Atreus. “Benden her ne istersen yapabilirim.” Sadağını ve yayını omzuna asıp artık bir düzine adım önündeki babasının peşine takıldı.

Kratos omzunun üzerinden oğlana göz attı.

“Hazır değilsin,” diye bildirdi sesinde vahim bir katiyetle.

“Hazırım,” diye fısıldadı Atreus. Canavarın yanından geçerken kendini ölü trolün karnına son bir tekme atmaktan

alıkoyamadı. Leşten ansızın pis kokulu bir gazın boşalmasıyla da korkuyla irkilip burnunu sıktı.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” dedi Atreus ısrarla, istemeden de olsa içinde birikmiş hüsrânı sözlerine yansıtarak. Kratos sık ormanın içinde gözden kayboldu.

“Hazırım işte,” diye daha yüksek bir sesle tekrarladı Atreus.

“Bir daha konuşma.”

“Sana göstereceğim,” diye fısıldadı Atreus.

Ormandan önce Kratos çıktı; birkaç adım gerisinden gelen Atreus'un omzunda ölü bir porsuk asılıydı. Aşağıdaki vadiye tepeden bakan kayalık çıkıntının üstünde durakladılar.

Ev.

Bu basit sözcük artık farklı bir anlam taşıyordu. Ev bir daha asla eskisi gibi olamazdı.

Kratos, evlerine giden dolambaçlı patıkaya çıkmadan önce çevre kırları taradı.

"Baba, bak," diyen Atreus yayını tepelerinde bir yay çizmekte olan bir çift siyah kuzguna doğrulttu. Oğlanın ses tonu Kratos'u hazırlıksız yakaladı.

"Eee?"

"Onları daha önce hiç görmedim. Annem ormanımızın üzerinde kuzgunlar fark edersem ona haber vermemi tembihlemişti."

"Bırak ne halleri varsa görsünler."

Saniyeler sonra Atreus'un yarı cüssesinde heybetli bir akdoğan ormanın içinden süzülerek çıktı. Benekli siyah tüylere

ve iki metrelik bir kanat açıklığına sahip hayvan önüne çıkan kuşları farklı yönlerle kaçırdı.

“Jôphie dönmüş. Bizi bırakıp gitti sanıyordum. Hani şeyden sonra...”

Atreus kuşu yanma çekmek için kolunu bir tünec niyetine uzattı. Fakat o kolu kolayca kaplayabilecek olan akdoğan oğlanın teklifini yok sayıp yakındaki bir ağaç gövdesine kondu.

“Hep anneme giderdi. Bana hiç gelmezdi,” diyen Atreus teşebbüsünden vazgeçti.

Doğana şöyle bir bakıp geçen Kratos evlerinin bulunduğu açıklığa doğru yürürlerken gözünü civardaki bitki örtüsünde tuttu. Daha önce yaşadıkları yerin bu kadar yakınında orman trolleriyle karşılaşmamışlardı. Yaratığın varlığı Kratos’un içine bir kurt düşürmüştü.

“Sence annem neden kuzgun görürsem ona haber vermemde üstelemiştir? Nasıl bir anlam taşıyor olabilirler? Ve onları neden şimdi görüyoruz?”

Atreus tekrar göğe baktığında kuzgunlar ortadan kaybolmuştu.

“Verecek cevabım yok.”

Evini görmek Atreus’un içini sızlattı. Geçmişte eve dönüşünde duyduğu sevinç artık yüreğini kaplamıyordu. Saatler süren sessiz yolculukları yitklik hissini daha da artırmıştı.

Çıktıkları avdan getire getire o porsuğu getirmişlerdi. Bu da sırf porsuklar bol, yavaş ve oklara kolayca yenik düşen sakar yaratıklar olduğu içindi. Fakat en azından bu akşam taze et yiyeceklerdi.

Evlerine girdiklerinde Kratos neredeyse hiç konuşmadan derisini yüzüp içini temizleyerek leşi yemeğe hazırlama görevini Atreus’a bıraktı. Az sonra şöminenin karşısındaki üç bacaklı bir taburede oturan oğlan hayvanı şişe geçirdi ve kızarsın diye demir ayağa taktı. Alevler aklına annesinin cenaze

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ateşini getirdi. O gün yükselen alevler beyaz ketenlere sarılı kadını dört bir yandan yakıp kül ederken Atreus hiç ağlamamış, zihnini teslim alan kederin etkisiyle şok geçirerek orada öylece dikilmekten başka bir şey yapamamıştı. Sonra naaşı sarmalarken kumaşı kesmekte kullandığı annesinin avcı bıçağını kadının göğsünde bıraktığını fark edince çektiği acıyı hatırlayıp yüzünü buruşturdu. Son saniyede elini alevlere sokup bıçağı geri almış, avucunu dağılayan acının etkisiyle onu hemen bir kenara fırlatmıştı.

Annesiz geçireceği hayatı düşündükçe gözleri yaşlarla doldu. Hafızasını yoklayarak annesinin ona yaptığı yayı nasıl kullanacağını gösterirken yanağını yanağına değdirdiğinde hissettiği sıcaklığı hatırlamaya çalıştı. Kadın kirisi gerektiği gibi tuttuğundan emin olmak için ellerini oğlununkilere nasıl da sarardı. Atreus annesinin birkaç basit sözcükle onu yüreklendirebilmesini özleyecekti.

“ÇOCUK!” diye öfkeyle kükreyen Kratos onun yanından hızla geçip yanan eti alevlerden aldı.

Atreus anılarını terk edip şişten çıkarılan pişmiş porsuğa bön bön baktı. Porsuk eti yemekten daha beter tek şey yamış porsuk eti yemekti.

“Üzgünüm,” diye nahifçe özür diledi.

“Benden değil, boş midenden özür dile,” diye söylendi Kratos, kararmış eti masaya koyarken.

Sessiz sedasız karınlarını doyurdular ve ardından ısınmak için şöminenin önündeki sandalyelerinde oturdular. Kratos’un yanındaki üçüncü boş sandalye ikisinin de uğradığı kaybı vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Vakit geldi,” diyen Kratos karşı köşedeki yatağına çekilmek için kalktı. Atreus ise orada biraz daha kalarak annesinin tebessümünü hafızasında canlandırmaya çalıştı. En çok özlediği şey kadının tebessümüydü. Bu gece rüyasında onu görmek için kendini zorlayacaktı. Annesinin bahçesinde güle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

oynaya beraber çalıştıkları zamanların anılarını bulup meydana çıkaracaktı. Annesinin en mutlu olduğu anlar bitkileriyle meşgul oldukları anlardı.

Atreus sandalyesinden kalkıp ebeveynlerinin artık yansı boş yatağının karşısındaki karyolasına kadar kendini sürükledi.

Gecenin sessizliğinde babasının derin soluklarını rahatça duyabiliyordu. Gözlerini yumdu. Saniyeler sonra tekrar açtı. Tavan kerestelerine gözünü dikip bakarken uykusu kaçtı. Hayatı boyunca kendini o ankinden daha yalnız hissetmemişti. Onu mutlu eden her şey uçup gitmişti. Değer verdiği şeylerin elinden alındığını düşündükçe içini bir öfke kapladı. Böyle düşünmekle hata ettiğinin farkındaydı. Babası hâlâ yanındaydı. Yalnız değildi. Hayat devam edecekti. İyi ama tanrılar onu neden böyle cezalandırıyorlardı? Atreus onları bu kadar kızdıracak ne yapmıştı? Annesi ona insanları önemseyen iyi tanrılar olduğunu öğütlemişti. Öyleyse o tanrılar annesini neden savunmasız bırakmışlardı?

Yorgunluk tarafından rüyasız bir uykunun içine çekildikten dakikalar sonra odanın karşısında çırpınan kolların hengâmesiyle uyandı. Huzursuz bir uykunun yuttuğu Kratos yalnız hayalinde var olan bir hasımla dövüşüyordu.

Kratos sırtını bir kaya duvarına vererek defansif bir duruş takındı ve boyunun iki katı yükseklikteki bir kurt üçlüsüne karşı kendini savunmak için kılıçlarını çekti. Uluyan kurtlardan biri yeşil gözlü ve siyah, biri beyaz, biriye gri renkliydi. En önde duran siyah hayvan alfa gibi görünüyordu. Yunanistan'daki hayatının giysilerine bürünmüş sakalsız Savaş Tanrısı yırtıcıları uzak tutmak için Kaos Kılıçlarını* savurdu. Fakat eylemi kurtları caydırmaya yetmedi. Kratos boğuşma-

* (Orj.) Blades of Chaos. -yhn

dan sağ çıkabilmek istiyorsa onlardan en az birini alaşağı etmesi gerektiğini anladı. Beyaz kurt emir almışçasına yaklaştı. O hareket edince arkasındaki bir kadın açığa çıktı. Uzun bir pelerine bürünmüş olan kadının kukuletası yüzünü büyük ölçüde örtmüştü. Kolunu kaldırmasıyla beraber yaratıkların üçü de saldırmak için havalandı.

“KİMSİN SEN?” diye avazı çıktığı kadar haykırdı Kratos. Tam o esnada siyah kurt dişlerini uyluğuna geçirip onu sürüklemeye başladı.

Rüya o anda kayboldu ve Kratos yatağında zıncı diye doğrulup oturdu.

Yükselen sabah güneşinin kırmızıları ve turuncuları yüreğine su serpti. Giysileri de yatağı da terden sıırılsıklamdı. Evden çıt çıkmıyor, oğlu odanın karşısında yatıyordu. Kratos kelimeleri yüksek sesle söylediğinden emindi ama oğlunun bölünmemiş uykusu onların da kâbusunun bir parçasından ibaret olduğunu gösteriyordu. Kratos uzunca bir süre kadının yüzünü hatırlamaya çalıştı. Gecelik istirahatine rağmen kollarının ağrısı geçmemişti. Onlarca yıl boyunca o dehşetengiz hadiseyi hafızasından başarıyla defetmişti. Anılar şimdi çözemediği bir amaçla ona eziyet çekirtmek için tekrar yüzeye çıkmıştı.

Uzun dakikaların ardından Atreus gözkapaklarını huzurlu uykusundan araladı. Karşıdaki babasına bakarken suratı huzursuz bir zihni ele verdi. Odaya sıkıntılı bir sessizlik hâkimdi.

“İstediğin her şeyi yaptım. Bu kadarı neden yetmiyor?” diye sormaya cesaret etti oğlan, avlanırlarken babasının ona söylediği lafları yineleyerek.

Kratos rüyasının anısını gömüp o âna geri döndü.

“Kontrolü bıraktın,” diye açıkladı, oğluna hitap ederken sesine sıklıkla karışan hışmı bastırmaya çalışarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“O trol bizi öldürmeye çalışıyordu. Dövüşürken sen de hiç kızmıyor değilsin,” diye cevabı yapıştırdı Atreus.

“Öfke bir silah olabilir... tabii onu kontrol edebilir, kendi yararına kullanabilirsen. Senin kullanamadığın belli,” diye izah etti Kratos.

“Çabuk öğrenirim,” diye karşılık verdi oğlu. “Annem bana öyle demişti.”

“Ve öfken ne zaman seni yönetse hastalanma riskine giriyorsun. Aynı şey daha önce de oldu,” diyen babası yataktan kalktı.

“Biliyorum, Baba, ama ben hastalanmayalı öyle çok oldu ki. En azından... Geçen sefer epey kötüydü. Şimdi hazırım.”

“Hayır, çocuk. Değilsin.”

“Ama—” diyecek gibi oldu Atreus.

Hışırdayan ağaç dalları onu cümlesinin orta yerinde durdurdu. Sës ilk başta masumaneyse de kısa zamanda bir güm-bürtü halini aldı. Büyük bir şey evlerine doğru kendine bir yol açıyordu.

Atreus’un boğazı korkuyla düğümlendi.

Kratos baltasını kaparken oğlunu korumak için bir pozisyon almasının ne kadar süreceğini hesapladı.

“O neydi?” diye soran Atreus yatağından apar topar kalktı.

“Sus.”

Sessizlik, muazzam büyüklükte deri kanatların havalanırken çıkardıkları uğultuyla bozuldu. Bunu boşlukta yankılanan tüyler ürpertici bir ötüş izledi. Sonra büyük bir ağırlık altında kınılan ağaç dallarının çatırtıları geldi.

Ne baba ne de oğul kıpırdadı. İkisi de nefes almadı. Odayı dolduran sessizlik Kratos’u boğacak gibiydi.

“Dışarı çık! Artık saklanmanın faydası yok. Kim olduğun biliyorum,” diye buyurdu hissiz, kulak tırmalayıcı bir ses.

Bunu daha ısrarcı patırtılar izledi. Atreus evin keresteleri-

ni sarsan kuvvete bakarak onları yanına çağırmanın on metrelik bir dev olduğunu düşündü.

“Daha da önemlisi ne olduğunu biliyorum!” diye ekledi ses. Bunu öyle ilgisizce bir üslupla yaptı ki Kratos’un tüyleri diken diken oldu.

“Neler oluyor, Baba? Onu tanıyor musun?” diye soran Atreus kılını bile kıpırdatamayacak kadar korkuyordu.

Kratos sert bir bakışla ve azarlayıcı bir el hareketiyle oğlunu susturup kapıya yollandı. Vardığında da onu kapalı tutmak için tüm ağırlığıyla yüklendi.

“Çabuk, evin altına in. Acele et!” diye emreden Kratos bir savunma stratejisi belirlemek için odayı taradı.

“Ama... benden oraya asla—”

“Şimdi zamanı değil!”

“—inmememi istemiştin,” diye cümlesini tamamladı Atreus.

Kratos tam da o amaçla orada tuttuğu kereste bir kalasla ön kapıyı sürgüledi, sonra da odadaki bir kara ayı postunun yanına koştu. Postu hızla kaldırarak üstüne rünik bir sembol boyanmış bir kapağı meydana çıkardı.

“Dışarıdaki kim? Neyden bahsediyor?” diye korkulu bir fısıltıyla sordu Atreus.

Oğlan babasını hiç bu kadar telaşlı görmemişti. Kratos o koskoca orman trolüyle karşılaştığında bile geri çekileceğine hücum etmişti. Atreus şimdiye dek babasının en ufak bir korku belirtisi bile gösterdiğine tanık olmamıştı.

Kratos kapağı çekip açarak evin altında yer alan bir buçuk metre derinlikteki mahzen boşluğunu gözler önüne serdi. Deliği dolduran kısık ışıktaki köşeye bırakılmış dikkörtgen bir kereste kutu görölüyordu.

“Bilmiyorum. Gir içeri,” diye fısıldadı Kratos.

Sesindeki tasanın aynen bulaştığı Atreus ona itaat etti.

Oğlunu mahzen boşluğuna güvenle yerleştiren Kratos,

kapağı ve postu eski haline getirip kapıya geri gitti. Kısa bir süreliğine baltasını çekmeyi düşündü. Eski Kratos olsa öyle yapardı. Yeni Kratos ise iş şiddete varmadan tansiyonu düşürmeyi umarak aksi yönde karar verdi.

“Bana bilmek istediğimi söyle yeter! Kan akıtmaya gerek yok,” diye uzaktan cınladı ses.

Kratos sürgüyü çekip kapıyı açtı.

Ellerini beline koyan Kratos sert ve asık bir suratla dışarı çıktı. Evlerine kadar gelmiş adamı tek bir bakışla değerlendirdi. Kısa bir duraklamanın ardından kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Yabancı, Kratos'tan daha yaşlı gözükmeyen ince yapılı ve pek de heybetli olmayan bir adamdı. Belden üstü çıplak olup bedenine rün dövmeler serpilmişti. Gülümsemeden ayakta duruyor, uzun kahverengi sakalından uçları boncuklu örgüler sarkıyordu. Etraflarında uçuşan kar taneleri kısa kesilmiş saçlarına konuyordu. Yırtık pırtık ve eski püskü giysileriyle varlıklı birinden ziyade bir dilenciye benziyordu. Ruhsuz ve delici bakışları, yüz ifadesini okumayı imkânsız kılıyordu.

Adam ölçüp biçercesine Kratos'u bir müddet merakla süzdü. İlk onun konuşmasını bekler gibi bir hali vardı. Boğumlu parmaklarının refleks gereği kıvrılarak yumruk halini alması Kratos'un dikkatinden kaçmadı.

“Hıh. Daha iri olursun sanmışım. Ama kesinlikle aradı-

ğım kişisin,” dedi yabancı yavaşça, sözcüklerini uzata uzata. Renksiz dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı.

Kratos sessiz kaldı.

“Evinden çok uzaklardasın, değil mi?” diye gözlerinde şeytani bir ışıltıyla konuştu yabancı. Bu adamın içinde korku varsa bile onu tamamen saklıyordu.

Kratos bir kaşını merakla kaldırdı. Bu cılız İskandinav’ı şimdiye dek hiç görmemesine rağmen adam onu iyi tanır gibiydi – hem de Kratos’un ömrü boyunca kendini karısından başka hiç kimseye açık etmediği kadar.

“Ne istiyorsun?” Savaş Tanrısı’nın elleri de yumruk oldu, pazuları ve boyun kasları kaya gibi sertleşti. Adamın üstüne gelmesi halinde ilk ne yapacağına karar verdi. Böyle bir dövüşte bu kadar yetersiz gözüken biri onu neden kıskırtıyordu ki? Elleri herhangisi bir silah yoktu. Kısıtlı cüssesiyle ve güçsüz kollarıyla Savaş Tanrısı’nı asla yenemeyeceğini anlaması gerekirdi.

“Sorunun cevabını zaten biliyorsun,” diye payladı yabancı. Yüzünde böbürlenmiş bir tebessüm belirdi ve aynı hızla kayboldu.

“Her ne anyorsan bende değil. Çekip gitsen iyi edersin.”

Yabancı iç geçirip başını iki yana salladı.

“Ben de türünün aydın olduğunu sanırdım. *Bizden çok daha üstün. Çok daha zeki.* Lakin bu ormanda ürkek bir tavşan gibi saklanıyorsun... seni gidi acınası korkak.”

Tek bir adım atan Kratos yumruklarını belinden çekti ve ellerini açarak iki yanına indirdi.

“Her kimsen benimle dövüşmek istemezsin,” dedi Kratos ikaz içeren bir sesle. Gözü korkmayan yabancı üç adım yaklaşarak Savaş Tanrısı’nın erişim mesafesine girdi. Şaşmaz bakışları Kratos’tan bir an bile ayrılmadı.

“Ah, istediğimden eminim.”

Kratos’un tepki vermesine fırsat kalmadan yabancı yum-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ruklarını açtı. Hemen sonra elinin tersiyle Kratos'un suratına sert bir tokat attı.

Bu diyara geldiğinde içtiği andı kendi kendine hatırlatan Kratos duruşunu bozmadı. Tüm kasları hazır olsa da kollarını iki yanında kalmaya zorladı.

Kratos'un gözlerinde bir ateş yandı. Bir daha asla kapılmayacağına yemin ettiği kontrolsüz hiddetin geri geldiğini hissedince derin bir nefes alarak kendini rahatlamaya mecbur bıraktı. Bu yüreksiz orman sakininin kendisini bir kavgaya kıışkırtmasına izin vermeyecekti.

"Erimi hemen terk et," diye tersledi Kratos. Gülümsemekle yetinen yabancı ilginç dişleriyle beraber kapışma hevesini de açığa vurdu. Yoksa ölme hevesi demek daha mı doğrudu?

"Öyle yapmam için beni öldürmen gerekecek," diye sakince karşılık verdi adam.

Baş döndürücü bir hızla saldırıya geçen yabancı bir dizi sert, amansız yumrukla çelimsiz bedenini Savaş Tanrısı'nın üstüne attı.

Kratos dördüncü yumruğu havada yakalayıp adamın elini kendisinininkinin içinde sıkı. "Seni uyardım," diye hırıldadı.

Gözünü bile kırpmayan yabancı huzurla iç geçirdi ve kirlili suratında sevinçli bir tebessümle olacakları bekledi.

Kratos yabancı'nın aklını tamamen kaçırdığından başka bir şey düşünemiyor, rakibinin yüz ifadesine anlam veremiyordu. Bu adam kimdi? Daha da önemlisi ölümcül bir neticeyi hevesle bekleyen bu adam neydi?

Yumruğunu kaldıran Kratos yabancı'nın çenesine indirdiği sert bir kroşeyle onu bir dizinin üstüne sarsakça çökertti.

"Neden uyarıma kulak asmadın?" dedi.

Yabancı dizinin üstünde hareketsiz beklerken Savaş Tanrısı omzunun üzerinden evine göz atma riskine girdi ve o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

anda oğluna bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Atreus'un onu bu haliyle görmesini istemiyordu. Geçmişteki Kratos ile şimdiki Kratos aynı kişi değildi.

Yabancı'nın yerden kalkmasıyla Kratos yüzünü yine ona doğru döndürdü.

Adamın çehresi az önce yaşananlardan dolayı garip bir zevk ifadesiyle gülüyordu. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Peki. Şimdi sıra bende," dedi.

Kratos hücum eden yabancıdan yediği şiddetli bir apartla havaya fırladı, evinin çatısına çarptı ve sonunda bahçesine düştü.

Bu sıradan bir adam değildi.

Yabancı müthiş bir sıçramayla Savaş Tanrısı'nın birkaç adım yakınına indi.

Yuvarlanarak rakibinden uzaklaşan Kratos yerden apar topar kalktı ve ayaklarını yere sıkıca basıp bir diğer taarruza hazırlandı.

"Ne kadar da hayal kırıklığı. Hadi, gel bakalım," diye dalga geçti yabancı.

Kratos hücum ettiğinde yabancı onun üstün ağırlığını yine ona karşı kullanarak Savaş Tanrısı'nı evinin duvarına fırlattı. Kratos yapıdan sekip düşmanın üstüne çullandığında adam gülüyordu.

Yabancı bu saldırıya Kratos'u bir bez bebekmişçesine tutarak ve havaya sıçrayıp onu sarkık dama çarparak tepki verdi. Sonra Kratos'un üstüne bindi ve yüzünde bir delinin görme-yen bakışlarıyla seri bir yumruk sağanağı yağdırdı.

"Bu iş çok basit. Bana bilmek istediğimi söylersen acın dıner!" diye bağırdı yabancı.

Kratos sağ kolunu kurtardı. Yumruğunu adamın suratına tekrar tekrar vurdu, ardından onu üstünden atıp dama o kadar sert çarptı ki samanların dökülmesiyle deliğin altındaki oda açığa çıktı.

Yabancı, Kratos'u sırtüstü yuvarlayıp yumruğunu rakibinin suratının hemen üzerinde tuttu. Fakat o yumruğu indir-mektense evin içini daha iyi görebilmek için boynunu uzattı.

“Neden iki yatak var?”

Kratos yabancıнын korumasız çenesine bir tane patlatır-ken aynı anda silkinerek adamı üstünden attı. Savaş Tanrısı damda debelenen yabancıнын üstüne atladı, adamın kollarını kenara itti ve bu sefer o art arda yumruk yağdırdı.

Lakin çabucak toparlanan yabancı, Kratos'un darbelerini savuşturdu ve üstün kuvvetiyle onu boynundan tutup evin arkasındaki bahçeye fırlattı.

“Yoksa bam teline mi bastım?” diye bir kaşını kaldırarak kayıtsızca sordu.

Adamda hiçbir morluk, hiçbir kanama yoktu ve Kratos'tan yediği dayağa rağmen uzuvlarını bütünüyle kullanabiliyordu.

Kratos önceki dalaşma esnasında hasar almış bir ağaç gövdesini tutup kaldırdı ve yabancı cevaben hücum etti. Menzile girdiğinde Kratos gövdeyi geniş bir yay üzerinden savurarak hasmına vurdu. Bahçe boyunca uçan adam çatının saçağına çarptı.

Kratos yabancıнын evine girmesini ve bir ihtimal kapağı meydana çıkarmasını engellemeliydi. Hepsinin de ötesinde Atreus'u korumalıydı. Yoksa tüm bunlar oğluyla mı ilgiliydi? Adam Atreus'u alıp götürmeye veya incitmeye mi niyetliydi?

Kratos beynini devre dışı bırakmak, bütünüyle içgüdülerini dinlemek zorundaydı. O eve doğru koşarken yabancı çatıdan kayıp aşağı düştü. Yere çakıldığı anda da Kratos ona son sürat bindirdi.

“Sakladığın kim?” diye sordu yabancı, bir yandan da Kratos'un kaburgalarına çalışarak. İki yumruğunu birden Savaş Tanrısı'na indirerek onu yere yapıştırdı, sonra yakındaki bir bayra sıcırayıp kendisinden daha iri bir kayayı havaya kaldırdı.

“Yakala!” dedi gülerek.

Kratos karşılık olarak buza buyurdu ve baltasını elinden geldiği kadar sertçe yabancıya fırlattı. Silah adamın göğsüne saplanarak onu bir dizinin üstüne çökmek zorunda bıraktı. Fakat adam donmadı! Her nasılsa baltanın en etkili gücünden etkilenmemişti. Kratos’un baltasını geri çağırması yabancıyı yere yıktı. Kanama hemen sonra kesildi ve yara kapandı. Böyle doğaüstü bir güce tanıklık eden Savaş Tanrısı yabancıнын yanma koştu ve onu boğazından tutup yerden kaldırdı.

“Hantal ve yaşlısın. Midgard’a asla gelmemeliydin,” diye dalga geçti yabancı.

“Çok konuşuyorsun,” dedi Savaş Tanrısı.

Kratos kuvvetini toplayamadan önce işini bitirme niyetiyle yabancıнын suratını art arda yumrukladı. Öyle yaptıkça bu sefer kendi kuvveti azaldı ve saldırısı yavaşladı. Adam Savaş Tanrısı’nın omzuna tutundu ve onu ters çevirerek pozisyonlarını değiştirdi, ardından seri ama güçlü yumruklar indirdi.

“Ben çok konuşuyorum, sense konuşmayı reddediyorsun. Peki. Belki o evde saklanan her kimse o konuşur. Ama tasalanma, geri geleceğim. Seninle daha işim bitmedi.” Yabancı gülümsedi.

Kratos’un öfkeden gözü döndü. Ormanda yankılanan bir sesle kükreyerek hışımla ileri atıldı ve yabancıyı boğazından kavrayıp en yakındaki ağaca çarptı. Ağacın gövdesi iyice yamulana kadar da çarpmayı sürdürdü.

Yabancıyı bir paçavra yığınıymışçasına fırlatıp atan Kratos ağacı yerden söktü ve köklü ucunu adama dayayıp itti. Tek bir adımda bile yavaşlamadan civardaki kayaları ve toprağı yarararak ilerlediler, sonunda koskoca bir dikilitaşın gölgesindeki yeni bir alana girdiler.

“Kimi bulacağımın korkuyorsun?” diye bağırdı yabancı.

Kratos adamı dikilitaşa çarptı. Adam parmaklarını ağaç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gövdesindeki çatlaklara sokup onu ikiye parçalayarak karşılık verdi. Kratos kuvvetinin bu düşmanı yenmekte yetersiz kalabileceğini anlamaya başladı. Adamın taşıdığı güç, Kratos'un eski hayatında karşılaştıklarından çok daha fazla gözüküyordu.

“Ne dersin, gidip bakalım mı?” dedi yabancı alaycı bir tebessümle.

Kratos havaya sıçrayıp dikilitaşa var gücüyle asıldı. Yerinden kopan dev kaya yabancıнын üstüne devrilerek onu ezdi.

Göğsü derin nefeslerle inip kalkan Savaş Tanrısı bir müddet hareketsiz kaldı.

Dövüş sona ermişti. Adam her kimse artık ölmüştü. Eğer çekip gitseydi ve Savaş Tanrısı'nı yalnız bıraksaydı Kratos canını bağışlayabilirdi. Kavgaya tutuştuğu kişinin nasıl biri olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Hırpalanmış vücudunda ağrımadık yer kalmamış Kratos ciğerlerini derin, canlandırıcı soluklarla doldurarak nihayet dikilitaşın yanından ayrıldı.

Beş adım sonra durdu. Hafif bir sarsıntı geliyordu. Olamazdı. Böyle bir şey mümkün değildi. Az önceki dayağın ardından hiçbir fani canlı kalamazdı.

“Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?” Adam gümbürtüler eşliğinde dev dikilitaşı havaya kaldırdı. Yüzünde rahat bir tebessüm vardı.

“Neden ısrar ediyorsun? Kim olduğumu bilmiyorsun,” dedi Kratos.

“Anlaşılan asıl sen benim kim olduğumu bilmiyorsun,” karşılığını verdi yabancı, yersiz gözüken bir gururla.

“Benimle kazanamayacağın bir dövüşe girdin,” diye hırıltıydı Kratos.

“Daha işimiz bitmedi.” Yabancıнын tebessümü kayboldu.

Adam dikilitaşı başının üzerine kaldırıp Savaş Tanrısı'na fırlattı. Kratos onu havada yakaladı ve müthiş bir güçle yük-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

lenerek gerisingeri yolladı. Yabancı da kayayı aynı şekilde yalayıp derhal Kratos'a hücum etti.

Kratos rakibinin üstüne son sürat koştu ve çayırın ortasında çarpıştılar. İkisi de geri adım atmaya yanaşmadı. Lakin kıran kırana geçen kavgalarından dolayı altlarındaki zemin çöktü; yer yarılrken boğuşmayı sürdürerek açılan daracık boşluğa yuvarlandılar.

“Odin beni cevaplar bulmam için yolladı ama kibrin bunu bir dövüşe çevirdi. Bana neyle istersen vur; durmak bilmeyeceğim. Senin o ihtiyar bedeninde bu yükü kaldıramayacak; acın dayanılmaz bir hal alacak. Ama ben bu işi bitirmeden önce bir şeyi bilmelisin,” dedi yabancı soluk soluğa.

Yabani bir çehreyle Kratos'a iyice sokuldu.

“Bunlardan hiçbirini hissedemiyorum,” deyip cümlesini içten bir kahkahayla sonlandırdı.

Yabancı bunun ardından yarığın karşısına atlayıp Kratos'a güçlü bir aparkat vurdu ve onu göğe fırlattı. Kendisi de havaya sıçradı ve Kratos düştüğü yerde çırpınarak ayaklarını altına almaya çalışırken yabancı onun üstünde tepindi. En sonunda da bir tekmeyle Savaş Tanrısı'nı yarığın derinlerine yolladı.

Kratos yüksek bir patırtıyla yarığın dibine düştü. Gözlerindeki bulanıklığı geçirmek için başını iki yana salladı. Yarığın yanından yukarı tırmanırken yabancının bağırıldığını duyabiliyordu.

“Bu dövüş beyhude. Çabaların beyhude. Beni alt edemezsin.”

Kratos titreyen kollarla yarıktan çıktı ve yabancının karşısında bir dövüş duruşuna geçti.

“Yine mi? Gel öyleyse.” Yabancının tebessümü Kratos'un ruhuna kadar sızdı.

Hücumla geçen Kratos attığı bir yumrukla yabancıyı sarsak bir pozisyona soktu. Sonra onu yere yıkıp arkasına geçti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve adamı ters bir kafakola aldı. Tüm gücüyle abanarak yabancıнын boynunu kıvırdı, ta ki adamın başı neredeyse yüz seksen derece dönene dek.

“Hadi, yap yapacağını! Şimdiye dek karşıma çıkan herkesin arasında belki senin bana bir şeyler hissettirebileceğini umdum ama sen bile yapamıyorsun,” diye zorlanarak sataştı yabancı.

Kratos homurdanarak yüklendi ve nihayet yabancıнын boynunu kırdı. Gevşeyen beden hemen sonra Savaş Tanrısı’nın önünde yere yığıldı. Bitkin düşen Kratos yabancıнын cesedini yarığa attı. Adamın canlanmasını ve çukurdan dışarı fırlayıp bir kez daha saldırmasını bekleyerek orada dakikalarca dikildi. Soluması normal bir ritme yavaşlarken yabancı adamın hayatını sonlandırmış olduğunu kabullendi.

Başını öfke, tiksinti ve keder karışımı bir duyguyla iki yana sallayarak iç geçirdi, sonra da evine dönmek için yarığa sırtını döndü.

“Beni ve geçmişimi nereden biliyordu? Bunca zaman sonra beni nasıl buldu?” diye kendi kendine homurdandı.

Kratos evin içindeki hasarı gözden geçirdi. Yapının iskeleti sağlam kalmıştı ama çatının çöktüğü köşeye bitişik duvarlarda yerden tavana kadar uzanan pek çok çatlak vardı. Yerlerinden düşmüş yemek pişirme gereçleriyle bezeli zeminde adım atacak yer kalmamıştı. Kratos beraberinde gelen acıya aldırış etmeksizin demir bir tencereyi şömineye tekmeledi.

“Faye, ne yapacağım?” dedi bir fısıltıyla. “Oğlumuz ben-den istediğin şeye hazır değil... Bu işin altından sensiz nasıl kalkarım bilmiyorum.” Zemindeki kapağa doğru eğildi.

Oğlunun evin altında güvenle beklemesine minnettardı. Adam Atreus için gelmişse yerini öğrenemeden ölmüştü. İyi ama zaten Atreus'u nereden bilecekti? Ormanda münzevi, korunaklı bir hayat yaşamışlardı. Kratos yabancıyı oraya daha en başta neyin getirdiğini anlamaya çalıştı. Yoksa efsanevi Savaş Tanrısı'yla yüzleşme peşinde koşan biriyle tesadüfen mi karşılaşmıştı?

Kratos bilhassa kimliğini gizlemek ve bir zamanlar olduğu kişiyi değiştirmek için bu diyara gelmişti. “Beni nasıl

buldu?” diye mırıldanarak kapağı açmak için ayı postunu kaldırdı. “Çocuk.”

Çukura dolan gün ışığı, kollarını sıkıca bacaklarına dolamış ve çenesini dizlerine dayamış halde karanlık bir köşede yatan Atreus'u meydana çıkardı. Parlak ışıkta babasını zar zor seçebilen oğlan solgun yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Kargaşanın sona erdiğini ve babasının artık güvende olduğunu anlayınca huzurla gülümsedi.

“Öyle çok şey... Sandım ki...” diye gevellerken yeni bir gözyaşı selini dindirmeye çalıştı. Fakat bu seferkiler ıstırap değil sevinç yaşlarıydı.

“İyisin,” diyen Atreus ayağa kalktı.

“Yaralanmadım. Gel,” dedi Kratos soğukkanlı ve duygusuz bir sesle, baştan beri zarar görmemeyi beklemişçesine.

Elini uzatıp tek bir asılışla oğlunu yanma çekti.

“Eşyalarını topla. Hemen gidiyoruz,” diye buyuran Kratos çocuğu dağınık odada şaşkın şaşkın dikilmeye bıraktı. Çabuk bir tetkik Atreus'a hayal ettiğinden daha büyük bir yıkım gösterdi. Bakışları çatıdaki geniş deliğe takılıp kaldı. Tavan kerestelerini kırmak için gereken gücü hayal etmekte zorlandı.

“Neler oldu?”

Yatağının yakınında işlenmekte olan babası yolculukları için hayati bulduğu her şeyi topluyordu.

“Neden gidiyoruz? Burası evimiz,” diyen Atreus oracıkta kalarak babasına meydan okudu ve bir tepki bekledi. Annesini yitirdikten bu kadar kısa bir süre sonra evlerini terk etmek yüreğini parçalardı. Çekip giderse kadınla arasındaki tüm bağlar kopmaz mıydı?

“Çabuk, çocuk,” dedi Kratos odanın karşısında, ona doğru dönmeden.

Atreus ortalıkta koşuşturarak yayını alıp sadağını okla doldurdu, sonra onlara avcı bıçağını ve annesinden kalma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bazı r n taşlarını ekledi. Değer verdiği taşları avucunda g r d ğ nde boğulduğu keder onu öyle dermansızlaştırdı ki dizlerinin üstüne yığıldı.

“Bu da ne?” diye sordu  fkelen-diği belli Kratos. “Hasta mısın?” Oğlunun duygu yüklü bir an yaştadığını anlayınca yüz ifadesi yumuşadı.

Atreus başını iki yana salladı. Fakat kalbi kırık-tı. Hâlâ an-nesinin varlığını barındıran tek yerden ayrılacaktı. Kadının tüm hatıraları buradaydı. Atreus’un tutunması gereken her şey etrafındaydı.

“Geri gelecek miyiz?” diye soracak cesareti topladı.

“Sadece en önemli şeyleri al,” diye yanıtladı Kratos.

Sadağını ve yayını sırtına asmak annesinden kalan bir-birinden değerli hauraları zihninin daha derinlerine iterek Atreus’u şimdiki zamana geri getirdi. İl-gilenmesi gereken daha acil meseleler vardı.

“Hazır olmadığımı söylememiş miydin?” diye laf yetiştirdi çocuk, sesinde alaycı bir tınıyla.

“Değilsin ama başka seçeneğimiz yok.”

Kratos kapağı yerine oturttu ve sırlarını gizlemek için ayı postunu tekrar serdi. “Beni haksız çıkar da görelim,” dedi neredeyse kendi kendine. Leviathan baltasını sırtına asıp ke-merine derin bir kese iliştirdi, sonra da evde kalan tüm ku-rutulmuş geyik ve porsuk etini, mayasız ekmeği ve de kuru kayısıyı bir heybeye doldurdu. Karınlarını idareli doyurur-larsa ve yol boyunca arazinin onlara sunmayı uygun bulduğu şeylerden ikmal yaparlarsa yolculuklarının ilk iki haftasına yetecek kadar erzakı yanlarında taşıyabilirlerdi.

“Peki, efendim,” karşılığını verdi Atreus. Neredeyse du-daklarında bir tebessümün belirmesine izin verecekti.

Acaba nelere karşı hazır olmalıydı?

Kratos bir an duraklayıp oğluna ve uğradığı kayba rağmen sergilediği dirayete hayranlıkla baktı. Savaş Tanrısı kısa bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tebessüm edecek kadar gardım indirdi, sonra tebessümü çabucak silip bakışlarını zeminin altındaki boşluğa çevirdi. Ne yapması gerektiğini düşünüp taşınırken gözleri dalıp gitti.

“Hazırım,” diye kapının oradan konuşan Atreus’u babasını kendine getirdi.

Oğlan dışarıda savaşın izlerini taşıyan civarı ve evi gözden geçirdi.

“Vay be... Nasıl?” diye hayretle mırıldandı. Böyle ciddi bir yıkıma yol açan dövüşü idrak etmesi bile imkânsızdı.

Kratos kendini savunmak için tek kelime etmedi.

“Kimdi o?” dedi Atreus.

“Bilmiyorum,” diye sertçe karşılık veren Kratos çevre ormana giden patıkaya doğru kararlı adımlarla ilerledi.

Atreus babasına yetişmek için acele ederken geniş bir açıyla etrafı tarayarak her detayı sindirmeye çalıştı. Gördüğü bazı şeylerin bir insan elinden çıkmış olması imkânsız gibiydi. Gelip kapılarına dayanan her kimse sıradan bir insan değildi. Atreus hayatında ilk kez babasının karşısına her nasılsa bir tanrı mı çıktı diye merak etti. Annesi yıllar boyunca ona tanrılardan epey bahsetmişti ama çocuk ileride onlardan birini görme fırsatı yakalayabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Sonra beyninde dehşet verici bir düşünce belirdi.

“Ölebilirdin. Sakın beni yalnız bırakma, tamam mı?”

“Acele etmeliyiz,” diye karşılık verdi babası.

“O adam bizden ne istiyordu? Biz bir hiçiz,” dedi Atreus. Ağzını açmayan Kratos hızlı adımlarla ormanın derinliklerine yürümeyi sürdürdü.

Derken Atreus evden ayrılırlarken akıl edemediği bir şeyin farkına vardı. “Hey, onu öldürdün mü?” diye seslendi.

Haşat edilip kenara atılmış bir ceset, saklanırken duyduklarına veya sonradan evde karşılaştığı sahneye dayanarak görmeyi beklediği bir kan deryası yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Gerekeni yaptım,” deyip geçti Kratos, bu sözleri söylemek başka bir açıklama ihtiyacını ortadan kaldırmışçasına.

Neyse ki yanıtıyla tatmin olan Atreus tez adımlarla önden giderken, Kratos biraz oyalanarak kapılarının üstündeki rün sembolüne son bir kez baktı. O sembol karısı için öyle büyük bir anlam taşırdı ki. Kratos’un inşa etmeye, kazanmaya çalıştığı her şey ondan alınmıştı. Azmini toplayan Savaş Tanrısı bir zamanlar yaşadığı hayata sırtını döndü ve oğlunun peşinden hızlı hızlı yürüdü.

“Biz yokken annemin bahçesi hayatta kalır mı? Ya şahini?” diye sordu Atreus.

Kratos vereceği cevabı düşünüp taşındı. Evlerindeki bahçe, karısı ve oğlu için özel bir şeydi. Onların hayatını, geleceğini simgelemişti.

“Biz dönene kadar bir şey olmaz. Endişelenme,” dedi oğlunun içini rahatlatma maksadıyla.

Atreus gülümsedi. Geri geleceklerdi. Tüm hasarı onaracaklar ve annesinin bahçesini büyültmeye devam edeceklerdi. Annesi bunu duysa sevinirdi.

Fakat sonra Atreus babasının sert sesindeki yumuşamayı düşündü. O kelimeleri nasıl yorumlamalıydı? Babası sırf onun günlünü almak için mi öyle konuşmuştu? Gerçekten de bir gün buraya geri gelecekler miydi?

Atreus bir daha kendini bir ailenin parçası gibi nasıl hissedecekti? Bir annesi veya evi yoktu. Babası ona zar zor tahammül ediyordu.

“Peki,” dedi.

Sollarındaki bir bayıra çıkan bir patika boyunca yürürlerken Atreus babasının kemerine takılı deri keselerden birine uzun uzun baktı. Zihni babasının cenaze ateşi önünde diz çöküp annesinin küllerini topladığı, sonra onları nasırlı elleleriyle keseye doldurduğu o âna geri gitti. Atreus kendini o feci günün anısına öyle bir kaptırmıştı ki bir elin aniden atılarak

onu bayır kenarındaki sarp bir inişin tehlikeli kenarından çekip alması gerekti.

“Nereye gittiğine dikkat et, çocuk,” diye homurdandı babası, onu yakasından tutarak kayalık çıkıntıdan uzaklaştırırken.

“Üzgünüm. Annemi ben taşıyabilir miyim?” deme cesaretini gösterdi oğlan.

“Hayır!” diye tersleyen Kratos’un sesi o kadar sertti ki Atreus itiraz etmeye kalkışmadı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Atreus, artık iki yanında ağaçlar yükselen dolambaçlı patikada bir müddet sessiz sedsız gittikten sonra.

Kratos herhangi bir cevap sunmadı.

Zikzaklı bir yol izleyerek bayırı tırmanmaya devam ettiler. Zirveye yaklaşırlarken karlı bir dağın doruğu uzaklardaki bulutsuz mavi gökte çıkıntı yaptı.

“Gitmemiz gereken yer orası,” diyen Kratos parmağıyla işaret etti.

“O dağa mı gidiyoruz? Oraya ulaşmamız ne kadar sürer?”

“Orasını bilemem.” Kratos öne geçti.

“Yolda başkalarına rastlayacak mıyız?” diye birkaç dakika daha yürüdükten sonra sordu Atreus. Şimdiye dek başkalarıyla karşılaştığı bir duruma düşmemiştir. Ormanlarında dertsiz ve yalıtılmış bir hayat süren Atreus annesi ve babası dışında hiç kimseyle konuşmamıştır. Aslında çekip gittiği ve uzun zaman dilimleri boyunca ortalarda bulunmadığı için babasıyla da pek konuşmuş sayılmazdı.

“Evet.”

“Bize yakınlık gösterecekler mi?”

“Hayır.”

“Bizi soymaya çalışacaklar mı?” diye üsteledi Atreus. “Annem bana elimizdeki her şeye göz koyacak adamlar olduğunu söylerdi.”

“Belki. Evet,” dedi Kratos, dürüst davranmayı yeğleyerek.
“Ah.”

“Yolculuğumuzda birçok tehlikeyle karşılaşmayı bekle.
Onlara karşı hazırlıklı olmalısın.”

Tepenin zirvesine vardıklarında Atreus arkasına dönüp katettikleri mesafeye baktı. İöunn orman vadisi altlarındaydı. Evlerinin çevresindeki orman dahilinde ışık saçan yapraklara sahip bir dizi altın sarısı, büyüü ağaç yan yana yükselerek üst bitki örtüsünün arasında dev bir rün çizmişti. Atreus parlak ağaçların yarattığı şekle uzunca bir süre gözünü dikip baktı. Belirgin dizilimleri evlerinin ön kapısına ve zemindeki kapağa oyulmuş rünik korunma sembolünün aynısını teşkil ediyor, fakat bunu devasa bir ölçekte yaparak ormanın etrafında koruyucu bir sınır oluşturunuyordu. Kratos yıllar içerisinde bu taraflara yüzlerce kez gelmiş ama ağaçların diziliminin rünü ortaya koyduğunu bir kez bile fark etmemişti. Bunu şimdiye dek önemli bulmamıştı, o kadar.

“Bak,” diyen Atreus parmağıyla havada şeklin dış hatlarını çizdi. Şaşkın bir yüzle babasına doğru döndü. “Bu nasıl olabilir? Nereden geldi?”

Kratos oğlanın merakını giderecek bir cevaba sahip değildi. Karısı bu durumu en başından beri bilmiş ama ormandaki dingin yaşantılarının gerçek doğasını ona asla söylememiş olabildi.

“Bunca zaman... ormanımızın etrafında koruyucu bir sınır varmış,” dedi Atreus.

Derken endişe verici bir şey oğlanın dikkatini çekti. Yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. “Sınır şurada delinmiş,” diyerek parmağıyla gösterdi.

Kayıp bir büyüü ağaç üçlüsü rünik sınırdaki bir gedik bırakarak sınır hattını koparmıştı.

“Onlar annenin benden cenaze ateşi için kullanmamı istediği ağaçlardı. Her birini eliyle işaretlemişti.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bekle. Annem sana tam da o ağaçları mı kesmeni söyledi? Yoksa korunma rûnünün bir parçası olduklarını biliyor muydu?”

Kratos sertçe yutkundu. Zihni öfkeyle sırlıslıkla oldu. Ağaçları keserken ne yaptığına, yaşantılarını çevreleyen altın sarısı ağaçların ne işe yaradıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Karısı bunu ona hiç söylememişti... tabii o da biliyorsa. Fakat biliyor olmalıydı. Kulübelerini tam da o noktada inşa etmelerinde üstelemişti. Kratos’un inşaatı vadide değil de bayırın yükseklerinde yapmalarına yönelik tüm itirazlarına karşı çıkmıştı. Dile getirmese de gerçeği biliyordu. Bu yer hakkındaki bilgileriyle kimi korumuştum? Kocasını mı? Atreus’u mu? Yoksa kendini mi?

Kratos’un boğazı üzüntü ve kahrıyla düğümlendi. Geçmişe takılıp kalmanın ıstıraptan başka bir şey getirmediği bilinciyle duygularını çabucak bastırdı. Ev dedikleri ormana son bir kez baktıktan sonra yola devam etmek için aniden kuzeye döndü.

“Gel, çocuk. Geçmişe bakmak yok,” dedi ürkütücü bir katiyetle.

Fakat Atreus’un eskiden yaşamını meydana getiren her şeye bir kez daha bakması lazımdı. Acaba buraya bir daha dönerler miydi, yoksa kaderleri onları hep evi saydığı yerden çok uzaklara mı gönderecekti? Gözlerinden sızan yaşlar için kendini içten içe azarlayan Atreus hızla dönüp babasını patikadan yukarı takip etti.

Seyahatin tekdüzeliği Atreus'un beynini kemiriyordu. Çevreleri ona kayalardan, ağaçlardan ve dolambaçlı patikalardan ibaret gözüktüyordu. Hedeflerine varmanın ne kadar süreceğini merak ediyordu. Çok fazla soru sormanın babasını kızdırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyor, o yüzden uysalca sesini çıkarmıyordu. Öğrenmek, annesinin hayatı hakkında bilmek istediği öyle çok şey vardı ki. Hep ona en önemli meseleleri soracak kadar zamanı olacağını düşünmüştü. Görüp geçirdiği on bir kış boyunca huzur içinde yaşamışlardı. Hayatlarının bir anda altüst olabileceğini hayal dahi etmemişti.

Ansızın duran Kratos diz çöktü ve oğluna da öyle yapmasını işaret etti.

Atreus bir tehlike arandı. Hiçbir şey görmedi, hissetmedi. Sonra sıradışı bir şey var mı diye kulak kesildi. İlk başta hiçbir şey tespit etmedi.

Babası baltasını çekerek bir domino etkisi yarattı. Yayını ve sadağını eline alan Atreus hızla ve sakarca bir ok sürdü.

Etraflarında görölür bir değışiklik yaşanmadan saniyeler geçti. Tekrar doğrulan Kratos oğluna da aynıını yapmasını işaret etti. Fakat Atreus ayağa kalktığıında Kratos onu birkaç adım geri itti.

“Arkamda hazır bekle,” diye sertçe fısıldadı.

Upuzun huş ve çam öbekleri ileride seyreliyor, yerlerini gün ışığına boğulmuş geniş bir açıklığa bırakıyordu. İkili oraya yaklaşırken soğuk havaya karışan iğrenç bir çürümüş et kokusu Kratos’u gerdi.

Draugr. Bu diyarın musibetleri.

“Bu berbat koku da ne?” diye sordu öğürme refleksini bastırması gereken Atreus.

“Yakınımda kal. Sessiz ol. *Draugr.*”

“*Draugr* mu? Onlar ne—”

Kratos oğlunu içine gizlenebilecekleri sık bir çalılığın ortasına sürükledi. Dövüşe hazır bir halde orman zeminine çömeldiler.

Kalkanlar ve mızraklar taşıyan ilk üç *draugr* açıklığa girdi. Çürüme aşamasındaki çarpık ve eğri büğrü insan bedenlerinin her birinin gözlerinde bir ateş yanıyor, eskiden damar olan şeylerin içinde koyu sarı bir lav akıyordu. Faye, *draugr*ların onları alıp götürmeye gelen Valküreleri başlarından savmış ve için için yanan hiddetleriyle kendi vücutlarını yeniden canlandırmış savaşılar olduklarını açıklamıştı. *Draugr*lar sadece yakıp yıkmak ve ayırım gözetmeksizin canlılardan intikam almak için varlıklarını sürdürürlerdi.

Yaratıklar cüce söğüt fidanlarının arasında taş gibi kıpırtısız bekleyen Kratos ile Atreus’u tespit edememişlerdi.

“Onlar... ölü mü?”

“Namevt askerler. Çok tehlikelidirler,” diye fısıldadı Kratos.

“Bizi görmüyorlar. Ateş etmeli miyim” diye soran Atreus’un sesi korku dolu, ölçülü bir fısıltıydı. Zaten ölü olan bir şeyi nasıl öldüreceğim?

“İşaretimi bekle. Kafaya nişan al.”

“Saldıracak mıyız?” diye üsteledi Atreus. Daha önce bir çatışmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Kalbi göğsünü delecük gibi atıyor, parmakları yay kırışını uzun süre gergin tutmaktan sızlıyordu. Tereddüde düşmeden zihnini en yakınındaki hedefe odakladı.

“Sessiz ol. Başımın etini yeme,” diye sert bir buyruk verdi Kratos.

Draugrlardan biri dikkatini onlardan tarafa yönelttiğinde gizlenme yerlerinin güvenliği buhar oldu. Yaratık Kratos’un solgun tenini gür kahverengi bitki örtüsünün arasında fark etmişti. Draugr mızrağını nişanlamak için kemikten ibaret çürümüş bir kolunu kaldırdı.

“Ateş!” diye emreden Kratos elinde baltasıyla açıklığa hücum etti.

Atreus’un ilk oku koşturan babasının yanından geçti ve ona en yakın draugrın boynuna saplandı. Draugr yalpalasa da dengisini sağlayıp ilerlemeyi sürdürdü ve mızrağını çocuğa doğru çevirdi.

Atreus bir sonraki okunu çıkarmaya çalışırken Kratos üstüne gelen draugra baltasını savurarak yarattığı bel hizasından biçti. Onun arkasına geçtikten sonra bu sefer baltayı elinin tersiyle savurarak başka bir draugrın başını çürümüş omuzlarından ayırdı. Hamlesi Atreus’a yayını dolduracak kadar zaman kazandırdı.

Oğlanın bir sonraki oku hedefini açık ara ıskaladı ve yakındaki bir ıhlamur ağacına saplanıp titredi. Korkusu Atreus’u düşmanlarına yoğunlaşmaktan alıkoyuyordu.

“Odaklan, çocuk!” diye azarladı Kratos, açıklığa giren sonraki iki draugra saldırdığı sırada. Paniğe kapılan Atreus sadağından başka bir ok çekmeye uğraştı.

Oğlanın yarattığı tehlikeyi artık anlayan daha başka iki draugr Kratos’a değil de ona hücum ederek kendi iki rakibiy-

le kapışmakta olan baltalı Savaş Tanrısı'nın yanından geçip gitti.

“Çocuk, arkanı kolla!” diye bağırdı oğlunun aynı anda iki draugrı birden defedemeyeceğini bilen Kratos.

Atreus bir taklayla en yakın draugrdan kaçmadan önce okunu takıp çabucak ateşledi ve ilk draugrı alnından vurarak yere yıktı. İkincisi ona hücum ederken Kratos kendi saldırganlarının karşısında geri çekildi ve baltasını arkadan draugrın ensesine fırlattı. Ceset Atreus'a boş gözlerle bakarak dizlerinin üstüne yığılırken oğlan yayına bir ok daha taktı ve mızrağını babasına saplamak üzere olan draugrı son anda alnından vurdu.

Ayakta kalan tek draugr gerisingeri döndü ve hantalca koşarak en yakındaki çalıların emniyetine kaçtı.

Açıklığa sessizlik çöktü.

Atreus yayında halen bir okla doğruldu ve baltasını geri çağıran babasının yanına gitti.

“Nasıldı? Yardımım dokundu mu?”

Kratos bir şey demedi. Dövüşen biri tüm dikkatini sağ kalmaya vermeliydi. Böyle bir zamanda oğlunun güvenliğini düşünmek, her çatışmada iki kişi için birden endişelenmesini gerektirirdi. Atreus'un kendini koruyabileceğini bilmesi لازمdı – en azından ona kafa yormaksızın dövüşmesine imkân tanıyacak kadar.

Kratos yola devam etmeye hazır değildi. Hedeflerine varmadan önce oğlunu veya kendini ölmekten alıkoyabilir miydi? Belki de düşmanlarıyla yüz yüze gelmek artık uygulanabilir bir strateji değildi. Hasımlarından kaçınarak kavgaya karışmamanın yollarını bulmaları لازمdı.

“Yardım etmek istiyorsan dikkatlerini dağıt. Benim odaklanmadığım herkese sen odaklanmalısın. Ama sadece öyle yapman güvenli olduğunda,” diye öneren Kratos oğlundan anlayış bekledi. Fakat onun yerine çocukta karısının empa-

tisinden izlere rastladı. Manzara yüreğini sızlattı ve o anda artık Atreus'un güvenliğınden bir tek kendisinin sorumlu olduğu Kratos'un kafasına dank etti.

"Yapabilirim," diye özgüvenle konuştu Atreus.

Kratos cevabı işitmedi. Gaminin zihnine sızmasına müsaade etmişti. Beyninden o kadar çok şey geçiyordu ki tek hissettiğı kafa karışıklığı ve öfkeydi.

"Yapabilirim dedim," diye tekrarlayan Atreus gönülsüz babasını daldığı düşüncelerden çıkardı.

"Güzel." Kratos baltasını sırtına astı.

"Şimdi ne tarafa?" diye sordu çocuk, ileride yükselen dik kayalık yamaç boyunca ince bir çatlak fark ederek.

Kratos biraz duraksayıp onları neyin beklediğini gözden geçirdi, sonra diz çöküp Atreus'a sırtına çıkmasını işaret etti.

"Yukarı tırmanacağız," dedi.

"O işi kendim de halledebilirim," dedi Atreus.

Kratos yerden kalkmadı.

"Yapabilirim," diye üsteledi oğlan.

Kratos ona dik dik baktı.

"Peki." Oğlan babasının sırtına çıktı ve Kratos kayalık yamacı tırmanırken onun omuzlarına sarıldı. Savaş Tanrısı pek çok uygun çıkıntı arasında seçim yaparak tutuna tutuna yükseldi. Tırmanış hiç de zor değildi ve Atreus babası ona bir deneme şansı verseydi böyle bir işin altından kalkabileceğinden emindi.

"Daha başka?" diye sordu.

"Daha başka ne?" diye anlamadan karşılık verdi Kratos.

"Yolda o şeylere tekrar rastlarsak daha başka bir şey bilmedi miyim?"

"Atışlarının zamanlamasını iyi ayarla. Süratin bedeli isabetliliklidir."

"Anladım."

Kratos onları zirveden yukarı çekti, sonra Atreus'u yanına bıraktı. Bir parçası oğluna bakarken gülümsemek istese de içindeki tanrı o parçayı dizginledi.

"Ve düşün. Faaliyete geçmeden önce düşün. Bir şey yapmadan önce ne yapman gerektiğini bil."

"Ne yapacağımı bilmezsem ne yapmam gerektiğini nasıl bilebilirim ki?"

Kratos heybesini indirip akşam yemeklerini paylaştırdı. Etraflarındaki sivri kaya oluşumları geceyi geçirebilecekleri güvenli bir sığınak sunacaktı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Atreus.

"Yatacağız."

Yukarıdaki dallarda bir grup tarlakuşu ötüşerek uçuşuyordu.

"Annen hiç sana tanrılardan bahsetti mi?"

"Evet." Atreus cevap verirken çekinir gibiydi.

"Peki acı çekmeyen, öldürülemeyen bir adamdan bahsetti mi?"

"O dediğin Baldur. Odin'in oğlu."

"Sana Odin hakkında neler anlattı?"

"Aesir tanrılarının hükümdarıymış. Asgard'da yaşamış."

Geceye uzun dakikalar süren bir sessizlik çöktü.

"Başka bir şey?" diye sordu Atreus.

Oğlan cevapsız geçen saniyelerin ardından derin bir uykuya daldı.

Kratos dolunaya yakın ayın üzerlerindeki yaprak örtüsünde yarattığı mozağe uzun uzun baktı. Çocuğun annesi ona tanrılardan bahsetmişti; Kratos ona vahşi bir dünyada sağ kalmayı, kendineyse iyi bir baba olmayı öğretecekti. Bunlardan ikincisi zihninde kendi babasının başına silleler indirdiği rahatsız edici anılar canlandırdı. Yüzünü ekşiten adam başını iki yana sallayarak onları kök salamadan önce

defetti. Uyanık geçirdiği her anda yalnızca bir düşüncenin etkisi altında kalabilirdi: oğlunu güvende tutmak. Kratos nihayet kendine uyuma izni verdi.

Sabah güneşinin ilk cılız huzmeleri sırtlarına vururken Kratos birkaç yüz metre uzaktaki çamlık bir koruya doğru kıvrılarak ilerleyen bir patikada azimli adımlarla ilerlemeye koyuldu. İleride Atreus babasından daha uzun bir kayaya oyulmuş kadim bir rûn fark etti. Önden koşup gitti ve kendi kendine mırıldanarak sözcükleri okudu.

“Burada yazana bakılırsa ileride Jötnar köyü varmış.”

“Jötnar mı?” diye sordu Kratos.

“Devler.”

Atreus yürürlerken devleri düşünüp taşınmayı uygun buldu. Düşünürken şimdiye dek evden hiç bu kadar uzaklaşmadığını ve hiç böyle bir maceraya atılmadığını akıl etti. Ava çıktıklarında annesi evlerinin yakınında kalırdı ve oğlunu yolculuklarında karşılaştıkları her türlü tehlikeden uzak tutardı – tabii huysuz bir porsuğa tehlike denebilirse. Annesi tehlikeleri zamanında tanımlayıp onlardan sakınma konusunda sanki özel bir hisse sahipti. Belki de çıktıkları avlar o yüzden ölümcül bir sorun yaşamaksızın hep başarıyla sonuçlanmıştı.

Atreus tam dikkatini toplamıştı ki yola yaklaşan bir draugr gördü. “İki tane daha! Şurada!” diye seslenen çocuk yayını eline alıp ona bir ok sürdü.

“Ateş etmeden önce ıskalamadan vurabileceğin kadar yaklaşmalarını bekle.”

Draugrlar paslı kılıçlarını saldırı pozisyonunda kaldırırlarken Atreus tedirgince bekledi. Attığı ok en yakındakinin şakağına saplanırken Kratos’un fırlattığı baltası öbürünün başına isabet etti. İkisi de hemen yere yığıldı.

“Atışım nasıldı?” diye sordu Atreus.

“Daha iyi. Ama bana dövüşebileceğim kadar yer bırak,” dedi Kratos ısrarla.

Babasından gelen övgülerin nedense hiç övgüye benzer bir yanı kalmıyordu. Atreus okunu etkili bir şekilde takarak, hiç vakit harcamadan hedefe doğrultarak, sonra da doğru nişan aldığını anlar anlamaz ateş ederek iyi bir performans sergilediğini düşünüyordu. Sonunda “daha iyiyi” uygun buldu.

“Ve de acele etmeyeyim,” diye mırıldandı.

“Doğru,” dedi Kratos dalgın bir edayla.

Yürüdükleri yol fazla geçmeden virane bir köprüye çıktı. Hava şartlarının aşındırdığı tiftik tiftik halatlarla sabit tutulan çürümüş tahta kalaslar görende pek güven uyandırmıyordu.

Heyecanla yerinden fırlayan Atreus kalasların üstünde paldır küldür koştu.

“Bekle!” diye bağırarak Kratos geç kalmıştı.

Atreus’un düşünmeden attığı onuncu adımı oradaki kalası parçaladı ve sağ bacağı kırık tahtaların arasından dışarı çıktı. Tamamen düşmemek için halatlara yapışan oğlan bir dehşet çığlığı attı.

“Baba, imdat!”

Kratos alçak sesle homurdandı. Oğlu ikazına kulak asmadığı için kızmış ve hüsrana uğramıştı. Atreus’un eylemde bulunmadan önce düşünmeyi, tehlikelere balıklama dalmayıp onları evvela değerlendirmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Lakin Kratos öyle bir dersi zararsızca vermenin bir yolunu akıl edemiyordu.

“Dayan.” Kratos narin köprüye adım attı.

Halatı iki yumruğuyla birden sıkıca kavrayarak ve çürük kalaslar yerine kenardaki halatlara basarak ilerledi.

Atreus ellerinin gevşediğini hissetti. Bir şey yapması gerektiğinin farkındaydı. Kolunu sol halattan ayırıp sağ halattaki elinin yanına getirme umduğuyla soldan sağa sallandı.

Fakat yarattığı sarsıntı köprüde şiddetli dalgalanmalara yol açtı ve Kratos sağ halata yapışarak durmak zorunda kaldı.

“Kıpırdama. Yanına geliyorum,” diye buyurdu Kratos, içini dehşetin kemirmesine rağmen sözlerini sakın bir tavırla aktarabilmek maksadıyla öfkesini bastırdı.

“Elim kayıyor!” diye haykırdı Atreus.

Yapı çöktü. Köprü dağılırken Kratos oğluna doğru atıldı. Atreus babasının ileri uzattığı koluna tutunur tutunmaz Kratos onu göğsüne bastırdı ve birlikte aşağı yuvarlandılar. Oğlunu üstünde tutarak yüksek bir patırtıyla yere çakılan Kratos yedi metrelik düşüşün darbesine katlandı.

“Kırığın çıkığın var mı?” diye sordu Savaş Tanrısı, kontrol etmek için ellerini oğlunun kollarında gezdirerek.

“Yaralanmadım!” dedi babasının aşırı ilgisine sinirlenen Atreus.

“Biraz ağırdan almalısın. Aceleciliğin bize pahalıya patlayacak,” diye kaşlarını çatarak uyardı Kratos. Yeni çevrelerini değerlendirmek için başını çevirdiğindeyse ifadesi yumuşadı. Parmaklarını baltasının sapma sardı.

“Onlar ölü mü? Yani... zaten olduklarından çok?” diye az sonra sordu Atreus, birer heykel misali kıpırdamaksızın etrafta dikilen draugr kalabalığını işaret ederek. İçgüdüleri onu yayına bir ok takmaya itti.

En kötüsüne hazırlanarak yerlerinde kaldılar. Lakin süregiden sükûnet Atreus'u hem gardım hem de okunu indirmeye ve daha detaylı bir inceleme için en yakındaki draugra doğru ihtiyatla yürümeye ikna etti. Acaba gerçek miydiler? Nasıl olmuştu da durdukları yerde böyle donakalmışlardı?

“Çocuk...” diye hafif bir hırıltıyla uyardı Kratos.

Tam da bunu beklercesine en yakındaki draugr aniden canlandı ve hızla dönüp paslı, kırık bir kılıcı oğlana doğrulttu.

“Ölü değiller! Ölü falan değiller!” diye panikle haykıran Atreus kendini geriye attı ve ateşlemek için yayını kaldırdı.

Oğlu daha sözünü bile bitiremeden Kratos saldırdı. Acı-

masızca yaptığı çaprazlama hamlelerle en yakınındaki üç draugrın kellesini uçurdu, ardından elinin tersiyle havada bir yay çizerek taarruza geçmiş bir sonrakinin sağ kolunu gövdesinden ayırdı.

Atreus'un ilk oku hedefini tutturamayıp ona hücum eden draugr ıskaladı. Oğlan eğilerek ölü savaşçının çılgınca savurduğu kılıcından sakındı ve yayında yeni bir okla doğruldu. Bir dizinin üstüne çöküp draugr tekrar saldıramadan önce ateş etti. Oku yaratığın kafasını delip geçti.

“Unutma, isabetlilik süratten önemlidir!” diye talimat verdi Kratos, üstüne inen bir kılıcı savuşturmak için baltasını savururken.

Atreus'un bir sonraki oku babasına saldıran draugrın sırtının ortasına saplandı. Kratos tam zamanında dönerek baltasını son draugrın göğsüne gömdü.

Atreus katliamın merkezindeki babasına katıldı. “O sonuncusuydu. Eskisinden iyi miydim?” diye sordu.

“Daha bile ağırdan al. Tek bir atış bile yapsan önemli değil. Yeter ki bana kontrolün sende olduğunu göster,” diye yol gösterdi Kratos.

“Tamam,” diyen Atreus'un dalgın bakışları oradan ayrılan patikaya bitişik arduvaz bir levhaya kazınmış rünlere gitti. Merakı onu daha yakından bakmaya teşvik etti.

“Baba, şuna bak,” dedi heyecanla, bildiklerini babasına sergilemek için bir diğer fırsat yakaladığına sevinerek.

“Oku bana.”

“Diyor ki Jötarnlar uzun zaman önce burada toplanıp tanrılarla alışveriş ederlermiş. Burası bir çarşıymış. Sence Odin hiç burada bulunmuş mudur?”

“Annen devlerden de bahsetmiş miydi?”

“Bana o sözcüğü öğretti ama onlar hakkında pek konuşmadı.”

“Odin’le ilgili ne biliyorsun?”

“Annem bana tanrı Odin’i pek çok kereler anlattı.”

Yirmi adım sollarındaki kadim bir taş binanın kırık dökük kalıntılarının arkasından gelen yüksek bir gümbürtü yeni bir tehdidi haber verdi.

“Orada hareket eden bir Şey var!” dedi Atreus. “Başka dra-ugrlar! Tekrar yukarı çıkmalıyız. Ama nasıl?”

“Beni takip et.”

Koyağın karşı duvarına seğırtten Kratos oğlunu sırtına alıp uçurumu tırmanmaya başladı. Geriye kalan draugrlar daha hücumu bile geçmeden ikili onların erişim mesafesinden beş metre çıkmıştı. Tutuna tutuna atılan bir düzine daha uzun ve dikey adımdan sonra zirveye ulaşılar. Atreus acıkmıştı ama babasının karınlarını doyurmak için yavaşlamaya veya duraklamaya niyeti yok gibiydi. Çocuk dinlenmeye vakit ayırmalarından önce ne kadar beklemesi gerekebileceğini merak etti.

“Biraz mola verebilir miyiz?” diye sordu nihayet.

Kratos çevrelerini gözden geçirdi: geniş kırlar, seyrek otlar, tek tük ağaçlar. Dinlenmeye çalışmak için iyi bir yerde değillerdi. Riskleri değerlendirdi.

“Burada bekle,” diye buyurdu.

Elli adım gidip arkasına döndü ve Atreus’a gelmesini işaret etti.

“Bu herhalde hayır demek oluyor,” diye söylendi oğlan, içinde bir öfkenin biriktiğini sezinleyerek.

Atreus babasının yanına vardığında Kratos parmağıyla gösterdi.

Yolları ileride kapalı bir demir kapıyla kesiliyor, kapının yanlarında taş ile harçtan inşa edilmiş upuzun duvarlar yükseliyordu. Bariyer her iki yöne doğru göz alabildiğine uzanıyordu; ilerlemek istiyorlarsa kapıyı aşmaktan başka bir seçenekleri yoktu.

“Diğer tarafa geçtikten sonra dinlenebiliriz. O kapı bize arkadan saldırılmasını önler.”

Atreus’un yüzü tekrar güldü.

Duvara yaklaşırlarken öleli çok olmuş savaşçıların yola ve komşu çayirlara saçılmış çürüyen cesetlerini keşfettiler. Yaşayan Kratos oğlunu kolundan tutup yakınına çekti.

“Amma çok ölü var. Sence kapının arkası buradan güvenli midir?” diye sordu Atreus.

“Buranın güvenli olduğunu mu sanıyorsun?”

Kapıyı iki eliyle birden tutan Kratos onu paslı bir gıcırtyla iterek açtı. Önden giden Atreus bir düzine adım ötede kubbeli bir taş odaya girdi.

“Bu koku da ne?” diye sordu çocuk, bakışlarıyla ileriye tarayarak.

“ŞİMDİ!” diye ansızın bağırdı haşin, hırıltılı bir ses.

Atreus tehdidi tanımlamak için dört bir yanına bakındı.

Kratos tepki bile veremeden kapı arkalarından çarparak kapandı ve onları içeri hapsetti.

Bir sütunun arkasından yabani görünümlü pejmürde bir adam çıktı. Elleri genişkılıcının sapını sıkıca kavramıştı.

“Hel-yürürler?” diye sordu gölgelerden çıkan başka bir adam.

“El sürülmemişler.” Bir üçüncüsü belirdi.

Kratos adamlar ile oğlunun arasına girip baltasını kaldı-

(Orj.) *broadsword*. Avrupa kökenli, genellikle çift elle tutularak kullanılan ağır bir kılıç cinsi. -çn

rırken Atreus bıçağını çekti. İçerisi yayını kullanmasına izin vermeyecek kadar dardı; zaten adamlar saldırırlarsa bir ok sürmeye yetecek kadar vakti yoktu. Hemen sonra karanlıktan dört kişi daha çıkarken odanın kuzey duvarı boyunca yedi metre yükselen iskeleden başka ikisi indi. Kratos ile Atreus'un etrafı saniyeler içinde kuşatıldı.

“Biri gidip ateş yaksın. Bu akşam karnımız doycak,” dedi içlerinden biri.

“Siegmond, bıçakların,” diye konuştu Kratos’a en yakın haydut, dişsiz bir sırtısla. Ne Kratos ne de Atreus kılını kıpırdattı.

“Etsiz geçen onca gün,” dedi kir pas içerisindeki bir diğer adam, dudaklarını yalayarak.

Atreus babasının bu insanlarla konuşmayı neden seçmediğini merak etti. Dil dökerek kendilerini kurtarabilirler miydi? Babasına göz atma riskine girdi. Kratos’un bakışları önündekilerden bir an olsun ayrılmıyordu.

“Et derken bizi mi kastediyorlar?” diye kekeleydi dehşet içindeki çocuk.

“Arkamda dur,” demekle yetindi babası.

Söz dinleyen Atreus kendini korumak için bıçağını ileri uzattı. Çabası bunca kişinin karşısında gülünçtü.

“Ya değişirlerse?” diye sordu çetenin en kısa boylusu. Adam diğerlerinden birinin arkasında duruyordu.

“Onları canlı tutar, etlerini azar azar kopartırız,” diye yanıtladı sesi hırıltılı çıkan. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın klanın lideri o gözüküyordu.

“Bu sadece benim kavgam,” diyen Kratos baltasını kaldırarak başlamaya hazır olduğunu gösterdi.

“Oooo, işte şimdi çok korktuk,” dedi aralarından biri.

Üç adam Savaş Tanrısı’na doğru o ilk kader adımını attı. Kratos, seri bir saldırıyla tepki vererek adamlar kılıçlarını ona saplayamadan baltasını adamların kollarına savurdu. Atreus

kapıya doğru gerilerken Kratos hızla dönüp oğluna atılan haydudu bıçtı. Saniyeler sonra kolu kopuk iki kişi daha dizlerinin üstüne yığılıp yere devrildi. Ölenlerin iniltileri arasında haydutların lideri Kratos'a titrek bir kılıç doğrulttu.

“Şimdi ölme sırası sende,” dedi Savaş Tanrısı. “Veya oyalanırsan bizim yerimize arkadaşlarını yiyebilirsin.” Adam ölümü seçip üstüne yürüdüğünde Kratos hücum etti ve baltasıyla havada bir yay çizip beceriksiz haydudu silahsızlandırdı. Adam geri çekilemeden önce Kratos onun göğsünü deşip sağ elini bileğinden ayırdı. Kemerindeki bıçağa uzanan haydut bu sefer de sol kolunu omzundan kaybetti. Her yöne kanlar fışkırtan adam dizlerinin üstüne çöktü ve boş gözlerle Kratos'a baktı.

“Sen kim—” diye mırıldanırken cansız halde yere yığıldı.

Silahını gevşeten Kratos tüm tehditlerin ortadan kalktığını doğrulamak için yaptığı kıyımı inceledi.

Yan duvara bitişik çalılardan arasına korkakça gizlenmiş yalnız bir haydut dışarı fırlayıp kolunu Atreus'un göğsüne doladı. Giysileri yırtık pırtık adam kibirli bir sırıtişla bıcağını oğlanın boynuna dayadı.

“Baba!” diye seslendi Atreus.

Kratos döndü. Fakat o daha baltasını bile kaldıramadan Atreus bıcağı ters çevirip panikle ve körü körüne saldırganına sapladı. Adamın boğazından fışkıran koyu kanlar çocuğun omzuna aktı.

Atreus haydudun dizini tekmelerken aynı anda arkasına döndü. Bir saniye sonra ölümün eşiğindeki adamın yüzü ifadesizleşti. Konuşmak için ağzını açtı, sonra kolunu oğlandan ayırdı ve onun üstüne yığılarak yere yıkıldı. Göz temasını hiç kesmeden vücut ağırlığıyla Atreus'u da devirdi ve onu ezdi.

“Kaldır şunu üstümden!” diye haykırdı panikle çırpınan Atreus. Ölü beden çocuğu yattığı yere mıhlıyor, çırpınan kollarının onu kaldırmasını engelliyordu.

Kratos cesedi yana çekip attı, ardından yerden kalkmasına yardım etmek için bir elini oğluna uzattı. Atreus'un yanağına bir kan şeridi bulaşmıştı. Kratos diz çökerek oğluyla göz hizasına geldi ve güven verircesine bir elini onun omzuna koydu.

Atreus babasına bakmaya yanaşmadı.

Kratos hiçbir şey demeden ona şefkatle baktı. Sonra öbür elini oğlunun diğer omzuna koydu. Kavganın sersemliğini henüz üstünden atamayan Atreus babasının orada olduğunu bile idrak etmiyordu.

Kratos oğlunun yüzünü nazikçe çevirerek zorla göz teması kurdu.

Atreus onun daha önce hiç tanık olmadığı bir ifade takınmıştı. Gözleri yaşlıydı. Ne yaptığının farkındaydı. Adam öldürmenin nasıl bir şey olduğunu artık biliyordu.

“Yüreğini ona kapat,” demekle yetindi Kratos. İlk kez birini öldürelili o kadar çok olmuştu ki hadise sırasında aklından nelerin geçtiğini hatırlamıyordu bile.

Bugün, bu tecrübe oğlunu ebediyen değiştirecekti. Atreus artık dünyaya farklı bir açıdan bakacaktı. Bu annesinin ona asla öğretemeyeceği bir şeydi. Bu dersi ancak tek başına tecrübe ederek öğrenebilirdi.

Atreus neler yaşandığını tümüyle idrak etmekten âcizdi. Her şey öylesine çabuk olup bitmişti ki davranışını ve onun sonuçlarını bir saniye bile durup düşünmemişti. Babasına kafa salladıktan sonra derin bir nefes aldı. Yüzünü omzuyla silerek yanağından kırmızı bir leke bıraktı.

“İyiyim,” dedi babasının bakışları üstünden ayrılmayınca. Başka da bir tepki vermeye yanaşmadı.

Kratos çocuğun ruh haline dair bir ipucuna rastlama ümi-diyle biraz daha oyalanarak oğlunu süzdü. Öyle bir ipucu çıkmayınca doğruldu ve sıradışı hiçbir şey yaşanmamışçasına baltasını sırtına astı.

“Gel öyleyse. Önümüzde uzun bir–” dedi.

Konuşurken görüş alanının kıyısında hareket tespit etti. İçi korkuyla doldu. Yerlere saçılmış cesetler şiddetle sarsıldı.

“C-canlanıyorlar!” diye kekeleydi Atreus.

Cesetler yavaşça dizlerinin üstünde doğruldular ve yere düşmüş silahlarını alıp hantalca ayağa kalktılar.

Kratos baltasını iki eliyle birden kavradı. “Burada bekle. Ben bu işi hallederim.”

Dirilen haydutlar taarruza geçmeden önce Kratos onları kesti, biçti, değti.

“Bir daha geri gelmeyecekler.”

“Buradan gitmek istiyorum,” dedi yaşadığı tecrübeyle uyuşan Atreus.

“Öyleyse kendini topla. Dışarı çıkmanın bir yolunu bulmalıyız,” dedi Kratos nazikçe, yukarıdan odaya giren bir ışık huzmesini işaret ederek. İlerlemenin tek yolu orası gözüküyordu.

“Peki,” dedi Atreus, kendine gelerek. Kratos el vererek oğlunu iskeleye çıkardı.

Tırmanışlarının orta yerinde düşüncelere dalan Atreus aniden durdu ve bekledi.

“Yaptığın şeye takılıp kaldın, çocuk. Bırak gitsin. Sen onu öldürmeseydin o seni öldürecekti.”

Atreus bakışlarını babasına çevirdi. Tırmanmayı sürdürdü. “Biliyorum. Mecburdum. Bunun farkındayım. Ama–”

“İyisi mi eve dönelim, çocuk.”

“Ne?” dedi Atreus telaşla.

“Daha yeni yola çıkmışken bu kadar çabuk pes etmek... affedilemez.”

Babasının dedikleri oğlanı sarstı. Kendini zorlayarak düşüncelerini içine attı ve yapılması gerekene odaklandı. *Başarıya ancak pes edilmeden ulaşılabilir* – bunlar annesinin sözleriydi.

“Pes ettiğim yok!” dedi Atreus. “Bunun altından kalkacağım. Biraz soluklanmam gerekiyor, o kadar,” diye yalan söyleyerek cesaretini toplayacak kadar zaman kazanmaya çalıştı.

Tırmanışlarının sonuna vardıklarında odanın arkasındaki yüksek bir pencerede son bulan dar bir taş çıkıntıda yan yan ilerlediler.

“Beni dinle. Bir savaşçı etkili dövüşmek istiyorsa düşmanına insaf etmemelidir. Önümüzdeki yol uzun ve acımasız. Burada bir çocuğa değil, sadece bir savaşçıya yer var. O savaşçı olabilir misin?” diye sordu Kratos, pencereden atlayıp yere indiklerinde.

“Olabileceğimi biliyorum.”

“Öyleyse karşımıza çıkacak bir sonraki engele kendini hazırla.”

Nihayet çatışma bölgesinden ayrıldılar ve Kratos dağdaki hedeflerine doğru uzanan dolambaçlı bir patikada başı çekti. Konuşmamasına rağmen endişeliydi. Oğlan yapılması gerekeni yapmak için fazla gençti. Yol boyunca kendini geliştirebilir veya bir sonraki dönemde can verebilirdi. Kratos yola devam etme kararından şüphe duydu. Bu dünya tarafından karşısına çıkarılabilecek her şeyin üstesinden gelebileceğine emindi. Fakat aynı anda oğlunu tehlikelerden koruyabilir miydi?

“Mola verebilir miyiz?” diye sordu Atreus, üç saat sessiz sedasız yol almalarının ardından. Tek isteği yiyecek bir şeyler ve geceyi uyuyarak geçirebileceği yumuşak bir yerdi. Turuncu bir güneş gökyüzünün aşağılarında asılı duruyor, etrafa ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Atreus ayrıca babasının çıktıkları her yolculukta annesinin yaptığı gibi onunla konuşmasını istiyordu. Annesiyle beraberken kendini asla yalnız hissetmezdi. Lakin şimdi beraberindeki babasına rağmen ruhuna bir yalnızlık işlemişti ve ondan sıyrılması lazımdı.

“Güneşin batmasına daha vakit var,” yanıtını verdi Kra-

tos, biraz duraklayıp güneşin konumunu kontrol ettikten ve ilerideki yolu taradıktan sonra. Patika yüz adım ileride kuzeye sapıyordu. Oğlunun yüzündeki ifadeyi okudu.

“Burada istirahat edeceğiz,” dedi.

Kıt erzaklarıyla beslenmelerinin ardından içine girip yatıkları gür çalılıkta üzerlerine ürkütücü ve zifiri bir karanlık çöktü. Kratos yemekte karnını doyurur gibi yapmış, payının çoğunu heybeye geri koymuştu. İstihkakını yarıya indirirse yedi günlük erzakları kaldığını tahmin ediyordu.

Sabahın ilk ışıklarında yolculuklarına devam ettiler. Kratos patikanın akışı doğrultusunda kararlı adımlarla önden yürürken Atreus onu sadece birkaç adım gerisinden geldi. Uzun saatlerin ardından derin, susuz bir vadiciğin üzerinden geçen uzun ve sallantılı bir ip köprüye rastladılar.

“İleride biri var,” diye fısıldadı Atreus.

Yavaşlayan Kratos oğlu önüne geçmesin diye bir kolunu kaldırdı. Köprünün ortasında güdük kulaklara ve uzun bir buruna sahip gri renkli, heybetli bir yük hayvanı vardı. Sırtında hepsi de kenevir halatlarla bağlanmış tıka basa dolu çuvallar ve çeşitli demircilik aletleri taşıyan hayvan kaslı arka bacakları üstünde duruyor, kısacık ön bacakları işlevsiz gözüktüğünden dengesini yere kadar uzanan kalın bir kuyruk yardımıyla sağlıyordu.

“Kıcını kaldır, yoksa tekmeyi yersin,” diye hayvanı azarlıyordu ufak tefek bir adam. Boyu Atreus’unkini geçmeyen adam tepeden tırnağa kadar mavi renkli olup hareket ettirmeye çalıştığı hayvanın kuyruğuna asılıyordu.

Lakin hayvan yerinden kıpırdamayı reddediyordu.

Sakallı adam arkaya geçip tüm ama yetersiz ağırlığıyla hayvanının kıcına yüklenirken Kratos ikilinin tehdit teşkil etmediğine karar verdi. Ufak tefek yabancıнын deri alet kemerine bir bıçak veya kılıç –hatta herhangi bir silah– yerine çekiçler, törpüler ve daha başka madencilik araç gereçleri takılıydı. İkisi de şimdiye dek böylesine tuhaf bir insan görmemişti. Yabancı sıradan bir insanın özelliklerini taşısa da mitolojik bir yaratığın ten rengine sahipti.

“O adam nedir?” diye sordu Atreus.

Oğlanın sesini duyan mavi adam dikkatini hayvandan ayırdı ve kıstığı kehribar sarısı gözlerle Kratos ile Atreus’u inceledi. Eli sanki savunma amacıyla kemerindeki çekice gitti.

“Ne olur, kıcını kaldır ve yürü!” dedi Brok, iki yabancıyı zararsız bulup tekrar inatçı hayvanına dönerek. Zararsız olmasalardı uyarıda bulunmaksızın saldırırlar veya en azından oğlanın taşıdığı yayla onu vururlardı. Yine de Kratos’un sırtına asılı balta dikkatinden kaçmadı.

Huysuz hayvan yarık toynaklarını bile kıpırdatmadı.

“Hadiiiiiiii!” diye inleyen Brok yumruklarını hayvanın sağrılarına vurdu.

“Belki onu aşırı yüklemiştir,” diye kıpırdamadan fikir yürüttü Atreus.

“Bu yaban eriği gözlü çükkafasını köprüden geçiremiyorum!” diye Kratos’a yakındı Brok, oğlanın yorumuna aldınış etmeden.

Kratos biraz düşündü. Heybetli hayvan köprüyü tıkağı müddetçe kimse karşıya geçemeyecekti. Ya başka bir yol bulmaları ya da hayvanı kıpırdamaya zorlamaları gerekecekti.

Kratos köprüünün ötesindeki ormanı tararken Atreus babasının etrafından dolaştı ve dengisini korumak için yumruk kalınlığındaki bir halata tutunarak köprüünün yanından sarktı. Hayvanın bakışlarını takip etti.

“Şu ağaçlardaki bir şeyden korkuyor,” dedi.

“Neye ne oluyor?” dedi Brok küçümseyici bir üslupla.
“Bunu nasıl bilebilirsin?”

Atreus halat tutamağa tehlikeli bir şekilde uzanarak patikanın hemen solundaki dallı budaklı, kırmızı yapraklı bir karaağacı işaret etti.

“Baba, baltanı köprünün karşı yakasındaki o ağaca fırlat. Hani gövdesi beyaz benekli olana.”

Ağacı bulan Kratos oğlunun ne tespit ettiğini anlamaya çalıştı. Sıradışı bir şey göremeyince Atreus’un aklından ne geçtiğini merak etti. Baltası sırtında kaldı. Yolları tıkalıydı. Baltasını fırlatırsa onu geri çağırınca deş silahsız kalırdı. Baltasını herhangi bir mesafeden çağırabilmesine rağmen silahın geri gelmesi kıymetli saniyeler sürerdi ve o zaman zarfında oğluyla beraber savunmasız olurdu. *Bu dikkatle düzenlenmiş bir pusu olabilir mi? Eğer haydutlar gizlenmişler de saldırmayı bekliyorlarsa Kratos’un elinde oğlunun bıçağı ile yayından başka bir savunma aracı kalmadığı anda fırsattan yararlanırlardı.*

Savaş Tanrısı şüpheli bakışlarla Brok’u süzdü. Tüm bunlar onu silahsızlandırmak için kurulmuş ayrıntılı bir dümen olabilir miydi?

“Bana bir kerecik olsun güvenir misin? Lütfen!” diye yalvardı Atreus.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Kratos.

“Ben... ben biliyorum işte,” yanıtını verdi çocuk.

Kratos oğlunun masumiyetiyle cebelleşti. O bu duruma oğlu gibi bakmazdı. Atreus bir adam ile onun hayvanından fazlasını görmüyordu. Öte yandan Kratos daha fazlasını görmeye mecburdu. Lakin güvenini oğlundan esirgerse kurmayla çalıştığı bağı daha da zedelerdi. Hem oğluna hem de onu tehlikelerden koruyabilecek kadar kendine güvenmeliydi. Tereddüt etti.

“Ya yanıliyorsan?”

“Yanılmıyorum.” Atreus bu sözlerin boğazına kadar çıkardığı vicdan azabını yuttu. Beyninde aynı kelimeleri annesine söyleyip de sonradan yanıldığını itiraf etmek zorunda kalışının anısı canlandı. Lakin annesi onu affetmiş ve muhakeme hatalarını sineye çekmişti.

Hayvanın sağrısına bir tekme atmak için ayağını savuran mavi adam ıskalayıp yere devrildi.

“Seni kıyma yapacağım,” diye hayvana hırıldadı.

“Beyaz benekli gövdesi ve kızıl yaprakları olan ağaca nişan al. Köprüden hemen sonra soldakine,” diye üsteledi Atreus, hedefi parmağıyla göstererek.

Kratos baltasını çekti, mesafeyi ve yönü ölçtü, sonra da silahı tüm gücüyle fırlattı. Yaprakların arasından göğе doğru iki siyah kuzgun fırladı. Neden öyle olduğunu anlamasa da gıklayan kuşları görmek Atreus’un içine ani bir huzursuzluk düşürdü.

Arkalarında hiçbir tehlikenin belirmediğinden emin olan Kratos baltasını geri çağırđı. “Haklıymışsın,” derken ses tonu biraz fazla şaşkıındı.

Yük hayvanı köprüde tedirgince kıpırdanarak yellendi.

“Şuna bak! Kafan epey çalışıyor olmalı, oğul. Bir oğlansın, değil mi? Hadee!” diyen Brok hayvanı harekete geçirmek için kıcına bir tokat attı.

Atreus şaşkın gözlerle göğü taradı. Zararsız kuzgunlar yaratığı neden o kadar korkutmuştu ki?

“Bir adı var mı?” diye sordu çocuk, kıpırdanan hayvan ilk adımlarını attığında yanında bulunabilmek için aradan sıkışarak öne geçerken. Artık yaratığın gözünün içine bakabilir ve birlikte yürürlerken kendisini görmesine imkân tanıyabiliirdi.

“Bilmem. Kaba şey bana adımı hiç sormadı. Ben de onunkini sormadım. Hadee!” diyen Brok yaratığın kıcını daha da sert tokatladı. Hayvan irkilse de hareketlenmedi.

“Senin adın ne?” diye sordu Atreus.

“Brok.”

“Benimki Atreus.”

“Ne yani, umurumda mı sanıyorsun? Hem zaten kulağa bir kız ismi gibi geliyor. Yoksa kılık değiştirmiş bir kız mısın?” diye homurdandı adam.

Atreus yorumu aldırış etmeyip hayvanın püsküllü yelesi-ni okşadı. “*Vera logn*,” dedi şefkatle.

“O ne demek?” diye sordu Kratos.

“Ona sakın olmasını, tehlikenin geçtiğini söyledim,” dedi çocuk.

Hayvan kendisine söyleneni anlamış ve Atreus’a güveniyormuş gibi köprünün sonuna doğru ilk yavaş adımını attı. Oğlan Brok’la beraber önden giderken Kratos hayvanı birkaç adım geriden izledi.

Mavi adam Kratos’a sokulabilmek ve yine Savaş Tanrısı’nın sırtında asılı duran baltaya daha iyi göz atabilmek için yavaşladı.

“Hıh? Bak, herhalde bana inanmayacaksın. Ama sendeki o baltayı ben yaptım; şey, ben ve kardeşim. En iyi eserlerimizden biriydi. Sen sen ol ikimizden başka hiç kimsenin ona el sürmesine izin verme. Onu itinayla kullanmalısın, yoksa onarılamayacak hale gelir. Canın isterse onu buracıktaki senin için geliştirebilirim, seni gidi hergele seni,” dedi Brok.

Kratos ufak tefek adamın teklifini düşünüp taşındı. Cücenin baltayı kasten onarılamayacak hale sokmayacağından nasıl emin olabilirdi?

Köprüden geçip patikayı takip ederek ormana girdiler ve kısa bir yürüyüşün ardından merkezinde kaba bir çardağın bulunduğu dağınık bir kamp alanına vardılar. Brok mekânı kendi eviymişçesine göğsünü gere gere işaret etti.

“Eee, ne diyorsun?” diye sordu, bir kaşını kaldırarak.

“Haklısın. Sana inanmıyorum,” yanıtını verdi Kratos. Baltası sırtında kaldı.

“Peki buna ne dersin? Sapın altında çatal şeklinde bir rün var,” diye parlak bir tebessümle belirtti Brok.

Kratos merakına yenik düştü. Sapın altındaki rünü incelemek için baltasını çekerken Brok yük hayvanından aletlerini indirdi ve eğreti bir çalışma alanı kurdu.

“Ayrılmamızdan önce o bizim damgamızdı – yani kardeşimin ve benim. Yarısı bende kaldı. Bak,” diye açıkladı Brok, Savaş Tanrısı’nın rünü incelediğini görünce. Hayvanın sırtındaki çuvalların birinden bir dağlama demiri çıkarıp saptaki rünün yanma getirdi. Rünler birbirinin ıptatıp aynıydı ama sadece bir tarafta.

“Bak, silahı güçlendirmemi istiyor musun istemiyor musun?”

Kratos ona güvenip güvenmeyeceğine karar vermek için gözünü dikip Brok’un ruhunun derinliklerine kadar baktı. Sonra hafif bir tebessüm edip baltayı adamın açık ellerine özenle bıraktı.

“Pekâlâ. Ama bir gelişme bekliyorum,” dedi, aklında biraz kuşku kırıntısı kalsa bile.

“Damganın diğer yarısı nerede?” diye sordu Atreus.

“Mankafa kardeşim aldı. Ama yeteneğin hepsi bende kaldı.”

Brok hayvanın böğrüne bağlı tahta bir kutudan ilmik yapılmış bir ip alıp önünde akordeon gibi açılan köhne bir iş tezgâhı kurdu. Tezgâh ona sihrini nerede ve ne zaman isterse kullanmasına imkân tanırdı. Kösele bir boy önlüğü kuşanan adam elinin iki katı büyüklükte bir demirci çekici çıkardı ve onunla baltanın yalımını dövdü. Hırslı darbeler çevredeki ağaçlardan yankılandı.

“Brok,” dedi Atreus usulca.

“Ne istiyorsun be?” diye tersledi adam.

“Herhalde senin o çuvallarda yiyecek bir şeyler yoktur?” Oğlanın boş karnı gurulduyordu.

“Terbiyene ne oldu?” diye kendi kendini payladı Brok. “Hayır. O çuvallarda yiyecek bir şeyler yok.” Baltanın üstünde çalışmayı sürdürdü.

Hayal kırıklığına uğrayan Atreus terk edilmiş bir kamp ateşinin dumanı tüten kalıntılarının yakınına oturdu.

“Elbette yiyecek bir şeylerim var. Şuradaki çuvaldan kendine biraz al,” diye birkaç saniye sonra sırtarak teklif etti Brok.

Ufak tefek adamın bulaşıcı tabiatına gülümseyen Atreus gösterilen çantayı eşeleyince küçük, yassı, sert kabuklu mayasız ekmek somunları bulup onları babasıyla paylaştı. Sonra yumruğundan daha büyük elmalar ve başka bir çuvaldan bir su tulumu çıkardı. Sudan kana kana içtiler ve açıklığa kurulum elmaları mideye indirdiler.

“Karnınız hâlâ açsa kurutulmuş porsuk etim de var,” diye onlara bakmadan ekledi Brok.

“Cidden, doydum. Bir lokma daha yiyemem,” diye yalan söyledi oğlan. Yanmış porsuk eti yemekten daha beter bir şey varsa kurutulmuş porsuk etini yutabilecek kadar çiğnemekti. Atreus bir liken ağacının kabuğunu kemirmeyi yeğledi.

Kratos konuşmadı.

“Tadı pek güzeldir. Emin misiniz?”

Brok dikkatle planlanıp ifa edilen bir dizi vuruşun ardından çekicini iş tezgâhına bıraktı ve yalını daha iyi inceleyebilmek maksadıyla baltayı kaldırdı. Sonrasında bakışlarını sap boyunca gezdirdi.

“İşte oldu.” Yüzünü gururlu bir tebessüm kapladı.

Baltayı, tüm diyardaki en iyi kılıcı sunarcasına Kratos'a uzattı.

“Gözlerin bayram etsin,” derken yeni doğmuş bebeğini beğeniyle süzen mağrur bir baba gibiydi.

Kratos baltayı aldı ve savurarak ağırlığını sınıadı. Verdiği histen hoşnut kalınca silahı ellerine yatırıp yalımı tetkik etti.

“Kabul edilebilir,” diye homurdandı. Dudaklarının gerinliğini koruduğu uzunca bir duraksama boyunca ufak tefek adamı diken üstünde tuttu.

“Demek kabul edilebilir, ha?” diye asabiyetle çıkıştı Brok.

“Gidiyoruz,” diye oğluna duyurdu Kratos.

Daha yola yeni çıkmışlardı ki orman ağaçlarının arasından üç draugr fırladı ve kılıçlarını sallayarak onlara doğru son sürat koşturdu.

“Üstümüze geliyorlar!” diye bağırان Brok atölyesinin ve hayvanının arkasına saklandı.

“Orada bir kişilik daha yer var mı?” diye sordu Atreus, kendini hayvanın arkasına atarken.

“Hiçbir şeyi kırmadığın sürece.”

Kratos ilerlerken yapılan gelişmeleri değerlendirmek için baltasını boşlukta savurdu ve sonuç karşısında gülümsedi. Cüce silahını sahiden de geliştirmişti. Savaş Tanrısı iyi hedeflenmiş üç kesikle namevtlerin hakkından geldi. Yaratıklardan ikisi tek hamlede başlarını kaybederken üçüncüsü hem ileri hem de geri bir kesikle doğrandı ve patıkaya ceset parçaları saçıldı.

“Artık çıkabilirsiniz,” dedi, Brok’a doğru dönerek.

Ufak tefek adam saklandığı yerden kalkıp Atreus’un yanında durdu. “Dokunuşumun nelere kadir olduğunu gör!” diye geniş bir tebessümle böbürlendi.

“Yeterli,” dedi Kratos.

“Yeterli diyor...”

“Sağ ol, Brok,” dedi Atreus. “Ha bir de hayvanına bir isim düşüneceğim,” diye omzu üzerinden seslendi.

“Ona Kahrolası Miñnet desem nasıl olur?” diye haykırdı Brok. “Hey! Kahrolası Minnet, buraya gel!” diye devam ederek öfkesini masum hayvandan çıkardı. “O baltayla iyi

ilgilenin. Sizi canlı tutmasını istiyorsanız düzenli olarak bir uzmana baktırmanızda yarar var!”

Kratos ile Atreus ilerledikçe Brok’un sesi uzaklaşıp kayboldu. Bir dönemecin ardından ormana giren dolambaçlı patika yine sarp bir yamaçta son buldu.

“Çıkamaz yol,” dedi hüsrana uğrayan Atreus. “Şimdi ne yapacağız?”

Yukarıdan başka gidecek bir yer olmayınca Kratos oğlunu sırtına alıp dik yamacı tırmandı.

“Mavi adamın kampında o draugrlarla dövüşürken bana yardım etmedin,” dedi Kratos bir süre sonra.

“Evet,” diye kabul etti Atreus, cüceyle beraber saklanmaktan utanmaya başlamıştı.

“İnsanlardan başka her şeyle ben durmanı söyleyene veya ikimiz de ölene kadar savaşacaksın. Anladın mı? Üstüne düşeni yap, yoksa eve döneriz.”

“Anladım.”

Zirveye ulaşır çevre araziye gözden geçiren Kratos uzakta, nehirdeki bir rıhtımın yakınında ufak bir kamp ateşinin titrek alevlerini gördü. Fakat iskelede hiç tekne tespit etmedi. Nehir kıyısı boyunca bakışlarını gezdirerek çok sayıda mağaranın girişini belirledikten sonra yukarıdan giden eğreti halat köprülerden teşkil bir yaya yolunda karar kıldı. Daha ileride dağ doruğu –onların dağ doruğu– yükseliyordu.

Cüce ardıçlarla ve bataklık mersinleriyle dolu gür bir ko-

ruluğu güç bela aştıktan sonra ötedeki topraklara girişı engellemek için inşa edilmiş kubbeli bir taş kuleye rastladılar. Kulenin paslı demirden mazgalı bir kapısı vardı ve mazgalın açıklıkları budanmamış sarmaşıklarla kaplıydı.

Kratos mazgalı kapıyı kontrol eden dişlileri inceledi. Mazgalın hemen arkasındaki bir zincire bir dizi çarkla yönlendirilmiş dökme demir bir karşı ağırlık asılıydı. Kratos çarkları bakışlarıyla takip ederek karşı ağırlığı sabit tutan manivelayı tanımladı. Buza buyurmasının ardından yapması gereken atışı hesapladı. Bileğinin hareketiyle buz baltası çarklara çarpıp onları hemen dondurdu, bu da ilişikteki manivelayı çatlattı. Serbest kalan karşı ağırlık pastan dolayı sadece bir-iki metre düştü ve mazgal yerden aynı mesafede kalktı.

Mazgal kazıklarının altından önce Atreus süründü. O öbür tarafa kazasız belasız geçtikten sonra Kratos kapının altından sırtüstü kaydı ve baltasını geri çağırdı.

Mazgalın girişini örttüğü geniş odaya girdiklerinde duraklayıp durum değerlendirmesi yaptılar. Kratos alçak tavandan tedirgin olsa da karşı uçta kazıklı bir kapı tespit etti.

“Tek çıkış yolu o gibi gözüküyor,” dedi Atreus.

Kratos kapıyı her yönden uzun uzun inceledi.

“Öteki tarafa nasıl geçeceğiz?” diye sordu oğlu.

Kratos halen odada bir terslik varmış gibi hissediyordu. İlerlemeden baltasını kapıya fırlattı. Demir bir kazığa çarpan silah zararsızca yere düştü. Kratos tekrar denemek için baltasını çağırdı. İkinci atışta balta çıplak tahtaya denk gelerek kapıyı çatlattı. Odayı katettiler ve kapıyı ite kaka açtılar.

“Bu taraftan,” dedi Kratos, ufacak bir tebessümle.

Dar, ışısız bir dehliz bir diğer odaya çıktı.

“Bu bir makine mi?” dedi hem şaşırın hem de meraklanan Atreus, birbirine bağlı çarkların ve manivelaların arasında gezinirlerken. Hayatı boyunca hiç böyle karmaşık ve iri bir düzenek görmemiş olan çocuk mekanizmayı boydan

boya inceleyebilmek için durakladı. Karmaşık metal aksamı odanın kazıklı tavanına kadar takip etti, sonra bakışlarını çarkların başladığı noktaya çevirdi. Basit bir teker, mekanizmayı kontrol etmenin bir yolunu sunuyordu.

Atreus tekeri çevirme girişiminde bulundu. Teker kıpırdamayı reddetti. Çabalamaktan vazgeçen oğlan babasının arkasına çekildi. Kratos baltasını tekere fırlatıp saat yönünde dönmelerini sağladı. O dönerken zemin yükselerek ikiliyi kazıklı tavana doğru kaldırdı.

“Ah,” demekle yetindi Atreus, mekanizmanın nasıl çalıştığını anlayarak. Sonra işler iyice sarpa sardı. Çarklar ağır bir baskı altında dönmeye başlayarak takırdadı. Görünmeyen koca koca kirişler bir şeye çarparken bir dizi patırtı koptu. Aşağı kayan taş bir panel kaçış yollarını tıkadı.

“Bu hiç iyi değil,” dedi Atreus.

Tavan bir şakırtıyla durduğu yerden ağır ağır indi.

Atreus’un kanı buz kesti. Kendini nefes almaya zorlaması gerekti. Ne halt yemişlerdi böyle?

Kratos baltasını bu sefer daha sert fırlattı. Darbesi tavanın geri giderek yükselmesini sağladı. Fakat tavan hemen sonra alçalmayı sürdürdü.

“Tekrar batıyor!” diye bağırarak Atreus bir çıkış arayışıyla sağa sola döndü.

Kratos baltayı çarkların arasına sokarak tavanın inişini bir kez daha durdurdu. Lakin fazla geçmeden yavaş, meşum alçalma kaldığı yerden devam etti.

Yaklaşan kazıklar Kratos’u diz çökmeye ve Atreus’u çömelmeye mecbur bıraktı. “Burası giderek daralıyor,” dedi oğlan, paniğini bastırmaya çalışarak.

Baltasını tekrar fırlatan Kratos bu sefer kazıkların gerilemesini sağladı ve sonunda dik durabilecekleri kadar yer açıldı.

“Buradan çıkabileceğimizden emin değildim,” dedi oğlu.

“Ölmene göz yummayacağıma güven,” dedi Kratos.

Tavan yükselmeyi sürdürürken Kratos karşı duvarın yukarılarında açığa çıkan bir tüneli baltasıyla işaret etti.

“Buradan ayrıldığımız için öyle mutluyum ki,” dedi Atreus, tünele tırmanarak.

“Artık hepsi geride kaldı,” diye cesaret verdi Kratos, tünele sağ salım girmelerinin ardından. O önden giderken Atreus birkaç adım gerisinden takip etti.

Üç yüz adımın ardından çıkukları dik yamaçlı bir kanyon onları geniş bir yükseltiye getirdi. Buluttan yoksun masmavi bir göğe sürten uzak dağ doruğuna doya doya baktılar. Manzara Atreus’un nefesini kesti. Annesinin anlattığı öyküler bir yana, kendi küçücük dünyasının ötesinde böyle harikulade bir diyar olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Babasının olmadığı o yalnız gün ve gecelerde annesinin öykülerini sırf onu eğlendirmek için uydurduğunu düşünmüştü. Kadından duyduklarının doğru olabileceğine hiç inanmamıştı. Şimdiyse dağ doruğunun görkemi tüm ilgiyi üstünde topluyor ve insanın ruhunu kıpır kıpır ediyordu. Atreus oranın neden böylesine önemli gözüktüğünü merak etti. O dorukta, ulaşmak için canlarını tehlikeye atmalarına değecek ne olabilirdi?

Atreus babasının kendisine baktığını fark edince kederini bastırmaya çalıştı. Kratos’un bakışlarındaki sertlik oğlanı üzüntüsünü gizlemeye zorladı.

“Annem bana öyle yerlere dair öyküler anlatırdı. Onun betimlediğinden bile daha güzellermiş. Keşke o da yanımızda olup bu anı paylaşabilseydi.”

Faye’den bahsedilmesinin verdiği hüznü içine atan Kratos oğlunu süzdü. O hisleri derinlere gömmesi, kadını düşünmekten kaçınması lazımdı. Yola devam etmeliydi; karışma verdiği sözü tutmalı ve aynı zamanda oğlunu korumalıydı.

Bir elini oğlanın omzuna doğru uzatan Kratos yanı yolda durdu. O çalkalanan vicdanıyla boğuşurken eli havada asılı kaldı. Oğluna nasıl babalık edeceğini bilmiyordu; geçmişin-

de ona böyle şeyler öğretecek biri olmamıştı. Ailelerini bir arada tutmak için hep Faye'e bel bağlamıştı. O şekilde mutlu yaşamışlardı. Şimdiyse ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Fakat Kratos oğlunu kendisine geri getirecek bir yol bulmaya kararlıydı.

Hislerini nasıl göstereceğini veya oğluna dadanmış korkunç acıyı nasıl dindireceğini bilemeyen Kratos elini çekip oradan ayrıldı.

“Gel,” diye kestirip attı Savaş Tanrısı.

Atreus yerinde kalıp manzarayı son bir kez gözden geçirdi. Buraya hâkim özel havayı hayal bile etmemişti. Lakin her nasılsa içinde büyüdüğü ormana değil de buraya aitmişçesine onunla arasında tuhaf bir bağ var gibiydi. Babasına yetişmek için peşinden koştu ve onu birkaç adım geriden takip etti. Annesine dair anılarıysa başka bir zaman tekrar canlandırma sözüyle bir kenara kaldırdı.

Fazla geçmeden yemyeşil, gür bir ormana rastladılar. Fakat ısıltılı dişbudak ağaçlarından oluşan bitki örtüsü Atreus'un daha önce gördüklerine benzemiyordu.

“Evden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Ve annem böyle bir yerden hiç bahsetmedi. Bu orman hep burada mıydı?” diye sordu.

“Tahminimce öyleydi. Ayak izleri,” dedi Kratos, bu tür bir ayrıntının oğlanı depresyondan kurtaracağını umarak. Ona yardım etmenin başka bir yolunu düşünemiyordu.

“Belki yaban domuzudur,” diye canlanan bir hevesle cevap verdi Atreus. Yine de yüzü gülmedi. Bu becerilerini babasına sergileyebileceği ve başarısız olmazsa belki biraz daha saygı kazanabileceği yeni bir fırsattı.

“Onu bana bul.”

Atreus diz çöküp çamurlu topraktaki izleri inceledi. İzlerin derinliği iri bir hayvanın göstergesiydi. Yerde kısa bir takip gerçekleştiren oğlan yirmi adım ilerideki dikenli, sarı çiçekli bir çalılıkta onları kaybetti. Doğruldu ve izlerin gittiği

yöne doğru hızla yürürken başını sağa sola çevirerek yardımı dokunabilecek bir işaret aradı.

Oğlunun başı çekmesine izin veren Kratos birkaç adım arkadan gitti. Atreus'a dikkatini verebileceği yeni bir şey çıkmış olmasından memnundu.

Ağır ağır çıkukları dar, dolambaçlı patika hafif bir inişin başında son buldu. İzleri kaybeden Atreus ilk başta hedefini de kaybettiğinden korktu. Kratos zirveyi aşarken çevredeki bitki örtüsünü taradı. Hayvan yakınlardaysa o onları görmenden önce, onların onu görmeleri lazımdı.

Esinti karnını doyurmaya çıkmış bir hayvanın homurtularını taşıdı.

“Kulağa yaban domuzu gibi geliyor,” diye fısıldadı Kratos. Kolunu hızla uzatarak zirveyi aşmadan önce Atreus’u tuttu. Bir parmağını dudaklarına götürüp ona beş adım ilerideki sivri yapraklı bir sorkun çalısının arkasına çökmesini işaret etti.

Rüzgâr yönünde, otuz adım uzaktaki şırıltılı bir dereye sarı beneklere sahip erik rengi tombul bir yaban domuzu bir alaçam kùltivarının körpe filizlerini çekiştiriyordu. Yaratığın altın sarısı yelesi hafif rüzgârda sağa sola uçuşuyor, alt çenesinden sivri dişler çıkıntı yapıyordu. Duraksayan domuz koskoca kafasını yavaşça kaldırıp komşu ormanı taradı.

O tetikte beklerken ne Kratos ne de Atreus nefes almaya cesaret edebildi. En ufak bir hareket bile hayvanı derenin birkaç adım karşısındaki tüylü bir sorkun çalılığının emniyetine kaçırabilirdi. Atreus isabetli bir atış yapmak istiyorsa hayvanın açıkta kalması lazımdı.

Yaratık otlanmayı sürdürdü. Kratos oğluna yayını eline almasını işaret etti.

Atreus akıcı bir hareketle yayını omzundan indirdi ve sadağından bir ok alıp yerine taktı. Okun tüylerini yanağına çekerken derin bir nefes aldı ve ucu domuzun omzunun üst

kısımındaki sarı benekle hizaladı. Yaratığın ilginç deseni nişan alacak en iyi noktayı gösterir gibiydi.

Çocuğun akli çok sayıda detayı elden geçirdi. *Rûzgârı kontrol et, sapmayı hesaba kat. Okun ucunu hedefin üstünde tut. Nefes al. Azami ölüm gücüne ulaşmak için yayı sonuna kadar ger.*

Bu hayvan Atreus'un geçmişte avladıklarından daha zorluydu. Oğlan kısacık bir süre için yaratığa ölümcül bir atış yapabilecek kadar kuvvetli olduğundan kuşku duydu.

"Hazır olduğunda bırak," diye geldi babasının güven verici fısıltısı. *Babam bana güveniyor.*

Fakat Atreus hazır değildi. Yaratık babasının sözlerini duymuş olabilir miydi? O an sanki geçmek bilmedi.

Lakin hayvan otlanmayı bırakmadı.

"Unutma, kirişi göğsüne kadar çek. Yaban domuzunun postu kalındır."

Atreus daha fazla bekleyemezdi. Domuzun her an konuşulanları duyup kaçacağından korkuyordu. Nefesini aceleyle verdi, ok ucunun sarı hedefin üstünde kalıp kalmadığını kontrol etti.

Atışını yaptı.

Ok havayı sessizce yarıdı.

Tam isabet! Atreus domuzu omzundan, üst bacak kemiğinin hemen arkasından vurdu. Lakin darbe ânında ucu parçalanan ok geri sekti. Renkli lekeler şaşırtma amacı taşıyor, bir avcı bu hileye kanarsa –ki Atreus kanmıştı– yaban domuzunun daha hassas bir noktadan vurulmasını önlüyordu.

Domuz yerinden fırladığı gibi en yakındaki çalılığın emniyetine kaçtı.

Ayağa fırlayan Atreus kızgın, şaşkın ve babasını bir kez daha hüsrana uğrattığı için üzgündü.

"Ama... onu vurdum. Değil mi? Dediğini yaptım ama okum geri sekti. Domuz büyülü olabilir mi?"

“Sence?” diye sordu Savaş Tanrısı, başarısızlığına rağmen oğlunun moralini düzeltmek için onu azarlayacağına onunla konuşmaya karar vererek.

“Annemle ormanda avladığımız yaban domuzlarına benzemiyordu. Şimdiye kadar gördüğüm tüm yaratıklardan farklıydı.”

“Öyleyse peşine düş,” diye buyurdu Kratos.

İnişten aşağı segirten Atreus eğimi hafife alıp dengesini kaybedince düşüp yanlamasına kaydı. Ucu geri almak o anda akıllıca bir seçim olsa bile okunu geride bıraktı.

“İzlerini buldum,” diye duyurdu. Kratos çocuğun yanına koştu.

“Onu bulunca ne yapmalıyız? Dediğin gibi kirişi göğsüne kadar çektim ama yine de ok postunu delememi.”

“Hayvanın böğrüne nişan aldın. Gelecek sefere yumuşak karnını hedefle,” dedi Kratos.

“Anladım.”

Yamacın aşağısına vardıklarında bir süre önce terk edilmiş benzeyen dağınık bir kampa girdiler. İçgüdülerini dinleyen Kratos oğlunu kavrayıp yanında tutarak mekânı dikkatle inceledi. Terk edilmiş gibi gözükmesi gerçekten öyle olduğu anlamına gelmezdi.

“Tetikte bekle.”

“Yine o insanlar mı?” diyen Atreus babasının ani ve beklenmedik ihtiyatı karşısında tedirginleşmişti.

“Başka bir şey,” yanıtını verdi Kratos, sükûnetini korumaya çalışarak.

Virane bir kulübenin yanından geçtiği sırada kapı aralığından bir şey fırladı: silahlı ve zırhlı ama cansız bir asker. Mavi ve yarısaydam bir tene sahip adam etrafına yoğun bir soğuk yayıyordu. Kılıcıyla Kratos’a saldırdığında Savaş Tanrısı kendi ekseninde dönüp baltasını yaratığın başına vurdu. Öyle yapmasıyla birlikte de beden alevlere boğulup yere yığıldı.

“O da neydi?” diye endişeyle sordu Atreus. “Öbür ölü adamlara benzemiyordu. Draugrlar sıcaktır, bu ise soğuktu.”

“Bilmiyorum.” Kratos haydutların kullandıkları bir sözcüğü anımsadı. *Hel-yürür*.

Başkalarına dair bir iz var mı diye kampın geri kalanını taradı. Ancak uzun bir sessizliğin ardından yaratığın bu bölgede yalnız olduğu sonucuna vardı.

Babası henüz yaban domuzunu aramaya devam etmelerini uygun bulmadığından Atreus kampın kenarında oyalandı.

“Hazır mısın?” diye sordu çocuk, babasının yüzünde bir onay ifadesi kollayarak. “Sanırım şu tarafa gitmiş,” deyip taze izler gösterdi.

“Yürü öyleyse.”

Takep ettikleri izler onları ormanın daha derinlerine götürdü ve bir noktada kuzeye saptı. Yaban domuzu otuz adım ileride dikenli, sarı yapraklı bir çalılığının alçak dallarındaki kırmızı böğürtlenleri çekıştirmekle meşguldü.

Kratos el etti.

Atreus yayını eline alıp bir dizinin üstüne indi. Babası tıpkı daha önce yaptığı gibi onun arkasına çöktü ve nişan almasına yardımcı olmak için kollarını çocuğa nazikçe doladı.

Fakat Atreus silkinerek onu başından savdı. Babası ona küçük bir çocuk muamelesi ediyordu. Annesi asla öyle bir şey yapmazdı. Babasının bu işi tek başına başarmasına müsaade etmesi lazımdı.

“Ben hallederim,” diye fısıldamayı göze aldı Atreus.

Kratos geri çekilerek oğluna ihtiyaç duyduğu serbestliği tanıdı. Fakat bir terslik çıkması ihtimaline karşı onun bir adımlık mesafesinde kaldı. Oğlu tekrar ıskalarsa domuzun hücum edebileceğinden korktuğu için yaratıkla boğuşmaya hazırlandı.

Atreus nefes alıp okun ucunu domuzun yumuşak karnına nişanladı. O odaklanırken ormandaki sesler kesildi. Oğlan o

kadar sakinleşti ki ciğerlerine girip çıkan kendi nefesini his-seder oldu.

“Dirseęini kaldır. Gevře. İsbetlilik sűratten önemlidir,” diye kendi kendine fısıldadı.

Zaman iyice yavaşladı. Atreus domuzun her an başını kal-dırmasını, kendisini ateş etmeye hazırlanırken görüp yerin-den fırlamasını bekledi. Nefesini tuttu.

Okunu attı.

Okun etini delmesiyle şahlanan yaban domuzu tiz bir sesle cıyıkladı. Yarasının verdiği acıya rağmen yumuşak top-rakta patır patır koşturarak sağındaki gűr bir sorkun çalışına sığındı.

“Vurdum, Baba!”

“Onu gözden kaçırma,” dedi Kratos tasviple.

Atreus tek kelime daha etmeden fırlayıp alırların arasına daldı. Devrik bir kűtűęűn űstűnden atlarken sivri bir dala çok yakın geçti ve giysilerine takılan dal avcı bıçaęını kının-dan dűřűrdű.

Birkaç adım geride gelen Kratos oęluyla aynı yerden kű-tűęű ařtı ve hemen dikkatini çeken bir řeyin űstűne indi: oę-lunun bıçaęı. Genç bir avcı, hayatını kurtarabilecek bir silahı kaybetmekten daha bűyűk bir hata yapamazdı. Kratos bařını iki yana sallayarak bıçaęı yerden aldı ve kemerine taktı. Belki de Atreus’un bir derse ihtiyaı vardı.

Kratos başını kaldırdı. Aradan yalnızca birkaç saniye geç-mesine rağmen Atreus grűnűrde yoktu. Savař Tanrısı’nın beynini çığ gibi bir panik kapladı. Dikkati kısacık bir anlığına dağılmıştı ama o bile yetmişti.

“Atreus!”

“Atreus! Neredesin?” diye seslenen Kratos öfkesini sesinden uzak tuttu. Geçen her saniyeyle beraber o öfke giderek korkuya döndü.

Üstünde koştuğu patika, nadiren kapıldığı duygularla kalbi gümbür gümbür atan Savaş Tanrısı’nı sık bir akçaagaç koruluğuna soktu. İnsan eli değmemiş boğum boğum dallar onu yakalamak istercesine uzanıyordu. Kratos çaresizce bir kıpırtı, çocuğun yerini belli edebilecek bir titreşim aradı.

Oğlu yaptığı çağrılara neden cevap vermiyordu?

“Yavaşlıyor!”

Atreus! Fakat ses uzaktan gelir gibiydi. Ayrıca kelimenin yankılanış biçimi Kratos’u durmaya ve sesin yönünü belirleme umuduyla fıldır fıldır dönmeye zorladı.

“Neredesin?” diye bağırان adam sesin geldiği tarafa yollandı ama ahşap bir labirenti andıran koruluk onu yanlış yollara soktu. Atreus’a dair tek bir ize bile rastlamaksızın eziyet gibi geçen saniyelerin ardından Kratos içine sinmese de durdu. Yönünü tayin etmesi gerekiyordu. Kaybolmuştu

ve oğlunu bulmaya ilk baştakinden daha yakın hissetmiyordu.

“Çocuk!” Duygularını daha fazla bastıramadı. Baltasını çekip aralarına girebilecek herhangi bir şeye saldırmaya hazırlandı.

“Onu buldum!” diye seslendi Atreus. Lakin kelimeler önceki çağrıya kıyasla bambaşka bir istikametten geldi. Çaresizlikten ne yapacağını şaşırان Kratos hızla sağa sola döndü.

“Acele et, Baba!”

Kratos’un zihni aynı anda bin farklı yöne dağıldı. Çalılaların arasından bir draugrın iskeletsi bedeni çıkınca vücudu buz kesti.

“Bekle, çocuk!” diye bağırdı. Yaratığın kollarını kesmesi ve sonunda kafasını uçurması için baltasını art arda savurması gerekti.

“Baba, ne olur acele et!”

Ses bu sefer sanki daha da uzaktan geldi. Atreus gitgide uzaklaşıyor muydu?

“Yerinde kal!” Öfkeden köpüren Kratos sesini farklı farklı yönlerle yaymak için kendi ekseninde dönerek sözlerini tekrarlardı.

“Neredesin?” diye gelişigüzel seslendi oğlu.

Dikkatini yapılması gerekene tekrar veremedен önce Kratos’un derin, sakinleştirici soluklar alması gerekti.

“Sen ne yaptın?” diye hırıldadı bir kadın sesi.

“Üzgünüm!” diye ağlaşan Atreus’un sesini titreten panik Kratos’un omuriliğini karıncalandırdı.

Oğlunun başı dertteydi.

“Atreus!” diye haykırdı Kratos. “Neredesin?” Havaya sesizlik hâkimdi. Kratos’un içini bir telaş kapladı.

“Bana cevap ver!” diye bağırdı Savaş Tanrısı.

Devedikenlerinin arasındaki dar bir patikadan kıvrılarak geçen Kratos nihayet oğlunun kıyafetini görür gibi oldu. Yü-

reğine su serpildi. Atreus güneşli bir kayranda yatan yaban domuzunun önüne diz çökmüştü.

“Sen ne yaptın!” diye tekrar bağırdı kadın sesi.

Oğlan yalnız değildi. Sırtında yaldızlı, kınlı bir genişkı-
lıç taşıyan pelerinli bir suret onunla beraber yaralı hayvanın
üzerine eğilmişti.

Gözbebekleri iyice açılmış olan Kratos elinde baltasıyla
soluk soluğa yanlarına yaklaştı.

“Birine ait olduğunu bilmiyorduk,” diye yakardı Atreus.

“Kimseye ait değil. O benim dostum,” dedi gölgeli suret.

“Oğlan emrime itaat ediyordu,” dedi ikilinin birkaç adım
uzağında duran Kratos.

Pelerinli kadın yan dönüp Kratos’a şaşkınlıkla baktı, son-
ra da kanlı elleriyle hayvanı üstünde çalışmayı sürdürdü.

“Öyleyse onunla ilgilenmeme yardım et,” diye homurda-
nan kadın Kratos’un eline uzandı ve ona asılarak yanma diz
çöktürdü. Savaş Tanrısı’nın kocaman avucunu domuzun ya-
rasına bastırdı. “Burayı tut.

“Hildisvini, seni fazla uzaklaşmaman için uyarmıştım. Sana
kızgın falan değildim,” dedi hızlı hızlı nefes alan hayvana.

Atreus domuzun bir insanlarmkilere benzer gözbebekle-
rinde ölüm korkusuna eşlik eden o dehşeti gördü. Sanki bir
orman hayvanına değil de başka bir kişiye bakıyor, böyle bir
şeyin nasıl mümkün olabileceğine akli ermiyordu.

Kratos kan sızdıran yaraya baskı yaparken Atreus yardım
etme ümidiyle daha da sokuldu. Kadın ise yenlerini sıyrarak
ve kendi kendine mırıldanarak hayvanın etrafında turladı.
Başını kaldırıp ona bakan Kratos yabancıнын yüzünü ilk defa
açıkça gördü. Okyanus mavisi gözlere sahip kadın karısıyla
aynı yaşlarda gibiydi. Dudakları ince, çenesi gergindi. Kratos
yabancıнын yanağında ince bir yara izi tespit etti. Dikkatini
çeken bir diğer şey de kadının boynuna asılı ıslıl ıslıl mavi bir
kristaldi. Bu ormanda böyle bir kadınla, hele hele üstünde

bu kadar değerli bir pırlanta taşıyan biriyle karşılaşmayı hiç beklememişti.

Atreus kadının göz alıcı güzelliğine kendini kapırmıştı. Kadın ona annesini hatırlatmaktaydı – görünümünden ziyade hayvana gösterdiği ilginin açığa vurduğu şefkatiyle.

“Sıkı bastır dedim. Çok kan kaybediyor,” diye konuştu kadın.

Çektiği yoğun acıyla debelenen yaban domuzu korku dolu bir homurtu çıkardı. Zorlanarak alıp verdiği nefesler düzensiz ve sığ bir hale geldi. O oğlanın kucagındaki koca başını oynatırken çaresiz durumdaki Atreus öylece bakmaktan başka bir şey yapamadı.

“Ölmene izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun, Hildisvíni?” dedi kadın, susuz gözyaşlarını içine akıtarak.

Atreus’un çıkarılıp atılmış oku yanlarında yatıyordu.

Kadın kemerindeki bir keseden avucuna biraz şifalı bitki döktü. Onları elinde ezdi ve tükürüğüyle karıştırarak bir merhem hazırladı.

“Tüm bu diyarda türünün son örneği o. *Ve sen onu vurdun! Yiyecek mi lazımdı?*” diye çıkıştı, hazırlıklarını tamamlamak için hummalı bir şekilde çalışırken.

“Atış talimi yapıyordum,” diye sızlandı Atreus.

“Atış talimi ha!” diye haykırdı kadın, oğlana değil Kratos’a.

“Çok üzgünüm,” dedi Atreus. Sesi vicdan azabıyla çatlıyordu.

“Üzgün müsün? *Demek üzgünsün! Yaraya iyi bastır.*”

Domuz bakışlarını üçlünün arasında öyle bir gezdiriyordu ki Atreus yaratığın söylenenleri anladığına ikna oldu.

“Suç bende. Hildisvíni’yi kızdırdım. Kaçıp gitti. Seni ormanda bensiz dolaşmaman için uyarmıştım. Sözümü neden dinlemedin! Sana daha çok göz kulak olmalıydım.”

“O... ölecek mi? Lütfen onu kurtar!” diye yalvarırken buldu kendini Atreus.

“Ölmesine müsaade etmeyeceğim. Beni duyuyor musun, Hildisvini? Bugün ölmeyeceksin, işte o kadar,” diyen kadın öyle bir azimle konuştu ki Atreus dedigini yapacak gücü taşıdığına inandı.

Macununu tamamlayan kadın onu iki eliyle birden yogurdu.

“Ok bir kan damarını yırtmış. Damarın uçlarını tespit etmek için yarayı genişletmeliyiz.”

Konuşurken Kratos’a bıçağıyla yumuşak karındaki yarının etrafına bir kesik atmasını işaret etti. İş bitince yırtık kan damarı açığa çıktı.

“Şimdi uçları sıkıca tut,” diye Kratos’a buyurdu kadın. Daha da eğilen Savaş Tanrısı düzenli aralıklarla damardan fışkıran kana rağmen uçları sıkımayı başardı.

“Onları hizala. Düzgünce,” diye emretti kadın.

Kratos isteneni yerine getirdi. Uçlar birbirine değince kadın macunu dolu ellerini Kratos’un parmak uçlarıyla tuttuğu damarın üstüne koydu.

“Sunnan-þoka,” diye yavaşça ve anlaşılır bir dille konuştu. Atreus’un gözleri hayretle aralandı.

Kadının kapalı avuçlarından bir ışık aylası kaçtı. Hildisvini cıyaklayarak debelendi. Cadı ellerini çekerken Kratos da ay-nını yaptı. Macun dumanlar tüten yarayı kapatmıştı.

“Sen bir cadısın,” dedi Atreus.

“Tedaviyi burada tamamlayamam. Evim şuradaki ağaçların hemen ilerisinde. Onu siz taşıyacaksınız,” dedi kadın, Atreus’un gözlemine aldırış etmeden.

Oğlan babasına yalvarır gözlerle baktı.

Cadının Savaş Tanrısı’na attığı bakışsa haşın ve kararlıydı.

“Hildisvini kesinlikle ölmemeli,” dedi.

Kratos kadına aynı bakışlarla karşılık verdi. Sözlerindeki ivediliği anlayınca iki kolunu birden yaralı hayvana sar-dı ve zorlanarak ayağa kalktı. Kadın tuhaf bir yöntemle onu

emirlerine uymaya ikna etmişti. Eski Kratos can çekişen bir hayvana en ufak bir ilgi göstermezdi. Yoksa bu ikisine karşı yüreğini yumuşatan oğlu muydu?

“Bu taraftan.”

Cadı sarmaşıklarla kaplı üç metrelik heybetli bir taş duvara yaklaştı. Onun karşısında durup yakındaki bir tümsekten toprak aldı ve geniş bir el hareketiyle toprağı bıraktı.

“Greioa.”

Kıvrılıp bükülmeye başlayan sarmaşıklar çözülerek taş duvardaki bir gediğı açığa çıkardı.

Hem Kratos hem de Atreus yol boyunca cadıyı takip ederlerken burada geçerli sihre yakın ilgi gösterdiler. Atreus gördüklerinden huşu, Kratos ise korku ve endişe duyuyordu. Bu cadı ne kadar güçlü bir sihre sahipti? Ve onlara bir tehdit teşkil edebilir miydi? Kratos kayrandaki ilk karşılaşmalarında kadının kendisine attığı huzursuz edici bakıştan hoşlanmamıştı. O bakışın domuzu vurmalarından kaynaklandığını sanmıştı ama artık emin değildi.

Hayvan için kaygılanan Atreus koşarak önden gitti. Cadı dediğini yapabilirse oğlanın içini dağlayan vicdan azabını geçirebilirdi. En azından eylemi dolayısıyla çektiğı acıyı dindirebilirdi.

Kratos kollarındaki domuzun ağırlığına rağmen temposunu hızlandırdığını keşfetti. Lakin cadının yanma vardığında yavaşladı. Kadını her daim göz önünde tutmanın mantıklı olacağı kanaatindeydi.

“O yay sana epey büyük gözüküyor,” diye yorumda bulundu cadı, Atreus’un koşar adım giderken silahı nasıl tuttuğuna bakarak. Çocuk yaya bir silahtan fazlasıymış gibi muamele ediyordu.

“Onu bana annem yapmıştı. Büyüdükçe ona alışacağımı söyledim,” dedi Atreus gururla.

“Annen çok akıllı bir kadınmış.” Cadı, Kratos’a kaçamak bir gözle baktı.

“Daha ne kadar gideceğiz?” diye sordu Kratos, kollarındaki domuzu oynatarak.

“İkinizi de daha önce bu ormanda hiç görmedim. Annen seni özlüyor olsa gerek,” dedi kadın.

“Annem... öldü,” dedi Atreus, boğazı kederle düğümленerek. Bunu kadına neden söylediğinden bile emin değildi. Fakat öyle yapmak onu suçlu bir yüz ifadesiyle babasına göz atmaya zorladı. Kelimeleri öfke getirdiyse bile babası bunu iyi gizliyordu.

Atreus ağaçların arasındaki boşluktan görülen upuzun dağ doruğunu işaret etti. “Küllerini diyardaki en yüksek zirveye götürüyoruz.”

“Küller mi?” dedi cadı, sesinde hafif bir kaygıyla.

“O öyle diledi,” diye ekledi oğlan.

“Çocuk!” diye hırıldadı Kratos.

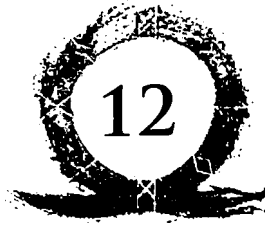
Cadı ona anlaşılmasa bir bakış attı. “Başınız sağ olsun. Geldik.”

Atreus durdu. Geldikleri yer hiç de beklediği gibi değildi. Şişkin bir istiridye kabuğu biçimindeki bir tepeye yaklaşıyorlardı. Tepenin üstünde kurşuni göğe doğru uzanmış eğri büğrü bir dağ karaağacı vardı.

“O ağacın içinde mi yaşıyorsun?” diye sordu çocuk, şaşkınlık kadar hayranlıkla da.

“İçinde değil. Altında.” Kadın gülümsedi. “Heimili!”

Verdiği emirle tepe kalktı. Daha doğrusu ihtiyar bir kaplumbağayı andıran koskoca bir yaratığın kabuğu halini aldı. Hayvanın karnına sıkıca dolanmış dallardan ve köklerden oluşan, inşa edilmektense ormanda büyümüşe benzeyen bir kulübe asılıydı.

“Güvendeyiz. Burada bir tehlike bulunmaz,” diye sertleşen bir ifadeyle kendisine doğru dönen Kratos’u temin etti cadı. Kadının gözünün içine bakan Kratos şimdilik ona güvenmesi gerektiğini anladı.

Yılmayan Atreus devasa yaratığa doğru koştu. “Dost canlısı mıdır?”

Sonra durdu. “Peki ya erkek mi yoksa dişi mi?”

“Çocuk,” diye uyardı Kratos.

“Söz veriyorum, oğlun buradayken güvende,” dedi cadı. “Erkek.”

Yaratık başını eğerek Atreus’a selam verdi. Atreus da cevaben yukarı uzanıp onun koskoca köşeli çenesini kaşıdı.

“Kimseye zarar vermez,” dedi Atreus.

Sarmaşık kaplı bir kapıya yaklaşan cadı kolunu sallayarak onu açtı. “Çabuk.”

Kratos kadının peşinden kulübeye girerken Atreus babası gözden tümüyle kaybolana dek dışarıda kaldı. İçeride daha birkaç adım atmıştı ki kuşkusu Kratos’u durdurdu. Panjur-

suz dört pencereden içeriye dolan gün ışığı her köşeyi aydınlatıyordu. En uzak köşedeki beşinci bir pencere ise ışıksızdı ve oradan görünen kasvetli manzara bitki yaşamından yoksundu. O pencerenin diğerlerinden nasıl bu kadar farklı olabileceğine Kratos'un aklı ermedi. Dört bir yandaki rafların, masaların, bankların ve sehpların hepsi de *seiðr* sihrinin araç gereçleriyle bezeliydi. Dış duvardaki raflarda üst üste istiflenmiş tahta kâseler ve küçük şişeler diziliydi.

Atreus ancak babası kafa salladıktan sonra yanlarına geldi. O da acayip mekâna huşuyla bakındı. Ev tam da annesinin yıllar içerisinde diyardaki cadılar hakkında ona anlattığı öykülere dayanarak hayal ettiği gibiydi. Fakat annesi cadıları hep çirkin, huysuz ve kötü kalpli tarif etmişti. O diğerleriyle uyumsuz beşinci pencereye ilaveten kapının hemen ilerisindeki kuytu bir köşeye saçılmış bazı kemikler Atreus'un dikkatini çekti.

İçeriye gözden geçiren çocuk ucundan iplik sarkan bir öreke, sonra da karşılarındaki küçük bir masada duran farekulağı ve leymus otu filizleri saptadı.

Kadının mefruşatları yalındı. Manevi değere sahip bir eşya yokmuş gibi gözükmesi buranın yalnızca çalışmaya ve uymaya ayrılmış bir yer olabileceğini akla getirmekteydi. Cadının gerçek evi ve özel eşyaları herhalde başka bir yerdeydi.

Atreus babasının yanından ayrılmış odaya dağılmış ilginç nesneleri inceledi.

“Onu şuraya bırak,” diyen cadı kırmızı boyayla kereste zemine çizilmiş rünik bir sembolü işaret etti. Sembolün bulunduğu yerin kenarlarına dikilmiş mumlar oranın kutsal bir nokta olduğunu gösteriyordu.

“Ve onu kıpırtısız tut!”

Kollarında debelenen iri hayvanla dengesini sağlamak-

ta zorlanan Kratos biraz uğraşarak dizlerinin üstüne çöktü. Orada domuzu nazikçe sembolün üstüne koydu. Sembolün anlamını bilmiyordu ama cadı için önemliyse yaratığın hayatını kurtarmak için de önemli olmalıydı.

Cadı ortalıkta gezinerek kucak dolusu malzeme toplarken hayvan acıyla homurdandı ve onu sıkıca zapteden Kratos'a direnerek kalkmaya çabaladı.

“Biliyorum! Öyle bir şey yapmayacağım,” diye hayvanın homurtularına laf yetiştirdi kadın. “Onu sabit tut!” diye talimat verince Kratos domuzun omzuna daha büyük bir baskı uyguladı.

Oğlanı önünden kış kışlayan cadı eline bir havan alıp yaralı yaratığın yanına diz çöktü. Tamamen görevine odaklanarak gerekli nesneleri havanın içine attı, ardından öğütmeye başladı. Kratos'a, çocuğa veya hayvana hiç bakmadı. Tüm dikkati işindeydi.

“Yalnız mı yaşıyorsun?” diye sormayı göze aldı Atreus.

Cadı soruyu duymazdan gelerek ilk başta cevap vermedi.

“Burada Hildisvíni'yle beraber yaşıyorum,” dedi birkaç saniye sonra.

“Ben–” diye başladı Atreus.

“Böylesi daha iyi,” dedi kadın.

“Babam da insanlardan hazzetmez,” diye ekledi oğlan.

“Çocuk,” diye hırıldadı Kratos.

“Ama hazzetmiyorsun. Yalan mı?” dedi Atreus. Kratos ona kaşlarını çatı.

Domuz vahşice çırpındı.

“Kendine zarar vermeden ona hâkim ol,” dedi cadı.

Domuzun yanına diz çöküp ağzı açık bir şişeyi yaratığın burnunun altında salladı. Hayvan birkaç saniye sonra Kratos'un elleri altında duruldu.

“Sakin ol... biraz dinlen,” diye domuzla talimat veren cadı elini nazikçe hayvanın böğründe gezdirdi. “Bana iki şey daha

lazım: evin hemen arkasında yetişen taze kızılık k. Gidip bir demet kopartabilir misin?” dedi Atreus’a.

Atreus o  na dek kendini çaresiz hissetmişti. Hayvana yarıdımı olmayı çok istemesine rağmen cadının ve babasının yaptıklarına kıyasla çabalarının sonuçsuz kalacağını biliyordu.

Hemen açık kapıdan dışarı koştu.

“Daha başka? İki şey dedin,” diye belirten Kratos ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Ayağa kalkmaya davranınca cadı onu kolundan yakaladı ve bir sır paylaşacakmışasına yanına çekti.

“Ben–” diye söze girdi, Kratos’un bakışlarının  otesini inceleyerek. Dudakları donmuşmasına hareketsiz kaldı.

Cadının yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. Tereddüde düştü. Konuşmadan önce kapıdan dışarıya, Atreus’u son gördüğü yere göz attı. Konuşmadan önce derin bir nefes alması gerekti.

“Ne olduğunu biliyorum. Bu diyara ait değilsin. Ama sezgilerimin yanılmasına imkân yok.”

Kratos şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Kadın gerçeği nasıl bilebilirdi? İçine bakmasını sağlayan ne gibi g  lere sahipti? Bir cevap bulamayan Savaş Tanrısı sessiz kaldı.

“Oğlan bilmiyor, değil mi? Yani gerçek doğanı... veya kendisinininkini.”

Kratos kolunu çekip kurtardı. Cadının yaşantılarına burununu sokmasına kızmıştı. Onlar hakkındaki gerçeği kimse- nin bilmemesi gerekirdi. G ya bu topraklardaki hiç kimse- nin Savaş Tanrısı’nın kimliğini  ğrenmeyecekti.

“Orası seni ilgilendirmez,” diye tersledi Kratos.

Kratos’un tepkisine g cenen cadı hoşnutsuzca homurdanarak doğruldu ve eşyalardan birini ecza stokuna geri götürdü.

“Bu diyarlardaki tanrıların yabancıları hoş karşılamadıklarını anlamalısın. Güven bana, neyden bahsettığimi iyi biliyorum.”

Cadı k selerle ve bardaklarla kaplı bankının yanından ay-

rılıp bahçeye tepeden bakan bir pencereye kadar gitti. Dışarıdaki Atreus bitkilerin arasında emekleyerek onun istediği kökleri arıyordu. Kratos gelip pencerenin önünde kadınla yan yana durdu.

“Seni bulduklarında –ki mutlaka bulacaklar– işi yokuşa sürecekler. Oğlun cevaplar isteyecek.”

“O benim sorunum.”

“Her ne saklarsan sakla onu ebediyen koruyamazsın. Ama haklısın, bu konu beni ilgilendirmez.”

Kratos kadının yüz ifadesini okuyarak aklından geçenleri anlamaya çalıştı. Öğrenmesi gereken, cadının bilip de paylaşmaya yanaşmazmış gibi gözüktüğü şeyler vardı. Bu kadın dost mu yoksa düşman mıydı? Kratos anlaşılmaz bakışlarını çözümlemek için uğraştı.

“Yaban teresi. Bana bir de yaban teresi gerekecek. Gidip getirir misin? Bahçedeki beyaz taçyapraklı bir çiçek. Sadece bir avuç yeter,” diye Kratos’tan ziyade kendine hitap eden cadı kulübenin arka kapısına gitti.

“Peki. Yaban teresi,” dedi Kratos.

“Vakit çok kısıtlı.”

Kratos bahçede cadının istediği bitkiyi aramayı sürdüren oğluna katıldı.

Atreus’un ona söylemek istediği bir şey olduğunu sezen Savaş Tanrısı oğlunu konuşturmayı amaçlayan haşin bir ifade takındı.

“Ondan hoşlandım. Sonuçta dev bir kaplumbağanın altında yaşıyor!” diye içini döktü Atreus.

“Ona karşı çok açık sözlü olma. Ona güvenebilir miyiz bilmiyoruz,” diye sert bir fısıltıyla karşılık verdi Kratos.

“Bizi öldürmeye çalıştı mı? Hayır,” dedi çocuk gülümseyerek.

“Şimdilik,” diye tersledi Kratos.

Atreus kırmızı köklü bitkiyi nihayet tespit etti. Kolayca

çıkacağı beklentisiyle onu çekti. Bitki öyle yapmaktansa yerinde kaldı. Oğlan iki elini birden kullanarak tüm gücüyle asıldı. Bitki kıpırdamayı reddetti.

“Yardım eder misin? Bir türlü çıkaramıyorum.”

“Bıçağını kullan,” dedi Kratos.

Atreus kemerindeki bıçağa uzandı. Km boştu. Bıçağı yoktu. Panikleyen çocuk silahı daha yeni kaybettiği ümidiyle gitgide genişleyen turlar atarak yakın çevresine bakındı. Arayışı zamanla tüm bahçeyi kapsadı.

Kratos oğlunun telaşlı çabasını konuşmadan seyretti. Çocuğun yüzüne taşan sıkıntıyı görebiliyordu. Fakat Atreus’un bir ders alması ve o dersi iyi belleye bilmek için başarısızlığın acısını hissetmesi gerekiyordu.

“Kaybetmişim,” diye fısıldadı Atreus.

O dayanılmaz anda evlerinin oradaki cenaze ateşini ve anesini hazırlamakta kullandığı çuha bezini hatırladı. *O bıçak artık senin*, demişti babası.

“Bıçağımı kaybettim,” diye itiraf etti Atreus. Dizlerinin üstünde hareketsiz kaldı. Bıçağı annesinden kalan en önemli şeydi. Nasıl onu kaybedecek kadar aptallık edebilmişti?

Kratos oğlanın avcı bıçağını kemerinden çıkarıp havada tuttu. “Domuzu kovalarken düşürdün.”

Atreus’un için bir huzur, utanç ve öfke karışımıyla dolup taşı. Eksikliklerinin mahcubiyetini gizleme derdiyle bıçağı çabucak aldı.

“Benim neyim var böyle? Eğer bunu ebediyen kaybetseydim...” diye kendi kendini azarladı.

“Kaybettin de,” diye düzeltti babası, kaşlarını çatarak.

Atreus kırmızı köklerden bir kısmını kolayca kesip Kratos’un ona verdiği beyaz taçyapraklarına ekledi ve eve geri döndü.

“Bundan böyle ona daha iyi bakacağıma söz veririm,” dedi babasıyla göz göze gelmeyi reddederek.

Atreus yaprakları ve kökleri cadıya verirken Kratos kapının yakınında kaldı. “Tam da ihtiyaç duyduğlarım,” dedi kadın, belli belirsiz bir tebessüm ederek.

Bitkileri hemen havanına ekleyip diğer malzemelerle birlikte ezdi. Sonra merhemi domuzun yarasına tatbik etti. Saniyeler içinde daha rahat nefes almaya başlayan hayvan hafif ama acısız bir uykuya daldı.

“Annem bana cadılar hakkında öyküler anlatırdı,” dedi Atreus.

“Öyle mi?” karşılığını verdi kadın, bir kaşını kaldırarak.

“Ama onların yaşlı, çirkin ve kötü kalpli olduklarını söyledin.”

“Beni çirkin mi buluyorsun?”

“Hayır, çok güzelsin. Tıpkı... annem gibi.”

Cadı gülümseyerek bir elini nazikçe Atreus'un omzuna koydu.

“Adın ne?” diye sordu çocuk.

Cadı onu dikkatle inceledi. “Sen bana Ormandaki Cadı diyebilirsin. Nasılsa bana o gözle bakıyorsun.”

Atreus bu beklenmedik cevabı meraklı bakışlarla karşıladı. “Domuz yaşayacak mı?” diye sordu.

“Evet, sanırım yaşayacak.”

“Öyleyse biz gidiyoruz,” diye sert bir dille lafa karıştı Kratos, Atreus’un annesiyle sık sık yaptığı gibi cadıyla ailevi bir etkileşime girmesinden rahatsız olarak. Duyduğu sözler oğlunun ağzından çıksa bile onlarda karısının şefkatini sezinliyor, ne bu yerle ne de bu cadıyla daha fazla muhatap olmak istiyordu. Ne kadar çabuk giderlerse o kadar iyiydi.

“Teşekkürlerimi sunmadan olmaz,” dedi cadı.

Bir kavanoz alıp parmağını koyu bir sıvının içine batırdı, sonra Kratos’un boynuna dokunmak amacıyla uzandı. O temas kuramadan adamın eli ileri fırlayıp onunkini yakaladı. Kratos’un kaşları çatıktı.

“Ne halt yiyorsun?” diye sordu sıkılı dişler arasından.

“Rahat bırakılmak istiyorsun, değil mi? Bu işaret sayesinde yolculuğunuzu... zorlaştırabilecek kimselerden saklanacaksınız.”

Kratos kısa bir duraksamanın ardından kadının elini bıraktı ve kafa sallayarak boynuna bir *seiðr* koruma rünü çizilmesine izin verdi. Tüm bu zaman zarfından da dost dediği bir yaban domuzuna sahip bu gizemli, münzevi cadıya nasıl bir anlam vereceğini bilemeden onu dikkatle süzdü.

“*Leyna*,” diye fısıldadı kadın, çizimi bitirdikten sonra.

Çömelerek oğlanla aynı seviyeye indiğinde ve yanağına ilk avından kalma bir kan lekesinin bulaşmış olduğunu gördüğünde başparmağını yalayıp lekeyi sildi. Atreus utansa bile kadının sıcak dokunuşu ona annesini hatırlattı. Buna rağmen cadı onun boynuna da aynı rünü çizerken ve aynı sözcükle işini bitirirken hiç kıpırdamadan bekledi.

“‘Gizlenmek’ anlamına gelir,” diye ekledi kadın, Atreus’un meraklı bakışlarına cevaben.

Cadı ona ne zaman birbirlerine yakın olsalar annesinin de

yaptığı gibi gülümsedi. Kadının bakışları karşısında Atreus'a kabahati bağışlanmış gibi geldi.

“Evin altında sizi bu ormandan güvenle çıkaracak bir kestirme yol var. Gün ışığını takip edin.”

Kratos çoktan kapının oradaydı.

Cadı köşedeki tahta bir kutuya gitti. Yakacak odun depolananlarla aynı boyutlardaki kutuyu açıp içinden kurutulmuş tavşan eti, küçük küçük peksimetlere ayrılmış ekmek ve muhtelif kuru meyveler çıkardı.

“Yolculuğunuz için bunları alın.”

Kratos durduğu yerde kaldığından Atreus'un erzakları iki koluyla birden toplaması ve boşalmış olmuş heybelerine eklesin diye babasına götürmesi gerekti.

“Teşekkür ederiz,” dedi Atreus.

“Heimili,” diye buyurdu kadın.

Saniyeler sonra yapı sarsılmaya başlayıp başka bir dünyaya inercesine etraflarındaki toprağa battı. Aslında yaratık onları çıkışa indirmek için çömeliyordu, o kadar. Pencere-lerdeki gün ışığı ile masmavi göğün yerini köklerle dolu karman çorman toprak aldı. Yine de beşinci penceredeki manzara aynı kaldı.

Kratos'un dengesini korumak için bir şeylere tutunması gerekti. Öte yandan Atreus hiçbir şey yapamayacak kadar heyecanlı gibiydi. Kulübe nihayet hafif bir patırtıyla yerine oturdu. Kapı artık aşağıya inen kalas kaplı sarmal bir merdivene açılıyor, burunlarına ağır bir toprak kokusu çalınıyordu.

Cadı kapının yanında kalırken Kratos ile Atreus teker teker merdivene çıktılar. “Üstelik her cadı kötü kalpli değildir,” diye ekledi kadın, üzgün bir edayla.

Yüz ifadesi Atreus'u zıncı diye durdurdu. Ona neden öyle bakmıştı? Ifadesinde Atreus'u bu kadar etkileyen ne vardı?

“Seni tekrar göreceğiz miyiz?” diye aniden sorma gereği duydu çocuk.

Yürürken oğlunun durmuş olduğunu fark eden Kratos hırıldayarak arkasına döndü.

“İstediğin kadar çok – veya az. Hadi artık, yola koyul.”

Kadın azıcık daha oyalandıktan sonra kapıyı kapatıp onları merdiven boşluğunda yalnız bıraktı.

“Bu yer altı dehlizinin sizi dağa giden patikaya geri götürmesi lazım. Ama artık Midgard'da ölümler gezdiği için yolunuz tehlikelerle dolu. Kendinize dikkat edin,” diye onları kapının arkasından uyarma ihtiyacı hissetti.

Kratos baltasının sırtındaki askıda güvenle asılı olup olmadığını kontrol etti. Atreus da parmaklarını yayına sıkıca sarmak gibi ani bir ihtiyaç duydu.

“Midgard'da ölümler geziyor derken draugrları mı kastetti, yoksa gördüğümüz o diğer şeyi mi?”

“Bize bir şey olmayacak,” dedi Kratos deli cadının, oğlunu bu kadar korkutmasına için için kızarak.

Mağaranın eğimli sapaklarını takip eden baba-oğul, içinde toz zerreciklerinin uçtuğu uzak bir gün ışığı huzmesine doğru azar azar yükseldiler.

“Hiç de beklediğim gibi biri değildi. Sence annem bana cadıları anlatırken yanılıyor muydu?” Atreus'un babasından geri kalmamak için hızlanması gerekti. “Onu istediğim kadar çok görebileceğimi söylerken ne demek istiyordu?”

Homurdanmakla yetinen Kratos baltasını çekti. Yer üstüne ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyiydi. Yürüdükleri daracık mağara patikasında bir saldırganla karşı baltasını kullanmakta zorlanırdı ve loş ışık oğlunu yayıyla isabetli atışlar yapmaktan alıkoyardı. Neredeyse zifiri karanlıkta yollarına devam ederlerken Kratos'un içi hiç rahat değildi. Kısa bir süreligine cadının onları kandırarak asla çıkamayacakları sonu gelmez bir tünele soktuğundan endişelendi.

“Sence o–” diye tekrar başladı Atreus.

“Sus, çocuk,” diye hırıldadı Kratos. Huzursuzluğu artık-

ça arttı. Böyle bir duruma sokulmaya nasıl göz yummuştu? Kulübeye geri dönüp yer üstüne oradan çıkmayı düşündü. Oranın yer altındaki bu çukurda amaçsızca dolanmaktan daha güvenli olacağını biliyordu.

Bir köşeyi dönüp de mağaraya sızan ilk güçlü gün ışığı huzmelerini gördüklerinde Atreus babasının huzurla iç geçirdiğini duydu. Işığın parlaklığı arttıkça Kratos baltasını tekrar sırtına astı. Mağaranın ağzından keresteleri çürümüş köhne, batık bir iskeleye ve iki kişilik bir kayığa çıktılar. Birlikte taşıta binmelerinin ardından Kratos gün ışığına doğru kürek çekti.

Kratos arka kısımda küreklerle kayığa yön verirken Atreus ortada ona dönük oturuyordu.

“Annen tanrılardan ne sıklıkla bahsederdi?” diye nihayet sordu Savaş Tanrısı.

Kıvrımlı bir nehirden aşağı yavaş, rahat bir tempoyla sürükleniyorlardı. “Pek sık değil,” yanıtını verdi Atreus, sözünü bitirdikten sonra uzaklara bakarak.

“Doğru söyle, çocuk.”

Atreus beyrinde dört dönen olası cevapları hızla gözden geçirdi.

Gerçeği söylese zarar görür müydü? Babasını başka bir yalanla ikna edebilir miydi?

“Bazen. Genellikle sen ava çıktığında.”

“İsteklerime karşı geldi demek.” Kratos çenesini sıkı; yüz ifadesi sertleşti. “Anlaşılan öyle yapmak onu rahatsız etmiyormuş.”

Bir müddet sessiz kaldılar.

Banketlere dizili uzun çamların ve sık çalıkların arasından onları seyrediyor olabilecek şeylere karşı temkinli davranan Kratos nehrin iki yanını taramayı ihmal etmedi. Derken bir kanyon geçidine vardılar. Az sonra yüksek kanyon duvarlarının yerini sivri çıkıntılar ve küçük adacıklar aldı. Kıyı şeridi

tırtıklı kayalıklardan yosun kaplı taşlara dönüştü. Yeni bir araziye giriyorlardı ve Kratos kıyıya yönelmekte karar kıldı. Ormandaki bir kuytulukta karınlarını doyuracaklar ve uyuyarak geceyi geçireceklerdi.

“Annemin bana Odin hakkında söylediği bir şey daha aklıma geldi,” dedi Atreus, geniş bir kayranın kenarındaki dökülmüş yapraklardan bir battaniyenin altında yatarlarken. Geceleynin bir tehlikeyle karşılaşılırsa kayıklarına çabucak kaçabilmelerine imkân tanıyacak bir yerdeydiler.

“Neymiş o?”

“Odin’in sadece bir gözü varmış.”

“O nasıl olmuş?” diye sordu Kratos, bunun büyük bir çatışmadan kaynaklandığı sonucuna varmasına rağmen.

“Anneme göre gözünü feda etmiş.”

“Ne için?”

“Bilmiyorum.”

“Şu Odin’den yeterince bahsettik.”

Bunun ardından ortalık sessizliğe büründü.

Sabahın ilk seyrek bulutları altında süzülen gürültücü martıların uyandırdığı baba-oğul kayıklarını yeniden suya indirip yolculuklarına devam ettiler.

“Deniz suyuna karşıyoruz,” dedi Kratos kısa bir süre sonra.

“Nereden biliyorsun?”

“Kokuyu almıyor musun?”

“Eğer bu koku denizden geliyorsa deniz iğrenç bir şeymiş.”

Atreus hiç denizi tecrübe edecek kadar ormanlarından uzaklaşmamıştı. Annesi oraya ve enginliğine kısaca değinmişti. Oğlan bir gün denizi kendi gözleriyle görebileceğini hayal dahi etmemişti.

Doğal bir kayalık saçağın altından kürek çekip koskoca bir kalderaya çıktılar. Atreus’un ağzı bir karış açık kaldı.

Derken eli çekiçli bir tanrının kısmen suya batmış devasa taş heykelinin yanından geçtiler.

“Bak. Bu Thor!” diye duyurdu Atreus.

Sudan çıkıntı yapan bir diğer uzun heykele yaklaştılar. Kafasındaki süslü püslü başlığa bakılırsa bir tür kral olan heykel bir mızrak ile bir kalkan taşıyor, göğüs ve kol zırhları giyyordu.

“Gidip şu heykele yakından bakabilir miyiz?” diye sordu Atreus, giderek artan bir hayranlıkla.

Kratos cevap vermeden önce durgun suları gözden geçirdi. Derinlikleri görmeye çalışsa da su fazla bulanıktı. Sonunda kayıkta güvende olacaklarını söyleyen içgüdülerini dinledi ve küreklerini oynatarak taşıdı heykele yönlendirdi. Oraya yaklaşırlarken Atreus kalkana oyulmuş rûn yazıtı işaret etti.

“Ne diyor?” Kratos bu insanların kullandıkları sembolleri bilmemekten nefret ediyordu. Onları öğretmesi için karısına izin vermediğine pişmandı. Lakin şimdiye dek ya Faye’in tercümanlığından yararlanmıştı ya da kavga kaçınılmaz olduğunda baltasını konuşturmuştu. Savaşçılık becerileri bu zamana kadar karşısına çıkmaya cüret eden herkese düşüncelerini aktarmasına yetmişti.

“Kollarını suyun merkezine feda et,” diye okuyan Atreus huzursuzca duraksadı. Kelimeler kulağa meşumca geliyordu. Oğlanın içine bir kurt düştü. “Dünyanın beşiğini yeniden uyandır.’ Bekle. Yani silahlarımızı suya mı atacağız?”

Kafası karışan Atreus babasına doğru döndü.

Kratos’u bir endişe aldı. Bir silahtan vazgeçmek asla akıllıca bir fikir olmazdı. Yoksa bu tanrıların eseri miydi? Onlara itaatsizlik ederlerse ağır bir cezayla karşılaşabilirlerdi; yok itaat ederlerse ileride rastlayabilecekleri şeylere karşı savunmasız kalırlardı. Kratos bir tanrının sözüne asla güvenmezdi. Öyle bir şey yapmayacak kadar kafası çalışırdı.

“Silahlarımızı suya atmak da ne demek? Eh, senin tuzun

kuru tabii,” dedi Atreus heykele. Bu kadar huzursuz olmasaydı gülümserdi. “İstenileni yapacak mısın?” diye babasına sordu.

Kratos mırıldanmakla yetindi.

“Bu tanrıların bir buyruğu mu? Tanrılar burada silahsız olmamızı mı istiyorlar?” diye üsteledi çocuk.

Kratos kürekleri oynatarak etraflarını tararken küçük kayık zaten uzak olan sahilden daha da açıklara sürüklendi. Rûnün buyurduğu gibi baltasını göle teslim etse bile silahı geri alabilirdi. Lakin öyle yaparak taşıdığı gücü onları gözetliyor olabilecek gözlere açık ederdi. Baltasını çağırması halinde kızgın bir tanrıyla karşı karşıya kalabilirdi.

Silahı sırtından indiren Kratos onu sisli göle fırlattı. Balta derhal gözden kayboldu.

Silahın yok olmasının ardından saniyeler geçti. Kratos baltasını geri çağırmaya yeltendi. “Gelmiyor,” diye mırıldandı, şaşırıp aniden telaşlanarak.

Kalderanın dört bir yanında, gölün kıyılarından yüksek kaldera duvarlarına kadar her yerde yüzlerce beyaz martı tüneklerinden bir anda havalandı. Kuşlar girdap gibi dönen bir kar fırtınasını andıracak şekilde yukarıda turlamaya başladı. Çoğu kaldera duvarlarından yukarı uçup gözden kayboldu ama bir kısmı havada geniş daireler çizerek su yüzeyini gözledi. Bir şeyin gerçekleşmesini bekliyorlardı; Kratos gözlerini suda sürüklenen kayıktan ayırmamalarına bakarak o kadarını anladı.

“Baba, bu ne demek oluyor?” Atreus’un sesi titriyordu.

Hemen sonra gölün tamamında su seviyesi alçalmaya başladı. Kayığın şiddetle sağa sola sallanması ikisini de kenarlara yapışmak zorunda bıraktı.

“Sıkı tutun!”

“Panik yapma!” Kratos güvenilir tutamağını bırakıp oğlunun yanına geçti.

“Yapmıyorum,” dedi Atreus sakın bir sesle, taşıtın yanında yükselmekte olan pullu bir duvarı bakışlarıyla takip ederek.

Sudan önlerindeki bütün göğü kaplayacak kadar kocaman bir yılan çıktı, sonra başını eğip yan yatırarak Kratos ile oğlunu kuşkuyla süzdü. Dev burnundan sular damlayan yaratık baltayı bir kürdanmışçasına kayığın içine attı.

Silahına davranmanın düşmanca algılanabileceğini ve yaratığın saldırmasına yol açabileceğini bilen Kratos öyle bir şey yapmadı. Gümbür gümbür atan kalbine ve düğümlenen midesine rağmen metanetle kıpırtısız bekledi. Yine de aklında düşünceler birbirini kovaladı.

Çevrelerindeki sular duruldu. Sudaki canavar susmalarını buyurmuşçasına kanat çırpın martılar ötmeyi bıraktı. O ağırbaşlı hava Kratos’a hayvandan çok ilah olan ulu bir canlıyla karşı karşıyaymışlar gibi hissettirdi.

Bunu yılanın boğazının derinliklerinden yükselen alçak bir gümbürtü izledi. Derin, armonik ses alt ve üst perde-den aynı anda çıkan tıkırtıların ve şakımanın bir karışımı gibiydi. Yılanın dişlerinin arasından çıkan hava, kayaların arasından esen rüzgârı andırıyordu. Yaratığın sesleri birer sözcükse hepsi de hırıltılı bir son ekle bitiyordu.

“Keh-naw-nooooo. Gooooo-thooooo seh-nooooo.”

“Yoksa konuşuyor mu? Bir dil mi konuşuyor?” diye sor-du Kratos.

“Sanırım. Ama anlayabildiğim bir dil değil.”

Kratos dikkatle bir dizinin üstüne çöküp baltasının sa-pını kavradı ve yalımı kayığın dibine doğru çevirmeyi seçti.

Kafa karışıklığını koca hayvana bildirmek için abartılı bir hareketle başını iki yana salladı.

“Baba, galiba bu annemin bahsettiği Dünya Yılanı’nın ta kendisi.”

“Gooooo-thooooo-leeet, air-fooooo-thooooo.”

Bu sefer yılan soluk sarı gözlerinde soran bir ifadeyle on-lara bakarak kafasının karıştığını belli etti.

Dev yaratık bulanık sulara ihtiyatla batarken kimse kı-pırdamadı. Kratos’tan daha yüksek bir dalga kayığa çarparak ikisinin de tekrar alelacele kenarlara tutunmasına yol açtı. Fakat yılan tamamen kaybolmayıp suya kısmen gömüldü ve başını yüzeyde tutarak bir tek onu inceliyormuşçasma ço-cukla göz hizasında kaldı.

Atreus zayıf bir tebessüm ve bir kol hareketiyle koca yı-lana veda etti.

Fakat gitmeden önce yaratığın gözlerinden zihnini oku-yabilecekmiş gibi o içli kürelere uzun uzun baktı. O gözlerin arkasında bir hayvan değil, etkileşimleri boyunca dizginle-meyi seçtiği muazzam bir güce sahip son derece zeki bir var-lık yatıyordu. Sırf canı istedi diye onları kolayca öldürebilirdi ama öldürmemişti.

“Bu harikaydı,” dedi Atreus heyecanla, tekrar kayığa oturarak.

Yılan kalkarken su seviyesi alçaldı. Atreus uzakta sırlıklam halde süslü bir tapınak tespit etti. Midyelerle kaplı yapıya daha evvelden suya batık o kadim kralın heykeli hâkimdi. Artuk gölü çevreleyen yedi adet kule açığa çıkmıştı ama seki-zincinin bulunması gereken yerde bir boşluk vardı. Yapının hemen önünde bir iskele uzanmaktaydı.

“Tüm bunlar az önce suyun altındaydı. Orada bir iskele var,” diye yorum yaptı Kratos. “Bu yılan hakkında ne biliyorsun?”

“Devlerden biri – o kadar büyük ki tüm dünyayı sarıyor ve kendi kuyruğunu ısıyor,” diye açıkladı Atreus.

“Bu dediğin hiç şüphesiz bir abartı.”

Annesinin yıllar önce Atreus’la paylaştığı öyküler doğru çıkmıştı. Atreus onların doğru çıkmasını hiç beklememişti. Beklemediği bir diğer şey de doğru olsalar bile onlardan birine tanıklık etmektir. Sonra kasvetli bir önseziye kapıldı ve karnı dipsiz bir çukura düşmüş gibi oldu. O yalnız gecelerde annesinin ateşin karşısında otururlarken anlattığı öyküler doğruysa bu demek oluyordu ki...

Atreus şimdiki zamana geri döndü. Öyle düşüncelere kapılmayı göze alamazdı.

Iskeleye vardıklarında kayıktan ayrıldılar ve tapınağın antresine kadar giden yolu izlediler. Tuhaf bir şekle sahip odaya girdiklerinde büyük bir çift kanatlı kapıyı iterek açmakta olan Brok’u karşılarında buldular.

“Bak sen, yine o sakallı hanzo ile eniği.” Ufak tefek mavi adam dişlek bir tebessüm etti.

“Brok? Bekle, burada ne işin var?” diye sordu Atreus.

“Seni hiç alâkadar etmez. Ve sakın mekânıma göz koya-yım demeyin. Onu ilk ben gördüm!”

“Tüm bunların daha az önce nasıl sular altında olduğunu

anlamıyorum,” dedi Atreus. Brok tapınak kapısından geçip gözden kayboldu. İçeriden metale çarpan metalin tangirtısı geldi.

“Sence ne istiyor?” diye babasına sordu Atreus.

“Sabrımızı sınamak.”

“Yeni dükkânımın haberi yayıldığında herkes mallarımı almak için birbiriyle yarışacak,” dedi tekrar ortaya çıkan Brok.

“Ona ne şüphe! İyi şanslar,” dedi Atreus.

“Hadi oradan,” diye söylenen Brok onları eliyle kış kışlayıp aletlerinin başına döndü.

Tapınağın içinde yolculuklarını kolaylaştıracak hiçbir şey bulamayınca kayıklarına geri gittiler. Kratos karşı kıyıya varıncaya dek kürek çekti.

Yürüyerek dağ eteklerine çıkarlarken Atreus kendi kendine her şeye hazır olması gerektiğini tembihledi. Dağın tabanına varmaları çok kolay olmuş gibi geliyordu.

“Yolculuğun bu son ayağında annemi ben taşısam olur mu?” diye çekinerek sordu çocuk.

“Sana iki kez hayır dedim ya,” diye arkasına bakmadan yanıtladı Kratos.

“Neden?” dedi Atreus, babasının dikbaşlılığına sinirlenerek.

Kratos cevap vermeye yanaşmadı. Kısacık bir süreliğine dahi kontrolü neden bırakmadığını anlamıyordu. Faye’e yakın olmak ona karısı halen hayatının bir parçasıymış gibi hissettiriyordu. Küllerini bir anlığına bile Atreus’a teslim etmek kederinin yüzeye çıkmasına fırsat verebilirdi. Kemerindeki deri keseye dokunarak Faye’in tıpkı yataklarını paylaşırlar-kenki gibi hâlâ yanında olduğunu tasdikleme dürtüsüne di- rendi. Gözlerini kapatsa kadının kendisinininkine bakan yüzü- nü ve yan yana uzandıklarında sergilediği tebessümü görecekti gibiydi.

“Hem zaten annemin benim için taşıdığı anlam senin için taşıdığından fazlaydı,” dedi Atreus.

Kratos zınk diye durdu.

“Sen bana ne dedin bakayım?” diye homurdandı. Öfke-den köpürerek dişlerini sıktı ve dönüp Atreus’un karşısına dikildi. Alnındaki damar zonkluyordu.

Atreus şimdiye kadar babasının yüzünde böyle bir öfkeyle hiç karşılaşmamıştı.

O anda Kratos’un zihnine egemen olan şey oğlunun söz-leri değildi – karısınınkilerdi. *O daha bir çocuk. Her şeyden önce bunu hatırlamalısın, Kratos.*

Atreus orada öylece durmuş bakarken diliyle babası kadar güçlü ve cesur bir adama bile çektirebileceği acıyı ilk defa anlamaya başlıyordu. Hatasını düzeltmeye mecburdu. Yaptığını bir şekilde telafi etmeliydi.

“Demek istedim ki... ben onunla daha çok vakit geçirdim. Sen hep ava çıkıyordun.”

“Daha fazla konuşmasan iyi edersin.” Kratos’un sesi buz gibiydi.

“Peki efendim,” dedi Atreus.

Arkasına dönen Kratos hışımla yürüyüp gitti. Mesafenin sağladığı ıssızlıkta beynini kasıp kavuran duygu yumağıyla daha kolay başa çıkan Atreus aralarının açılmasına izin verdi. Babası onun kendini ne kadar yalnız hissettiğinin farkında değildi.

Atreus annesini yitirmişti. Artık kimsesi yoktu. Babası ona asla annesinin olduğu kadar yakın olamazdı. Kratos ona nasıl babalık edeceğini bile anlamaktan âciz gibiydi. Yoksa oğluna doğru düzgün bir baba olacak kadar değer vermiyor muydu? Atreus yalnızlığına uzun bir süre katlanması gerektiğini sezinliyordu. Patikaya komşu ağaçlıklara bakarken bir anlığına başını alıp gider ve ormanın içinde kaybolursa neler olabileceğini düşündü. Babası onun ortadan kaybolduğunu fark eder miydi? Umursar mıydı?

Atreus elinin geriye gidip sadağındaki okları saydığını hissetti. On dokuz oku ve avcı bıçağı vardı. Kendi başına sağ kalabilirdi. Ne yapıyordu böyle? Babasını terk etmeyi nasıl aklından bile geçirebilirdi?

Hâlâ orada olduğunu doğrulamak için babasının biraz kez bile arkasına bakmadığını fark edince yüzü asıldı. Belki onu öylesine kızdırmıştı ki oğlunun peşinden gelip gelmemesi artık Kratos'un umurunda bile değildi. Hatta arkasına dönüp oğlunu bulamazsa belki yüreğine su serpilirdi.

Atreus'un yüreği öyle bir öfke ve ıstırapla doluydu ki neredeyse oracığa yığılacak ve bir daha kıpırdamayı reddedecekti. Sonra kafasının içinde annesinin sesini işitti. Annesi oğlunun kaçıp gitmesini istemezdi. Babasını terk etmek Atreus'u annesinin gözünde küçük düşürmekten başka bir işe yaramazdı.

"Acele et, çocuk!" diye seslendi patikanın bir düzine adım ilerisinde dikilen Kratos.

Atreus babasının ötesinde yüksek bir doruğun altındaki bir geçide çıkan taş bir kemer gördü. Kendisiyle ilgili tüm düşünceleri aklından çıkarıp şimdiki zamana geri döndü. Kratos'un kemerindeki deri keseye bakmayı reddetti. Annesinin kendisinden bonkörlük bekleyeceğinin farkındaydı. Öyle yapması babasını zerre kadar etkilemese bile kadını gururlandırırды.

Kratos kararmakta olan bulutlu göğe karşı kemerin kapı kanatlarını iterek açtı ve geçidin gölgeli eteklerine adım attı. İleride, patikanın sağındaki bir kayranda iş yapmakta olan ufak tefek bir adam tespit ettiler. Adam Atreus'tan uzun değilse bile yaşça daha büyük ve çok daha kaslıydı. Altın sarısı bir göğüs zırhı ile dirseğe kadar çıkan metalcilik eldivenleri kuşanmıştı. Bir tür makineyle uğraşmakta olan kel ve sakallı yabancı dönüp onlara baktığında yakındaki kamp ateşinin titrek ışığı yüzünde dans etti.

Yere serili çuha bezlerinin üstünde kabaca üretilmiş bazı çarklar ve manivelalar duruyordu. Açık bir dişli kutusunun yanında diz çöken adam çekiçle dövülmüş basit bir somun anahtarından yararlanarak kutunun içini kurcalıyordu. Dişli kutusundan çıkan uzun bir kablo dağın doruğuna doğru uzayıp gidiyordu.

Baba-oğul yaklaşırken ufak tefek adam ayağa kalktı.

“Affedersin,” dedi adam nağmeli bir sesle, “ama o baltayı nereden buldun?” Gözünü silahtan ayırmıyordu.

“Orası sadece beni ilgilendirir,” cevabını verdi Kratos.

Adam patıkaya çıkarak yollarını kesti. Lakin böyle saldır-ganca bir eylemde bulunmaktan rahatsız olmuş gibiydi; hatta ürkek yüzündeki ifadeyle onlardan âdeta özür diliyordu.

“Dediğine bir itirazım olmamasına rağmen, sevgili bayım, o yalımı tanıdığım için öyle sordum. Silah bizimkilerden biri. Ama onu senin için üretmedik.”

“Kenara çekil, cılız cüce,” diye emretti Kratos.

“Adım Sindri. ‘Cüce’ diye hitap edilmekten hiç hazzetmem.”

“Ama öylesin,” diye sözünü esirgemeksizin gerçekçi bir gözlemde bulunan Kratos cevaben kızgın bir bakışla karşılaştı.

Attığı bir sonraki adımda Sindri kendisinden çok daha uzun Kratos’a sert bir yüzle meydan okuyarak yerinde kaldı. Yine de omuzlarının kasılmasına engel olamadı.

“Kenara çekilmeyeceğim,” diye ayak diredi Sindri, cüssesinden beklenmeyecek bir kuvvetle. “O yalımı verdiğimiz özel kadın...” Bocaladı. “Eh, ondan epey hoşlanırdım... hoşlanırım. Ve eğer ona bir şey yaptığını öğrenirsem... hiç memnun kalmam.”

“Kalmazsan ne olur? Bu silahı elimden kaba kuvvetle mi alırsın?” Kratos ufak tefek adamı alaycılığa varan bir ifadeyle süzdü.

“Daha ziyade onu kavgasız dövüşsüz teslim etmeni isterim,” diye korkusunu yutarak karşılık verdi Sindri.

“Canını yakmamızı istemiyorsundur herhalde, değil mi?”

Kratos baltasını kaldırarak adamın ürkmesine ve başını kollarıyla örtmesine sebep oldu.

“Balta annemindi,” diye atıldı Atreus. “Ölmeden önce babama bıraktı.”

Atreus yaptığı açıklamanın küçük adamın hayatını kurtarması için dua etti.

Kratos bu yabancıyla karşılaşmalarından beri ilk defa oğluna kınayıcı bir bakış attı. Böyle biriyle başa çıkmak için oğlunun diplomatik çabalarına ihtiyacı yoktu.

“Faye öldü ha?” diye kendi kendine mırıldandı Sindri.

“Onu nereden tanırdın?” diye sordu Kratos. “Baltayı ona neden yaptın?”

Sindir soruları duymazdan geldi.

Küçük adamın yüzünü bir keder kapladı. Kollarını indirdi ve yas tutarcasına eğdiği başını iki yana salladı.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Faye amansız bir savaşçı ve iyi kalpli bir kadındı. İsterseniz baltayı güçlendirebilirim.”

“Annemi amansız bir savaşçı olarak mı tanıydın?” diye şaşkınlıkla sordu Atreus.

Hem Kratos hem de Atreus adama aval aval baktılar. Sindri, Atreus’un annesini tanıyordu. Lakin Faye’in ne ondan ne de baltayı nasıl elde ettiğinden bahsetmişliği vardı. Atreus annesine asla annesi –yani onu nazik bir dokunuşla okşayan, ne kadar önemsiz olursa olsun her başarısını öven ve kimseye öfkeyle el kaldırmayan biri– dışında bir gözle bakmamıştı. Öyle biri nasıl amansız bir savaşçı olabilirdi ki?

“Hem senden baltayı geliştirmeni isteyen olmadı ki,” diye ekledi çocuk.

“Doğru söylüyorsun, evlat. Ama anneni doğru tanımışsam kardeşim tarafından baltasına verilen zararı onarmamda ısrar ederdi.”

“Biliyordum! Sen Brok’un kardeşisin!” dedi Atreus heyecanla.

Oğlan izin istemeden aradığını bulana kadar Sindri’nin teçhizatını eşeledi. Sonunda bir dağlama demiri çıkarıp havaya kaldırdı.

“Damganın diğer yarısı,” dedi babasına.

“Mavi adam senin kardeşin mi?” diye sordu Kratos.

“Evet ama yeteneklerim onunkilerden çok daha üstündür. Palavra sıkıyorum; Freya üstüne yemin ederim,” dedi Sindri.

“Madem kardeşsiniz, sen niye mavi değilsin?” diye sordu Atreus.

“İşte bu, evlat, başka zaman anlatılacak bir hikâye.”

Kratos adamı ihtiyatla gözden geçirdikten sonra baltayı

avuçlarına bıraktı. “Onun yapıklarını bozma. Sadece daha da geliştir.”

“Tamam... ama onu şuraya koyar mısın? Sapı...” diyen Sindri başını tiksintiyle iki yana salladı. Yüzü utançtan kızarmıştı.

“Hayır,” dedi Kratos.

“Peki. Öyleyse ben sadece...” diye geveleyen Sindri silahı tutacak bir şey bakındı. Uygun bir eşya bulamayınca da eldiven takmasına rağmen silahı hiç dokunmadan alabilmek için çizmesini çıkarıp balta sapının üstüne koydu. Baltayı ölü bir fareymiş gibi bedeninden uzak tutarak kamp ateşinin yanındaki atölyesine taşıdı ve kalas bir tezgâha özenle bıraktı.

“İyy. Bu lekeler kurumuş kan mı? Öyle, değil mi?” Ufak tefek adam hiç gülümsemeden eline bir eğe alıp yalımın ağzını törpülemeye başladı.

“O baltayı *cidden* anneme mi yaptınız?” diye sordu Atreus, sesinde azımsanamayacak bir kuşkuyla.

“Evet.” Sindri duraklayıp oğlanın gözünün içine baktı. “Ona epey ekmişsin. Faye halkımın dilini konuşabilen çok özel bir kadındı. Burada olsa derdi ki, *‘Mağurinn sem gengur eigin vegum hans...’*”

“...*gengur einn,*” diye şaşırarak cümleyi tamamladı Atreus.

“O ne demek?” diye huysuzca lafa daldı Kratos.

“Kendi yolunda yürüyen bir adam...” diye başladı Sindri.

“... yalnız yürür,” diye bitirdi Atreus.

“Ah! Dilimizi sana da biraz öğretmiş.” Sindir gülümsedi.

“Senle ben hısım sayılırız.”

“Öyle galiba!” diyen Atreus kardeşlik ruhuyla küçük adama sokuldu.

Sindri irkilerek geri çekildi. “Bana dokunma!” dedi alelacele.

“Ne? Sana dokunmadım ki.”

“Evet ama dokunacak gibiydin,” diye payladı Sindri, oğlan onun belirlediği görünmez bir sınırı geçmişçesine.

Baltayı törpülemeyi bitiren ufak tefek adam çıkardığı işi her açıdan inceledikten sonra eldivenli elini yine çizmesiyle örtüp silahı Kratos’a geri verdi.

Kratos baltayı göz hizasına kaldırıp Sindri’nin eserini beğeniyle süzdü ve yeni ağırlığını sınamak için silahı ileri geri savurdu. Etkinliğinin azalmadığına ikna olunca da onu sırtına astı.

“Gelecekte kardeşimin ona el sürmesini engellemen akıllı olacaktır. Ama sürerse çeliğini daha uzun süre tavlama-sında ısrar et. Ağız kısmını çarpıtmış,” diye uyardı Sindri.

“Üstünde çalıştığın bu şey nedir?” diye sordu dişli kutusundaki mekanizmaya hayran kalan Atreus.

“Gök Taşır,” dedi Sindri gururla. Aletlerini tezgâha geri koydu. “O dağın yukarısında bir yığın nadir kaynak var. Onları kazıp çıkardıktan sonra aşağı indirmenin bir yolunu bulmam gerekecek.”

“Peki bu şeyi nasıl onaracağını biliyor musun?”

“Hiç de bile. Ama zamanla arızanın nerede olduğunu öğreneceğim... muhtemelen... eh, umarım.” Sindri teleferik sepetinin dişli kutusunu kurcalamaya kaldığı yerden devam etti.

“Çocuk!” diye bağırdı Kratos. Çoktan yola koyulmuş, arayı otuz adım açmıştı.

“Gitmem lazım!” dedi Atreus. “Seninle konuşmak güzeldi. Tamiratında iyi şanslar.”

“Tamam tamam. Dikkatli olmakta fayda var. Artık iyi birine rastlanmıyor,” diye kendi kendine söylenen Sindri dişli kutunun başına geçti. “Aptal oluklu kasnak. Derdin neyse söyle artık!”

Kratos ile Atreus bir müddet sert bir esintiye karşı konuşmadan yürüdüler. Kratos oğlunun yanında kalabilmek için tem-

posunu kasten yavaşlattı. Atreus küçük adamla konuşarak babasını kızdırıp kızdırmadığını merak ediyordu. Diyaloglarını aklından geçirdikçe yanlış bir laf etmediğini düşünse de bir şey babasını bir sessizlik perdesinin arkasında saklanmaya itmiş gibi hissediyordu.

Kayalık bir yamaçtaki uzun, tehlikeli bir tırmanışın ardından yolları eski bir tapmakta son buldu. Yapının upuzun kırmızı kapısı devrik bir sütunla tıkamıştı. Alternatif bir güzergâh olmadığından ne yapıp edip içeri girmeleri lazımdı.

“Kenara çekil,” diye buyurdu Kratos.

Savaş Tanrısı yüksek bir homurtuyla yüklenerek sütunu kenara çekebilecek kadar kaldırdı.

O öyle yaparken tapınak kapısının kanatları onlara çarpan büyük bir kuvvet sonucu patlarcasına açıldı. İçeriden gelen feci bir çığlıkla beraber bir Forað paldır küldür dışarı fırladı.

Ogre dönüp Kratos'u bir duvara çarptı ve kaslı önkoluyla onu oraya mıhladı. Kratos sırtına uzanıp baltasını çekemeden pörtlek gözlü Forağ buz kadar soğuk suratını ona iyice yaklaştırdı ve üst gövdesini enine boyuna kokladı.

“þú mein líki nõkkurr guð. Ganga bak nú,” dedi Forađ.

Atreus ileri atılsa da bu kadar iri bir yaratığa karşı elinden bir şey gelmeyeceğini anlayıp aniden durdu.

“Sakin ona öyle deme!” diye bağırdı oğlan, bir okla beraber yayını eline alarak. Forağ gülüp geçti.

“Ne dedi?” diye sormayı başardı Kratos, boynundaki ezici baskıya rağmen.

“Bir tanrı gibi koktuğunu söyledi,” dedi Atreus, ogrenin dilini anladığından kuşkuya düşerek. Evvela ortada bir hata olması gerektiğini düşündü. Hem bir tanrı nasıl kokardı ki? “Ve de geri dönmemizi. Hemen.”

Oğlan ogrenin suratına doğru atlayıp aynı anda yayını kullanarak yaratığın kolunu babasının boğazından ayırmayı umdu.

“Bırak onu!”

Atreus yaratığın kütük gibi boynuna bir ok sapladı.

Forağ acıyla irkilerek Kratos'u bıraktı ama aynı zamanda elinin tersiyle bir tokat atarak oğlanı yere serdi. Yaratık Atreus'a hücum etmek için öfkeyle döndü. Dehşetle ayağa fırlayan çocuk okunu hazırda tutarak bir savunma pozisyonu takındı. Fakat Kratos son anda araya girdi ve oğlunun omzunu çenelerinin arasına almak üzere olan ogrenin ağzına pazuunu soktu.

Dişler etini yırtarken Kratos acıyla haykırdı. Önkolunu tüm gücüyle ogrenin kafasına savururken artık kapanan çeneleri zorla ayırmayı umuyordu. Lakin ogre şakağına aldığı sert darbeye rağmen ağzını açmadı.

Atreus alelacele bir taş arandı. Yakınlarda bir şey bulamayınca da avcı bıçağına başvurdu. Bıçak daha kınından çıkmadan ogrenin eli hem oğlan elini hem de bıçağı kapladı. Çocuk diğer elini çekip kurtarmaya ve babasının beline takılı hançere uzanmaya çalıştı.

Atreus çaresiz, kızgın bir çığlık attı. Babasına yardım etmeliydi. Silahı kullanabilecek kadar kolunu kurtarmalıydı. Başını çeviren ogre oğlanın niyetini anladı ama tepki veremedi önce Atreus hançeri onun sağ gözüne sapladı.

Ogrenin çığlığı ormanı çevreleyen huzuru darmadağın etti. İrkilen Forağ çenelerini Kratos'un kolundan ayırdı ve kanlar fışkıran gözünü kapatabilmek için oğlanı bıraktı.

Atreus rahat bir iç geçirdi... ta ki dövüşmekte kullanabileceği tek bir gözünün ve tek bir kolunun –diğer koluna gözünün yerinden çıkmasını önlemek için ihtiyacı vardı– kalmış olmasına rağmen ogrenin saldırmaya hazırlandığını fark edinceye kadar.

“Bnøkunr gidubð,” diye Atreus'a hırıldadı yaratık.

“Hayır. Asıl sen öleceksin!” diye bağırarak karşılık verdi oğlan.

Kratos yaratığa kör noktasından saldırarak kudretli bir balta darbesiyle ogrenin suratını ikiye biçti. Forağ geriye devrildi.

“Baba!” diye seslendi Atreus. Kratos oğlunun sesinde bulunmaması gereken bir dehşet işitti.

Ogre artık tehdit teşkil etmediğı için kafası karışan Kratos oğlunun baktığı yere bakmaya döndü.

Hel-yürürler!

Bir düzine Hel-yürür dövüşün galibine saldırmak üzere ellerinde silahlarıyla açıklığın kenarında toplanıyordu.

Kratos yüzünde vahim bir endişeyle tekrar oğluna doğru döndü. Bu yaratıklar kolay kolay alt edilecek gibi değildi. Hel-yürürler toplu halde akın etmeyi yeğlerlerdi ve Kratos bir yandan onları geri püskürtüp bir yandan da oğlunu korumanın bir yolunu bulmalıydı.

“Hazırlan,” diye buyurdu Savaş Tanrısı.

Atreus yayına bir ok taktı. Hel-yürürler topyekün saldırırlarsa gark olmadan önce birkaç oktan fazlasını atacak zamanı bulamazdı.

Kratos bu yeni düşmanlarla kapışacağına bir kaçış güzergâhı aradı. Kırık kapı artık taarruzu durduramazdı; bu yüzden tapmağa oradan girmek işe yaramazdı. Loş ışıktı etrafına bakınınca yakındaki bir diğer uzun kapıdan geçen bir yol gördü. Yaklaşan savaşçıların karşısında geri çekilerek oğlunu o kapıdan geçirdi ve hücum eden Hel-yürürlerden ilki onlara ulaşmadan önce kapının kanatlarını çarparak kapattı.

Artık güvende olan baba-oğul başka bir odaya girdiklerinde kayaya oyulmuş kocaman bir çehreyle karşılaştılar.

“Annemin neden buraya getirilmek istediğini görebiliyorum,” dedi Atreus.

“Öyle,” diye doğruladı Kratos.

Dağ yamacındaki bir mağara girişine doğru ilerlediler. Girişin çevresindeki kayalar uluyan devasa bir surat şeklin-

de biçimlendirilmiş, mağara girişiye ardına kadar açılarak çılgılık atan bir ağza benzetilmişti. Yol yerden yükselen kıpır kıpır siyah bir gazla örtülüydü. “Bu duman mı?” diye sordu Atreus.

Sorguçlu bir tarlakuşu üçlüsü yolun biraz ilerisinde kavga ediyordu. Kuşlar yaklaşan ikiliyi gördüklerinde birbirlerinden ayrıldı. İkisi göğe doğru fırlarken üçüncüsü sise değene kadar yerde gezindi. Değdiğinde de çılgınca kanat çırpmaya başladı ama gizemli pus tarafından yakalanmışçasına havalamadı. Bu kısa bir süre devam etti, sonra yaratık hareketsiz kalıp dumanın içinde kayboldu.

“Geride kal, çocuk,” diyen Kratos kolunu uzatarak oğlunu durdurdu.

“Bu sıradan bir sis değil.”

Kratos hafızasını yokladı. Daha önce hiç böylesine tesirli bir şeyle karşılaşmamıştı.

İğrenç bir çürümüş et kokusu alan Atreus burnunu dirseğinin içine gömmek zorunda kaldı. “Of, bu da ne?” diye sordu.

“Yukarı çıkmanın başka bir yolunu bulacağız,” dedi Kratos.

“Keşke cadı burada olsaydı. Belki sise karşı sihrini kullanabilirdi,” dedi Atreus, kadını özlediğini fark ederek. Cadı kendince bir yöntemle ona kederli bir ânında huzur vermişti. Babası içine hapsolmuş duygularla başa çıkmasında oğluna yardım etmekten belli ki âcizdi. Belki annesini çok özlediği için herhangi bir kadın Atreus’un daralan yüreğini rahatlatabilirdi.

“Onun bu şeye kafa tutacak kadar güçlü olduğunu nereden çıkardın?” dedi Kratos, cadının bahsinin açılmasına bile sinirlenerek. Kadının Atreus’u böyle bir zamanda kendisini düşündürecek kadar etkilemiş olmasından hazzetmiyordu.

“Sihrim, Kara Nefes’e karşı etkisizdir ve gördüğünüz gibi

onu aşmanın bir yolu yok. Odin bundan uzun zaman önce emin oldu.” Konuşan cadının ta kendisiydi.

“Ne?” Atreus ilk başta gaptten sesler duyduğunu zannetti. Sakın kadını tekrar görmeye yönelik gizli arzusu zihnine oyunlar oynuyor olmasındı? Bunun bir hile olmadığını umarak hızla arkasına döndü.

Cadı ondan bir düzine adım uzakta duruyordu. Yüzü solgun, dudakları ince bir çizgiden ibaretti. Onu görmek Atreus’un yüzünü güldürürken Kratos’a kaşlarını çatırdı.

“Burada ne işin var?” diye sordu çocuk.

“Yolculuğunuzu tamamlamanızı sağlamaya geldim,” dedi kadın masum bir tebessümle.

“Bizi uyarın için neden bekledin, cadı?” diye sert bir sesle sordu Kratos.

“Dostumun hayatını kurtarmakla meşguldüm, unuttun mu?” Kadın Kratos’un homurdanmasına aldırmış etmedi. “Kara Nefes benim bile bozamayacağım kötü bir büyüdür. İçine adım atan herkesi tüketir. Yalnızca saf Alfheim Işığı onu delecek kadar güçlüdür. Ama o yol uzun ve tehlikelidir. Bu görevin sizin için ne kadar önemli?”

“Her şeyden çok,” dedi Atreus.

Kratos gözünü cadıdan ayırmayan oğluna baktı. Atreus’un sesindeki heves Savaş Tanrısı’nın içine oturmıştı. Çıktığı bu macerada neleri riske atmalıydı? Oğlu da onların arasında mıydı? Şu anda Faye’in son isteğini yerine getirmek için dağın doruğuna çıkmak her şeyden önemliydi. Kratos hiçbir insanın veya yaratığın kendisini başarıya ulaştırmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti.

“Öyleyse peşimden gelin,” diyen cadı onları oradan götürdü.

“Neden bize yardım ediyorsun?” diye sordu Kratos. Kuşukları her kelimesine yansıyor, zihninde düşünceler birbirini kovalıyordu. Kadın onun ne olduğunu adı gibi biliyordu.

Baba-oğul uğruna kendini tehlikeye atmak için hiçbir sebebi yoktu. Yoksa bunu Atreus'un annesini kaybetmesine üzüldüğü için mi yapıyordu?

Cadı ansızın durup arkasına döndü ve Kratos'un yüz ifadesini değerlendirdikten sonra derin bir nefes alıp konuştu.

“Belki sende itiraf etmek istemediğim kadar kendimi görüyordum. Belki... belki size yardım ederek bir ömür dolusu hatayı telafi etmeye çalışıyordum.” Burada duraksayıp Kratos'un yok denecek kadar az olan tepkisini okudu. “Veya belki tıpkı senin gibiyimdir.”

“Dostunu vurmamıza rağmen mi?” diye sordu Atreus.

“Evet, dostumu incitmenize rağmen.”

Kadının yumuşak bakışlarındaki savunmasızlık, ıstırapının gerçek boyutlarını ele veriyordu.

Kratos o anda karşısındaki kadının ruhunu ölçtü ve hiçbir şer sezinlemeyince bir karara vardı.

“Nereye gitmeliyiz?” diye sordu.

“Sizinkinin ötesindeki bir diyara.”

Geldikleri yolu kullanarak dağın eteklerinden indiler.

“Başka bir diyara mı gidiyoruz? Bizimle gelecek misin?” diye cadıya sordu Atreus.

“Sadece kısa bir süreliğine,” dedi Kratos kadına.

“Sadece kısa bir süreliğine,” diye Atreus'a tekrarladı cadı. Yüzünde tebessüm değil, bir tek tasa vardı.

Tapınaktan çıktıklarında Hel-yürürler başka avların peşinde çekip gitmişlerdi. Cadı onları Sindri'nin üstünde çalıştığı teleferik makinesinin basamaklarına götürdü. Karman çorman bir sarmaşık yumağı düzeneğe erişimi engelliyordu.

“Bunu kullanacağız. *Rotna*,” dedi kadın. Sarmaşıklar direnç gösterecekler de kadının *seiðr* sihriyle çözülüp geri çekildiler.

“Bekle. Bunu kullanamayız. Sindri arızalı olduğunu söylemişti,” dedi Atreus.

“Sindri mi?”

“Bu tepelerin eteklerinde karşılaştığımız tuhaf bir cüce,” diye açıkladı Kratos.

“Geldiğimizde harıl harıl çalışıyordu,” dedi Atreus.

Cadı bir kaşını endişeyle kaldırdı.

“Ben oradan geçerken kimsecikler yoktu. Belki işini bitirmiştir? Cüceler son derece beceriklidirler.”

“Karşılaştığımız ikisine bakılırsa bir o kadar da sinir bozucular,” diye ekledi Kratos.

“O da var.”

Sepete ilk cadı çıktı ve Kratos’a aygıtın manivelasını gösterdi. “Bir kere çevir yeter.”

Sarsılan sepet sallanarak zirveden kalderaya doğru yavaş yavaş inmeye başladı. Yan duvarlara tutunan Kratos ile Atreus cadının karşısında oturuyorlardı.

“Týr’in tapmağı körfezin ortasında yer alır. Alfheim’a oradan gideceğiz. Neyse ki artık sular altında değil.”

“Sudaki o yaratık ne?” diye sordu Kratos.

“Kimse bilmez. Günün birinde ansızın ortaya çıktı. Kısa süre sonra Thor ona saldırdı ve dövüşleri tüm diyarlarda hissedildi. Nihayetinde kavgaları beraberlikle sonuçlandı ve Thor babası Odin’in karşısına eli boş çıkmak zorunda kaldı. Yılan zamanla o kadar büyüdü ki tüm Midgard’a yayıldı.”

“Bak! Sana söylemiştim,” dedi Atreus babasına.

“O zamandan beri birbirlerinden nefret ederler. Kaderlerinde Ragnarök’te birbirlerini öldürmek yazar.”

“Ragnarök’e cidden inanıyor musun?” diye hayretle sordu Atreus.

“Keşke inanmasaydım, çocuk,” yanıtını verdi kadın.

Eteklerin tabanına ulaşan sepet aşağı inmelerine imkân tanıyan taş bir platforma yanaştı. İndiklerinde Kratos duraklayarak cadının önden gitmesine izin verdi.

“Aslına bakarsan Dünya Yılanı’yla konuştuk,” diye böbürlendi Atreus.

“Öyle mi?” Şaşırان cadının yüzünde hoş bir tebessüm belirdi.

“Abartıyor,” diye düzeltti Kratos.

“Dillerle aram iyidir. Daha önce hiç duymadıklarımla bile. Ama yılan konuştuğunda onu anlayamadım!” dedi Atreus.

“Maalesef çok az kimse anlayabilir. Dünya Yılanı ölü bir dil konuşur.”

“Ah. Yalnızlık çekiyor olsa gerek,” dedi Atreus.

Önden yürüyen cadı kayalık bir mağaraya girdi. “Adımlarınıza dikkat edin. Gelin de size bir şey göstereyim.”

Omzundan ısıltılı bir kirişe sahip bir yay indiren kadın bir ok taktı ve uçuşunun yukarısındaki taş duvara gömülü büyük bir kristale nişan aldı.

“Seyrediyor musunuz?”

Baba oğulun dikkatlerini üstünde topladığından emin olduğundan ısıltılı oku kristale attı. Altın sarısı bir parlak saçı kristal gediğin iki ucunu birbirine bağlayan bir ışık köprüsünü aydınlattı. Kadın gülümseyerek yayını omzuna astı ve köprüden geçmeye başladı.

“Üstüne basılabiliyor! Bu nasıl mümkün olabilir?” diye hayranlıkla mırıldandı Atreus. Cadıya yetişmek için köprü boyunca koştu.

“Elf mimarisi. Yayın Alfheim Işığı’nda yıkandığından elflerin sihrini tekrar canlandırabilir.”

“Bekle. Köprü ansızın ortadan kaybolmayacak, değil mi?”

“Işık engellenmeden parladığı müddetçe hayır. Bu taraftan.”

“O kökleri hareket ettirirken ne tür bir büyü kullandın?” diye sordu Atreus.

“Vanir,” diye yanıtladı kadın, oğlanın hiçbir şey anlamamasını bekleyerek.

“Vanaheim’dan gelen mi?” diye sordu Atreus.

“Yoksa ona aşına mısın?” Kadının bir kaşı kalktı.

“Sadece öykülerde. Annem Vanir tanrılarından nadiren bahseder, yalnızca devamlı Aesir’le savaş halinde olduklarını söylerdi. Herhalde Odin ve Thor’a kıyasla iyi tanrıları.”

“İyi tanrı diye bir şey yoktur, çocuk. Sana bunu öğrettim sanıyordum,” dedi Kratos.

“Evet, eh, yine de büyü o yaratıklara karşı etkili gözükte,” karşılığını verdi cadı.

Kısa bir mesafe ileride Hel-yürürler üzerlerine geliyor-

lardı. Kratos hücum edenlerden ilkinı karşılamak için başa geçti.

“Ben seni korurum!” dedi Atreus cadiya.

“Ne tatlısın,” diye küçümseyici bir tınıyla karşılık verdi kadın.

Kratos yanma yaklaşan her bir Hel-yürürü çarçabuk doğrarak hiçbirinin oğluna veya cadiya ulaşmasına izin vermedi. Atreus da düşmanlardan birini babasına saldıramadan önce oklarıyla alaşağı etti.

“İyi misin?” diye sordu cadiya, tüm Hel-yürürler yanıp kül olduktan sonra.

“İyiyim, koruyucum. Çok cesursun. Kalkan ölülerin sayısı gitgide artıyor. Bu diyarın geleceği için korkuyorum. Eskiden yollar ve patikalar insan kaynardı. Artık böyle bir dünyada sağ kalabilecek kadar vahşi yağmacılar hariç herkes ya saklanıyor ya da kaçıp gidiyor.”

“O yaratıklar ne?” diye sordu Atreus. “Onlara Hel-yürürler dendiğini duyduk ama...?”

“Yargılanmaktan ve huzur bulmaktan mahrum bırakılan rahatsız ruhlar. Dengesi bozulmuş bir dünyanın yol açtığı bir salgın. Biri ya da bir şey çok büyük güçleri rayından çıkarıyor.”

Dehlizin diğer ucundaki kapıdan geçip başka bir köprüyü aştılar ve ışık saçan devasa bir kubbenin altında her biri farklı bir yöne bakan dokuz ayrı çıkışa sahip bir bağlantı binasına ulaşılar. Tüm bunlar bir gölün merkezinin dibindeydi. Kubbe, ortasındaki yalnız bir dikilitaş haricinde bomboş olan süslü bir tapmak içermekteydi.

“Týr’in tapınağı. Yüce Týr dokuz diyar arasındaki barışı korumak için çabalarken devlerin yardımıyla inşa edilmiş bu tapmağı oralara yolculuk etmekte kullanırdı.”

“Suyun etrafındaki o kuleler – biri eksikti,” dedi Atreus.

“Keskin gözlüsün, delikanlı. Devlerin diyarına çıkan Jo-

tunheim kulesi yüz yetmiş kıştır ortada yok. Hiç kimse nereye veya neden gittiğini bilmiyor.”

Kadın bir merdivenin başında duraklayıp anlaşılmaz bir bakışla baba-oğlu bekledi. Onları nereye götürüyordu böyle?

“Aşağıda sağa dönün,” diye talimat verdi, yola onsuz devam etmelerini belirterek. Parmaklarını kemerindeki bıçağın kabzasına saran Kratos yerinden kıpırdamayı reddetti.

“Lütfen, bu merdivenden inin ve sağa sapın. Ben burada bekleyeceğim,” dedi ısrarla.

Merdivenden indiler. Alt katta neyle karşılaşabileceklerini bilmeyen Kratos huzursuzdu. Köşeyi döndüklerinde yollarının onları yıkık bir köprüye götürdüğünü gördüler. Cadı onları yukarıdan gözlerken Atreus aşağıdaki soğuk göl yüzeyine baktı.

“Sanırım köprü çökmüş!” diye seslendi oğlan.

“Ben ışığı canlandırana kadar orada bekleyin.”

Cadı efsunlu yayını omzundan indirdi. Boşluğun aşığındaki büyük bir kristale dikkatle nişan alıp onu parlak okuyla vurdu. Ansızın boşluğun üstünde başka bir ışık köprüsü belirdi.

Atreus göz kamaştırıcı ışığa huşuyla bakakaldı. Saniyeler sonra gençliğinin verdiği hevesle ışığa adım atmak için hareketlendiğinde Kratos homurdandı ve onu kolundan tutup sertçe geri çekti.

Bu şey güvenli mi ki?

“Ben ona güveniyorum,” diyen Atreus kolunu çekip kurtardı ve babasının endişelerine rağmen köprünün sağlamlığını ispatlamak maksadıyla hiç yılmadan ilerledi. Işık köprüsü taş bir köprü kadar sağlam gibiydi. Babası cadıya halen itimat etmiyordu. Atreus ile Kratos karşı tarafa vardıklarında büyük bir yol dizisinin başındaki dev bir raya takılı koskoca bir tekerin önünde durdular.

“Tam olarak ne yapıyoruz?” diye yukarıya seslendi Atreus.

“Bakımsızlığı onarıyorsunuz. O dingili kaldırarak işe başla!” diye bağırarak karşılık verdi cadı.

Kratos istenileni yaptı.

“Güzel. Şimdi onu yerine it. Tekerı yeniden raya oturt.”

Kratos tekerı iterken tüm köprü bağlantı noktasının altındaki eksenden hareket ederek merkezde bulunan tapınağın etrafında döndü.

“Harika. Şimdi köprüyü ray boyunca it.”

“Ne? Tüm köprü dönüyor! Koskoca bir köprü nasıl dönebilir?” diye sordu Atreus. “Amma da kuvvetliymişsin,” diye

ekledi, çok sayıda iri hayvanın yardımı olmadan bu kadar büyük bir yapıyı kıpırdatmanın herhangi bir insan için imkânsız gözükmesi sebebiyle. Babasının kuvveti şimdiye kadar yolculuklarında karşılaştıkları herkesinkinden çok daha fazlaydı. *Acaba onu böylesine farklı kılan ne?* diye merak etti Atreus. Vücutlarının arasındaki farktan dolayı asla babası kadar güçlü kuvvetli olabileceğine ihtimal vermiyordu. Bu kadar cılız kollara sahipken nasıl olabilirdi ki?

“Mekanizmanın sıfırlanması için köprüyü sonuna kadar itmelişin,” diye açıkladı cadı.

Tıpkı onun söylediği gibi köprü rayın ucuna vardığında mekanizma yüksek bir tangirtıyla sıfırlandı.

“Mükemmel! Yukarı gelin! Artık hazırız.”

Cadı onları Týr’ın tapınağının girişinde bekliyordu.

“Bu kapıdan,” dedi, koluyla işaret ederek.

“Bekle. Týr’ın tapmağını devler mi yoksa elfler mi inşa ettiler?” diye sordu Atreus.

“Yapımına tüm ırklar katkıda bulundu. O olay barış temelli bozulmadan önce diyarlar arasındaki son büyük işbirliği idi.”

Cadı bir diğer yıkık köprüye yaklaştı. Orada aydınlık bir ok daha atarak yine bir ışık köprüsü yarattı. Yayının kirişinin ışığı titreşip söndü.

“Yayın karardı,” dedi Atreus.

“Artık gücü tükendi. Kirişte sadece birkaç atışlık büyü kalmıştı ve maalesef hepsini kullandık.”

Kadının parmakları arasında sıkmasıyla kenevir kiriş sihirli bir şekilde kendiliğinden çözüldü. “Yayını rica edeyim,” dedi cadı, elini uzatarak.

Atreus kadının yayı almasını ve yaptığı abartılı bir el hareketiyle onun kirişinin de kendiliğinden çözülmesini huşuyla seyretti. Cadı kendi kirişini oğlanın yayına dayadığında ip yine büyü yoluyla bağlandı.

“Beni iyi dinleyin,” dedi son derece ciddi bir ifadeyle. “Alfheim Işığı’nı elde ettiğinizde gücünü kirişe aşılmalısınız. Sakın unutmayın!”

Yayı oğlanın açık ellerine hürmetle bıraktı ve Atreus öyle yapmak istemese de yeni kirişi inceleme dürtüsüne diremedi. Acaba nasıl bir güce kavuşmuştu? Yayın onlara gelecekte nasıl yardım edebileceğini merak etmekten kendini alamadı.

Baba-oğul cadının onlara eşlik etmediğini yeni oluşmuş ışık köprüsünde bir düzine adım sonra anladılar.

“Bizimle gelmezmiş gibi konuşuyorsun,” dedi oğlan.

“Gelmeyi deneyeceğim ama beni Midgard’da hapis tutmak için önlemler alındı.”

“Neden?” diye sordu kuşkuya kapılan Kratos. Bu cadı ne gibi güçlere sahipti ki tanrılar onun hareket serbestisini kısıtlama gereği duymuşlardı? Kontrol altında tutulmazsa nasıl bir hasara yol açabilirdi?

“Tanrılar benden pek hoşlanmazlar,” dedi kadın çabucak.

Birkaç adım daha atmalarının ardından cadı ikiliye yetişmek için koşturarak onu ilelebet cezalandırmak isteyenlere meydan okudu. Kendi sihriyle onlarınkine karşı koyabileceğini tanrılara gösterecekti.

Yolculuklarına devam ederek cadıyı süslü bir kubbeye sahip karanlık bir odaya kadar izlediler. Odanın merkezinde bir kaide mevcuttu ve üstünde detaylı bir masanın bulunduğu bu kaide yerçekimine kafa tutarcasına kapkaranlık bir çukurun üzerindeki boşlukta asılı duruyordu.

“Geçide geldik mi? Amma da karanlıkmış,” dedi Atreus.

“Bu tapmak neredeyse yüz elli kıştır sular altında uyuyor. Uyanmak için tek ihtiyacı Bifrost ışığı.”

Kratos ile Atreus çukura yaklaşırlarken zeminin kenarlarından fışkıran ağaç kökleri gedigin üzerinde bir köprü meydana getirdi.

“O kökler senin sihre benzemiyor,” dedi Atreus.

“Değiller zaten. Hepsi de koca Dünya Ağacı’nın bir parçası. Diyarlar arasında yolculuğu mümkün kılarlar.”

Cadı, kalderanın ayrıntılı bir dioramasını taşıyan masanın yanına geçti.

“Bu yolculuğa çıktuktan sonra Midgard’a geri dönmeniz zaman alabilir.”

Atreus hayranlıkla öne eğildi. Öte yandan Kratos masadan güvenli bir uzaklıkta bekledi. Durduğu yerden cadının göstereceği her şeyi gözlemleyebilirdi ve aynı zamanda onları ani bir saldırıya karşı korumasını sağlayacak kadar mesafesi olurdu.

“Size diyarlar arasında nasıl yolculuk edileceğini öğretebilirim ama ancak oradaysanız. Gelin.” Cadı içinde hafif bir ışık saçan bir kristalin bulunduğu portatif bir metal fener çıkardı. “Diyarlar arasında yol açmak için bu Bifrost’a ihtiyacınız olacak.”

“Nasıl çalışıyor?” diye sordu Kratos.

Kadından aldığı feneri temkinli bir ilgiyle inceledi. Bu küçük şey sahiden de onları diyardan diyara taşıyabilir miydi? Ayrıca böyle bir yarar karşılığında ne gibi bir bedel ödeyeceklerdi? Bir tanrının bile ödemesi gereken bir bedel daima olurdu.

Kratos kafa sallayarak devam etme isteğini gösterdiğinde cadı koluyla masayı gösterdi.

“Alfheim Işığı’nı onunla yakalayacak, tutacak ve taşıyacaksınız.” Gitmeleri gereken yeri işaret etti. “Bifrost’u buraya yerleştirin.”

Kratos isteneni yaparak Bifrost’u masadaki bir enerji hazinesine yerleştirdi. Oda derhal canlanarak alçak bir uğultu çıkarmaya başladı.

“Her diyar kendi seyahat rününü bilmeyi gerektirir. Uygun rün olmadan diyarlar arasında yolculuk imkânsızdır. Bu rün Alfheim için. Tekeri gideceğiniz yere getir.”

Kratos tekeri çevirirken diyoramadaki bağlantı tapınağının küçük maketinin etrafında bir köprü döndü. Diyar seyahat odasının içindeki köprü de Kratos'un çabaları doğrultusunda hareket etti.

"Bu şey dışarıdaki büyük köprüyü mü ilerletiyor?" diye sordu Atreus.

"Doğru. Baban köprüyü uygun diyara dayıyor."

Kratos onu Alfheim kısmıyla hizaladı.

"Güzel. Şimdi hedefinizi sabitle."

Kratos öyle yaptı.

"Hazırsınız. Bifrost'u yanınıza almayı unutmayın; onu kaybetmek istemezsiniz," demesiyle Kratos'un Bifrost'u enerji haznesinden çıkardı.

"Şimdi diyar seyahat köprüsü hizalanacak ve diyarlar arasındaki bir geçit açılacak."

Diyar seyahat odasının içindeki köprü kendini otomatik olarak Alfheim köprüsünün kapısıyla hizaladı ve öyle yapmasıyla bir Bifrost baloncuğu açıldı. Karşılarında diyarlarındaki her şeyin ötesine geçen kozmik bir ışık yağmuru belirdi. Etrafları ansızın bir renk kaleydoskopuyla ve tuhaf imgelerle sarıldı. Bunlar çatlaklardan sızmış ve diyarlar arasındaki o diyarda kaybolmuş gerçeklik kırıntılarıyla.

"Yani bu Alfheim değil mi?" diye sordu Atreus.

"Hayır. Hâlâ iki diyar arasında adım atıyoruz."

"İyi ama bir yere gittiğimiz yok," diye belirtti oğlan.

"Dokuz diyarın tümü aynı fiziksel boşlukta ama farklı varoluş düzlemlerinde yer alır. Yggdrasil ağacı o düzlemlerin içinden geçer; kökleri aynı anda dokuz diyarın her birinde bulunur..."

Atreus bir şeyin aynı anda nasıl birden fazla diyarda var olabileceğine akıl sır erdiremiyordu. Ağaç onlarla beraber buradaysa aynı anda nasıl farklı bir düzlemde bulunabilirdi ki? Bir diyardan diğerine yolculuk edeceklerdi ve gittikleri

diyara vardıkları zaman artık geride bıraktıkları diyarda yer almayacaklardı. Yoksa alacaklar mıydı?

Atreus'un şaşkın yüz ifadesi cadının gözünden kaçmadı.

“Diyarların sihri herhangi bir insanın anlama kabiliyetinin çok ötesindedir. Şu an tecrübe ettiğin olaya akıl erdirememen normal. Ama ondan korkmana gerek yok.”

Işık yağmuru az sonra kesilse de aynı odada kaldılar.

“İşe yaramadı. Hâlâ buradayız,” dedi Atreus.

Kratos oğlunun beyanını dikkate almadı. Yalnızca gördüklerine güvenmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

“Beni izleyin,” dedi cadı, mağrur bir tebessüm ve küstahça kalkık bir çeneyle.

Kratos olduğu yerde kaldı. “Bifrost karanlık.” Elindeki kristal simsiyah kesilmişti.

“Tüh. Bu son yolculuğuymuş. Onu Alfheim Işığı'yla tazeleyene kadar geri dönemeyeceğiz.”

“Cadı, yoksa bu diyarda mahsur kaldığımızı mı söylüyorsunuz?” diye hırıldadı Kratos.

“Senin yeteneklerine sahip biri Midgard'a dönmekte fazla zorlanmaz.”

“O zaman Kara Nefes'i defedebilir miyiz?”

“Yakalanmış Alfheim Işığı'yla evet.”

Kratos cadının hissettiği her halinden anlaşılan özgüveni hissetmiyordu.

Lakin kadın Kratos'un gözüne girmek istercesine Bifrost baloncuğundan ötedeki Alfheim'a çıkan ilk kişi oldu. Kendini güvende hisseden Atreus cadıya gözü kapalı güvenerek hiç çekinmeden onu takip etti. Tereddüdünden kurtulamayan Kratos elini baltasında hazır bekleterek baloncuktan en son çıktı. Şahini andıran bakışlarla karşısındaki manzarayı taradı ve her yöne çarçabuk göz gezdirerek etraflarındaki her şeyi aklına not etti.

“Neredeyiz?” diye sordu Atreus.

Tapınağın kapısından çıktıklarında önlerinde uzayıp giden ve ufukta kaybolan upuzun bir köprü gördüler. Köprü Midgard diyarındakiyle tam aynı yerde durmasına rağmen bir gölün değil sarp bir uçurumun üstünden geçmekteydi. Üzeri Kratos'un yahut Atreus'un daha önce hiç karşılaşmadıkları, heybetleriyle göz korkutan boğumlu ve eğri büğrü ağaçlarla kaplıydı.

"Alfheim'a hoşgeldiniz, beyler."

"Cadı, sırtına asılı o kılıçla dövüşebilir misin?" diye sordu Kratos, etraflarında gördüklerinden işkillenerek.

"Kızgın bir tanrının büyüsü beni canlılara karşı kılıcımı kullanmaktan alıkoyuyor."

"Madem onu kullanamıyorsun, neden yanında taşıyorsun?" diye ısrarla sordu Atreus.

Cadı azimli adımlarla yürüyüp elini yukarıdaki bir dal boyunca gezdirdi. Dokunuşuyla dalda ufacık beyaz çiçekler açıldı. Bunlar arazideki yegâne canlı bitkilerdi. Civardaki bitki örtüsü göz alabildiğine ya sararıp solmuştu ya da çürü-

menin ve ölmenin çeşitli safhalarındaydı. Ağaç dalları gibi altlarındaki bitkilerin sapları da normalde olması gereken sululuktan yoksundu. Tek bir yeşil bitki bile yoktu; hepsi de bozulup sağlıksız bir kahverengiye bürünmüştü. Cadı ile Atreus diyarı alacakaranlık bir halde tutan arduvaz bir göğün altındaki geniş düzlüğe çıktılar. Tedbiri elden bırakmayan Kratos köprüden en son indi.

“Haurliyorum da...” Kadın doğru sözcüğü ararcasına cümlesinin orta yerinde duraksadı. “Rica etsem... bir göz atıp—” derken boğulur gibi oldu. Tebessümü kaybolup dili hareketsiz kaldı ve uzaklara dalıp gitti.

“Işık. Onu zar zor seçebiliyorum. Bir terslik var,” derken ses tonu öylesine endişe vericiydi ki Atreus’un içine bir korku düştü. Kadının beti benzi attı. Yerden dimdik yükselerek renksiz gökyüzünü delen silik bir ışık huzmesini işaret etti.

“Ufuktaki o ışık sütununu görüyor musun? Yuvarlak bir tapınağın merkezinde yer alır. İhtiyacımızı orada bulacağız,” dedi Kratos’a.

“Neden bir terslik olduğunu söyledin?” diye sordu Kratos.

Sonra kadının elinin çözüşmekte olduğunu fark etti. Havada çılglık çılgılığa bağırarak bin farklı yaratığın ani gürültüsü yankılandı. “Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Kahretsin, he-nüz—” diye kendi kendine mırıldandı cadı. Yüzünde korku, öfke ve çaresizlik birbirine karıştı.

“Neler oluyor?” diye bilmek isteyen Atreus ona yardım etmek istese de elini bile uzatamayacak kadar korkuyordu.

Cadının bedeni şiddetle kasıldı.

“Hayır!” diye bağırdı oğlan. Korkusu onu hareketsiz bıraktı.

Görünmeyen büyük bir güç kadını belinden yakalayıp tapınağa doğru gerisingeri sürükledi.

“Bu da ne?” diye panikle sordu Atreus.

Kratos’un kadına nasıl yardım edebileceğine dair hiçbir

fikri yoktu. Cadının üstünde baskı kuran güçler şimdiye dek tecrübe ettiği her şeyden daha büyüktü. Kadını tutarsa kendisi de onunla beraber sürüklenir miydi? Savaş Tanrısı olduğu yerden ayrılmadı. Lakin kadının alınıp götürülmesine de izin veremezdi.

“Baba, bir şeyler yap!”

“Elfler. Diyarlarında yolculuk ederken dikkatli olun... Size—”

Atreus’un riske girmekten başka çaresi yoktu. Kadına bir şekilde yardım etmeliydi. Onunkini tutmak için bir elini hızla uzattı ama daha parmaklarını kavrayamadan kadının eli çözülüp düştü. Dengesini kaybeden çocuk sırtüstü devrilerek yere çarptı.

Kratos cadıyı kolundan yakalamak için oğlunun üzerinden atıldı. O dokunduğu anda kadının teninde ufak ufak binlerce çatlak belirdi. Fakat ayrıışan deri parçacıkları aşağı döküleceğine gizemli bir şekilde tapmağa doğru çekildi.

“Bifrost’un sihrini yenilemek için ışığın içine adım atmalısın. Ama çok dikkat et, yoksa yakalanır ve—”

“Hayır!” diye haykıran Atreus’un gözleri yaşlarla doldu.

Vücudunun her parçası çözülüşen cadı ortadan kayboldu. Geriye sadece hayaletimsi bir silüet kaldı ve o da yavaş yavaş silindi.

“Geri gel!” diye kısılan bir sesle haykırdı Atreus.

“Neye yakalanırım?” diye tekrarladı Kratos, kadının öyle hayati bir bilgiyi verememesine üzülmekten çok kızarak.

Sessiz geçen uzun saniyeler boyunca cadının az önce durduğu boşluğa baktılar. “Gitti,” dedi Atreus.

Acaba cadı ebediyen mi yok olmuştu? Öbür diyara döndüklerinde birbirlerine kavuşacaklar mıydı? Atreus onu yitirdiğini kabullenmeye yanaşmadı. Neden değer verdiği her kadın ansızın elinden alınıyordu? Tanrılarda bu kadar öfke ve kindarlık uyandıracak ne yapmışlardı?

“Ölmedi, değil mi? Yoksa öldü mü?” kelimelerinin ağzından çıktığını duydu oğlan. Bunlar söylediğine bile inanmıyordu. “Sihri onu kurtarır, değil mi? Bana sihrinin onu kurtaracak kadar güçlü olduğunu söyle!” Atreus babasının yüzünde kadını yitirmedigine dair bir güvence aradı.

“Bilmiyorum. Gel. Yola devam etmeliyiz.” Kratos arkasına döndü.

Kıpırdamayı reddeden Atreus uzun, eziyetli bir an boyunca durduğu yerde çakılı kaldı. Babası cadıyı nasıl önemsemezdi? Artık hiçbir önemi yokmuşçasına ona sırt çevirmişti.

Kratos ancak bir düzine adım gittikten sonra Atreus kadını aklından çıkarması gerektiğine kendini ikna etti. Şu anda halletmeleri gereken önemli bir iş vardı. Babasına yetişmek için koştu.

Kratos ona bakmaya, hatta varlığını kabullenmeye yanaşmadı.

“Şuraya bak,” dedi yeni çevrelerinin muazzam boyutlarına şaşıp kalan çocuk.

“Yanımdan ayrılma. Hiçbir şeye el sürme.”

Işığa doğru bir diğer uzun köprüden geçerlerken Kratos yollarındaki her şeyi gözlemlemeye, herhangi bir tehlike işareti saptamaya özen gösterdi. Bu yerin yabancıydı. Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Nelere dikkat etmeleri لازمdı? Attığı her azimli adımda bu düşüncüyü mümkün olan her açıdan ele aldı. Buralarda bir yerde kol gezen bir şey vardı ve ondan sakınma ihtimalleri yok denecek kadar azdı.

“Herhalde geri gelmeyecek, değil mi?” diye sordu Atreus, yanıldığını umarak. Ağzını açmayan Kratos tetikte bekledi.

“Cadı oradaki dev ışıık huzmesine gitmemizi söyledi,” diye belirtti Atreus.

“Zaten biz de oraya gidiyoruz,” diye tersledi Kratos, oğlunu susturma amaçlı sert bir bakış atarak.

Köprüde yürümeyi sürdürürlerken uzakta yollarını tıka-

yan muğlak bir şekil gözlerine takıldı. Kratos potansiyel tehlikeyi değerlendirme maksadıyla yavaşladı; Atreus da babasının yanında kalmak için öyle yaptı.

“Sen o ne olabilir?” diye sordu oğlan.

Kratos ona ilk kez gözünü dikip baksa da konuşmadı.

Yaklaştıkça insan eti renginde kanlı uzantılar ayırt ettiler. Yılansız uzantılar birbirlerinin etrafında kıvranarak topa benzer bir kütle teşkil ediyorlardı. Acaba bu canlı bir şey miydi?

“O şeyin içinde bir ısıltı var,” dedi Atreus.

“Yanımda kal,” diye uyardı Kratos, oğluna hâkim olmak için bir elini içgüdüleri doğrultusunda uzatarak.

“Kalırım. Sence o ne?” diye soran çocuk yaklaştıkları şey karşısında huzursuz bir ürpertiye kapıldı.

Kütle onlara saldırır mıydı? Saldırabilir miydi?

Kratos baltasını hazırladı.

Şey bu davranışa onu görmüşçesine tepki verdi. Her nasılsa Kratos’un hareketini sezmişti. Balta yavaşça savrulduğunda onu geri püskürttü.

“Bize engel olmadığı sürece onu kendi haline bırakacağız.”

Ayaklarının ona değmemesine dikkat ederek kütlenin etrafından dolaştılar. Sakın cadı onları bu şey hakkında uyar-mış olmasındı?

Yüz adım daha gittikten sonra sollarındaki bir ışık dikkatlerini çekti. “Bak, galiba o bayırdaki şey bir Aydınlık Elf!” deyip parmağıyla gösterdi Atreus. Babası ışığın zaten farkındaydı.

Daha da ileride başka bir Aydınlık Elf keşfettiler. Fakat bu seferki köprüde durarak aşağıdaki alanı bir sokak feneri gibi aydınlatıyordu. Baba-oğul ona ulaşamadan önce gökten hızla inen bulanık bir çizgi yaratığa çarptı ve onu köprüde atarak kaldera kraterinin karanlığına düşürdü.

“Vay canına, o da neydi öyle?” diye kendi kendine fısıldadı Atreus.

“Bizi ilgilendirmez, çocuk. Odaklan,” dedi Kratos.

Artık daha da ihtiyatlı bir şekilde köprüdeki ilerleyişlerini sürdürdüler.

“Bir şey mi dedin?” diye sordu Atreus, çevrelerindeki her şeyi görmeye çalışarak.

“Hayır,” yanıtını veren Kratos bu yersiz soru karşısında bir kaşını kaldırdı.

Elli adım uzakta kayalık bir yükseltinin tepesine tünemiş beyaz cüppeli başka bir Aydınlık Elf fark ettiler. Boyu Atreus'ununki geçmeyen yaratık saman rengi saçlara ve bebeksi bir yüz sahip olup ısıltılı bir mızrak taşıyor, göz kamaştırıcı bir ışık halesiyle yıkanıyordu. Saniyeler sonra yarasayı andıran kanatları ve delici bakışlı simsiyah gözbebekleri olan bir Karanlık Elf göklerden dalışa geçip Aydınlık Elf'e saldırdı. Siyah deri zırhlı yaratık pençelerindeki Aydınlık Elf'le irtifa kazandıktan sonra çırpınan bedeni yere çakılmaya bıraktı.

“Aydınlık Elfleri öldürüyorlar,” dedi Atreus.

“Savaşıklarına şüphe yok – veya bir savaşın sonuna geldiklerine. Cüppeliler kaybediyorlar,” dedi Kratos, tanıklık ettikleri şey onları zerre kadar ilgilendirmemiş gibi. Diyardaki herhangi bir çekişmeye müdahil olmak gibi bir arzuları yoktu. Tek istekleri ihtiyaç duydukları ışığı alıp eve dönmekti.

“Ah,” karşılığını veren Atreus da gördüklerini boş vermeye çalıştı.

Bir grup Karanlık Elf sıkı bir savunma formasyonunda alçalıp Kratos'un yukarısında asılı durdu.

“Hazır ol,” diye oğlunu ikaz etti Savaş Tanrısı.

Karanlık Elfler önden taarruz etmek için manevra yapmasına sağa doğru keskin bir dönüş yaptılar. İlk üçü formasyondan ayrılarak ellerinde kılıçlarla dalışa geçti. Kratos saldırıyı baltasıyla çabucak savuşturdu. Öbür Karanlık Elfler kapışmadan güvenli bir mesafede bekleyerek saldırıya geçmeden önce yeni düşmanlarını değerlendirdiler.

Atreus yayına bir ok takıp saldıran elflerden en uzaktaki-
ne atacak kadar vakit buldu. Ok hedefini açık ara ıskalayarak
Atreus'u göğsüne doğru dalan Karanlık Elf'i defetmek için
avcı bıçağına geçmeye mecbur bıraktı.

"Bize neden saldırıyorlar? Onları kışkırtacak hiçbir şey
yapmadık!" diye haykırdı oğlan. Savrulan kılıçtan sakınmak
için kendini yere atıp tekrar ayağa kalktı. Fakat etkili bir kar-
şı saldırıda bulunamayacak kadar yavaştı.

"Hazır ol. Dahası da gelecek!" diye bağırdı Kratos.

Geri kalan Karanlık Elfler göğe yükselerek yoğun fırtına
bulutlarının arasında gözden kayboldular.

"Sanırım bizi ölçmek için soydaşlarını feda ettiler. Dikkati
elden bırakmamalıyız. Bir dahaki sefere daha kalabalık bir
kuvvetle geri gelecekler," diye ikaz etti Kratos. Göğü her yön-
de yaramasının ardından yola devam etmeyi güvenli buldu.
Diyar seyahat kulesinin altından geçtikten sonra Atreus'un
gözüne başka bir ölü Aydınlık Elf takıldı.

"Bir tane daha." Oğlanın sesi hüzünlüydü. "En azından
ışığa yaklaşıyoruz."

Sonunda kumlu bir sahile geldiler ve köprüdeyken karşı-
laştıklarına benzer uzantılarla kaplı eski bir kayık gördüler.
Birlikte çalışan baba-oğul zarar vermeden uzantıları çözdüler
ve Kratos serbest kalan kayığı suya kadar taşıdı. Sular onlarla
ışık arasındaki bir diğer engeldi.

"Annen bu diyardan hiç bahsetmiş miydi?" diye sormayı
düşündü Kratos, kürek çekmeye başlarken.

"Pek değil. Devamlı Alfheim Işığı için dalaşmalarının elf-
leri diğer herkesten soyutladığını söylemişti, o kadar."

"Kayık az sonra alçak, sarkık bir kaya oluşumunun altın-
daki bir tünele girdi.

"Hıh?" dedi Atreus, babasına bakarak. Sonra babasının
konuşmadığını anladı. "Tuhaf. Bir şey söylemişsin gibi geldi."

"Hiçbir şey söylemedim."

Kayık bir mağaranın içine aheste aheste sürüklenirken yine sessizlik çöktü. Hemen sonra Atreus şakaklarını tutarak ve yoğun bir acıyla feryat ederek oturduğu yerde iki büklüm oldu.

“Neyin var, çocuk?” diye sordu Kratos, kelimeleri istenmeyen bir asabiyetle birbirine bağlanarak.

“Konuşmalar. Onları duymuyor musun?” dedi Atreus zar zor, acıyla yüzünü buruşturarak.

“Hiçbir şey duyduğum yok,” diyen Kratos paniğe kapıldı. Oğlunun sıkıntısıyla nasıl başa çıkacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Hiçbir şey işitmiyordu.

Atreus kayıhta dengesini sağlamakta zorlanıyordu. “Artık kayboluyorlar.” Doğruldu. “Çılgılık çılgılığa bağınıyorlardı. Pek çok farklı ses vardı. Kızgın sesler. Onları sahiden de duydun mı?”

“Hayır.” Kratos'un endişesi geçmedi. Daha önce hiç böyle bir illete kapılmamış, geçmişte bu tür durumla uğraşması gerekmemişti. Atreus'a huzur verecek kelimeler aradı ama söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını fark etti.

“Sanki... kötü kalpliydiler.”

Derken Atreus bir bayıra stratejik olarak konuşlanmış iki

Aydınlık Elf daha tespit etti. Yaratıklar boş gözlerle onları süzüyorlardı.

“Bak. Onlarla konuşmayı denemeli miyiz?”

“Hayır.”

Elfler birkaç dakika sonra görüş mesafesinden çıktılar.

“Belki yardımımıza ihtiyaçları vardır. Onlara yardım edebiliriz. O Karanlık Elflerin neler yapabildiklerini gördün.”

“Ayağımıza dolanmadıkları sürece bizi ilgilendirmezler.”

“Ama—”

“Bizi ilgilendirmezler dedim!”

“Peki ama ya biz onların yardımına ihtiyaç duyarsak?”

Kratos karşılık vermekten kaçındı.

Yavaşça geçtikleri bir dönemecin ardından nehir kanyonundan çıkıp ışıltılı yeşilimsi-mavi sulara sahip geniş, durgun bir göle girdiler.

“Savaş güzelim bir vatani çirkinleştirmiş,” dedi Atreus.

“Savaşın tek amacı sağ kalmak ve üstünlük kazanmaktır. Muharebeler daha üstün askerlerce kazanılabilir ama savaşta ancak zafer için her şey feda edilerek galip gelinebilir.”

Yuvarlak tapmak ileride yükseliyor, gökyüzüne vuran yoğun bir ışık sütununu çevreliyordu. Huzmenin etrafında siluetleri gözükken birkaç Karanlık Elf turluyordu.

“Şu tapmağa bak. Gitmemiz gereken yer orası mı?”

Işık Tapınağı'na yaklaştıkça tamamıyla saf beyaz bir ışıktan oluşan ve mavi bir tapmak kapısına çıkan esrarengiz bir köprü gördüler.

“Giriş orası olmalı,” dedi Atreus.

Konumlarından pek de uzak olmayan bir yerde bir Karanlık Elf sürüsü köprünün altına doluşarak orada bulunan bir ışık kristalini tamamen örttü. “Ne yapıyorlar?” diye sordu Atreus.

O sorusunu bitirinceye kadar köprü yok olmuştu.

“Köprü gitti. Kristali o şeyle kapladılar. Neden?”

“Takviye kuvvetleri önlemek için,” dedi Kratos, bir yandan da tanıklık ettiği olayın sonuçlarını değerlendirerek.

Baba-oğlu keşfeden bir Karanlık Elf üçlüsü havaya fırlayarak saldırıya geçti. Kratos baltasını hazır etti ve Atreus bu sefer bir ok takıp öndeki elfi vuracak kadar zaman buldu. Can çekişen yaratık suya çakılırken Kratos diğer ikisini daha bir tehlike haline bile gelemeden doğradı.

“Bizimle ne alıp veremedikleri var ki?” diye sordu Atreus, ikide bir dövüşmeye zorlanmaktan bıkarak. Onlara tehdit teşkil etmediklerini bu yaratıklara iletmenin bir yolunu bulmak isterdi; böyle boşu boşuna ölmelerine gerek yoktu.

“Mıntıklarındaki birer işgalciyiz. Buraya ait değiliz. Belki de Aydınlık Elflerle aynı tarafta yer aldığımızı sanıyorlardır,” diye sesli düşündü Kratos.

Yollarına devam ederlerken üzerlerine koyu bir gölge çöktü. Kratos başını kaldırdığı sırada boynuzlu bir Karanlık Elf ona doğru dalışa geçmişti. Savaş Tanrısı kimse erişemesin diye oğlunu arkasına çekip silahını hazırladı.

“Şu boynuzlara bak. Bu seferki öbürlerinden farklı,” dedi Atreus.

Güvenli bir mesafede asılı duran Karanlık Elf sağır edici, kulak tırmalayıcı bir sesle öterken yer seviyesinde bir Karanlık Elf sürüsü ellerinde bıçaklarla ve kılıçlarla dört bir yandan uçarak üzerlerine geldi. Onlar saldırırken Kratos baltasıyla kesip biçti ve elf kellelerini birbiri ardına uçurdu. Sonunda geriye kalanlar kaçmayı seçtiler. Kratos yukarı baktı; boynuzlu Karanlık Elf de ortadan kaybolmuştu.

“Vazgeçmeyecekler, değil mi?” diye sordu Atreus.

Kratos adımını attığında boynuzlu Karanlık Elf ansızın gelip Atreus'a yapıştı.

“Hayır! Baba!” diye bağırان oğlan kendini kurtarmayı umarak yaratığa telaşla vurdu.

“Atreus!” diye haykırdı Kratos, Karanlık Elf onu kaldırıp

da erişim mesafesinden çıkaramadan önce oğlunun bacağına tutmaya davranarak.

İki Karanlık Elf onu zaptetmek için atıldığında bir eli ileri uzanan ve diğeri baltasını tutan Kratos dengeli bir pozisyon-
da değildi. Yaratıklardan biri Savaş Tanrısı'nın boynuna ası-
lırken diğeri ona ısıltılı bir mızrak batırmaya çalıştı. Kratos
mızrak saldırısını savuştursa da boynunu çekiştiren Karanlık
Elf'i üstünden atamadı. Ayrıca oğlunu tutma fırsatını da ka-
çırdı.

"Onun üstünden in!" diye bağırdı Atreus, babasının bo-
ğuşmasına tanıklık ettiğinde. "Size bir şey yapmadık. Bırak
beni!"

Öfke krizine giren Kratos saldırganlarını fırlatıp attı ve
baltasını hizalayıp boynuzlu Karanlık Elf'e fırlattı. Elfin ka-
nadını çenten balta onu ve oğlanı yere doğru spiral çizerek
alçalmaya zorladı. Kratos geri çağıramadan önce baltayı Ka-
ranlık Elf kaptı.

"Baba, çabuk!" diye haykırdı Atreus, gölgelerden üstüne
saldıran bir çift Karanlık Elf'i geri püskürterek. "Benden uzak
durun!" diye hiddetle bağırان çocuk düşmanlarını geçici bir
süreliğine uzak tutmak için avcı bıçağını savurdu. "Bizden ne
istiyorsunuz?"

Oğlanın etrafında turlayan Karanlık Elfler ihtiyatlı dav-
ransalar da saldırmaktan caymadılar. Atreus'un nasıl canlı
kalacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hiddetini körükleyen kor-
ku, onu dehşete kapılmaktan alıkoyuyordu.

"Yaklaşmayın!"

Boynuzlu Karanlık Elf elinde hâlâ Leviathan baltasıyla yu-
kandan daldı. Hücum eden Kratos yaratığın üstüne atlayıp
onu yere çaldı.

Silahını geri alan Kratos ayağa kalktı ve kudretli bir dar-
be indirdi. Fakat boynuzlu Karanlık Elf yuvarlanarak geri
kaçtı ve tekrar havalanıp menzilden çıktı. Kratos hücum et-

mek için bir araya toplanan dört Karanlık Elf'le dövüşmeye hazırlanırken Atreus babasının yanına koştu. İkisi sırt sırta verdi ve Kratos öndeki saldırganı parçalara ayırırken Atreus bir diğerini bıçakladı. Geriye kalan iki elf daha yüksek bir konuma çekildi ve saniyeler içinde gözden kayboldu. Kratos ile Atreus ölümlerin ve can çekişenlerin etrafından dikkatle dolaştılar.

Gür, dikenli bitkilerin arasından geçerek en sonunda tapınağa ulaştılar ve aşılmaz bir kapıyla karşılaştılar. Yana gittiklerinde yıkık dökük duvarlarda emekleyerek geçebilecekleri kadar geniş bir gedik buldular ve virane binaya girip rasgele dolaştılar. Bir zamanlar altın sarımsı boyalı olan kocaman, kubbeli odalar yıllar geçtikçe sarmaşıklarla ve kahverengi yapraklı otlarla kaplı birer beyaban haline gelmişti. Engin boşluğa devrik sütunlar saçılmıştı.

“Burası ne kadar da büyük,” diye fısıldadı Atreus. Yüzünde hayret dolu bir ifadeyle köhne tapınağı keşfetmek için babasının yanından ayrıldı.

Acaba burada büyük bir çatışma mı yaşandı?

“Bahse varım Karanlık Elfler her şeyi yok etmeden önce burası çok güzel bir yerdi,” diye mırıldandı Atreus. Babasının etraflarındaki tarihe muhtemelen çok az ilgi duyacağını biliyordu.

İleride tapınağın yükseklerindeki bir ışık köprüsünden koşarak geçen bir Aydınlik Elf gözlerine takıldı.

“İşte. Bir Aydınlik Elf daha. Acaba ne yapıyor?” dedi Atreus.

Yukarıdaki koskoca bir kovandan bir Karanlık Elf çıkıp Aydınlik Elf'e doğru dalışa geçti. Ardından iki Karanlık Elf daha havada spiral çizerek alçaldı. Hepsi de kurbanlarının üstüne çullanıp onu çılğıncasına bıçakladı.

“Onu neden öldürüyorlar? Hiçbir şey yapmadı ki,” dedi Atreus.

“Bunu bilemezsin. Bu diyarın yabancısınız. Tüm bunlara neyin sebep olduğunu anlamanın imkânı yok.”

“Ama kendini savunmadı bile.”

Kratos durup sert bir yüzle oğluna baktı. “Böyle olması onun seçimidir. Biz de kendi seçimimizi yapacağız.”

“Belki kafamın içinde konuşanlar Aydınlık Elflerdi ve bizden yardım istiyorlardı.”

“Bundan emin olamazsın. Ya sesler diğerlerinden geldiyse?”

Aydınlık Elf cansız vaziyette yere serildiğinde saldırganlar Kratos ile Atreus’a doğru döndüler.

“Biz aynı hataya düşmeyeceğiz,” diye homurdandı Kratos. Kendini hazırladığı hücum saniyeler sonra gerçekleşti. Savrulan bir demir sağanağının ardından etraflarındaki zemin cansız Karanlık Elflerle kaplandı.

“Ya şimdi?” diye sordu Atreus.

“Işık yakında. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız.”

O konuşurken ışık tapınağının içerisinde pek çok ışık köprüsü oluştu. Bunlar devasa bir labirent gibi yayılarak izlenmesi gereken doğru güzergâhı saptamayı neredeyse imkânsızlaştırdı.

Işık köprülerini deneme yanılma yöntemiyle katetmeyi deneyerek birinden diğerine yavaş ve verimsiz bir şekilde geçtiler. Zamanla kendilerini ışığa götürebilecek bir düzen tespit etmeye başladılar. Pek çok kez yanlış yere sapıp geri döndükten sonra nihayet aradıkları Alfheim Işığı'nın üzerine bulmacayı andıran bir tarzda kaplayan tehditkâr bir kovana ulaştılar.

“Sanırım burada bulunmamalıyız,” dedi Atreus, korkudan nefes almakta zorlanarak.

“Sus. Bifrost’a gereken ışığı ancak buradan alabiliriz,” diye fısıltıdan ibaret bir sesle oğlunu azarladı Kratos.

“İyi ama nasıl?”

“Kovanı yok ederek.”

Onlar içerilere girdikçe ortalıkta gezinen böceklerin patırtısı iyice arttı.

“Duyuyor musun?” diye titrek bir sesle fısıldadı Atreus.

“Tetikte bekle ve yanımdan ayrılma.”

Bir koridorun sonuna ulaştılar ve Kratos’un yaptığı her harekette dikkatle incelediği kovanın yan tarafını eziyet gibi

yavaş bir tempoyla tırmanmaya başladılar. Tırmanışlarının ortalarına geldiklerinde saklandığı yerden çıkan bir Karanlık Elf onlara saldırdı.

“Hayır!” dedi Atreus.

Kratos debelenen yaratığı boğazından kavrayıp onlardan uzak tuttu.

“Çocuk, bıçağın!” dedi, Karanlık Elf’i zaptetmekte zorlanarak.

Atreus bıçağını elfin alnına sapladı. Yaratık Kratos’un ellerinde derhal hareketsiz kaldı.

Leşi gizlenme yerine tıktırtmalarının ardından tırmanmaya devam ettiler.

Kovanın tepesine vardıklarında Alfheim Işığı’na doğru daracık, boğucu bir dehlizde ilerlediler.

“Yakınımda kal.”

Sıkışarak içinden geçmeye çalıştıkları ete benzer bir ağ öbeğine sürtündüğünde Atreus tiksintiyle öğürdü.

Küçük, yapışkan bir dehlizi daha emekleyerek aşım ana ışık odasının girişi olduğunu umdukları şeye yaklaştılar. Dehliz ileride genişlese de onlar hedeflerine varamadan önce bir diğer Karanlık Elf saldırı amacıyla sürünerek önlerine çıktı.

Atreus cıgık attı.

Kratos elfi kolundan tutup başını ağısı zemine tekrar tekrar vurdu. Öyle yaparak Karanlık Elf’i öldürdü ama altlarındaki zeminin çökmesine de sebep oldu.

Taklalar ata ata kovanın ortasına düştüler ve kayarak durduklarında tavanda gezinen yüzlerce Karanlık Elf’in esrarengiz ışıkla beslenmekte olduğunu keşfettiler.

“Sakin ol, çocuk... panik yapma,” diye fısıldadı kalbi göğsünde gümbürdeyen Kratos.

Beslenme telaşı içerisindeki yaratıklar Kratos ile oğlunu fark etmediler.

Karanlık Elfler başka hiç kimse ona erişemesin diye kovanlarını tamamen Alfheim Işığı'nın *etrafına* inşa etmişlerdi.

"Bu yapı... Parçaları bir arada tutan uzantıların nasıl sarktığını görüyor musun? İşte oralar zayıf noktalar," diye alçak sesle belirtti Savaş Tanrısı, Atreus babasının keşfettiği zayıflıkları tanımlamaya teşebbüs bile edemeyecek kadar korkmuş gözükse de.

Düzensiz bir şekle sahip her bir kovan bölümü kası andıran siyah bir uzantıyla yanındaki parçaya bağlıydı. Kovan ilk bakışta aşılmaz görünüyordu.

"Bak," diye gösterdi Kratos, belirlediği uzantılardan birine yaklaşarak. Sonra kovanın dış halkasına yakın bir diğerini buldu. "Uzantıları kopartırsak kovan dağılır."

Karanlık Elf sürüsü kızıştı. Atreus başka bir kovan uzantısına sıçrayarak onlardan sakındı. "Baba! Bu taraftan!"

Fakat Kratos'un yanına gelmesi uzantının dengesini bozarak sallanmasına yol açtı. Atreus bir sonraki uzantıya atladı. "Bu taraftan!" dedi.

Kratos bir sonraki uzantıya geçtikten sonra yapıyı zayıflayıp çökertmeyi umarak geride bıraktığını ikiye biçti.

Tehlikeli bir yolculukla uzantıdan uzantıya tırmandılar ve sonunda bir çıkmazla karşılaştılar. "Şimdi nereye?" diye sordu Atreus.

Karanlık Elf sürüsünün bir gürültü ve faaliyet çılgınlığına kapılarak çevredeki tüm ışığı karartmasını, Kratos'un kestiği uzantıları kullanarak ikilinin başına üşüşmeye çalışmasını seyrettiler.

"Öyle kalabalıklar ki!" dedi Atreus.

Kratos önündeki engele yüklenerek son uzantıya santim santim yaklaştı.

"Dar bir geçit sayı üstünlüğünü etkisiz kılar. Ok atmaya sürdür, çocuk! Merak etme, ıskalamazsın."

"Peki!"

Kratos parçaları bir arada tutan son ana dokunaca vardı.
“Üstümüze geliyorlar!” diye bağırdı Atreus.

Ayaklarını yere sıkıca basan çocuk art arda attığı oklarıyla pek çok Karanlık Elf'i vurdu. O çabalarıyla yaratıkları uzak tutarken babası son uzantıya balta darbeleri indirdi.

“Elini çabuk tut!” diye bağırdı Atreus.

Kratos yapabildiği kadar seri bir şekilde balta salladı.

“Hepsini birden geri püskürtemem!” diye bağırdı oğlu.

Kratos kendisini bekleyen Atreus'a elini uzattı. Oğlu kollarına atladığında Kratos uzantıya son bir darbe indirdi. Etraflarındaki kovan kendi içine çökerek Alfheim Işığı'nı açığa çıkardı.

Kratos ile Atreus bir saniye düştükten sonra göz kamaştırıcı ışık patlaması hızlarını kesen yapılar ve zeminler açığa çıkardı. Baba-oğul yanardöner bir ışık düzlemine çakıldılar. Atreus ışık sütunun yanına yüzükoyun kapaklanırken Kratos az ileriye sırtüstü düştü.

Tapınağın gövdesini meydana getiren bina iskelesinin her katı Aydınlık Elflerin büyülü ışık yapılarıyla doluydu. Bunlar tamamlandığında muhteşem ve süslü bir ışık tapmağı gözler önüne serildi. İlahi Alfheim Işığı artık önceki çapının çok uzağına kadar yayılıyor, çevre toprakları yenileyici bir aydınlığa boğuyordu.

Panik halinde dizlerinin üstüne fırlayan Kratos oğluna emekledi. Çaresizlik içinde çocuğun kollarını ve bacaklarını inceleyerek hem bir kanama aradı hem de kırık kemik var mı diye yokladı.

“Yaralı mısın?” diye sordu.

Çöken kovanın tozu üzerlerine yağarak Atreus’u öksürmeye zorladı. “İyiyim,” diyen oğlan kendini babasının kollarından kurtarmaya çalıştı.

Tekrar ayağa kalktıklarında nihayet hedeflerinin erişim mesafesinde olduklarını fark ettiler. Karşısındaki aydınlığa huşuyla bakan Atreus yoğun mavi-beyaz ışığa doğru depar attı. Şimdiye kadar böyle ruhani bir manzaraya tanıklık edebileceğini aklından bile geçirmemişti. O anda annesi aklına geldi. Acaba kadın onu burada görebilseydi neler hissederd?i?

“Ne kadar güzel. Onu duyuyor musun? Sanki... şarkı söylüyor,” dedi Atreus. “Ben duyuyorum...”

Işığın mest edici büyüüne kapılan çocuk ona doğru ilerlemeyi sürdürdü.

“Annemi duyuyorum!” diye haykırdı. Sesi heyecanla çınılıyor, her geçen saniye daha da coşuyordu. Yüzünü kaplayan tebessüm, sözcüklerin yapabileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Atreus hiç korkmadan parmaklarını ışığın içine soktu. Yüzey ona cevaben dalgalanıp titreşti. Çocuğun dudaklarından sersemce bir kahkaha kaçtı.

“Sence annem içeride midir?” diye sordu.

Atreus elini ışığa komple sokma riskine girdi. Bu şeyi enine boyuna keşfetmeli, annesinin sesinin hayal ürünü değil gerçek olup olmadığını anlamalıydı. Yüzündeki muzip ifadenin yerini sarsılmaz bir azim aldı. Elini daha da iterek ışığı önkolunun ortasına kadar deldi.

Sert bir çatırtı, ardından küçük bir patlamaya benzer bir patırtı duyuldu. Uzuvarları elektrik çarpmışçasına titreşen Atreus cıyıkladı.

Kratos ileri atılıp çocuğu omzundan kavradı. O oğlunu çekip alamadan önce Atreus sarsıcı acıya cevaben şiddetle abanarak kendi kolunu kendisi kurtardı.

“Sanki elim alev almıştı,” dedi.

Yakıcı acıya rağmen ışık onu çağınıyordu. Atreus itaat etti; öyle yapmaya, ışık huzmesine geri dönüp yüzeyin sağını solunu nazıkçe yoklamaya mecburdu.

Kratos da tedbiri elden bırakmadan ışığı incelemeye koyuldu. Bir elinde kararmış Bifrost kristalini tutuyordu.

“Burada kal,” diye buyurdu babası.

“Ama ben–”

“Burada... kal...” diye üsteleyen Kratos baltasını oğluna teslim etti. “Bunu sadece son çare olarak kullan.”

“Baltanı bana mı veriyorsun?” Atreus heyecanını dizginleyemedi. Silah hayal ettiğinden çok daha ağır geldi ve onu babasının yaptığı gibi kullanmak Atreus’un kolayca başarabileceğini düşündüğü bir şey değildi. İleride dahi babasınıninkiler kadar heybetli kaslara veya onun gibi dövüşebilmek için gereken kuvvet ile zindeliğe kavuşacağından kuşkuluydu.

“Baltamı tutmana izin veriyorum. Bu bir armağan değil,” diye düzeltti Kratos.

“Olsun varsın...” dedi tebessümü kaybolan Atreus.

Kratos, Bifrost’u tutan yumruğunu ışık duvarına daldırdı. Yumruğu yüzeyi kolayca delerek derinlere kadar battı. Fakat Hades’in ateşleri kolunu kapmış gibiydi. İstirapla yüzünü buruşturan Kratos vücudunu ışığa daha da yaklaştırdı.

Boğazından feci bir çığlık kaçacak gibi oldu. Sessiz kalmak için dişlerini sıkarak Savaş Tanrısı baskıyı artırdı. Çektiği acı öyle bir seviyeye çıktı ki çığlığı patlamanın herhangi bir yolunu aradı. Işık onu kuşattığı anda sanki bir koro haykırdı ve etraflarındaki her şey titreşti.

“Baba!”

Kör edici beyaz ışık Kratos’u tamamen yuttu.

İlklere kadar işleyen acı ve yükseiden çığlıklar kesiliverdi. Kratos yalnızca huzur hissetti; daha önce hiç tecrübe etmediği bir sükûnete kapıldı. Öyle mutlak bir dinginlikle

sarmalandı ki ömrünün geri kalanı boyunca onun hasretini çekecekti.

Saf beyaz ışık Savaş Tanrısı'nı her yönden okşadı. Kratos'a her nasılsa ışık huzmesinin merkezine girmiş gibi geldi.

O ilk çekingen adımı atma korkusunun ataletini yenen Kratos uzaktaki tek bir noktaya doğru azimle yürüdü. Attığı her adımda nokta açılır ve yaklaşır gibiydi. Algıladığı yegâne şeyler hafif bir esintinin hisırtısı, kalbinin atışları ve kontrol-lü soluklarıydı. İlerideki nokta uzun, geniş bir kapı aralığı-na dönüştü ve ardında pastoral bir arazi gözler önüne serdi. Parlak, bulutsuz bir göğün altında rüzgârın dalgalandırdığı yemyeşil çimlerle kaplı tepeler vardı. Kratos o tepelerin arasında bir yapı gördü – *kendi evi*. Evin önünde bir kadınla yan yana duran Atreus'u hemen tanıdı; lakin kadının kimliği Kratos için bir gizemdi. Tepelerin ötesinde devler diyarı Jotunheim'in devasa parmakları yükseliyordu.

Yumuşacık, melodik bir kadın sesi havada titreşen yalnız fakat güzel bir şarkı söylüyordu. Kratos yanılığa yer bırakmayan sesin kime ait olduğunu biliyordu – ölü karısına. Kemerindeki kese yükselip önünde asılı durdu. Sonra ağır ağır uçarak uzaklaşırken açıldı ve karanlığa giden yolu aydınlatan saf bir ışık topu olup çıktı.

“Faye?”

Bir şey onu çok tanıdık gelen uzaktaki ruhani bir ormana doğru ilerlemeye teşvik ederken Kratos'un içini bir tasa kapladı. Bu ne tür bir büyüydü? Karısının sesini nasıl böylesine net, böylesine belirgin duyabilirdi? Ses dışarıdan mı geliyordu, yoksa sadece kendi zihninin bir ürünü müydü? Sakın aklını kaçırıyor olmasındı?

O yaklaştıkça karşıındaki orman daha da genişledi. Bu sürreal karşılaşma hem huzurlu hem de rahatsız edici bir hale döndü. Kratos kendini ormana ve kapı aralığına çekilirken buldu. Durmaya veya uzaklaşmaya yönelik her türlü ça-

bası ondan daha güçlü bir kuvvet tarafından bertaraf edildi.

Attığı her adımda oğlu ile karısı arasındaki konuşmalar daha belirginleşti. Karısı ansızın çocuğu sakınleştirmek ve ona güven vermek için şarkısını kesti. Kratos oğlunun evin içinde volta attığını görebiliyordu.

“Hep gidiyor,” diye yakındı Atreus, asabiyetini sesine yansıtarak. Kratos böyle bir davranışa asla tahammül etmezdi. Oğlu onunla böyle konuşsaydı derhal sert bir tepki verirdi.

Havada süzülen ışık topu hızlanarak bir geminin köprüsünü aydınlattı. Gemi sislerin içinde yol almasına rağmen suyun üzerinden gidiyormuşçasına hiçbir okyanus sesi gelmiyordu.

“Ne ben onu tanıyorum ne de o beni. Tanımak ister gibi de durmuyor.” Gelen yine Atreus’un sesiydi. “Güçlüyüm ve akıllıyım. Sandığı gibi biri değilim. Gerçeği biliyorum.”

Top göz kamaştırıcı bir ışıkla çaktı, sonra peşinde Kratos’la bir kıyı şeridi boyunca süratle ilerledi.

“Benimle konuşmuyor. Beni eğitmiyor. Asıl o ölmeliydi. Beni duyuyor musun? Sen değil o ölmeliydi.”

“Hayır!” dedi Kratos, kamçı gibi sert bir çıkışla.

Işık topu tekrar fırlayıp gitti ve bu sefer Kratos’u yükseklerdeki bir dağ yamacında asılı bıraktı.

“Aslında... öyle demek istemiyorum. Onu sevdiğimi biliyorsun. Sadece daha iyi biri olmasını isterdim, o kadar. Olabileceğini biliyorum,” dedi Atreus sakince.

Işık topu yeniden çaktı. Kratos bu sefer evinin zeminindeki kapaktan çıkıp oğlunu karısının kefene sarılı naaşının başında dikilirken gördü.

“Eğer o denerse ben de deneyeceğim. Ama denemezse lütfen geri gel. Orada bir yerde olduğunu biliyorum.”

Kratos ruhani topun yanında öylece bekledi. Top hareket etmeyi bırakmış, orada asılı kalmıştı. Kratos sevgili Faye’ine bir kez daha dokunabileceğini düşünerek elini topa doğru uzattı.

Atreus babasının başına ne geldiğini meraklanarak elinde onun baltasıyla Alfheim Işığı'nın önünde sabırla beklerken taş zemine düşen su damlaları zamanın geçişini belli ediyordu. Babasına katılma dürtüsü oğlanın benliğine kadar işliyor, ışığın içinde neler olduğunu öğrenmeyi her şeyden çok istiyordu. Fakat babasına itaatsizlik ederse ağır bir bedel ödeyeceğini de biliyordu. Düzenli şıpırtıların ötesindeki ürkütücü sessizlik kısa süre içinde Atreus'u bunaltmaya başladı. Merkezindeki ışık sütununa rağmen tapınağın çeperleri hâlâ karanlıktı. Saatler geçtikçe Atreus babasının neden bu kadar geciktiğini kara kara düşündü. Işığa girmek, Bifrost fenerini şarj etmek ve geri gelmek saniyeler sürmeliydi.

Vakit babasının dönüşüne dair hiçbir iz olmadan geçtikçe Atreus'un dikkati eski yapıya çevrildi. Tapmak asırlarca bakımsız bırakılmıştı. Toz kaplı taş zeminde yalnızca baba-oğlun ayak izlerinin yer aldığı mekâna onlardan başka hiç kimse girmişe benzemiyordu.

Atreus farkına bile varmadan dört saat daha geçti. Acıkan

karnı gurulduyor, bacakları sızlıyordu. Ayakta dikilmekten yorulan çocuk gidip babasının onu bıraktığı yerden bir düzine adım ilerideki devrik bir sütuna oturdu. Babasının geri gelip onu göremeyeceğinden korktuğu için fazla uzaklaşmayı göze alamıyordu.

Acaba ışık duvarının ötesinde neler tecrübe ediyor? Midesi kazman Atreus onu cadının verdiği birkaç peksimetle yatıştırdı. Daha da yemek istemesine rağmen erzaklarının bir kısmını saklaması gerektiğine karar verdi. Babası muhakkak aç geldi.

Tapındaki ölüm sessizliği sinir bozucuydu. Omzundaki baltanın ağırlığıyla oturmaktan poposu uyuşan çocuk yerinden kalktı ve babasının kaybolduğu girişin önünde volta attı.

Yukarıdaki ani bir hareketlenme dikkatini çekti. Başını kaldırdığında fark edilmemeye çalışırcasına ışık huzmesinin yakın çevresinde zahmetsizce turlayan bir çift kuzgun gördü. Kuşlar Atreus tarafından keşfedildiklerini saptadıklarında kanat çırparak daha da yükseldiler ve tavandaki ağaç gövdesi kalınlığında zikzaklı bir çatlaktan çıkıp gözden kayboldular.

Kuşların varlığıyla annesinin kuzgunlar hakkındaki sözlerini hatırlayan Atreus babasına yönelik endişesini unuttu. Kuzgunları bu kadar önemli kılan neydi? Annesinin ondan sakladığı büyülü güçlere mi sahiptiler? O iki kuş hep Alfheim'da mı bulunmuştu, yoksa buraya kadar peşlerinden mi gelmişti? Atreus'un bu gizeme duyduğu ilgi birkaç dakikanın ardından gölgelere karışarak kayboldu.

"Neredesin?" diye kendi kendine mırıldandı, babası için duyduğu kaygının ilk defa beynine dolmasına izin vererek. Kratos hiç şüphesiz ışığın ötesinde neler olduğuna şöyle bir bakıp çabucak çocuğun yanma dönerdi. Oğlunu bunca zaman savunmasız bırakmak gibi bir riske neden girsindi? Atreus bu diyarda nasıl tehlikelerin olduğunu biliyordu. Ta-

vandaki çatlaktan dışarı baktı. Gece tüm ağırlığıyla üstüne mi çöküyordu? Atreus cevabı bilmiyordu, zira tapınağın ötesindeki ışık hiç değişmiyordu. Acaba babası ışığın öbür tarafında geceyi tecrübe ediyor muydu?

Derken oğlanın zihninin derinliklerine dehşet verici bir düşünce sızdı. Ya babası yolunu kaybetmiş yahut daha da kötüsü ışığın içinde mahsur kalmışsa? Ya geri gelemiyorsa? Işık duvarına yaklaşan Atreus onu delmesine bir kol mesafesi kala durdu. Kendini içeri girmeye zorlayabilirdi. Gözlerini kapatır, acıya dayanır ve babasına katılmak için duvardan içeri dalardı. Tabii babası hâlâ ışığın öteki tarafındaysa. Ya şu anda oğluna dönmenin bir yolunu arıyorsa?

“Baba!” diye ürkütücü çevresine seslendi çocuk.

Sesi ışık duvarını delebilir miydi ki? Zaman geçtikçe ve öbür tarafta Kratos’tan bir kıpırtı görmedikçe Atreus’un tedirginliği arttı. Babası gittiğinden beri ilk defa bu yerde yalnız ve savunmasız kalmaya eşlik eden korku kendisini hissettirmeye başladı.

Oğlanın kalbi düzensizce atmaya başladı. Başboş bir ses duyduğunu sanınca telaşla arkasına döndü ve baltayı savunma maksadıyla kaldırdı. Fakat balta elinden kaydı ve çıkan tek ses taş zemine tangır tungur düşen silahtan geldi.

Bu eski tapmakta başka biri mi vardı?

“Cadı? Sen misin?” dedi oğlan, fısıltıdan ibaret bir sesle.

Hayır, kendini bitkinliğinin zihnine oyunlar oynadığına ikna etti. Işığın önünden ayrıldı ve yakındaki devrik bir sütuna sırtını dayayıp yere bağdaş kurdu.

Kendine babası dönene kadar uyanık kalma emri verdi. Bakışları bir kıpırtı yakalamayı umduğu ışık duvarından ayrıldı ve tapınağın karşı tarafına kayarak herhangi bir tehlike emaresi aradı. Kalbinin çarptığını ve solumasının hızlandığını hissetti.

Hastalığı geri mi geliyordu? Bu böyle bir zamanda kesinlikle üstesinden gelemeyeceği bir şeydi. Başını kollarına aldı-ğı baltanın sapına yasladı.

“Babam her an o duvardan çıkabilir,” dedi kendi kendine, bu sözleri dile getirmenin bir şekilde onları gerçeğe dönüştüreceğini umarak. Saniyeler sonra yorgunluğuna yenik düşük uykuya daldı.

İrkilerek uyandığında sadece birkaç dakika uyuduğunu sandı.

Eski tapmağa yayılan azıcık daha parlak bir ışık sabahı işaret ediyordu. Oğlan bütün gece uyumuştı ama babası henüz çıkagelmemişti. Atreus yerde ve konforsuz bir pozisyon-da uyumanın ağrılarını çekerek doğruldu.

“Baba, neredesin?” diye ışık duvarına bağırırken bu sefer sesinde öfke vardı. Bu kadar uzun zaman yalnız bırakılmak canına tak etmişti.

İtip geçmeye hazır bir halde dosdoğru duvara yürüdü.

“Buradayım!” diye seslendi, babasının eğer kaybolduysa sesi takip ederek dönüş yolunu bulması ümidiyle.

O sırada yere sürten ayakların hışırtısı geldi. Ne yapması gerektiğini bilemeyen Atreus paniğe kapılarak bir anlığına donakaldı. Yüzünü dehşet kapladı. Hışırtıları kılıç şingirtıları izledi.

Saklanması gerekliydi.

Atreus elini çabuk tutarak ve yere yakın kalarak ışık duvarından uzaklaşıp bir düzine adım uzaktaki devrik sütunların arkasına gizlendi. O gözden kaybolur kaybolmaz tapmağa bir çift Karanlık Elf girdi.

Yaratıkların amaçsızca gezinmeleri, Atreus’un fark edilmediğine güvenmesini sağladı. Korku dolu kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Yapayalnızdı.

İki Karanlık Elf’in daha içeriye yolu düştü.

Atreus yutkunmaya çalıştı, başaramadı. Soluk almak zorlaştı. Genzine acı safra geldi. Balta sapını sımsıkı tutan avuçları terledi.

Şimdilik güvende olduğuna kendini zar zor ikna etti. Yaratıklar onu tespit etmedikleri sürece de güvende kalabilirdi. Hareketinin dikkat çekebileceği korkusuyla sütunun kenarından bakmaya bile kalkışmadı. Saldırı hazırlığıyla baltayı kaldırmayı çok istese de öyle bir şey yapmayacak kadar akıllıydı.

Işık duvarına göz attı. Ya babası hemen şimdi çıkagelirse? Dört Karanlık Elf karşısında silahsız kalırdı. Yaratıklarla karşılaşmadan önce ancak birkaç adım atabilirdi.

“Ne olur şimdi geri gelme,” diye kendini dua ederken buldu Atreus. Elini ağzına kapadı. Yoksa kelimeleri sesli mi söylemişti?

Baltayı daha sıkı kavradı ve vakit bulursa yayına daha rahat erişebilmek için ağırlığını aktararak dövüşe hazır bir pozisyon takınmaya çalıştı. Eninde sonunda sütunun kenarından bakarak Karanlık Elflerin yerini saptaması gerekecekti.

Fakat tapmaktaki ölüm sessizliği bozulmadı. Sütunun ötesinde hiçbir şey kıpırdamadı. Sakın Karanlık Elfler içeride kimsenin bulunmadığını düşünüp gitmiş olmasınlardı?

Doğrulayıcı bir bakış atma riskine girmeli miydi? İçgüdüleri buna karşı çıktı. Zonklayan beyni onu tehlikenin geçip geçmediğini öğrenmeye teşvik etti. Tekrar güvende olduğunu anlayana kadar gardım indiremezdi.

Düşünceleri annesine yöneldi. *Korkuya kapıldığında, Atreus, korkusuz olma vaktin gelmiş demektir.* Annesi böyle bir durumda ondan ne beklerdi? Kalkıp dövüşmesini mi, yoksa tehlike geçinceye dek gizlenmesini mi isterdi?

Atreus titreyen vücudunu santim santim ilerleterek sütunun kenarına yaklaştı. Sessizlik onu öbür tarafa çabucak göz atmaya çağırırdı. Evvela birkaç derin nefesle cesaretini topladı.

Saniyeler sonra o cesaret kırıldı. Güvende olup olmadığını öğrenmeliydi. Babasının o anda dönmeyi seçme ihtimaline karşı durum değerlendirmesi yapmalıydı. Yaratıklardan herhangi biri onlara ulaşmadan önce dövüşmeye ve baltayı babasının ellerine teslim etmeye hazır olmalıydı. Konumu ile ışık duvarı arasındaki mesafeyi hesaplayan Atreus iş oraya varırsa babasına erişmek için gereken adımların sayısını saptadı.

Atreus iç mekâna göz atmasına yetecek kadar ilerledi. Sıradışı hiçbir şeye rastlamadı. Küçük bir tebessüm etmeyi uygun buldu.

Yaratıklar gitmişlerdi.

Başını geri çeken Atreus kaygısının kısa bir süreliğine yatışmasına izin verdi. Güvendedeydi. Baltayı göğsüne bastırarak bekledi. Babasının geri gelmesi lazımdı. Babası mutlaka dönmeliydi. Atreus hem annesi hem de babası olmadan hayata kafa tutamazdı.

Derken duvardan yansıyan ışıktaki bir değişim dikkatini çekti. Babası geliyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Atreus hiç düşünmeden sütunun arkasındaki gizlenme yerinden fırladı. Tekrar güvende olacaktı. Fakat o ışık duvarına doğru ilk adımını bile atmadan Karanlık Elfler tapınağın gölgeli bir köşesinden çıktılar. Yaratıklar onu gördüler. Atreus omuzlarını kasarak yapacakları saldırıya hazırlandı.

Karanlık Elfler hücum etmek için ikisi önde ikisi arkada bir düzene girdiler. Atreus'un düşünecek zamanı yoktu.

“Baba!” diye avazı çıktığı kadar haykırp yayını ve sadagındaki ilk oku almak için baltanın sapını bıraktı.

Ele avuca sığmayan ılık topu Kratos'un erişemeyeceği bir mesafede kaldı. "Faye, gitme!" dedi Savaş Tanrısı, soluksuz bir sesle.

Karısının görüntüsü yüreğini parçalıyordu. Yapılması gerekeni yapmaya yoğunlaşmak ve oğlunu koruyup kollamak olmak için onu zihninden sürgün etmişti. Tekrar kafasına sızamasın diye kederini derinlere gömmüştü. Fakat o keder şimdi bir atardamar kanaması gibi beynine fışkırıyor, benliğinin her köşesini ele geçiriyordu.

"Seni öyle çok özleyorum ki," diye mırıldandı Kratos, her nerede olursa olsun karısı kendisini duyabilmesini umarak. Kadına dokunma, onunla öyle veya böyle bir temas kurma ümidiyle kolunu daha da uzattı. Bir tanrı olmasına ve dolaşısıyla insan doğasının acziyetinden muaf kalmasına rağmen Faye'e ne kadar çok değer verdiğini hiç bilememişti.

Karısı bu yeni diyarda mevcut muydu? Kratos'un kısacık bir süreliğine de olsa onunla konuşma şansı var mıydı? Faye bir kez bile ondan tarafa dönmedi. Bu kadar yakınındaki ko-

casının farkında olduğuna dair en ufak bir belirti göstermedi.

Bir el ışık düzlemini delip onu arkadan kavradığında Kratos bağırdı. Sarsıcı bir hızla oradan zorla ayrıldı.

Sırtüstü düşen Kratos karşısında eski tapınağın virane tavanını buldu. Geri gelmişti. Kör edici parlaklığa alışmak için gözlerini kırpıştırarak yerden çabucak kalktı.

“Hayır! Hayır, sen ne yaptın? Bunu neden yaptın?” diye çattı kızgın ve şaşkın bir halde. Niye geride kalması gereken bir geçmişe ait o âna katlanmaya zorlanmıştı? Niye olması gerekenin ışığı yerine olup bitenlerin karanlığıyla yüzleşmek zorunda bırakılmıştı?

Atreus birkaç adım ötede babasının yere yuvarlandığı noktadan kalkıyordu. Kratos aceleyle baltasına bakındı. Az önce dayandığı acıyı dindirmeye çalışarak öfkesini kusmaya hazırlandı.

“Seni kurtardım! Orada mahsur kalmıştın. Bekledim de bekledim ama bir türlü gelmedin. Ben de seni dışarı çektim,” diye çıkıştı Atreus.

Sözlerini vurgulamak amacıyla ölü bir Karanlık Elf’te saplı bir oku tutup çıkardı. Ardından öksürmeye başladı.

Öksürükleri çabucak şiddetlendi ve boğulur gibi olan çocuğun hiddeti yatıştı. Toparlanma çabasıyla yere diz çöktü.

Kratos da onun yanına çöktü. Yoksa Atreus yeniden mi hastalanmıştı? “Evlat, sadece birkaç dakikalığına gittim.”

“Hayır, hiç de bile. Çok ama çok uzun bir süre gelmedin,” dedi Atreus hırıltılı bir sesle.

Kratos tapınağın loş ışığına alıştıktan sonra etrafı gözden geçirdi. Gözlemleri sahiden de ışığın içindeyken tecrübe ettiği birkaç dakikadan daha uzun bir süredir orada olmadığını kabullenmesini sağladı.

Yerlere serilmiş Karanlık Elflerden bazıları Atreus’un oklarıyla öldürülmüş, bazılarınınınsa Kratos’un baltasıyla kafası

u urulmuşt . Kratos'un  ıktan çıktığı noktanın yakınına doğranmış uzuv parçaları saçılmıştı. Çocuğun direniş göstermek ve canı pahasına dövüşmek zorunda kaldığı yer kanlı bir et yığınından anlaşılıyordu.

Atreus kırığın ama daha ziyade bezgin bakışlarla babasını süzdü. Kan lekeleriyle kaplı yeleği ve pantolonu yer yer yırtılmıştı. Ağzının etrafındaki kanı eliyle silah  ocuk hâlâ öksürüyor ve nefes almakta zorlanıyordu.

"Baltam nerede?"

"Baltan mı?" Atreus'un sesine bir hüsrân tınısı karıştı. O an babasından beklediği onca şey arasında baltasına yönelik bir endişe yoktu. Tapmağa  l  elfler saçılmıştı. Kratos oğluyla iftihar ediyor muydu? Gösterdiği başarısı karşısında Atreus'un içi içine sığmıyordu. Kendini ispatlamış, şiddetli bir saldırıdan tek başına sağ çıkmıştı. Dövüşürken babasıyla aynı hışmı sergilemişti. Kendi nezdinde artık bir  ocuk değildi. O bir erkekti; hayır, tıpkı babası gibi bir savaşçıydı. Kratos oğlunun ölümle sonuçlanabilecek bir yara aldığından mı endişeleniyordu? Yoksa karısının ardından oğlunu da yitirebileceğinden mi korkuyordu? Hayır, her şeyden önce silahının verdiği konforu arıyordu.

Atreus konuşmadan içeri girdikleri kapı aralığını işaret etti. Balta karşı duvardaki bir Karanlık Elf'in göğsünün derinliklerine saphıydı.

Hastalığına boyun eğmemeye kararlı olan  ocuk ayağa kalktı, dengesini sağlayana kadar sallandı, sonra da etrafta gezinerek cesetlerden oklarını topladı.

"Ne yapmam gerektiğini bilemedim. Beni tek başıma bırakıp gittin. Yine. Beni neden umursamıyorsun?" dedi oğlan, gözyaşlarına direnerek. Duygularını içine atması lazımdı. *Bir savaşçı asla ama asla ağlamaz.*

"Ben... Bu mümkün değil," diye mırıldandı Kratos, başını iki yana sallayarak.

Atreus'un öksürükleri kesilse de öfkesi yüzeyin altında için için yanmayı sürdürdü.

"Mümkün olmayan ne?" diye sertçe sordu.

"Senden sadece kısa bir süre ayrı kaldım."

"Başkaları da gelmeden buradan gitmeliyiz," dedi çocuk sabırsızca. "Umarım ihtiyaç duyduğumuz şeyi almışsmdır." Sözlerindeki burukluk geçmemiştir.

Kratos artık ışık saçan Bifrost kristaline baktı.

"Evet," derken sesi de yüreği de pişmanlık yüklüydü. O anda bir şeyin sahiden de onlara göz kulak olduğunu anladı. Oğlu sağ kalmıştı.

Baltasını duvara mihlanmış Karanlık Elf'ten çekip alarak cesedi yere yığılmaya bıraktı.

"Baltanın bir tek sana döndüğünü önceden söyleyebilirdin!" dedi Atreus.

Oğlan hışımla âtil durumdaki bir ışık köprüsü kristaline gidip onu parmağıyla gösterdi.

"Bak! İşte çıkışımız. Ama köprüyü yaratacak ışık yok. Kapanı kısıldık. Ve cadının yayı hiçbir işe yaramıyor."

Kratos oğlunun sözlerini değerlendirdikten sonra ısıtılı Bifrost'u kemerinden aldı.

"Yayın," diye buyurdu.

Bifrost'tan yayılan parlak ışığı gören Atreus yayını omzundan çabucak indirdi.

"Bana doğru tut."

Atreus yayı babasının elleri boyunca uzattı ve Kratos kristali yavaşça kirisin üzerinde gezdirdi. O öyle yaparken Bifrost'un ışığı kiris'e nüfuz ederek ona kendi ısıtısını kazandırdı.

Kratos kristali tekrar kemerine takarken Atreus parlak kiris'i inceledi. Köprü kristalinin karşısına geçip artık parlayan bir oku hazır etti.

"İşaretimle okunu taş'a at," diye komut verdi Kratos.

Bifrost oku köprü kristaline çarpığında onu aydınlatarak bir ışık köprüsü yarattı. “İşe yaradı!” diye bağırды Atreus.

“Artık geri dönebiliriz.”

Sağdan gittiklerinde yollarını kesen devrik bir sütun keşfettiler.

“Yolumuz tıkalı,” diye dert yandı Atreus. Bunun üzerine tapınaktan çıkan süslü bir kapıya yöneldiler. Kratos devasa kapı kanatlarını iterek açtığında dışarıda bekleyen bir Aydınlık Elf alayı onları itip tapınaklarına girdi. Yaratıklar havada haşmetle süzülerek yanından geçerken Atreus onları sessiz bir huşuyla seyretti. Fakat elfleri gözleriyle takip ederken bakışları babasını buldu ve hayranlığının yerini çatık kaşlı bir ifade aldı.

Baba-oğul hiç konuşmadan ana ışık köprüsünden geçmeye başladılar. Yolculuk odasına dönmek için köprünün ortalarına geldikleri sırada boynuzlu Karanlık Elf hızla yanlarından geçti ve havada sabit durdu.

“Boynuzlu olan gene karşımıza çıktı. Şimdi ne istiyor ki?” dedi Atreus. Yaşadıklarından sonra elfe duyduğu korku azalmıştı. Eğer bu yaratık kavga istiyorsa ölümüne kapışacaklardı.

Karanlık Elf âdeta oğlanın sorusuna cevaben gırtlaktan geliyor gibi duran bir sesle bir şeyler söyledi, sonra da köprünün yanındaki üstü açık bir hendeğe girip gözden kayboldu.

“O şeyden nefret ediyorum,” dedi Atreus.

“Geri gelecek.”

Kendilerini en kötüsüne hazırladılar.

Boynuzlu Karanlık Elf kralın tekrar üzerlerine geldiğini gören Kratos hiç tereddüt etmeden hücumla geçti ve baltasını ileri geri savurarak Karanlık Elf’i geri püskürttü. Elf mızrağıyla ona karşı koydu. Kratos yaratığın kendini savunabileceğini anlayınca taktik değiştirdi. Baltasını oyalama amacıyla kullanırken karşıya uzanıp mızrağı kaptı ve yaratığın göğsüne sapladı.

Kratos'un ayakları dibinde nefes almaya çabalayan Karanlık Elf başını kaldırıp babasının yanına gelen Atreus'a baktı. Gözlerinde hüznün ve hüsrân vardı. Konuşmaya çalıştığında ağzından kan fışkırdı.”

“Büyük... hata... yaptınız. Zalimler... herkesi... esir edecekler.”

Karanlık Elf'in soluması kesildi.

Sözcüklerin kafalara dank etmesi uzunca bir zaman aldı.

“Hayır. Olamaz!” dedi Atreus. “Biz ne yaptık?”

Kratos, Karanlık Elf'in sözlerini dikkate almadı. Bu diyarda olup bitenlerin onlarla ve atıldıkları macerayla hiçbir ilgisi yoktu.

Baba-oğul tapınağın içindeyken Alfheim dramatik bir değişim geçirmişti. Alfheim Işığı artık diyarı tüm ihtişamıyla aydınlatıyor, bitkilere eskisi gibi can veriyordu.

“Eee...” diye başladı Atreus.

Kratos bu basit heceyle düşüncelerinden sıyrılıp oğluna baktı.

“O da ışığın içinde miydi?” diye sordu çocuk.

“Kim ışığın içinde miydi? Cadı mı?” dedi Kratos, Atreus'un öğrenmek istediğini pekâlâ bilmesine rağmen. Amacı oğlunun dikkatini dağıtmaktı.

“Kimden bahsettiğimi biliyorsun!” dedi Atreus, sesinde bir öfke kıvılcımıyla.

Kratos o anda bir karar vermeye mecburdu. Oğluna yalan mı söyleyecekti? Yoksa gerçeğin doğurması kesin zorluklarla mı yüzleşecekti?

“Hayır. Orada değildi,” dedi Kratos en sonunda, kısılıp giden bir sesle. Gerçeklerden sakındığı için bir parçası öfkeye ve hayal kırıklığına kapıldı. Başka bir parçasıysa onu teselli etti. İçini kaplayan bir sızı dev bir yılan gibi kalbini sıkıştırdı.

Atreus'un bakışları babasının yüzünden bir an bile ayrılmadı.

“Diline hâkim ol, çocuk. Yolculuğumuz bitene kadar birimizin dikkati elden bırakmaması lazım. Sessizliğimi keder eksikliğiyle karıştırma. Nasıl yas tutmak istersen öyle tut; beni de kendiminkiyle baş başa bırak.”

Artık tamamen dolu Bifrost’la beraber bağlantı kubbesine ve seyahat odasına geri döndüklerinde Kratos feneri enerji haznesine yerleştirirken oğlu Midgard’ın rûnünü çizdi. Bu da diyar seyahat köprüsünü Midgard’la hizalamalarına ve Alfheim’ı geride bırakmalarına imkân tanıdı.

Seyahat odasından çıktıkları anda bir camekânın arkasında çekiç sallayan Brok'u gördüler.

“Brok! Daha şimdi başka bir diyardan geldik. Orada kardeşinle karşılaştık. Bekle... o sırayla değil,” diyen Atreus ufak tefek mavi adamın yanına koştu.

Çekiç sallamayı bırakan Brok yeniyle alnını sildi ve aynı anda onlara kuşkulu gözlerle süzdü.

“O dallamanın silahı eline almasına izin vermediniz, değil mi? Yeteneğini kaybettiğinin farkındasındır herhalde. Günün birinde öylece kalakaldı ve beni de kendine benzetmeye çalıştı. Yoksa kızımızı berbat mı etti?”

Kratos ona Leviathan baltasını uzattı. “Tam tersine,” dedi.

Brok gözlerini kısarak Sindri'nin çıkardığı işi küçümseyici bakışlarla inceledikten sonra çekicini eline aldı.

“Hımm, eh, kör bir domuz bile ara sıra bir yermantarı osurur. Ama asıl önemli olan nedir biliyor musunuz?” Çekici yalımın yanına bir kez indirdi. “Tutarlılık. Ve bende ondan gani gani var.”

Üstünde çalışmayı bitirdikten sonra baltayı geri verdi. Kratos küçük mavi adamın eserini dikkatle denetledi. “Ne yaptın?”

“Artık daha iyi. Güven bana.”

Kratos cüceye homurdanmakla yetindi.

“Bak bakalım şimdi nasıl. Ayrıca kardeşim olacak o dangalağın bir daha ona el sürmesine müsaade etme.”

“Söz veremem.”

“Kara Nefes’e giden yolu hatırlıyor musun?” diye oğlunun hafızasını sınamak için sordu Kratos, bolca kullanılmış bir patikada yürüyerek Brok’tan ve diyar seyahat tapınağından uzaklaşırlarken.

“Elbette. Vanaheim kulesine bağlanan köprüden geçmemiz gerek.”

Köprü boyunca koşarlarken Atreus uzaktaki Thor heykelini işaret etti.

“Bak. Cadının mağarasından çıktığımızda kayıkla o Thor heykelinin yanından geçmiştik,” dedi.

“Peki o hangi yön?”

“Kuşluk vaktindeyiz. Güneş o tarafta. Yani...” dedi Atreus, düşünerek. “Güney... güneybatı mı oluyor?”

“Harika.”

Köprüden inip tekrar tepelerin eteklerinden geçtiler. “Eh, en azından lanet bozulmuş,” dedi Atreus.

Hiçbir draugra rastlamadan tepeleri aşıp Kara Nefes’e gitmek için teleferiğe bindiler.

“Artık... artık annemi ben taşıyabilir miyim?” diye sordu Atreus.

“Hayır,” diye fazla sert, fazla hızlı bir yanıt verdi Kratos. Oğlunun isteğini dikkate bile almamış gibi konuşmuştu. İçinde bir yerde Atreus’un karısından geriye kalanı kaybedeceği korkusu yatıyordu.

“Ama—”

“Hayır dedim,” diye soğukkanlılıkla konuştu Kratos.

Oğlan surat astı; içten içe kızmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Küllerini tutmanın onu zihninde çağrıştırabileceğini umuyordu. Annesinin neye benzediğini yavaş yavaş unutmayı endişe verici buluyordu.

Atreus kara kara düşünürken teleferik sepeti siyah sisle kaplı patikaya ulaştı.

“İşte yine Kara Nefes. Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Atreus.

“Cadının haklı çıkıp çıkmayacağını göreceğiz.”

Kara Nefes'e yaklaşırlarken Kratos feneri çalıştırdı. Hiçbir şey olmadı. Daha da yaklaştılar; sonuç değişmedi.

“Yanılmış,” diye mırıldandı Atreus. Onca tehlikeli bir hiç uğruna atlatmışlardı.

Kratos'un yüzünde bir hırıltı belirdi. Alfheim'a yaptıkları yolculuk cadının onları parmağında oynatmak için başvurduğu bir hileden mi ibaretti? İkisi de o Karanlık Elfler tarafından öldürülebilirdi; hem de ne uğruna? Kratos daha en başında cadının sözünü dinlediği için kendini azarladı. Eğer cadının niyeti onları Karanlık Elflere teslim etmekse amacına ulaşamamıştı. Lakin uğradıkları başarısızlığa kafayı takamazlardı. Kara Nefes'i aşmanın başka bir yolunu bulmaları gerekecekti, o kadar.

Derken sis tepki verdi. Sinirlenmiş gibi gönülsüzce geri çekilerek açıldı ve aptallık edip sihrin kötülüğünü hafife almış kimselerden kalan iskeletlerle bezeli bir patikayı meydana çıkardı. Sonra da daha fazla dayanamayıp tümüyle dağıldı.

“Cadı haklıymış!” dedi Atreus.

Kratos gülümsemeden Bifrost'u kemerine taktı. “Gel. Şu işi bitirelim.”

Patikada yokuş yukarı yürürlerken Atreus yuvarlanmış

kayaların tıkadığı bir mağara ağzına çıkan taş basamaklar fark etti.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi.

“Tırmanacağız.”

Bu en yeni engeli kısa bir süre gözden geçiren Kratos taş yamaçtaki uzun bir çatlağa sıçradı ve Atreus onu birkaç adım geriden takip etti.

“Annem devlerin ortadan kaybolmadan önce Midgard dağlarına uğradıklarını söylerdi.”

“Ortadan kaybolmak mı?”

“Günün birinde taşı tarağı toplayıp gittikleri söylenirmiş. Sebebini kimse bilmezmiş.”

“Belki de evlerine dönmüşlerdir.”

“Jotunheim’a mı? Olabilir... Acaba dağdaki surat önemli bir devin abidesi miydi?”

Dağ yamacına oyulmuş çehreye nihayet ulaşıp girişe yaklaştılar.”

“İşte ağız – başardık!”

İçeride yine bir Kara Nefes onlara sokuldu. Fakat sisi kolayca dağıtmakta kullandıkları ışık mağaranın derinliklerindeki büyük bir kalas kapıya ulaşmalarını sağladı. Kapının merkezinde el şeklinde bir dağı tasvir eden elmas biçimli bir levha vardı.

“O amblem Týr’in tapınağındaki Jotunheim’a çıkan kapıdaki aynısı. Devler buraya sahiden de gelmişler,” dedi Atreus.

Kapıdan girip az miktardaki titrek bir ışığın kılavuzluğunda bir dağ tüneline ilerlediler. Tünelin sonuna yaklaşırlarken önlerine bir silüet çıktı.

“O bir... geyik mi?” diye sordu Atreus.

Tünel zikzaklı bir yarığın ortadan ikiye ayırdığı kubbeli bir odada son buldu. Elinde bir asayla bir tahtta oturan insan bedenli uzun bir geyik heykeli boşluğun karşısından onla-

ra bakıyordu. Uçurumun yanındaysa yarı dairesel bir kaide mevcuttu. Ortasında bir kum çanağının bulunduğu kaideden bir manivela çıkıntı yapıyordu. Kaidenin yanlarındaki iki kaideden biri boşken diğeri yumruk iriliğinde bir ışıık kristali taşıyordu.

“Şuna bak. Geyik kafalı bir devle ilgili hiçbir öykü hatırlamıyorum. Acaba kim?” dedi Atreus.

Yarığın kenarına kadar giden oğlan oradaki gevşek çakılların çukura düşmesine sebep oldu.

“Karşıya geçmenin bir yolu yok ama bu kum çanağında bir şey yazıyor. Okuyayım mı?” dedi Atreus.

“Oku.”

“Ne boyunduruk altında bir hayvan ne de korku dolu bir köle, hiçbiri bilmez çağrımı, kök salmış bir ağaç bile.”

Kratos manivelayı çektiğinde odadaki hiçbir şey tepki vermedi. “Zemin, çocuk,” diyerek yerdeki rasgele görünümlü işaretlerin manivelaya dair bir ipucu verebileceğini ima etti.

“O işaretler benim için hiçbir anlam taşımıyor. Belki eksik bir şey vardır,” diyen Atreus biraz düşündü ve bir çözüm bulmak için mekânı taradı. “Belki de ikinci bir ışıık kristali gerekiyor.”

“Bul öyleyse,” diye buyurdu babası.

Atreus bir ışıık kristalinin sığabileceği her çatlağı kontrol ederek içeriye çabucak göz gezdirdi.

“Her tarafa baktım,” dedi konuşmadan yaptığı uzunca bir aramanın ardından. “Kristal falan yok.”

Sonra Atreus bakışlarını yukarıya çevirdi. “Sence o şey oraya nasıl çıkmıştır?” diye sordu.

Kratos baltasını kullanarak ikinci kristali odanın tavanında asılı durduğu yerden kopardı.

“Bu yer herhalde devler için önemliydi. Sanki biri sınıyorlar,” dedi Atreus, babası yere düşen kristali alıp boş kaideye koyarken. “Oldu galiba.”

Kratos'un manivelaya tekrar asılmasıyla kristaller aydınlanarak yerdeki bazı rûnik kelimeleri ortaya çıkardı.

"Tamamdır!" Atreus kum çanağına koştu. "Bilmecenin cevabı 'özgürlük.'"

Atreus bıçağını kullanarak rûnû kuma dikkatle çizdiğinde gizemli ışıklar göğe yükseldi.

"*Frelsa.*" Atreus rûnik efsunu ezberden okudu.

Heykel ona cevaben esasını yere üç defa vurdu. Üçüncü vuruşta asadan bir ışık huzmesi çıktı. "Neler oluyor?" diye sordu oğlan.

Kratos baltasını bir elinden diğerine aktardı.

Işık huzmesi karşı duvardaki gizli bir kapıyı gözler önüne serdi.

"Ah! Bir köprü olabilir diye düşünmüştüm," dedi Atreus.

"Devler bizi daha da sınamaya niyetliler."

Savaş Tanrısı kapıyı iterek açtı ve aşağıdaki dehlize atlamalarını sağladı. "Herhalde yukarı çıkamadan önce aşağı inmemiz gerekecek," dedi Atreus.

Tünelin balta sallamayı neredeyse imkânsız kılacak dar bir kısmına yaklaşırlarken Kratos oğlunu korumak için iyice kendine çekti.

"Bu dehlizler devlere göre çok küçük gözüküyor," diye yorumda bulundu Kratos. Sözleri oğlunu kıkırdattı.

"Neden gülüyorsun?"

Atreus kahkahalarını bastırdı. "Sen ciddisin."

"Ben hep ciddiymdir."

"Unutmuşum. Annem tarihimize hiç ilgi göstermediğini söylerdi. Devler de tıpkı elfler ve Huldralar gibi bir ırktır. Bu gerçekten büyük oldukları anlamına gelmez. Şekilleri ve cüseleri farklılık gösterir," diye açıkladı Atreus. Devleri ilk duyduğunda o da onları kocaman, korkutucu yaratıklar olarak hayal etmişti. Annesinin gerçeği açıklayışını hatırlayınca hüzünlendi. Kadının tebessümü gözlerinin önünde canlanarak

kalbini göğsünün biraz daha derinlerine gömdü. Ah keşke uzanıp annesinin yanağını bir kez daha okşayabilseydi. Hatta belki ona sarılıp–

“Peki ya Dünya Yılanı?” diye sordu Kratos.

Atreus bu soru üzerine annesinin hayalini gönülsüzce terk etti.

“O söz konusuyken dev aynı zamanda büyük anlamına geliyor. Ama ondan tek bir tane bulunur. Devler... karmaşık yaratıklardır.”

Kratos muhabbetin orada sonlanmasına izin verdi. Yalnızca bir annenin evladına verebileceği lüzumsuz bilgilere değil, ileride onları bekleyen şeylere yoğunlaşmalıydı.

Kratos’un omuzlarının duvarlara sürttüğü son derece dar bir dehlize ulaştılar.

Ortalık hepsi de muhtelif tuzaklara kurban gitmiş ölümlerle doluydu. “Burada bir sürü ceset var. Ama deve değil insana benziyorlar,” dedi Atreus.

“Hazine arayan hırsızlar. Tuzaklara bak.”

“Şansımıza hepsini de tetiklemişler.”

“Bunların ölü kaldığına şükret.”

Zemini kavalkemiğine kadar iskelet kaplı bir koridorun sonundaki bir barikatı itip geyik heykelinin arkasına çıktıklarında uçurumu her nasılsa aşmış olduklarını anladılar.

“Karşıya geçmişiz!” dedi Atreus.

Arkalarındaki giriş aniden çöktü. “Aynı yoldan geri gidemeyeceğiz,” dedi Atreus.

Heykeli geride bırakmak için döndüklerinde bazı Wolverler –iki ayak üstünde yürüyen siyah kürklü, parlak sarı gözlü kurdumsu yaratıklar– kocaman açılmış ağızlarla ve salya damlayan dişlerle üzerlerine saldırdı. Baba-oğlun hücumu karşı hazırlanacak sadece birkaç saniyeleri vardı.

Wulverlerin saldırısı zorlu çıksa da Atreus'un ok salvosu hayvanların dikkatini yeterince dağıttı ve çocuğa bir tehdit teşkil etmelerine fırsat kalmadan babasının baltasına işlerini bitirme fırsatı sağladı. Dövüşün ardından Atreus başsız leşlerin arasından geçip geyiğin tahtının arkasında tespit ettiği bir tür yazıyı inceledi.

"Bu Duraþrór, yani Dünya Ağacı'nın dört geyiğinden biri. Devler uyurken Jotunheim'ın girişini korumakla görevliymiş. Sence hâlâ orada olması mümkün müdür? Jotunheim'a yaklaşmış mıyızdır?"

"Bilmiyorum," diye itiraf eden Kratos baltasındaki kanları sildikten sonra onu tekrar sırtına astı.

Heykel odasından çıkan kapının kanatlarını iterek açtıklarında kendilerini bir kavşakla karşı karşıya buldular. Seçeneklerini gözden geçiren ve hiçbirinde yakın bir tehlike tespit etmeyen Kratos sağdaki yolu yeğledi.

Bozuk bir makaralı tertibata yaklaşırlarken daha başka drauglar saklandıkları yerlerden çıkıp saldırdılar. Fakat At-

reus daha ikinci okunu bile atamadan babası geriye kalan üçünün hakkından gelmişti. Babasının amansız ve aralıksız taarruzuna tanıklık eden Atreus günün birinde onun kadar maharetli ve korkusuz bir savaşçı olup olamayacağını merak etmekten kendini alamadı.

“Şimdi nereye?” diye sordu çocuk, ölüleri ve ölmek üzere olanları tararken.

“Hedefimiz hâlâ doruk. Yukarı çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Bu şeylerle giderek daha sık karşılaşyoruz. Buradaki durum kötüye mi gidiyor?” diye sordu Atreus, temkinli adımlarla yollarına devam ederlerken.

Acaba geleceğimiz bu mu? diye merakla düşündü oğlan. *Ömrümüzün geri kalanında her gün savaşmamız mı gerekecek?*

Kayalık yamacın zirvesine yaklaşırlarken Kratos oğluna taşa kazınmış bazı rünler gösterdi.

“Sence orada ne...?”

“Sanırım bir isim. Hraezlyr. ‘Dehşet’ anlamına gelir.”

Tırmanışlarını tamamlamalarının ardından bir yanında titrek meşalelerin dizili olduğu, diğer yanındaysa sarp bir yamacın bulunduğu uzun bir tünele adım attılar. İlerideki bir çıkışın ışığı onları çağırıyordu.

Atreus aniden durdu.

Kratos’un içini kaplayan bir huzursuzluk hemen sonra onu da durdurdu. Oğluna doğru döndüğünde birbirlerinin yüzündeki ifadeyi okudular.

“Hey, sence şu meşaleleri kim yakmıştır? Ölülerin ışığa ihtiyacı olmaz.”

Kratos ilk başta oğlunun sözlerini dikkate almadı. Meşaleleri yakan her kim olursa olsun karşılarına çıkarsa Savaş Tanrısı’nın gazabına uğrardı.

“Tetikte bekle,” karşılığını verdi Kratos.

Tünelden ilkel madencilik makineleriyle bezeli geniş bir açık alana çıktılar. Makinelerden en belirginini Kratos'un göz hizasında asılı duran iki uçlu koskoca bir metal pençeydi.

“Vay canına. Bunlar da ne? Neredeyiz?” diye sordu Atreus, makinelerin her santimini inceleyerek. Şimdiye dek buna benzer bir manzarayla hiç karşılaşmayan çocuk böyle şeylerin var olduğundan bile habersizdi. Ormandaki yaşantısı onu bu tür harikalardan uzak tutmuştu.

“Bir tür madendeyiz. Ayrıca o dişliler ve manivelalar bu pençeyi doruğa çekerse hedefimizin çok yakınındayız.”

“Pekâlâ. Öyleyse onu nasıl kullanacağız?”

Dişlileri ve manivelaları tek tek elden geçiren Kratos sonunda ip tekerli bir tertibata geldi. İp tekere asılmak tertibatı faaliyete geçirerek pençenin sallanmasına yol açtı. Hareketleri inceleyen Atreus on beş dişliden her birinin yanındaki ne nasıl uyduğunu ve bir çift manivela aracılığıyla zincirlere bağlı olduğunu tespit etti.

“Sanırım bunun nasıl çalıştığını çözdüm. Pençe bir tarafta ve eğer bu manivelayı çekebilirsek...” dedi ve onları serbestçe hareket etmekten alıkoyan dişlilere asıldı.

“Hey!” diye haykırdı oğlan, davranışlarının neticesinde pençenin bağlı olduğu zincir onu da çekerek karanlığa doğru hızla yükseldiğinde.

“Çocuk!” diye hınıldadı Kratos.

O oğlunu çekip kurtarıırken büyük bir ağaç gövdesini denge ağırlığı olarak kullanan yakındaki bir zincir aşağı düştü, onunla beraber aşağıya molozlar ve de kocaman bir kaya yuvarlandı. Sollarındaki erişilmez bir platforma düşen kaya, zinciri altına kısırdı.

“Harika. Zincir sıkışıp kaldı,” dedi Atreus.

“Dikkatsiz davrandın.”

“Evet, efendim. Üzgünüm,” diye özür diledi Atreus, daha en başında hareketlerinin doğuracağı sonuçları düşünmedi-

ğinden kendine kızarak. Eyleme geçmeden önce akıbeti hayalinde canlandırmaya zaman ayırmalıydı.

Kratos zincire asılarak mekanizmayı sınamadı. Denge ağırlığı yerinden oynamadı.

Köşede gördüğü bir şey ilgisini çeken Atreus babasının yanından ayrıldı. Tuhaf görünümlü fenerli şamdanı daha yakından incelemek maksadıyla göz seviyesine kaldırdı. Fenerin içindeki mumun üstüne ters çevrili parşömen bir kese koyulmuştu. “Hıh, fitili yok.”

“O işimize yaramaz. Bifrost nasılsa yolumuzu aydınlatıyor.”

“Biliyorum. Yine de ilginç.”

Feneri alelacele bir kenara bırakan Atreus daha şimdiden harekete geçmiş babasına yetişmek için koştu.

Zincirin üstüne düşmüş kayanın bulunduğu platforma doğru çıkan bir yan tünelden geçtiler.

“Sanırım artık o kayaya ulaşabiliriz,” dedi Atreus.

Mesafeyi ve çevresini gözden geçiren Kratos zinciri kısıtlayan kayaya erişmek için sağ platforma atladı. Kayaya varmadan önce Atreus platform zeminine bırakılmış bir diğer kırık fener keşfetti. Eline almak istediğinde fener ufalanarak dağıldı.

“İyice paslanmış. Yürü,” diye buyurdu Kratos.

“Acaba ne işe yarıyorlar? Sanki özel bir tarafları var. Bunu hissedebiliyorum,” dedi Atreus ısrarla.

Kratos oğlunun yorumunu boş verip yoluna devam etti ve Atreus onu gönülsüzce izledi. Sonunda pençenin denge ağırlığı zincirini kısıtlayan dev kayaya vardılar.

“Bu şey sahiden de çok ağır gözüküyor,” dedi çocuk.

Kratos koskoca kayayı yaya itti.

“Ama nasıl? Yok artık,” diye hayretle mırıldandı Atreus.

Kayanın yuvarlanarak platformdan düşmesiyle zincir serbest kaldı.

“Başardın! Ama nasıl? Bahse varım artık zincir tekerini çalıştırabiliriz. Belki bizi zirveye kadar götürür!” dedi Atreus.

Fakat sonra gördüğü sahneyi daha derinlemesine ele aldı. Ormanda gördüğü hiçbir insan o kayayı oynatamazdı. Hiç kimse tek başına bu tür bir işin altından kalkamazdı. Babası nasıl diğer insanlara kıyasla bu kadar güçlü olabiliyordu? Az önce tanıklık ettiği olay nasıl açıklanabilirdi?

Atreus kafa yoracak fazla zaman bulamadı. Yer seviyesine döndüklerinde zemindeki deliklerden bir düzine Tatzelwurm çıkıp saldırıya geçti. Kedimsi bedenlere ve kocaman üst dişlere sahip sürünge derili yaratıklar jilet keskinliğindeki pençelerini ve sivri dişlerini meydana çıkartarak ikiliye doğru atıldılar.

Öne geçen Kratos yaratıkların arasına daldı ve onları art arda biçti. Atreus üstüne hücum edeni yanına varamadan saniyeler önce ilk okuyla hakladı. İkinci oku babasının girdiği kavgaya karışmaya teşebbüs eden bir sonraki Tatzelwurmun boynunu deldi. Kratos oğluna kısa bir tebessüm etti, ardından erişim mesafesindeki başka bir wurmu doğradı. Dördü daha omuzlarının hemen arkasından kellesini kaybetti.

Ortalık sakinleşti.

“Tekere geri dönelim,” dedi Kratos.

Zincir-teker mekanizmasını çalıştırdıklarında artık serbest olan zincir denge ağırlığının yükselmesine imkân tanıdı.

“Çalıştırdık!” dedi Atreus sevinçle, bir yandan da çevrelerini kolaçan ederek.

Pençeyi tutan zincir yere indi. “Pençeyi geri aldık!”

Zinciri gergin tutan Kratos buz baltasını dişlilerin arasına sıkıştırarak onları kilitledi.

“Pençeye tutunup bir şekilde yukarı çıkabilirsek zirveye göz açıp kapayıncaya dek ulaşabiliriz,” dedi oğlan.

Kratos zincirin altına geçti. Zincir-tekeri kullanarak pençeyi aşağıya indirip sabitledi.

“Mükemmel,” dedi Atreus. “Bu onu tutar.”

Kratos’un baltasını geri çağırmasıyla pençe yükselmeye başladı. İrtifa kazanırlarken draugların aşağıda toplanarak yukarı tırmanmanın yollarını aramalarını seyrettiler. “Sence bu en tepeye kadar gidiyor mudur?” diye sordu Atreus.

“Yakında göreceğiz.”

Oğlan endişeyle ürperdi. “Yukarıda bir tuhafılık var. Tehlikeyle karşılaşacağız.”

“Neler olabileceğine kafa yorma. Şimdi olanlara odaklan ve gözünü hep açık tut,” diye yorumda bulundu Kratos.

“Peki, efendim.”

Pençe doruğa ulaşmadan durduğunda baba-oğul ondan bitişikteki bir platforma indiler. Atreus bazı molozların arkasına gizlenmiş yakındaki bir fenere koştu.

“Bekle! Bu kırık değil!” diyen oğlan feneri başının üzerine kaldırdı ve muma ulaşmak için altına baktı. Tutup çıkardığı mumun ucuna kenevir bir sicimle bağlanmış bir not bulup durakladı.

“Şuna bak,” dedi.

Parşömeni verdiği babası o okuyabilsin diye Bifrost’u çevirdi.

“Bir devin duası. Atalarından kendilerine göz kulak olmalarını ve evlerine kadar yol göstermelerini istiyorlar,” dedi oğlan, sonra da mumu ve feneri inceledi. Başını kaldırıp

asansör boşluğundan yukarı baktı. Yüzünde geniş bir tebessüm belirdi.

Feneri yere bırakıp mumun kararmış fitilini parmakları arasında yuvarladı. Sonra parmaklarındaki isi kullanarak parşömenin arkasına bir şey karaladı.

“Çocuk,” diye sabırsızca homurdandı babası.

“Bekle, bekle! Sanırım bunun nasıl çalıştığını biliyorum!” diye tepki veren Atreus’un sesi heyecanla dolup taşıyordu. Çabucak cebinden iki rün taşı çıkaran çocuk onları fitilin üzerinde birbirine vurdu.

Çıkan kıvılcımlar mavi renkli zayıf bir ateş yaktı. Atreus mumu dikkatle fenere soktu. Sonrasında vardığı sonucu ispatlama hevesiyle feneri babasına yaklaştırdı.

“Seyret.”

Elinden bıraktığı fener ilk başta sallandı, sonra asansör boşluğunda yavaş yavaş yükselmeye başlayarak dağın iç kısmını tırmandı. Fenerin ışığı yukarı çıkan yolu aydınlatarak karanlıktaki devasa yapıyı ve yontulmuş duvarları gözler önüne serdi. Baba-oğul tüm bunları sessiz bir huşuyla seyretiler.

“Vay canına,” diye fısıldadı Atreus.

“Ne yazdın öyle?” diye sordu Kratos.

“Onlardan annemi kollamalarını istedim.” Oğlan boynunu uzatarak yukarı baktı. Bu da babasına doğru eğilmesine sebep oldu. Hafifçe irkilen Kratos oğlunu süzdü. Atreus’un yüzünde gördüğü sevinç ve hayranlık ifadesi gerginliğini aldı. O da Atreus’a doğru eğilerek oğlunun ona dayanmasına izin verdi.

“Sence doruğa çıktığımız sırada bizi koruyup kollarlar mı?”

“Gel. Daha yolumuz uzun.”

Platforma bırakılmış demir bir denge ağırlığı bulan Kratos onu zincire taktı ve Atreus’a tekrar pençeye çıkmasını işaret

etti. Ağırılığı aşağıya itmesi, pençenin bir kez daha yükselmesini sağladı.

“Neredeyse vardık. Artık bizi hiçbir şey durduramaz,” dedi Atreus ve huzurla iç geçirdi.

Ama yanıliyordu.

Onlar doruğa ulaşmadan önce kapkara pullara, sarı gözlere ve üç tırnaklı pençelere sahip bir ejderha duvardaki görünmeyen bir oyuktan fırlayıp saf bir elektrik huzmesiyle saldırıya geçti. Jilet keskinliğindeki tırnaklarıyla asansöre tutunup onu kendine çekerken ağzını kocaman açtı.

Panikleyen Atreus küçük düşürücü bir dehşetle çığlık attı.

“Kendine hâkim ol, çocuk,” diye talepte bulundu Kratos. Böyle önemli bir anda paniklemek ikisinin de ölümüyle sonuçlanabilirdi. “Arkamda kal yeter.”

Pençenin ve çevresindeki asansör boşluğunun sıkışıklığına rağmen Kratos baltasını sırtından alıp onları tutan tırnaklara vurmasını sağlayacak bir şekilde tutabildi.

“Vazgeçmiyor!” diye bağırdı Atreus.

Ejderha pençeyi zincirlerinden koparıp bir yan tünele sürükledi. Kratos ile Atreus orada kaçmayı becerdiler. O esnada da Kratos baltasını fırlatmadan önce ejderha kaçıp gitti. Baba-oğul uzun bir süre karanlığa bakakaldılar.

“O şeyi nasıl alt edeceğiz?” diye sordu Atreus.

Kratos cevap vermedi.

Yokuş yukarı çıkan yeni bir dehlize girdiler ve denk geldikleri boğum boğum kırmızı kökleri güç bela aştılar.

“Bu Yggdrasil’in bir köküne benziyor,” dedi Atreus.

Tünelde ilerlemeyi sürdürdüler ve dehlizdeki bir virajı döndükleri zaman ileride gün ışığı gördüler.

“Bir ejderhayla kapıştığımıza inanamıyorum. Gözlerine nişan alıyordum ama dengemi kaybedip durdum. Sence burası onun evi mi? Buraya devler çekip gittikten sonra mı yerleştiler? Veya devler onların yüzünden mi gittiler?”

“Bu yükseklikte hava seyreliyor. Başka soru yok. Nefes al,” diyen Kratos dağın doruğuna yakın bir noktada parlak gün ışığına adım attı. Daha da yukarılara çıkmalarını sağlayacak bir patika bakındı.

Dolambaçlı bir patikada bir düzine adımdan fazla gitmemişlerdi ki uzaktan gelen bir çığlık onları durdurdu.

“Git başımdan! İmdat! Biri bana yardım etsin!”

Bağırان sivri bir kayalık oluşumun arkasında çökerek ejderhadan saklanan Sindri'ydi.

“Sindri'nin başı dertte. O kadar büyük bir şeyi öldürebilir misin?” diye sordu Atreus.

“Onu hazırlıksız yakalayabilirsek evet.”

“Ben dikkatini dağıtabilirim.” Atreus eline yayıyla beraber bir ok aldı.

Kratos okların pullu postu sayesinde o tür ufak tefek cisimlerden etkilenmeyecek olan ejderhaya fazla bir zarar veremeyeceğini biliyordu.

Atreus cüceye doğru yollanmak istediğinde Kratos onu tutup geri çekti. “Ne yapıyorsun?” diye hırıldadı.

Sindri bir çığlık daha attı. Ejderha küçük adamın gizlendiği yerden bir parça kopardı ve havayı koklayarak avına yaklaşıırken Sindri'yi tortop olmaya zorladı. Adam dua edencesine gözlerini kapadı. Belki de korkunç sonuna tanıklık etmek istemiyordu.

Atreus çaresiz bakışlarla babasından bir tepki bekledi.

“Ona yardım etmeye mecburuz!”

Durumu elinden geldiğince çabuk değerlendiren Kratos oğlunu bıraktı. “Sağa git, uygun bir aç bul ve işaretimi bekle,” diye talimat verdi.

Atreus kafa salladı. “Sağ ol.”

Oğlan onlarla ejderha arasındaki boşluğun iki ucunu birbirine bağlayan bir dizi taş sütünü seke seke aştı ve yol boyunca ok attı. Umduğı gibi yediğı oklarla dikkati dağılan ya-

ratık ilgisini Sindri'ye veya Kratos'a değil de ona yönlendirdi. Babası o sırada ejderhayı gafil avlayabileceği bir yere doğru çalıların arasında sinsice ilerlemekteydi.

Saldırıya geçen Kratos'un fırlattığı baltası yaratığın omzunu delemeydi. Hızla ona doğru dönen ejderhanın çok da sinirlenmiş gibi bir hali yoktu. Tekrar taarruz eden Kratos bu sefer ejderhanın uzun boynunu hedef aldı ve kan akıtacak kadar derin bir yara açtı.

Atreus fırsattan yararlanıp kayalık oluşum arkasındaki Sindri'ye koştu. "İyi misin?"

"Şimdilik," diye titrek bir sesle karşılık verdi adam. Elleri de kontrolsüzce titriyordu ve çabucak yer değiştirerek hem oğlanı hem de onun yaya sürülü okunu kendisi ile canavarın arasına soktu.

Kratos'a geri dönen ejderha kuyruğunu açıktan savurarak onu yere serdi. Kratos aceleyle ayağa fırlarken ejderha ileri atıldı. Kratos baltasını tam zamanında kaldırarak ejderhanın açık ağzına soktu ve kolunun ısırılıp tek lokmada kopartılmasını önledi. Bir sonraki saldırısına geçmek için yeterli alana ihtiyaç duyan Savaş Tanrısı geri çekildi.

Panik halindeki Atreus okunu bir o yana bir bu yana yönlendirerek hedefin üstünde tutmaya çalıştı. Yaratığa en fazla bir atış yapabileceği kanaatindeydi. Onu heba etmemeliydi.

"Şimdi!" diye bağırdı Kratos, ejderhanın arkası dönükken.

Atreus nefes aldı, verdi ve hiç tereddüt etmeden oku attı.

Ölümçül çubuk havayı sessizce yarıp hedefi on ikiden vurdu. Ucu ejderhanın sağ gözünü delerek onun acıyla kıvrınmasına ve oku çıkarma çabasıyla kafasını boş yere sağa sola savurmasına sebep oldu. Canavar bunu beceremediğince kafasını eğdi ve sağ ön pençesini kullanarak oku söküp aldı. Kratos ejderhanın o savunmasız ânında hücumla geçti ve yaratığın artık yer seviyesinde duran başına bir darbe indirdi.

Dev hayvan yere yığılıp kıpırtısız kaldı.

Sindri atıl geçen birkaç saniyenin ardından kayaların arkasından ürkekçe çıkacak cesareti buldu. Hemen sonra Atreus aşağı atlayıp babasına gitti. Onlar ölü ejderhanın yanında dikilirlerken Sindri bir heybeyi bağrına basarak yanlarına koştu.

“Vay be. Gerçekten de başardık! Sindri!” dedi Atreus. Küçük adama sarılmaya kalktığında Sindri buna yanaşmadı ve hızla geri çekilerek oğlanla temas kurmaktan kaçındı.

“Ama, ama, ama asırlardır hiç kimse bir ejderha öldürmemişti. Hem de büyük Wyrn kıyımından beri!” diye hayretle ifade etti Sindri. “Hem yanılmıyorsam bunu sırf benim için yaptınız!”

“Yanılıyorsun, ufaklık. Ejderha yolumuzu tıkiyordu... hepsi bu,” dedi Kratos.

“Hah! İstedğin kadar inkâr et ama hayatımı kurtardınız. Ve bu yaptığınız,” diyen Sindri küçük heybesini açtı ve kolunu omzuna kadar sokarak heybenin içini eşeledi, “bir mükâfatı hak ediyor.”

Atreus’un sadağının neredeyse boşalmış olduğunu gören adam öyle küçük bir boşluğa asla sığamayacak bir demet ok çıkarıp oğlana sundu.

“İyi ama nasıl... Bunlar sıradan oklar değil herhalde?” dedi oğlan, demeti tartarak.

“Örölmüş ökseotu okları. Heimdall’dan daha düzdürler ve ağırlıkları mükemmeldir,” dedi Sindri gururla.

“Ah. Şey, sağ ol,” dedi Atreus hüsrana uğrayarak.

“Tamam... Bekle...” diyen Sindri kolunu yine büyölü heybesine soktu ve bu sefer bir Karanlık Elf mızrağı çıkardı. “İyy, bu değil. Hımmm...”

Çabalamayı sürdürerek süslü bir boynuz, ardından bir kazma, son olarak da büyük bir kepçe çıkarıp hepsini etrafına dizdi. Onları gözden geçirip reddettikten sonra tekrar heybeye kaldırdı.

“Kardeşimi yeniden gördünüz mü?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

“Evet! Senin yeteneklerini kaybettiğini söyledi.”

Kratos alaycı bir homurtu çıkardı.

“Ah, bencil olduğumu da söylemiştir herhalde. Bir silahın görünümüne amacından daha çok değer verdiğimi, kasıntılı ve pimpirikli olduğumu, kılı kırk yardığımı da. Kardeşimin aklından geçenleri bilirim. Ama nasılsa bana zarar veremez...” diye sözlerini sürdürdü Sindri, çıkardığı istenmeyen cisimleri tek tek reddederken.

Derken büyülu heybeden ölu bir balık çıkardı. “Ah! Bu bir sonraki yemeğiniz olabilir,” deyip onu da yere attı.

“Buna ayıracak zamanım yok,” diyen Kratos oradan sabırsızca uzaklaştı.”

“Hayır! Hayır, hayır, hayır, bekle, bekle, bekle, bekle... Daha iyi bir fikrim var,” dedi Sindri.

Kratos gönülsüzce de olsa ona doğru döndü. “Neymiş?”

“Bana bir diş lazım. Söz veriyorum bu çok hoşuna gidecek.”

Kratos ölu ejderhayı burnundan kavradı.

“Nereyi tuttuğuna dikkat... ah, boş ver. Amma da kirli. Bu ne kirmiş böyle,” dedi cüce.

Kratos başı yan çevirerek ağız açtı ve önüne çıkan ilk kesici dişi kopartıp aldı.

“Harika. Bu işimi görür.”

“Dişe neden ihtiyacın var ki?” diye sordu Atreus.

Sindri gülümsemekle yetindi.

Kratos dişi Sindri'ye uzattığında cüce elbette ürkerek avuçlarını aşağıya çevirdi ve Savaş Tanrısı'nın dişi ellerine tutuşturmasını önledi.

“O şeye dokunacak değilim. Kırıp içini aç,” diye söylendi adam. Ortalıkta koşuşturarak heybesinden parça parça çıkardığı eğreti bir iş tezgâhı kurdu.

Küçük adamın dişi el sürmeyi reddetmesine sinirlenen Kratos cevaben yalnızca homurdandı. Dişi kalaslara vurarak kırıdığında dışarı fosforlu, mavimsi bir toz döküldü.

“O şey büyülü mü?” diye sordu Atreus.

Sindri alaycı bir tebessümle cevap verdi.

Heybesindeki bir kaptan aldığı kızıl bir tozu açığa çıkmış dişi köküne üflemesiyle mavi elektrik arkları ve beyaz kıvılcımlar ortaya çıktı.

“Neler oluyor?” diye sordu onu ilgiyle seyreden Atreus.

“Çok soru soruyorsun.”

“Annem ancak o şekilde öğrenebileceğimi söylerdi.”

“Öyleyse onu suçlamalıyım,” diye aksi bir ifadeyle tersledi Sindri.

Kratos küçük adama aşağılayıcı bir bakış attı. Sindri ona aldırış etmedi.

“Ne yani? Kardeşim böyle bir işin altından asla kalkamazdı,” diye tepki verdi nihayet. “Doğrusunu söylemek gerekirse ayrılmamızın sebeplerinden biri de buydu. O en iyi bildiği şeyle uğraşmak istedi: Silahlar. Bana kalırsa ya değişirsin ya da ölürsün. Bunu Vanaheim’da öğrendim. Size borcumu ödemek için en azından bu kadarını yapabilirim.” Atreus’u el etti. “Şimdi dişi oğlunun yayının kirişinde gezdir.”

Kratos isteği yerine getirirken Sindri ona doğru eğildi. “İki kez sürtsen yeter. O mavi piçkurusu sıkıysa bunu yap-sın,” diye bóbürlendi ufak tefek adam, bir tebessüm edip oğ-lana göz kırparak.

Kratos’un kolundaki Bifrost’un parıltısı söndü.

“Durumu nasıl açıklasam bilmem ki. Hazırladığım toz kristalin dokusunu titreşimli bir düzene soktu. Onunla kristallere nişan almak onların dokusunu çatlama noktasına kadar titreştirecek,” diye açıkladı, bilgi vermeye uğraşan bir öğretmenden çok karşısındakileri etkilemeye çalışan bir si-hirbaz edasıyla.

“O da ne demek?” diye sordu Atreus.

Sindri aptal biriyle konuşuyormuşçasına ona burun kıvrıdı.

“Kristalleri GÜM diye patlatacak! Güven bana, bayılacak-sın.”

“Artık gidiyoruz,” dedi Kratos.

“Son bir şey söyleyeyim: Yukarıdaki o dorukta Odin’in özel bir ilgi gösterdiği bir şey olabileceğini düşünüyorum. Uyarmadı demeyin.”

Kratos yamacı tırmanmaya başlarken Atreus başını kuşkuyla iki yana salladı. Biraz gerileyip hızını aldıktan sonra babası-

nın önüne geçti. Tırmanırken sadağı gevşekçe sallanıyor, onu nasıl tutarsa tutsun omzundan kayıp duruyordu.

“Bu şeyin nesi var böyle?” diye söylendi.

“Sadağına neler oluyor?”

“Ejderhayla kapışırken kayışı yırtıldı. Neyse ki yırtılan tek tarafı o. Sorun değil, elimle tutabilirim,” dedi Atreus.

“Dur,” diye buyurdu Kratos. Sesinde asabiyet vardı.

Bir dizinin üstüne çökerek oğluyla göz hizasına geldi ve hasarı inceledi.

“Silahların seni canlı tutar. Sadağındaki ufacık bir yırtık bile ok çekişini yavaşlatır. Acıya katlanırsınız ama kusurlu silahlara asla.”

Kayış ortadan yarılmış, geriye kalan liflerin aşırı gerilmesiyle iyice gevşemişti. Kratos kopuk uçları bir eliyle sıkıca tutarken diğeriyle bir ökseotu çıkardı. Okun ucunu deri kayışa ve sadağın gövdesine saplayarak onları birbirine tutturdu ve artık gerekmeyen tüylü kuyruğu koparıp attı.

“Bu şimdilik idare eder. İyi mi?” dedi Kratos.

Kayış çekiştiren Atreus aynı anda omuzlarını ileri yuvarladı. “İyi.”

“Yürü,” dedi Kratos.

Dağın doruğuna yaptıkları tırmanışa devam ettiler. Çevreleri esen bir rüzgârın uğultusuyla sarlıydı. Derken havaya daha belirgin bir dizi ses karıştı. Zirveye yaklaştıkça ses homurtulu bir söz silsilesine dönüştü.

“O sesleri sen de duyuyorsun, değil mi?” diye sordu Atreus.

“Evet. Sus.”

“Neden burada olduğumuzu biliyorsun. Geçen seferki ziyaretim dilini gevşetebildi mi?” dedi bir ses.

Yabancı. Kratos sesi hemen tanıdı.

“Ses sanki evimize gelen o adama ait. Onu öldürdüğünü söylemiştin,” diye az sonra soluksuzca fısıldadı Atreus.

Kratos şıştlayıp oğlunu susturdu.

Doruğa yavaş yavaş yaklaştıkça etrafta gezinerek görüş alanlarının dışındaki birini sorguya çeken üç adam gördüler.

“Bakıyorum da bu sefer yanında arkadaşlarını da getirmişsin. Thor’un oğulları beni varlıklarıyla şereflendirmeye tenezzül ettiklerine göre mesele önemli olmalı. Söyleyin bana, siz ikiniz hâlâ babanızın gözüne girmek için kışınızı yırtıyor musunuz?” dedi görünmeyen ses, en ufak bir korku tınısı içermeyen.

“Dövmeli adam. İzler bir çocukla beraber yolculuk ettiğini gösteriyor. Şimdi nereye gidiyorlardır?” diye yıldırıncı bir hırıltıyla baskı yaptı yabancı.

Kratos taş bir kepeze tutunarak hareketsiz kaldı ve oğlunu gözükmemeye zorladı.

“Odin aşkına, öyle bir şeyi nasıl bilebilirim ki?” diye masumca karşılık verdi ses.

“Sen yaşayan en akıllı adamsın, değil mi?” diye lafa karıştı başka bir ses.

“Ölülerden de daha akıllıyım.”

Serin havaya gergin bir sessizlik çöktü.

“Bak. Bana yardım et ki ben de sana edeyim. Nerede olduklarını söylersen senin adına Odin’le konuşurum,” dedi yabancı.

Cevaben soluksuz bir kakhaha yükseldi.

“Baban beni asla bırakmaz, Baldur. Beni öldürmene de izin vermez. O yüzden bir çıkmazdayız. Bana teklif edebileceğin hiçbir şey yok. O yüzden sorularını, tehditlerini ve beş para etmez iki yalakayı alıp defol git.”

“Kimse bakmadığında... diğer gözün için de geri geleceğiz,” dedi üçüncü adam.

“Unutma, biz her yerdeyiz,” diye laf attı ikinci ses.

“Gerçekten öyleyiz.”

“Kapayın çenenizi, budalalar. Gidelim,” dedi Baldur.

Kratos ile Atreus köşeyi dönerek doruğa adım attıklarında Baldur ile iki yandaşının karşı taraftaki bir patikadan inişine tanıklık ettiler.

Sırtı hâlâ onlara dönük olan yaşlı adam yakındaki bir dikilitaşın karşısında duruyordu. Boynuna kadar kristalimsi köklerle sarılı olup yalnızca başı ve bir kolu açıktaydı. Kratos görüş alanına girdiğinde o kendi kendine kıkırdamakla meşguldü.

Karşısında Odin'i değil de Kratos'u görünce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ah, tam da sohbetimizin konusu. Bir çocukla seyahat eden solgun, kızıl dövmeli bir adam."

"Çocuk, gittikleri patikayı kontrol et; bak bakalım yalnız mıyız."

"Ama daha şimdi gittiklerini gördük."

"Dediğimi yap," diye tersledi Kratos.

Saçsız başında kenevire sarılı keçimsi boynuzlar olan adam bezgin bir Atreus'un tepenin öbür tarafına gitmesini seyretti. Uzun gri sakalına çeşitli yiyecek kalıntıları yapışmıştı. Kratos konuşmadan önce oğlunun işitme mesafesinden çıkmasını bekledi.

"Ah, anlıyorum. Senin ne olduğunu bilmiyor, değil mi?"

"Evet ve öğrenmesini de istemiyorum. Kimsin sen?"

"Ben mi? Tanrıların, devlerin ve dokuz diyardaki tüm yaratıkların en büyük elçisi Mimir'in ta kendisiyim. Bu toprakların her köşesini, konuşulan her dili, girilen her savaşı, varılan her anlaşmayı bilirim. Bana yaşayan en akıllı adam derler ve her soruna verecek bir yanıtlım bulunur."

"Güzel. Öyleyse Odin'in oğulları bizi neden avlıyorlar?"

Mimir ifadesiz bir yüzle ve tek bir beyaz gözle onu şöyle bir süzdü. Diğer göz yuvası boştu. Az sonra gözünü kırptırırken hüsrânı belli oluyordu.

"Tamam. Bilgi dağarcığımda bazı boşluklar yok değil. Ama Odin beni yüz doksan kış önce buraya hapsetti. Gel gör

ki kafam iyi çalışır. Bir sonuca varabilirim, söz veriyorum. Bana biraz zaman tanı yeter.”

“Dediğim gibi, orada kimsecikler yok,” diye geri geldiğinde yakında Atreus.

“Oğlanın annesi öldü. Bizden son dileği–” diye başladı Kratos.

“Küllerinin tüm diyarlardaki en yüksek doruktan aşağı saçılmasını istedi,” diye sözünü kesti Atreus.

“Eh, öyleyse yanlış yere gelmişsiniz, küçük kardeş. Tüm diyarlardaki en yüksek doruk Midgard’da değil devlerin diyarı Jotunheim’dadır.”

Kratos ile Atreus giderek artan bir mağlubiyet hissiyle çevrelerindeki manzaraya göz gezdirdiler. “Hayır,” dedi Atreus.

“Annem öyle demek istemiş olamaz,” dedi Kratos.

“Bir bakın,” diyen Mimir ne tarafa dönmeleri gerektiğini göstermek için kolunu oynatmaya çalıştı.

Adamın gözleri ansızın parlak sarı bir ışıkla aydınlandı. Işık yakındaki bir dikilitaşa vurarak başka bir diyarı gözler önüne seren uzun, çerçevesiz bir pencere yarattı. Uzaklarda üç parmaklı yalçın bir doruk tüm ihtişamıyla göğe yükseliyordu.

“Bu tüm diyarlarda Jotunheim’a çıktığı bilinen son köprüdür. Bir devin parmakları gibi gök kubbeye sürten o dağı görüyor musunuz? Tüm diyarlardaki en yüksek doruk işte odur. Burası değil.”

“Öyleyse gidip o köprüden geçebilir miyiz? Bir Bifrost’umuz var,” dedi Atreus.

“Devler diyarlarına çıkan diğer bütün köprüleri yok ettiklerinde bunu gizli bir rünle kilitlediler. O rün hâlâ varsa bundan ancak bir devin haberi olabilir.”

“Ve hepsi uzun zaman önce Midgard’dan ayrıldı,” diye ekledi Atreus.

“Doğru. Ama bugün Kader Rüzgârları tuhaf bir tesadüf

girdabı kaldırdı. İşin aslı şu ki sizi g tmeniz gereken yere götürebilecek tek bir kişi var... ve şansınıza programım bomboş.

Kratos kemerindeki k l dolu keseye, ardından dikilitaşa, sonra da oğluna bakarak kafa patlattı. Babasının külleri buracıktay sağmayı düşündüğünden korkan Atreus huzursuzlandı.

“Jotunheim’a gidiyoruz, değil mi?” diye sordu Atreus.

“Bize yapmamız gerekenleri söyle,” dedi Kratos adama.

“Yaşasın!” diye atıldı Atreus.

“Evvela kafamı kesmeniz lazım,” dedi Mimir.

“Bekle... Ne?” dedi Atreus.

“Odin hiçbir silahın, hatta Thor’un çekicinin bile bedenimi bu cendereden kurtaramayacağından emin oldu. Fakat neyse ki bedenime ihtiyacınız yok. İşin püf noktası, kadim büyüü kullanarak başımı tekrar canlandırabilecek birini bulmakta yatıyor,” diye kayıtsızca açıkladı Mimir, hava durumundan bahsedercesine.

“Kadim büyü... Ormanda eski usullerden anlayan bir cadıyla karşılaşmıştık,” dedi Kratos.

“Yani yardım edecek mi? Evet, o işimizi görebilir. Denemeye değer!” dedi Mimir.

Atreus lafa karışma ihtiyacı hissetti. “Bekle. Cadı öyle bir işin altından kalkamazsa ölürsün.”

“Endişen takdire değer, delikanlı. Ama yersiz de. Riske girmeye razıyım.”

“Hayatta kalacağının bir garantisi yok,” diye belirtti Kratos.

“Odin bana her gün eziyet çektiriyor, dostum. Üstelik bununla bizzat ilgileniyor. Ve inan bana, yaratıcılığının sınırı yok. Her – gün. Buna... buna yaşamak denemez.”

“Pekâlâ,” diyen Kratos hiç tereddüt etmeksizin baltasını çekti.

“Bekle!” diye atıldı Atreus, babasının kollarına uzanarak. “Cadının hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyoruz. Ya başına gelenden sağ çıkamadıysa?”

“Ona ne oldu ki?” diye sordu Mimir. İkisi de soruyu duymazdan geldi.

“Tehlikeyi göze almaya mecburuz,” diye öne sürdü Kratos.

“Peki. Ama ben seyredemem,” diyen Atreus gözden kaybolana dek yürüdü. Kratos baltayı başının üzerine kaldırdı.

“Bundan emin misin?”

“Kadim büyüü icra edebilecek bir cadı bul yeter.”

“Bulacağım.”

Gergin bir an boyunca ikisi de konuşmadı.

“Dostum, beni diriltmeyi başaramazsan bilmen gereken bir şey var. Oğlan...”

Kratos baltasını indirdi.

“Ona gerçek doğasından bahsetmeyi ne kadar çok ertelersen o kadar çok hasar verirsin. Sana darılır ve onu ebediyen kaybedebilirsin. Bu tür bir riske girmeye razı mısın?”

“Hakkımda oğlumun asla öğrenmemesini yeğleyeceğim çok şey var.”

“Yani mahremiyetine kendi etinden kemiginden daha mı çok değer veriyorsun?”

“Olay mahremiyetle sınırlı değil. Artık başını keseyim de sus.”

“Öyle olsun.”

Kratos baltasını tekrar kaldırdı. Uzaktan seyreden Atreus gözlerini bu sahneden alamıyordu. Lakin son anda başını çeviren çocuğun duyduğu tek şey baltanın temiz bir hamlesiyle gövdeden ayrılan başın boğuk şapırtısı oldu.

Kratos kopuk başı belindeki bir çuvala yerleştirirken Atreus yanma geldi. Birlikte cadının evine yapacakları uzun dönüş yolculuğuna başladılar.

“Jotunheim. Jotunheim’a, devlerin kaybolalı çok olmuş diyarına gidiyoruz. Bu...” diyen Atreus’un göğsü heyecanla dolup taşıyor, cadıyı bir defa daha görme düşüncesi onu mutlu ediyordu. Bir arada oldukları zaman zarfında annesinin kaybıyla daha iyi başa çıkabileceğini hissetmişti. Annesinin yerini kimsenin dolduramayacağını bilincindeydi ama cadı yanındayken ona bir ailenin parçası olduğu, birileri tarafından istendiği duygularını aşılamıştı.

“Zahmetli mi?” diye tamamladı Kratos.

“Ben de onu diyecektim.”

“Cadının evine dönüş yolunu hatırlıyor musun?”

“Elbette. Koyun güneyindeki kan kırmızı yaprakları olan orman,” yanıtını verdi Atreus.

Kratos ne yapması gerektiğini, oğlu ise babasının beline asılı kesik başı düşünürken aralarındaki sessizlik uzadı.

“Umarım cadı Alfheim’dan dönmüştür ve Mimir’i geri getirebilir. İyi birine benziyordu... tabii sen kafasını kesmeden önce. Ya hiçbir cadı onu hayata döndüremezse?” diye sordu Atreus.

“Neler olabileceğine değil, neler olduğuna tasalan.”

“Mantıklı. Belki Odin kafanın ortadan kaybolduğunun farkına bile varmaz.”

Konuşmadan birkaç saat yol aldılar. Hava kararırken geceyi geçirmek için yoldan ayrılıp geniş bir ağaçlığın kuytu-luğuna girdiler. Cadının verdikleriyle beraber kurutulmuş porsuk etinin ve kuru kayısıların sonuncusunu da tükettiler.

“Cadiya ulaşmamız ne kadar sürer?” diye yattığı yerden sordu Atreus.

“En az bir gün,” dedi Kratos.

“Erzakımız bitti.”

“Biliyorum. Cadiya ulaşamazsak ertesi gün ava çıkarız.”

“Tanrı Baldur’un evimize kadar geldiğine hâlâ inanamıyorum,” dedi Atreus, diline hâkim olamadan. “Üstelik onunla dövuştün ve kazandın!”

“Evet,” dedi Kratos.

“Odin’in oğlu. Thor’un kardeşi. Ve şimdi yeğenleriyle beraber bizi avlıyor. Başımıza neden böyle bir şey geliyor?”

“Cadı kafayı hayata döndürebilirse Mimir’e sorarız.”

Yeniden sessizlik çöktü. Hâlâ inanmakta zorluk çeken Atreus her birkaç dakikada bir kellenin bulunduğu çuvala göz atıyordu. Annesi ona gövdesiz bir başı hayata döndürebilecek kadar güçlü bir şeyden hiç bahsetmemişti.

“Gizliden gizliye bu dağda bir dev bulabileceğimizi ummuştum. Anlaşılan sahiden de Midgard’ı terk etmişler... tabii Dünya Yılanı hariç. O türünün son üyesi olabilir.”

Bunları söylemek Atreus’un aklına bir fikir getirdi. “Sen türünün son üyesi misin? O yüzden mi bu konuyu açmaktan hazzetmiyorsun?”

“Türüm mü?”

“Ailen demek istiyorum. Annemden ve benden önce. Geldiğin yer—”

“Şimdi böyle şeyler konuşmanın zamanı değil,” diye tersledi Kratos.

Birkaç saatlik daha yolculuğun ardından kaldera iskelesindeki kayığa ulaştılar. “Buradan cadiya nasıl dönüleceğini biliyor musun?” diye imtihan etti Kratos.

“Şu tarafa, o büyük Thor heykeline gidip onun altından geçeceğiz.” Atreus gitmeleri gereken yönü işaret etti.

“Doğru,” diye onaylayan Kratos cadının konutuna doğru kürek çekerken Atreus gözcülük etti.

“Cadının cidden güçlü olduğunu biliyorum ama sence bir başı hayata döndürebilir mi?”

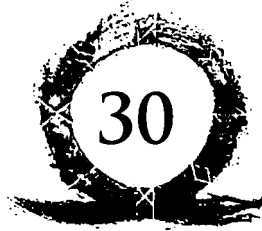
“Sanatında marifetliye benziyordu. Hem kaybedecek bir şeyimiz yok.”

“Mimir’i diriltemezse kafası bizde kalabilir mi?”

“Hayır. Ama istersen onu balıklara yem edebilirsin.”

Kratos kayığı suyun kenarına yaklaştırıp iskeleyle yönlendirdi. Oradan cadının kulübesine varana dek gür ormanda yol teptiler. Kapıyı çalmaya veya seslenmeye zahmet etmeden içeri girdiklerinde mekânı boş buldular.

“Ölmüş,” dedi Atreus soluksuzca. Sesi o kadar mahzundu ki Kratos’un iliklerine işledi.

“Kim ölmüş?”

Ses karanlık bir köşedeki bir merdivenden gelmişti. Cadı orada bahçesinde topladığı otları kurusunlar diye asmakla meşguldü. Atreus'u görünce yüzü samimi bir tebessümle şenlendi.

“Seni tekrar görmek ne güzel! Ölmediğini biliyordum,” dedi Atreus.

Koşup kadına sarılarak onu hazırlıksız yakaladı. Cadı nasıl tepki vereceğini bilemedi. “Sana da merhaba!” dedi gülererek. Kratos'u da selamlamak için bakışları ona çevrildi.

“Şey, bir kafayı canlandırabilir misin?” diye sordu Atreus.

Oğlana sarılmayı sürdüren kadın bunu duyunca afalladı. “Ben... ne demek istediğini anladığımdan emin–” Atreus'u iterek kol mesafesine kadar uzaklaştırdı. “Onları nereden buldun?” Sesinde suçlamanın ötesinde bir sertlik vardı. Belli ki gördüğü şey onu kızdırmıştı; Atreus'un sadağındaki ökseotu okları incelediğinde yüzü bembeyaz kesildi.

“Onlar altı üstü birer ok. Neden bana öyle bakıyorsun?” dedi Atreus.

Kratos gidip oğlu ile cadının arasına girdi.

“O okları bana ver. Hemen!” diye talep etti kadın, bakışlarını çubuklardan bir an bile ayırmaksızın.

“Niye ki? O oklar bana hediye edildi.”

“Dediğini yap, çocuk,” diye buyurdu Kratos. Cadının yüzündeki kararlılık onu ikna etmeye yetmişti. O anda sebebini bilmesee dahi kadına güveniyordu.

Atreus ökseotu ok demetini gönülsüzce teslim ettikten sonra cadı derhal şömineye gitti ve tek bir oku bile atlamamaya özen göstererek hepsini alevlere attı.

“O oklar tehlikelidir, habistir. Daha başka bulursan imha et. Öyle yapacağına söz veriyor musun?” dedi dişlerini sıkarak.

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan Atreus ona aval aval baktı.

“Anladın mı? Konuş!” diye çocuğa bağırdı cadı, daha önce sergilemediği bir hasislikle.

“Anladım! Onlardan daha başka görürsem hepsini imha edeceğime söz veriyorum!” diye bağırarak kabaca karşılık verdi Atreus.

Cadı rahat bir oh çekti. Oğlanın yüz ifadesini gözden geçirmesinin ardından kendininkini yumuşattı.

“Başka bir şey istemiyorum. Beni affet.” Uzunca bir süre duraksadı. “Lütfen eskilerin yerine benim oklarımı al. Artık onlara ihtiyacım yok.”

Atreus temkinli adımlarla cadının yakında asılı duran sadağına gitti. Onları alabileceğinden kesinkes emin olmak için kadına göz attı. Cadı kafa sallayarak güvence verdi.

“Şimdi, neymiş şu kafa meselesi?”

Kratos çuvalından çıkardığı Mimir’in kellesini açıkça görülebilirsin diye ileri uzattı. Dehşete kapılan cadı bu sahne karşısında şok geçirerek geri çekildi. Kopuk kaslardan ve sarkık kan damarlarından yere birkaç damla kan düştü.

“Elindekini kim olduğuna dair bir fikrin var mı? Onu sen mi öldürdün?”

“Kendi ricası üzerine. Kafasını diriltbileceğini iddia etti,” dedi Kratos.

“Benim mi? Onu doğru duyduğundan emin misin?”

“Lütfen,” diye yalvardı Atreus, yüzünde cadının görmezden gelemeyeceği masum bir ifadeyle.

Cadı iç geçirdi ve baba-oğlun dileğini yerine getirip getirmemeye karar verircesine kafayı tetkik etti. “Masaya bırak,” dedi nihayet.

Kollarını raflardan aldığı malzeme kavanozlarıyla dolduran kadın onları kafanın yanına dizdi.

“Kadim büyü uygulamayalı uzun zaman oldu. Onu biraz çevir de iyice bakabileyim.”

Bu sefer kafayı daha yakından inceledi. Henüz solucan veya matkap kurdu türemediyse belki bu işin altından kalabilirdi.

“Öleli ne kadar oldu?”

“Üç gün,” diye cevapladı Savaş Tanrısı.

“Kesik temiz gözüküyor. Herhangi bir enfeksiyon yok ve çürüme çok az,” dedi kadın.

Cadı malzemelerini ezerek kıvamlı bir macun haline getirmeye koyuldu. Bir avucuna doldurduğu karışımı boyun-daki yaraya sıvadı. Çabalarının işe yarayıp yaramayacağına veya kafayı hayata döndürmenin iyi bir fikir olup olmadığına dair en ufak bir fikri yoktu. Ölülerini ölü bırakmak genellikle daha akıllıca bir seçimdi.

“Kese kese onun kafasını kesmişsin. Umarım ne yaptığını biliyorsundur,” diye mırıldandı cadı, kafatası köküne sihrini tatbik ederken. Bunun ardından bir kavanozdan aldığı kurtçukları Mimir’in açık ağzına tıktırıp çeneleri kapattı. Hiç konuşmadan şöminenin yakınında bekleyen su kazanını işaret etti.

“Kafayı suya batır ve sakın bırakma. Ciddiyim.”

Kratos kafayı kazanın içine soktu. Su hemen fokurdayıp köpürmeye başladı. Yüzey parlak bir ışık deseniyle dalgalandı. Saniyeler sonra su duruldu.

Kulübeye bitmek bilmeyen bir an boyunca sessizlik çöktü. “Elimden geleni yaptım. Benden çok şey istiyorsunuz,” diye yakındı kadın. “Kadim büyü yüz yıldır kullanılmıyor. Böyle bir şeyin mümkünatı...” derken dırdırını yarıda kesti.

“Yolculuğumuz için biraz erzak alabilir miyiz?” diye sordu Atreus, orada beklerlerken.

Kafa sallayan cadı odanın karşısında tahta bir sandığı gösterdi.

Atreus sandığı açıp bir çuvalı peksimetlerle, meyvelerle ve bulabildiği kadar kurutulmuş geyik etiyle doldurdu.

Cadı az sonra Kratos’a kafayı sudan çıkarmasını işaret etti. Kratos kafayı havaya kaldırarak ölü gözleri kendisinininkilerle aynı seviyeye getirdi. Zerre kadar kıpırdamayan surat ona görmeyen bulanık gözlerle baktı.

“Bir değişiklik var mı?” diye umutla sordu cadı.

Kafaya dikkatle bakan Atreus sihrin işe yaraması için dua edercesine bıyık altından mırıldanıyordu.

“Başaramadım. Kadim büyü çok karmaşık—”

Derken Mimir gözlerini kırptı. Bulanık irisler berraklık kazandı. Kafa ağız dolusu kurtçuğu Kratos’un göğsüne tükürdü.

“İşe yaradı!” diye hayretle fısıldadı Atreus.

“Şuna bir bakayım. Mimir, orada mısın?” diye sordu cadı, surata bakabilmek için Kratos’un yanına giderek. Mimir’in yüzünde bir tebessüm vardı.

“Evet,” dedi lafı uzatmadan.

Kratos cadı daha iyi görebilsin diye kafayı ona doğru çevirdi.

“Güzel,” demekle yetindi cadı. Yine de ne kadar rahatladığı sesinden belliydi. Sonra adamın yüzüne tükürdü.

“Ah, merhaba Freya. Görüşmeyeli çok oldu! Seni iyi gördüm.”

Freya’nın horgörüsü bakışlarından okunuyordu; dudakları sertleşen yüzünde ince, sıkı bir çizgi halini almıştı. “Ne

yaptıysam onların hatırına yaptım. Şahsen ölümün sana daha çok yakıştığı fikrindeyim.”

“Elimden gelse reverans yapardım, majesteleri. Beni affedin. Ormandaki cadının Freya’dan başkası olmadığını bilseydim asla böyle bir öneride bulunmazdım,” dedi Mimir.

“Freya mı? Tanrıça Freya mı?” diye huşuyla konuştu Atreus.

“Sen de mi bilmiyordun?” diye oğlana sordu Mimir. “Beni affet,” dedi tanrıçaya.

“Anlamıyor musunuz? Mimir’in serbest kaldığı öğrenildiğinde Odin’in gazabı üstümüze çökecek,” dedi Freya.

Kratos kafayı saçlarından kemerine astı. “Sen bir tanrı-sın,” dedi kadının aldatmacası karşısında ihanete uğradığını hissederek.

“Evet, bir zamanlar Vanir’in lideriydim. Ama artık değilim.”

“Bunun bana söyleyecek kadar önemli bir şey olabileceğini düşünmedin mi?” diye sordu Kratos, sıkılı dişleri arasından öfke kusarak.

“Böyle bir şey için benden hesap sormak sana mı kalmış?”

Kratos kadını uzun uzadıya süzdü.

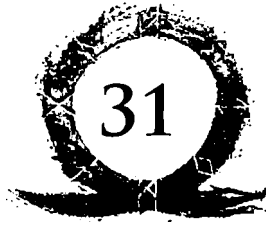
“Gidiyoruz, çocuk.”

“Ama—” dedi Atreus.

“Hemen!”

Bakışları Freya ile babası arasında gidip gelen Atreus ayak sürüyerek kapıdan çıktı. Kratos oğlunun peşinden kulübeyi terk etmeden önce Freya’ya haşın, asık bir suratla baktı.

“Bir şey değil!” diye bağırdı kadın, kapıyı arkalarından çarparak kapatırken.

“Neden öyle davrandın?” diye sordu Atreus, daha Freya’nın kulübesinden bir düzine adım bile uzaklaşmadan. Oğlan yürümeyi bıraktı.

“Ona güvenemeyiz.” Babası da durdu.

“Bir tanrı olduğu için mi?”

“Sana hiçbir şey öğretemedim mi, çocuk?”

“Ama bize yardım etti. Hem de çok.”

“Yalan da söyledi.”

“Anlamıyorum. Niye tanrılardan bu kadar çok nefret ediyorsun?” dedi Atreus ısrarla.

“Bazı kimseler mahremiyetlerine önem verirler, dostum. Onları yargılamak sana düşmez,” dedi Mimir.

“Öğüde ihtiyaç duyarsam senden isterim.”

“Öyle olsun. Beni Dokuzun Gölü’ndeki Týr tapınağına götürürseniz söz verdiğim gibi sizi Jotunheim’a ulaştırırım.”

“O tapınağı biliyoruz. Orada ne var?” diye sordu Atreus.

“Midgard’da yaşayan son dev. Jotunheim’a giden yolu bize ondan daha iyi kim gösterebilir?”

“Dünya Yılanı’ndan mı bahsediyorsun? Bekle... onunla nasıl konuşacağını biliyor musun?”

“Evet. Yılan bu dağlardan bile daha kadim olan unutulmuş bir dil konuşur. Midgard’da o dili bilen hiç kimse kalmadı. Tabii ben hariç.”

Kratos sert adımlarla iskeleye doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra Atreus da onu izledi ama kasten geride kalarak. Kayığa bindiklerinde Kratos kürekleri ellerine alırken suskundu.

“Umalım da yılan beni hatırlasın.”

“Freya’nın da seni hatırladığı gibi mi?” diye sordu Atreus.

Kemerine asılı kafa, kürek çekmeyi sürdüren Kratos’un güvenini artırmıştı. Yılana ulaşabilecek biri varsa o kişi Mimir’di.

“Kafa, şu Baldur bizi neden avlıyor?” diye sordu Savaş Tanrısı.

“Onu ben de çözmeye çalışıyordum. Odin en iyi izcisini peşine taktığına göre seni eline geçirmeyi çok istiyor olmalı. Ve Odin’in Jotunheim’a çıkan bir yol kadar istediği çok az şey bulunur.”

Atreus bunu duyunca gözlerini kırıştırdı. “İyi ama... Odin, Jotunheim’a gittiğimizi nereden bilebilir? Gitmemiz gereken yerin orası olduğunu daha yeni öğrendik!”

“Evet, şey...” Bir süre duraksayan Mimir’in kafası karışmış veya belki de düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı. “Odin’in sağı solu belli olmaz. Beynime uyanması için biraz zaman tanırırsanız duruma doğru düzgün bir açıklama getirebileceğimden eminim. Ölmek insana feleğini şaşırtıyor.”

Kratos ne Mimir’in ne de Atreus’un anlayabildiği bir şeyler mırıldandı. Kafayı daha yakından incelemek isteyen oğlu pruvadan kalkıp Mimir’in yanına oturdu. Burnuna biraz basdırmak onu döndürmeye yetti.

“Rica etsem burnumu bırakır mısın?”

“Ne iğrenç. Yiyeceklerin yutulduğu deliği görebiliyorum,” dedi Atreus.

“Neler olacağını görmek için bana bir şeyler yedirmek ister misin?” diye bir kahkahayla teklifte bulundu Mimir.

“Sakın yiyeceklerimizi boşa harcama, çocuk,” dedi Kratos.

“Peki efendim,” diye hüsrarla karşılık verdi Atreus.

“Mızıkçı, ne olacak,” dedi Mimir, Kratos’a.

Kratos her iki kıyıda dizili yemyeşil tepelere vuran yakıcı öğle güneşi altında sessizce kürek çekerken bir saat geçti. Atreus kayığın pruvasına dönmeye karar verdi. “Gerçek bir tanrıyla karşılaştığıma inanamıyorum,” dedi.

Mimir çocuğun saflığı karşısında alaycı bir tebessüm takındı. Zamanla “tanrılar” hakkındaki gerçeği öğrenecekti. İşte o zaman onlara farklı bir gözle bakacaktı.

“Hey, Freya suratına neden tükürdü?” diye sordu Atreus.

Mimir vereceği cevabı birkaç saniyede derledi.

“Eh, Freya beni pek çok şey için suçlar. Bunlardan bazılarında haklı, bazılarında değildir.”

“O Vanir’in lideriymiş. Neden artık ormanda bir münzevi olarak yaşıyor?” diye sordu Atreus. “Kim bilir bunun ne ilginç bir öyküsü–”

“Her işe burnunu sokma, çocuk,” diye araya girdi Kratos. “Freya’nın geçmişi bir tek onu ilgilendirir.”

“Baban haklı. En iyisi dedikodu yapmamak,” dedi Mimir.

“Mimir, Freya’nın evinde gözüme takılan o acayip pencere neydi?” diye ansızın sordu Atreus.

“Evet. Onu ben de fark ettim! Bifrost kristaliyle yaratılıp Vanaheim diyarına hizalanmış bir pencereye benziyordu. Odin’in cezai sihri Freya’nın Midgard’dan ayrılıp yurduna dönmesini engeller. Belki de o pencere Freya’nın elinden gelenin en iyisidir. Kaybettiklerinin ulaşılamaz görüntüleriyle ona eziyet çektirse bile.”

“Odin neden öyle bir şey yaptı ki?” diye sordu Atreus.

“Hergelenin teki de ondan, başka neden olacak. Hem Freya Vanir’in, yani Aesir’in can düşmanlarının lideriydi.”

“Yurdunu özlüyor olsa gerek,” dedi Atreus.

“Beterin beteri var. Birinin kemerine asılı bir kafa haline de gelebilirdi,” diye payladı Mimir.

Kalderaya geldiklerinde Kratos kayığı iskeleyle yanaştırdı ve karaya çıktılar. Iskeleden yüz adım ileride Brok’la karşılaştılar. Mavi derili ufak tefek adam üzerinde bir et parçasının sallandığı bir kamp ateşinin karşısında oturuyor, bir tür yaratığın etli budunu kemiriyordu.

“Brok! Brok!” dedi Atreus. Açıklıktan midesi kazınıyordu.

Gözünü ateşten ayırmayan küçük adam herhangi bir tepki vermedi.

“Brok!”

“Ne be?” diye cırtlak bir sesle tersledi cüce. “Mola vermiş dinleniyorum, görmüyor musun? Ne zaman oturup çükünle oynasan ben sana bağırıp çağırıyor muyum?”

“Gel, çocuk,” dedi Kratos sertçe. Karnı guruldamasına rağmen yürüyüp gitmek üzere döndü. Oğlunun da acıktığını tahmin edebiliyordu. Atreus süklüm püklüm babasının peşine takıldı.

“Of. Nasılsa huzurumun içine ettiniz. Oldu olacak bana katılın bari.” Brok’un sesi hiç de konuksever çıkmıyordu.

“Aç değiliz,” diye yalan söyledi Kratos. Bir tanrı olarak asla başka birine borçlu kalmak gibi insanca bir hata yapmaya yanaşmazdı.

“Güzel. Zaten benim de yiyecek teklif ettiğim yok,” diye cevabı yapıştırdı Brok.

Baba-oğul yanma gelirlirken elindeki et parçasını örsünün üstüne koyup ellerini bacaklarına silen Brok o nadir te-bessümlerinden birini etti.

“Yiyin. Et hiç fena değil.”

Atreus hiç vakit kaybetmeden başka bir etli but kopardı ve ikiye bölüp birini babasına verdi. Buttan bir lokma ısırıp çabucak yuttu ki ağız konuşabilecek kadar boşalsın. Gü-lümsedi. Et sahiden de güzeldi. Geyik veya domuz eti de-gildi ama porsuk eti de olmadığı kesindi. Küçük adam onu alevlerin üstünde biraz fazla tutmuştu ama buna rağmen tadı kaçmamıştı.

“Ben istemem, sağ ol,” dedi Mimir.

“Kardeşini tekrar gördük!” dedi Atreus.

“Eh, tebrikler. Madalyayı hak etmişsiniz. Eminim balta-mın yine bir güzel haşatını çıkarmasına izin vermişsinizdir. Durun hasara bir bakayım.”

Kratos baltasını ona attı ve Brok silahı ters çevirip çift ta-raflı ağızını inceledi. Bir yandan da kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“Çükünden sallandırsan bile o sütü bozuk uygun ağırlık-tan ve dengeden anlamaz,” dedi daha yüksek ve net bir sesle, Kratos’un duyduğundan emin olmak için. “Çük nedir bilir misin, çocuk. Of, boş ver.”

Brok baltayı hürmetle birkaç adım uzaktaki eğreti iş tezgâhına taşıdı. “Karnını yeterince doyuruyor mu?” diye Kratos’a sordu.

“Oğlan mı?” karşılığını verdi Kratos.

“Hayır. Senin enikten bana ne?”

“Doyuruyordur herhalde,” dedi Atreus, Sindri’den bahse-dildiğini anlayarak.

“Güzel,” diye bıyık altından konuştu Brok.

Mavi adam baltayı çekiciyle dövdü.

“Yapacağını düşündüğüm şeyi yapacaksan hazırlayabile-ceğim en iyi baltaya ihtiyacın var demektir.” Brok, Kratos’un kemerine takılı heybeyi işaret etti.

Atreus kızaran leşten biraz daha et koparıp babasına uza-tırken kömürleşmiş iri bir parçayı kendin sakladı.

“Sindir bazen kendini işine o kadar çok kaptırır ki yiyip içmek aklına bile gelmez. Geldiğinde de ona kendi etini pişirebilene aşk olsun. Herhalde ailedeki tüm iştah ve akıl bana geçmiş,” dedi Brok, arsızca bir tebessümle.

“Aranızda her ne yaşandıysa o kadar da kötü olamaz. Barışamaz mısınız? Ne de olsa akrabasınız,” dedi Atreus.

“Yeni yetme bir laf ebesinden aile hakkında nutuk dinlemeye ihtiyacım yok. Adımızın taşıdığı anlamı unutan ben değilim. Ürettiğimiz silahlar dokuz diyarda da efsaneydi. Öyle bir şeyi sırf–”

Brok acı verici bir şey hatırlamışçasına aniden sustu. Aynı hızla hatıralardan sıyrıldı ve önündeki işe devam etti.

“İşte. Adama benzedi,” deyip silahı asıl sahibine geri verdi.

“Hey! Kahrolası Minnet nerede?” diye birdenbire sordu Atreus.

Brok şişe geçirilmiş eti işaret etti.

Atreus elindeki parçayı yere düşürdü ve ağzında kalanları tükürdü. Yüzü buruştu.

“Senin derdin ne? Güzelim eti mahvettin,” diye çattı Brok.

“Benim ha? Benim derdim mi ne? Asıl senin derdin ne?”

“Ne var ki? Sütü bozulmuştu.”

Kratos etinden geriye kalanı atıp tez adımlarla oradan uzaklaştı.

“O dostundu,” diye arkasına homurdandı Atreus, babasına yetişmek için koşarken.

“Öyleyse iyi beslenmem onu mutlu etmiştir. Bu kadar duygusallaşmayın...” Bunlar cüceden duydukları son sözlerdi.

“Kafa, yılanla nasıl konuşacağız?”

Sessizlik. Kratos kemerindeki kafanın yüzünü kendisine döndürdü. Mimir’e cevap gerektiren bir bakış attı.

“Pekâlâ. Köprünün orta noktasındaki bir platformda bir boru var. Beni ona götür.”

Köprüye çıktıktan sonra süslü püslü oyulmuş meşe bir çerçevenin üstünde duran kocaman pirinç bir boruya yaklaştılar.

Dünya Yılanı'nın başı aşağıdaki suyun yüzeyinden onları takip etti.

“Güzel. Şimdi dudaklarımı boruya daya,” diye buyurdu Mimir.

Dediği yapıldığında Mimir saz ağızlığı üfleyerek engin kalderada yankılanan alçak, gizemli bir nota yarattı. Atreus dev yılanın koyu sulardan yükselmesini heyecanlı bir beklentiyle seyretti. Yılan üzerlerine gelse de dikkati kalderanın dış halkasındaki büyük Thor heykelinde gibiydi. Yaratık daha tek kelime etmeden yüksek bir ıslamayla şahlandı ve heykeli ısırarak Thor’u belinden kopardı.

“Bunu neden yaptı?” diye fısıldadı Atreus.

“Odin, heykeli Thor’un şerefine inşa ettirmişti. Dünya Yılanı’nın o şişko yavşaktan ne kadar nefret ettiği düşünülürse herhalde heykele bakmaktan bıkip usanmıştır,” diye fısıldayarak yanıtladı Mimir.

Yılan, heykeli yutmak için başını çevirdi.

“İyi ama canı yanmayacak mı?” diye sordu Atreus.

“Yılan ile Thor’un arasında tatsız bir mazi var – veya olacak. Sanırım uyandığında onu görmek, gırtlığından aşağı

koca bir taş parçasının geçmesi düşüncesinden daha beterti. Direkt ona sormamı ister misin?”

“Hayır! Bizi ilgilendiren tek şey Jotunheim,” diye araya girdi Kratos.

Yılan dikkatini Mimir’e yöneltti. Derin, armonik sesi bir kez daha çıktı. “Ennnnnndoooooooo. Thooooo blooooooooo toooooox,” dedi.

“Yine sen. Baltayı kurban etmeye mi geldin?” diye tercüme etti Mimir.

Kratos kemerindeki başı eline alıp dev yılanı doğru uzattı.

“Bana şans dileyin!” diye bağırdı Mimir.

Dudaklarını anormal bir şekilde sokmadan önce genzini temizleyen adam yılanınki kadar derin ve armonik bir sesle araya eş zamanlı dil şaklamalarının karıştığı alçak bir homurtu çıkardı.

“Yooooooooor-mooooooooo hin meeee-meeeeeeeeer,” dedi.

“Ona ne söyledin?” diye sordu Atreus.

“Jormungandr, benim, Mimir.”

Yılan daha yakından bakmak için sokuldu. “Yaaaaw-ehhhhhhhh-thaaaaa fooooooh-raaaaaah,” diye karşılık verdi.

“Evet ama eskiden daha kalabalıktınız,” diye yeniden tercüme etti Mimir, hafif bir kahkahayla. “Beni daha da yaklaştı,” diye buyurdu Kratos’a.

Kratos kafanın dev yaratığa daha yakın olması için bir sebep göremese de isteği yerine getirdi.

“Paslanmamışım, gençler. Beni hatırlıyor! Lyoooooooo... Ah! Öyle değil!” diye mırıldandı Mimir, hata yaptığını anlayınca. “Maaaaaw-lon-gooooo vih-noooooor kooooon tooooo-on,” diye tekrar denedi. Kratos ile Atreus endişeyle beklediler.

“Yanımdaki dostlarım Jotunheim’a girişi arıyorlar,” diye onlara tercüme etti Mimir.

Koca yılan hızla geri çekilip canavarı dişlerini açığa çıkardı.

“Hay aksi,” diye mırıldandı Mimir.

“Ehhhhhh-kooooo... nooooooh oh-thooooo voo-nooooo-or,” diye sert bir cevap verdi yılan.

“Hayır, hayır! Odin’in dostları falan değiller. Tam tersine. Oğlanın annesine son bir kez saygılarını sunmak istiyorlar, hepsi bu. Demek istiyorum ki, Ehhhhhhh-yooooounaaa too-ooob sooolaooooo megaaawoooo.”

Yılan boynunu uzatıp Atreus ile Kratos’u daha dikkatli bir şekilde süzdü. “Mooooon-veeeee-taaaaah. Thaaaaaw-tooooo-ol Teeeeeer,” diye konuştu.

“Ahh. Evvela kutsal keskinin ucundan bir kıymığa ihtiyacımız varmış. Ayrıca Týr Tapınağı’nda saklı tutulan Siyah Rün’ü öğrenmeliymişiz,” dedi Mimir.

“Yooooo soout aaaaaaz keeee soooo luuuu paaaaaw,” diye ağır ağır devam etti yılan.

“Gene ne diyor?” diye homurdandı Kratos.

“Kaybınızın acısını anlıyormuş,” dedi Mimir.

“Baaaaaw-thooooor-thaaaaah. Gooouul-dooooo,” diye geldi yılanın bir sonraki sözleri.

“Efni. Ooooo-foooooon-gooooor,” karşılığını verdi Mimir. “İlginç,” diye mırıldandı.

“Neymiş o?” diye sordu Kratos.

“Dert edecek bir şey değil,” dedi Mimir.

Yılan aniden dev kafasını kaldera köprüsüne dayadı. Muazzam kuvvetinden yararlanarak yapıyı üstündeki Kratos ve Atreus’la beraber farklı bir yöne itti.

“N-ne yapıyor?” diye kekeledi Atreus.

“Doğru istikamete gideceğimizden emin oluyor. Fanilere ait hiçbir sıradan alet Jotunheim’a geçişi sağlayan rünü kazımaya yetmez. Çok özel bir keskinin ucundan alınacak bir kıymık işte bunun için gerekli. Neyse ki o keski çok uzaklarda değil,” diye açıkladı Mimir.

Dönüşünü tamamlayan köprü yerine oturdu.

“Sağ ol!” diye el sallayarak yukarıya seslendi Atreus.

Baba-oğul köprünün alt seviyesine giderlerken yılanın hareketlerinin su seviyesini daha da alçaltarak süslü bir kapıyı açığa çıkarmış olduğunu fark ettiler. İskelede onları kanyonlardan geçirecek bir kayığa bindiler.

“Dünya Yılanı bizi yiyecek gibiydi!” dedi Atreus.

“Suç bende. Bir-iki yersiz tıkırtı ufak bir yanlış anlaşılma-ya sebebiyet verdi. Odin’in dostları olduğunuzu söylediğimi sandı. Beni affedin. İşin aslı şu ki kadim dili daha önce hiç ayıkken konuşmamıştım.”

“Çok şey söylüyor gibi değildin... ama çok şey söylüyordun!” dedi Atreus.

“Eh, kadim dil aynı anda pek çok iletişim akışından yararlanır. Teferruatlı ama etkilidir.”

“Sence onu ben de öğrenebilir miyim?” diye sordu oğlan.

“Sen mi? Ona herkesten daha uygun olabilirmişsin gibime geliyor. Sesini mahvetmemeye dikkat et yeter.”

Tekdüze saatler boyunca iki yanında karla kaplı çam kümelerinin yükseldiği kanyonlarda sessiz sedasız kürek çektiler. Mimir bu yeni haliyle barışık gibiydi.

“Daha önce yılanın söylediklerini dert etmemem gerektiğini söylemiştin. Dert ediyorum,” dedi Kratos.

“Cidden önemli bir şey değil. Daha ilk karşılaşmanızda oğlanı bir yerden çıkardığını söyledi, o kadar.”

“Beni mi?” diye lafa karıştı Atreus.

“Bu nasıl mümkün? Oğlum ormanımızdan ilk defa ayrılıyor. Yılan onu tanımıyor,” dedi Kratos ısrarla, duyduklarının kafasını kurcalamasına rağmen.

“Eh, bak bu dediğin doğru olmayabilir. Görüyorsun ya, Ragnarök sırasında Thor’u öldürmek Dünya Yılanı’nın kaderinde var; tıpkı yılanı öldürmenin Thor’un kaderinde olduğu gibi. İkisi dövüşürken Dünya Ağacı öyle bir şiddetle sarsılı-

yor ki kırılıyor ve Dünya Yılanı zamanda geriye gidiyor. O şimdi doğumundan bile önceki bir zamanda hapis. Tüm bunlar kadim dilde çok daha net.”

“Şey... Ne?” dedi Atreus.

“Senin geleceğin aslında onun geçmişi. Bu senin onunla ilk karşılaşman olsa da onun seninle ilk karşılaşması olmayabilir,” dedi Mimir, iç geçirerek.

“Kader, tanrıların söyledikleri bir diğer yalandan fazlası değildir. Yazılıp da bozulamayacak hiçbir şey yoktur,” dedi Kratos.

“Sen öyle diyorsan öyledir,” dedi Atreus. “Mimir, devlerden geriye neden bir tek Dünya Yılanı kaldı? Diğer herkes nereye gitti?”

“İşte bu, çocuğum, dokuz diyardaki en büyük gizemlerden biridir. Cevabı hiç kimse bilmez. Ben bile. Başlıca teori paydos edip eve gittikleri yönündedir... tabii kimse takip edemesin diye Jotunheim’a çıkan tüm diyar köprülerini yıktıktan sonra. Başkalarıysa bunun her nasılsa Odin’in başının altından çıktığını düşünür.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Atreus.

“Ben mi? Bence Thor’un ve o kahrolası çekicinin ellerinde asırlarca eziyet çektikten sonra yaralarını gizlice sarmayı ve bir sonraki adımlarını huzur içinde planlamayı seçtiler. Ne yazık. Tanıdığım her devden hoşlanmışımdır.”

“Peki Mimir... Odin neden Jotunheim’a girebilmeyi bu kadar çok istiyor?” dedi Atreus.

“Odin, Ragnarök gelip çatığında kaderini değiştirmenin anahtarının devlerde olduğuna inanır. Onlar Aesir’in en eski düşmanlarıdır. Sonunda Odin’in işini bitireceği söylenen ordu onlarınkidir. Ama bunun da ötesinde Odin onların kâhinlik yeteneklerine imrenir.”

“Bekle. Ragnarök kaderde yazılı değil mi? Bunu değiştiremezsin ki.”

“Sıkıyorsa git derdini Odin’e anlat. O bunun kaçınılmaz bir netice olduğuna inanmayan az sayıdaki kişiden biridir. Ragnarök onun kadar Aesir için de iyi sonlanmayacak – tabii dünya için de. Thor o olayın gerçekleşmeyeceğine, tüm bunların abuk sabuk zırvalar olduğuna inanmayı yeğler.”

“Mimir, Freya’nın sihri epey güçlü, öyle değil mi? Ağır yaralı bir yaban domuzunu iyileştirdiğini gördüm. Seni bile hayata döndürdü. Sence aynı şeyi... anlarsın ya, başkalarına da yapabilir mi?”

Mimir’in duraksaması, oğlanın sözlerine kafa yordüğünü akla getiriyordu.

“Evlat, Freya’nın bana yaptığı sevdiğin birine uygulanmamalı. Şu halime bak. Asla eskisi gibi olamayacağım.”

Mimir’in ne kastettiği anlayan Atreus’un içi hüznle doldu. Onun hayatı da asla eskisi gibi olmayacaktı. Asla geçmişe dönüp annesini göremeyecek, babasıyla arasındaki ilişkiyi değiştiremeyecekti. Ama belki mesele geçmişe dönmek değildi. *Belki önemli olan şu an yaşananlara yön vererek geleceği değiştirmektir.*

“Anlıyorum.”

“Doğrusunu istersen tüm bunların korkunç bir kâbus olmadığından tümüyle emin değilim,” dedi Mimir. “Sen ve... baban... fevkalade kimseler olmadığınız için değil tabii...” diye ekledi saniyeler sonra.

Uzun bir sessizlik çöktü.

“Hava soğuyor,” dedi Atreus, kollarını hızla ovuşturarak. “Sen de hissediyor musun?” diye sordu Mimir’e.

“Evet, sanırım soğuyor,” dedi kafa.

“Bana aradığımız şu keskidен bahset,” dedi Kratos.

“Hayhay. Thamur adlı bir dev –hem de çok dev bir dev– tartışmasız dünyadaki en hünerli taş ustasıydı. Halkını Aesir’e karşı korumak için Jotunheim’ın etrafına koca bir duvar yapmaya girişti. Mağrur Thamur engin bilgilerini günün

birinde oğluna aktarmayı umuyordu ama genç Hrimthur'da bir savaşçının yûreği vardı. Girdikleri bir tartışma çığırından çıktı ve yorgun taş ustası oğluna öfkeyle vurdu. Hrimthur kaçıp gitti. Thamur onun peşinden koştu ama fazla geçmeden Midgard'da yolunu kaybedip yapayalnız kaldı. Maalesef evden o kadar uzaktayken ve gece vakti tek başınayken karşılaşmak isteyeceği son kişiyle karşılaştı... Thor'la.”

“Sonra ne oldu?”

“Yakında göreceksin.”

Nehir az ileride onları alçak girişli bir mağaraya yönlendirdi ve Kratos aralıktan geçebilmek için neredeyse iki büküm oldu. İçeride mağara tavanı tekrar yükselerek Kratos'un doğrulmasına imkân tanıdı.

“Artık hava buz gibi. Bu işte bir iş var,” diye öylesine bir yorumda bulundu Atreus.

Mağaradan çıktıklarında donmuş bir göle denk gelip durmak zorunda kaldılar. Buzun karşısında bir iskele görüş alanına girdi. Ötesinde dev bir taş ustasının cesedine ait koskoca, taş kesmiş bir el gölden çıkıntı yapıyor, taş ustasının dev çekici ondan az ileride göğe yükseliyordu.

“O şey akla hayale sığmayacak kadar büyük. Yine de Thor onu öldürmüş,” dedi Atreus huşu içinde.

“Başımı çevir de görebileyim,” diye istekte bulundu Mimir.

Kratos kafanın isteğine aldırış etmedi ve buzun çatlayıp yarılacak kadar ince olduğunu umarak kürek çekmeyi sürdürmeye çalıştı. Bir düzine asılışın ardından taşıtı terk edip yolun geri kalanını yayan katettiler. Büyük ölçüde gömülü cesede yaklaşırlarken Atreus devin batık avucun altından çıkıntı yapan dörtgen biçimli muhtelif siluetler seçti.

“Ah, hayır. Görünüşe bakılırsa bir köyün üstüne düşmüş,” dedi oğlan.

“Evet. Thamur devrildiğinde Vanir tanrısı Njörd’e tapma-

sıyla ünlü hoş bir yeri ezdi. Thor hep bunu önceden planladığını iddia ederek övünmüştür ama işin aslı o terli taşığın şansı yaver gitti, hepsi bu.”

“Biz şimdi Thamur’un keskisini mi arıyoruz?” diye sordu Kratos.

“Evet. Daha doğrusu ucunu. Çok ama çok büyük bir keskinin ucunu.”

Donmuş sahildeki avucunun yakınında bulunan ve hâlâ sağlam bir kulübeye yaklaştılar. Kratos kapıyı zorla açmaya teşebbüs etse de başaramadı.

“Korkarım büyüyle kilitlenmiş,” dedi Mimir.

Kulübenin yanında uzun bir kangal ip buldular. Devin avucunun altında kalarak kısmen yıkılmış bir bina tespit ettiler ve ipi kullanarak onun içine indiler. Başlıca amaçları büyük olasılıkla buzlara gömülü keskiyi bulmaktı. “Sağ kalkanlara ne oldu?” diye sordu Atreus, etrafı gözden geçirirken.

“Thamur bir buz deviydi. Öldüğünde son nefesi her şey dondurdu. Her şeyi.”

Yakındaki bir diğer ipi kullanarak tekrar donmuş gölün kenarına çıktılar. Taş ustasının dev kafasının dış hatlarını buzun altında seçebiliyorlardı. Aradıkları keski kafayı yarmıştı. Alet devin kafatasına saplanmıştı ve artık altındaki buzun derinliklerine gömülüydü.

“İşte orada,” diye fısıldadı Atreus.

“Keskinin ucunu bulun. İhtiyaç duyduğumuz büyü orada,” dedi Mimir.

Onlar yaklaştıkça keskinin büyülu ucu görünür oldu. Keskiyi onlardan metrelerce kalınlıkta bir buz tabakası ayırıyordu. Atreus durumu daha yakından değerlendirmek için göle dakikalarca diz çöktü.

“Oraya nasıl ineceğiz?” diye sesli düşündü.

Kratos çevrelerini taradı.

“Bir planım var,” diye duyurdu.

“Öyle mi?” dediler Mimir ile Atreus aynı anda.

“Neden bu kadar şaşırdınız?” diye homurdandı Kratos, kaşlarını çatarak.

“Kusura bakma, dostum, ama elinde Mjollnir’le Thor’un bile bu kadar buzu aşabileceğini sanmam.”

“Öyleyse Thor ahmağın tekiymiş,” dedi Kratos.

“İşte bu eğlenceli olacak.”

Ansızın Wulver uğultuları duyuldu.

“Çocuk,” diye tek bir kelime sarf etti Kratos. Zaten o kadarı da yeterliydi.

“Hazırım,” karşılığını veren Atreus yayına tüylü bir ok taktı.

Beş Wulverlik küçük bir grup onlara saldırdı. Atreus’un ilk oku öndekini hakladı. Yaratıklar menzile girdiklerinde Kratos ikisini art arda biçti. Atreus’un bir sonraki oku babasına en yakın Wulveri alaşağı etti. Bir dizi iyi zamanlanmış ve ustaca hedeflenmiş balta hamlesi geriye kalan hayvanı katletti.

Atreus’un bakışları leşlerden ayrılıp elli adım uzaktaki karlı bir yükseltinin taş sırtında gezindi. Sindri oradan el sallıyordu.

“Şuradaki Sindri mi? Bizi takip mi ediyor? Ondan yardım istemeliyiz,” dedi Atreus.

“Şimdi vaktimiz yok,” dedi Kratos, başını iki yana sallayarak. İstedigi son şey cücenin yol açacağı başka bir gecikmeydi. Kratos oğlunu tepesinden dev çekicinin çıkıntı yaptığı kubbeli, yuvarlak bir binaya yönlendirdi.

“Sindri, burada ne işin var?” diye seslendi Atreus.

“Skap slag arıyorum.”

“Ne?”

“Siz burada ne yapıyorsunuz?” diye seslendi Sindri.

“Keski!” diye yanıtladı Atreus.

Sindri onu duymadığını işaret etti.

“Onu boş ver. İşimiz var,” dedi Kratos.

“Mimir, burayı bilir miydin? Yani eskiden?” diye sordu Atreus.

“Buraya bir defasında diplomatik bir görevle gelmiştim. Asgard ile Vanaheim arasında barışı sağlamaya çalışıyordum. O savaş... Öyle çok hayat söndü ki. Ama Thor’un çoktan bir dev katliamına giriştiğini bilmiyordum.”

“Devlerin tanrılar arasındaki savaşla ne ilgileri vardı?”

“Hiçbir ilgileri yoktu, evlat; işin trajedisi de o zaten. Onlar o çılgınlıkta taraf tutmadılar... Gel gör ki Odin’in paranoyasından ve acımasızlığından büyük bir şey varsa o da Thor’un kana susamışlığıdır.”

Binaya girdiklerinde Thamur’un çekicinin buzdan dışarı çıkan sapını tırmanmaya başladılar.

“Aradığımız şey aşağıdayken biz niye yukarı çıkıyoruz?” diye sordu Atreus.

“Düşün,” demekle yetindi Kratos.

“Eh, keskinin ucu kalın buz tabakalarının altında. O yüzden buzu eritmek işe yaramaz.”

“Doğru.”

“Demek ki buzu kırmaktan başka bir seçeneğimiz yok. Ama o iş için de bize ağır bir şey... Ah, şimdi anladım.”

“Güzel,” dedi babası belli belirsiz bir tebessümle.

Tepeye yaklaşırlarken Atreus babasının çekici devirerek buzu kırmaya niyetlendiğini çözdü. Tabii düşüşü kontrol ederek çekicin doğrudan keskinin üstüne devrilmesini sağlamaları lazımdı.

“İyi de istediğim yere insin diye çekici nasıl çevireceğiz?” diye sordu çocuk.

“Öyle bir şey mümkün değil. Çekicin bağlarını keseceğiz, onunla beraber aşağıya ineceğiz ve ne yapacağımıza ondan sonra karar vereceğiz.”

“Yani planın epey bir şans gerektiriyor,” dedi Atreus.

“Aklında başka bir tane varsa önermekten çekinme.”

Çekicin başına ulaştıklarında başı sapa bağlayan deri kayışları incelediler.

“Sıkı tutun,” dedi Kratos. Kayışlarının kesilmesiyle gevşeyip hareketlenen çekiç devrilmesine rağmen buza kadar düşmedi. Öyle yapmaktansa binanın yanındaki karlı bir yükseltiye saplanıp kaldı.

“Bu plan pek de akla yatkın gözüküyor,” dedi Mimir.

“Sus, kafa,” diye homurdandı Kratos.

Başka bir kayışı kesmek çekicin tekrar hareket edip daha da düşmesine yol açtı – ama yeterince uzağa değil. Alet bu sefer binanın kubbeli çatısının yarısına kadar girdi. Kratos ile Atreus aşağı atlayıp onun yanına indiler.

“Bu da işe yaramadı. Birazcık düştü, o kadar,” dedi oğlan.

Kratos dev çekici itti. Az sonra Atreus da ona eşlik etti. Serbest kalan çekiç delikten içeri kaymaya başladı.

“Aşağıya nasıl ineceğiz?” diye sordu Atreus.

“Atla.” Kratos oğlunu da tutup çekicin üstüne sıçradı ve metale yatarak onun üstünde aşağıya indiler.

“Panik yapma!” diye çocuğa tembihledi Kratos.

“Neden yapayım ki?” diye karşılık verdi Atreus.

Derken iniş yapacakları yer gözüne ilişti. Atreus’un kalbini öyle bir korku sardı ki elleri çekici tutamaz oldu. Bir kolunu hızla uzatan Kratos onu düşmeden önce yakaladı. Buzun ve taşın üstüne gün diye inerek kendilerini karlı bir kubbenin altındaki dar açılı bir cepte buldular. Tavandan buz parçaları yağarken Kratos bedenini oğluna siper etti.

“Siz sahiden de aklınızı oynatmışsınız, biliyor musunuz?” dedi Mimir. “İyi misin?” diye oğlana sordu.

“Vay canına, bunu bir daha yapabilir miyiz?” diye tepki verdi Atreus, aşağıya sağ salım indiğini anlayınca.

“Daha yapacak çok işimiz var.”

Çökük boşluğu terk edince gölün yarılmış, devin kafatası-

na ve nihai hedefleri keskiye kadar giden zikzaklı bir çatlağın belirmiş olduğunu keşfettiler.

“Keski ucu,” diyen Kratos eserini parmağıyla göstererek böbürlendi.

“Hakkını yememek lazım. Önüne çıkanı yok etmekte pek yeteneklisin,” karşılığını verdi Mimir.

“Bu dediğini sakın unutma, Kafa.”

“Aslına bakarsan bir an bile aklımdan çıkmıyor.” Mimir yüzünde alaycı bir tebessümün belirmesine izin verdi. Neyse ki suratı Kratos’un görüş hattının dışındaydı.

“Bakın!” diye bağırdı Atreus.

Baba-oğul çatlağa doluşan buz parçalarından sakınmak için açıklığın karşısındaki tutunabilecekleri bir kayaya atladılar ve eski, donmuş kasaba yapılarına tutunarak yanlamasına ilerlediler. O sırada kulakları sağır edici bir gök gürültüsü kocaman bir buz parçasının yamaçtan kopup düşmesine sebep oldu ve yarıktan geçen yolu değiştirdi.

“Neredeler?” diye soğuk havada titreşti bir ses.

“Magni,” diye fısıldadı Mimir. Bu tek kelime onun nefesini kesmeye yetti de arttı.

“Midgard’dan nefret ediyorum,” dedi başka bir ses. “Burada olduklarını nereden biliyoruz ki?”

“Sence o çekiç kendiliğinden mi düştü?” dedi Magni. Kardeşlerin daha uzun boylu ve kaslı olanı oydu. Odin’in her iki dalkavuşu da pas kızılı gür bir sakala sahipti ve genişkılıç taşıyordu.

“Onları bulursak çocuk benim, değil mi?” diye az sonra sordu Modi, potansiyel bir katliamın düşüncesiyle şenlenerek.

“Senin derdin ne?” diyen Magni derin bir nefesle ciğerlerini doldurabildiği kadar soğuk havayla doldurdu. “Bir cüce kokusu alıyorum. Sen de alıyor musun? Gel gidip o küçük pisliği doğrayalım.”

Seslerinin azalmasına bakılırsa tamamen kıpırtısız bekleyen Kratos ile Atreus’tan uzaklaşıyorlardı. Baba-oğlun istedikleri son şey başka bir kavgaydı. *Keski ucunu alıp o ikisinden uzak duralım yeter*, diye kendi kendine hatırlattı Kratos.

“Sessiz ol,” dedi.

Tehlikenin geçtiğinden emin oldukları zaman tırmanışla-

rına devam ederek yarıktan çıktılar ve küçük bir çıkıntıya atladılar. Onlar doğrulduklarında Magni ile Modi rüzgâra karşı on beş metreden daha yakın bir mesafede durmuş bekliyorlardı. Kratos hata ederek iki adamın çekip gittiklerini farz etmişti ama iki kardeş hiçbir yere gitmemişler, yalnızca seslerini kesmişlerdi.

Kılıçlarını çeken Magni hantal, Modi ise titrek adımlarla Kratos'a hücum ederken Atreus yayını eline alıp bir ok taktı. İlk atışı Magni'nin açık ara çaprazından geçerek adamın suratına kurdumsu bir sırtış koydu. Kratos ikilinin koordineli bir saldırıya geçmesini önlemek için çılgınca balta savurdu. Altlarındaki oynak zeminin ağırlıklarını taşımayabileceğini fark eden kardeşler buzlu bir yükseltinin öteki tarafında toplanmak üzere çabucak geri çekildiler.

"Kaçıyorlar!" diye seslendi Atreus. "Peşlerine düşecek miyiz?"

Daha yüksek bir noktaya çıkan Kratos kardeşlerin gözden kayboldukları yerin tam aksi istikametine yollandı.

"Herhalde bu hayır demek oluyor," diye sonuç çıkardı oğlan. Sonra Mimir'e bir soru yöneltti. "Onlar seni dağda tehdit eden adamlar mıydı?"

"Evet. Thor'un oğulları Magni ile Modi. O ikisinden sakının. Babalarının gözüne girmeye can atarlar. Göründüklerinden çok daha güçlü ve tehlikelidirler."

"Annem hep Aesir'den beter tanrıların bulunmadığını, Thor'un da aralarındaki en kötüsü olduğunu söylerdi. Herhalde bir baba olarak da berbatmış," dedi Atreus.

"O ikisi artık çocuk değil. Davranışlarının mazereti yok," dedi Kratos.

Baba-oğul tam yükseltiyi aşarlarken arkalarındaki yol tamamen çökerek onları geniş ve kubbeli bir odanın çatısından içeri düşürdü. Mimir büyük bir yemek masasının bulunduğu odayı hemen tanıdı.

“Ah, tüm Midgard’ın gıptayla baktığı koca yemek salonu. İlginç; masayı süsleyen devasa bir şamdan olduğunu hatırlıyorum. Mekânı epey şenlendirirdi.”

Kratos içeriyi gözden geçirdi.

“Hafızam beni yanıltmıyorsa Jarl’ın tahtı o buz duvarının hemen öbür tarafındaydı,” dedi Mimir.

Kratos içeri bakabileceği kadar geniş bir delik açılana dek baltasıyla duvara vurdu.

“Bir taht görüyorum. Sanırım buradan geçebiliriz,” dedi Atreus.

Birkaç güçlü darbe daha deliği içinden geçebilecekleri kadar genişletmeye yetti. Atreus derhal tahtın arkasındaki duvara çiziktirilmiş rünlere gitti.

“Sanırım bu Njörd’ün kendi işareti. Taptıkları tanrı yemeğe mi gelirmiş?” dedi.

“Hiç şaşırmadım. Njörd dost canlısı biriydi ve kafayı çekmekte üstüne yoktu. Vanir hep Aesir’den daha cana yakın tanrılar olageldi.”

Salondan çıkarlarken yukarıdaki yarığın duvarlarında sesler yankılandı. Geldikleri yönü tamı tamına kestirmek mümkün değildi.

“Kalıp onlarla oracıkta dövüşmeliydik,” diye yakındı Modi.

“Biz kendi seçtiğimiz yerde dövüşürüz. Daha sağlam bir zemine ihtiyacımız vardı,” diye tersledi Magni, makul taraf kendisiymiş gibi davranmaya çalışarak.

“Hadi oradan, seni gidi yüreksiz çakal.”

“Şiş! Bir şey duyuyor musun?”

Kratos ile Atreus bir köşeyi sessizce dönerek süslü bir tarzda oyulmuş kubbeli bir kümbetin harabesine girdiler. Geniş iç mekânın karşısında hayati öneme sahip keski ucu Kratos’tan daha büyük bir buz parçasının içinde parlıyordu.

“Yeter. Amcamız onları canlı geri getirmemizi söyledi. Saldırmadan önce bunu nasıl–” diye konuştu Magni.

“Amcamız mı? Demek amcamız öyle dedi. O zaman kendisi neden burada değil? Yoksa bizim–” derken ansızın sustu Modi.

“Aşağıdalar,” diye duyurdu Magni.

“Acele et, dostum. Onlara görünmeden o keskidenden bir parça kopartıp buradan gitmemiz gerek,” diye teşvik etti Mimir.

Kratos ile Atreus daha yarım düzine adım gitmişlerdi ki koskoca bir ogre kümbet kubbesinden aşağı atlayıp yollarını kesti. Üstüne başına ogre kanı sıçramış olan Magni suratında geniş bir sırıtışla yaratığın omuzlarında oturuyordu.

“Çok geç,” dedi Kratos’un kemerindeki konumundan bu vahim sahneyi belli belirsiz gören Mimir. Panik halindeki adamın gözleri fırl fırl dönüyordu.

Magni mide bulandırıcı bir çatırtıyla ogrenin boynunu kırdı. Ogre cansız halde oracığa yığıldı.

Aşağı atlayan Magni bacaklarını bir dövüş pozisyonunda açıp gözünü Kratos’a dikti. Tebessümü kayboldu. Bakışları nefretle doldu.

“Sıradaki sensin,” dedi açık açık.

Modi de odanın öbür yanındaki bir çıkıntıdan kardeşinin yanına atladı.

Magni ogrenin gevşek bedenini havaya kaldırıp bir kenara fırlattı.

“Teslim olun!” diye talepte bulundu Modi.

“Herkesin Babası öyle istiyor,” diye ekledi Magni, her şeyi yutan hırçın bakışlarla.

“Asla!” diye hararetle bağırdı Kratos. Baltasını daha sıkı kavradı, bacaklarını açtı ve iki yarı tanrıyla birden kapışmaya hazırlandı. Kardeşlerden birinin kuvvetine tanıklık etmişti ama diğersinin ne kadar güçlü olabileceğini henüz öğrenmiş değildi.

“Bu benim dövüşüm, çocuk. Yürü,” diye buyurdu.

Atreus kaçmaya teşebbüs etti. Fakat daha üç adım atamadan Modi koşup onun önünü kesti. Kaçış yoktu.

“Nereye gittiğini sanıyorsun, seni gidi akılsız solucan?” diye dalga geçti adam, ayrık dişlerini açığa çıkaran habis bir sırıtışla. “Bak, kardeşim. Bu küçük pislğin bir yayı var. Eyvah, şimdi ne yapacağız?”

Kratos yarı tanrıları uzak tutmak için darbelerini her ikisi arasında paylaştırdı. Magni saldırısını Kratos üzerinde yoğunlaştırırken Modi ondan tarafa alalecele oklar yağdırmakta olan çocuğa kafayı takmış gibiydi.

“Gel buraya, kırma. Artık babanın elinden tutmak yok,” diye sataştı Modi.

Kratos ona baskın gelmeye çalışsa da yarı tanrı iki eliyle birden tuttuğu kılıcıyla Savaş Tanrısı’nın taarruzuna karşı etkili olan bir dizi iyi nişanlanmış savuşturma hamlesi yaptı ve art arda dürtmelerle Kratos’u geri püskürttü. Kratos ne zaman dikkatini Magni’ye yöneltse Modi oğlana hücumunu yeniledi.

“Şu haline bak. Ne kadar da âciz ve kıtsın. Beşiğinden dışarı emeklemeyi nasıl becerdin?” diye laf attı Modi.

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Atreus.

“Hah! O cılız kollar beş para etmez yayını bile zor geriyor.”

“Kapa çeneni dedim!”

“Sakin ol, çocuk,” diye uyardı Kratos.

Gülmekle yetinen Modi kılıcını tehditkâr bir edayla sallayarak oğlana santim santim yaklaştı.

“Bizi neden avlıyorsunuz?” dedi balta hamleleri arasında nefes nefese sordu Kratos, Magni’yle dövüşüne kaldığı yerden devam ederek.

“Bilmiyorum. Umurumda da değil,” diye yanıtladı Magni.

“Hey, çocuk, annen bunun gibilerle yattığına göre orospunun teki olmalı,” diye laf soktu Modi.

Korku, öfke ve çaresizlik bir araya gelerek Atreus'un bey-ninde bir duygu patlaması yarattı. Yayını bırakan oğlan gözü dönmüş bir hayvan gibi hırlayarak avcı bıçağıyla Modi'ye hü-cum etti.

"Seni geberteceğim!" diye bağırdı.

"Kendine hâkim ol, çocuk!" diye bağırdı Kratos.

Atreus'un beklenmeyen budalaca hücumu bir anlığına da olsa Magni'nin dikkatini çekti. Kratos onun o savunma-sız ânında baltasının ağzını yarı tanrıya denk getirdi. Yalın Magni'nin boynunu zahmetsizce keserken adamın ölüm çığ-lığı kardeşinin kulaklarını çınlattı. Bedeni birkaç saniyelğine kontrolsüzce seğirdi, sonra cansızca yere yığıldı.

Başını o tarafa çeviren Modi donakaldı. Bir fani nasıl olur da bir yarı tanrıyı öldürebilirdi?

"Magni! Hayır!" diye panikle bağırarak geri çekildi. "Bu nasıl olabilir? Ne yaptığına dair bir fikrin—" diye Kratos'a haykırırken bir yandan da Savaş Tanrısı'nı defetmek için kılı-cını çılgınca salladı. "Kimsin sen, aşağılık herif?"

"Sıradaki sensin," dedi Kratos duygudan yoksun sakın bir üslupla. Bakışları boş, ruhsuzdu.

Silahını kaldıran Kratos artık korku içindeki Modi'nin üs-tüne yürüdü. Lakin cesareti buharlaşan Modi oradan kaçtı. Atreus'un yarı tanrıya art arda attığı okların hepsi de iskaladı, sonra Kratos takibe koyuldu.

"Gel buraya, kahrolası korkak! Senin kafanı kopartaca-ğım!" diye bağırان çocuğun kalbi kontrolsüzce çarpıyor, göğ-sü hızla inip kalkıyordu.

Oğlan birdenbire iki büküm oldu ve nefes almakta zor-lanarak dizlerinin üstüne çöktü. Hemen sonra o kadar güçlü bir öksürük krizine tutuldu ki iç organları boğazına çekilir-miş gibi hissetti. Çilesi Kratos'u takipten vazgeçmeye mecbur bıraktı. O arkasına döndüğü sırada oğlu yere yığıldı. Kratos bariz bir hüsrarla Modi'nin kaçışını seyretmesinin ardından

çocuğun yanına koştı. Atreus ağzına kapattığı eline şiddetle öksürmeyi sürdürüyordu.

“Hastalık... Yine ateşin çıkmış,” dedi Kratos, oğlanın yanına diz çökerek.

“Hayır... çıkmadı,” diyebildi Atreus kuvvetten yoksun.

Kratos oğlunun elini ters çevirdiğinde avucuna sıçramış kanları gördü.

“Ben... iyiyim...” dedi Atreus öksürükler arasında.

“Oğlum,” diyen Kratos’un sesi hüsrarla gürlese de oğlu için duyduğu korku ona baskın geliyordu.

Atreus babasının yüzündeki vahim endişeyi okudu. Orada görmeyi beklediğinden daha fazla kaygı vardı.

“Öksürük, kan... Oğlun hasta. Yardıma ihtiyacı var,” dedi Mimir.

Başını iki yana sallayan Atreus öksürüğünü kontrol altına aldı; yalpalayarak ayağa kalkarken bacakları yürümeyi yeni öğrenen bir geyik yavrusununkiler gibi titriyordu.

“Yavaş,” diyen Kratos’un kuşkusu verdiği tepkiye yansıdı.

Lastiğimsi bacaklarını dik tutamayan Atreus düştü. Öfkelenen ve babasının desteğini reddeden oğlan katıksız bir irade kuvvetiyle tekrar ayağa kalktı. Taş ustasının keskisine doğru kararsızca yürürken her adımda yere daha sağlam basar oldu.

“Aferin, evlat,” diye cesaret verdi Mimir.

Kratos oğlunu dengelemek için bir elini uzattı; Atreus eli itti.

“Ben iyiyim. Bak,” diye duyurdu. “Artık almaya geldiğimiz şeyi alıp buradan gidelim.”

Oğlunun sözlerinden ikna olmayan Kratos baltasını sırtından aldı ve keskiye doğru dönüp akıl almaz bir kuvvetle ona tekrar tekrar vurdu. Buz tabakası çatırdayıp kırılarak keski ucunu teslim etti. Kratos parçayı kemerindeki heybeye koydu.

“Ya şimdi?” diye sordu Atreus.

“Kayığa geri dönüyoruz,” dedi Kratos.

“Evet. Daha fazla oylanmamalıyız. Magni ufak çaplı bir Aesir olabilir ama babası değildir. Yüzleşmek istemeyeceğin tepkilerle karşılaşacaksın.”

Kratos bu sözlerle şüpheyle yaklaştı. Tanrılarla kapışması gerekirse onları mağlup edebileceğinin farkındaydı.

Atreus'un genizden gelen bir öksürüğü çabucak tırmanarak bir inilti halini aldı.

“Ufaklığın durumu pek iyi gözüküyor. Yüzü artık senin teninle aynı renkte,” dedi Mimir.

“Ben iyiyim! Endişelenecek bir şey yok,” diye homurdandı Atreus, öksürüğünü bastırmaya çalışarak.

“Öyleyse ayak uydur,” dedi Kratos.

“Peki efendim!”

Kratos oğlunun üstüne sıçrayıp yarıktan çıkmalarına yardım etmekte kullanabileceği bir çıkıntı gördü. “İşte,” deyip parmağıyla işaret etti.

“Yapabilirim,” dedi Atreus. Fakat yapamadı.

Kratos'un onu tutup kaldırması gerekti. Oğlan çıkıntının kenarına dermansızca tutundu. Ayağı kaysa da dengesini sağladı ve hemen sonra kendini yukarıya tamamen çekebildi.

Kayığa ulaşmak için devin cesedinin etrafından dolaşıp donmuş gölden geçtiler. Atreus bitkin ve nahif görünüyordu. Kayığa binmeye çalıştığında yere yığılarak onu sarstı. Yavaşça ortadaki yerine süründü ve orada dirseklerini dizlerine dayayıp başını öne eğdi.

“Hava olması gerekenden daha mı soğuk?” dedi gitgide zayıflayan bir sesle.

Kontrolsüzce titremeye başladı.

“Çabuk, onu daha sıcak yerlere geri götürmeliyiz,” dedi Mimir.

Kratos aynı karara çoktan varmıştı.

“Ya şimdi? Belki Freya oğlana bir göz atsa iyi olur,” diye öneride bulundu Mimir.

“Başka bir yol olmalı,” dedi Kratos.

“Tanıdıklarım arasında iyiliği dokunabilecek diğer herkes yardımı reddeder. Hatta bizi öldürmeyi denerler. Hayır, oğlunun Freya’ya ihtiyacı var. Çocukcağızın haline bak, dostum. Vaktimiz daralıyor. Elimizi çabuk tutmazsak onu kaybedeceksin!”

“Freya... Pekâlâ,” diye pes etti Kratos. Küreklere elinden geldiği kadar asılarak tekneyi ideal süratte tutmak için kuvvetini son raddesine kadar harcadı.

“Uykum var...” dedi Atreus, babasına bakabilecek kadar bile başını kaldıramadan.

“Çocuk, kendine gel! Uyumamalısın,” diye buyurdu Kratos. Hastalandıklarında uykuya dalıp bir daha uyanmayan kimselerle muhatap olmuşluğu vardı.

“Uyanık kalmam için benimle konuşun.”

“Ah. Neyden bahsetmemi istersin?” diye sordu Mimir.

“Odin’den. Baha Odin’den bahset. Ragnarök’ü önlemek istiyor, değil mi?” dedi Atreus.

“Odin. Namı diğer Herkesin Babası veya Darağacı Tanrısı.”

“Ona neden Darağacı Tanrısı deniyor?” diye sordu Atreus.

“Odin bilgi toplamaya öyle takıntılıdır ki ölümler diyarına girip Dünya Ağacı’nın sırlarını yağmalayabilmek için kendini asmıştır. Şahsen ben ölümler diyarının ondan bıkıp usandığı ve onu yaşayanların yurduna geri gönderdiği fikrindeyim. Eh,

haksız da sayılmam. Onun zırdeli olduğunu belirtmiş miydin?”

“Ama Dünya Yılanı, Ragnarök’ü tecrübe ettiyse Odin’in onu nasıl önleyebileceğini aklım almıyor. Bu zaten başarısız olduğu anlamına gelmez mi?”

“Kader alengirli şeydir. Ve Odin onu alt edebileceğini düşünenecek kadar kibirlidir.”

“Kader, tanrıların söyledikleri başka bir yalandan fazlası değildir,” diye lafa daldı Kratos.

“Yazılıp da bozulamayacak hiçbir şey yoktur. Evet, söylemiştin,” diye onun yerine tamamladı Mimir.

Kratos’un yorumunu boş verip kaçamak bir tebessüm etti. Oğlanı meşgul edebilirse belki en azından şimdilik onu uyanık ve canlı tutabilirdi.

“Odin geleceğini ve ona bağlı olarak kaderini kontrol etmeyi amaçlıyor. Elinden gelse tüm dokuz diyanı kontrol altına alır. Ragnarök’ü önleyemese bile neticeyi kendi lehine çevirmesine yetecek kadar ayrıntı edinmeyi umuyor. Hatırlat da daha sonra sana kurtlardan bahsedeyim.”

Atreus’un gözkapakları iradesi dışında kapandı. Solumasının yavaşlayarak durma noktasına gelmesi, bilincini kaybettiğini gösterdi.

“Oğlan senden kendisini uyanık tutmanı istedi,” dedi Kratos.

“Odin’in gözü üstünde, dostum. Özellikle de artık hısımlarını öldürmeye başladığın düşünülürse. Freya’nın ormanı onun kör noktası olduğundan gidebileceğimiz en akılcıca yer orası. Ve oğlunu iyileştirebilecek biri varsa o Freya’dan başkası değil.”

Kratos kürek çekmeyi bırakıp kayığı sahile yönlendirdi. Freya’nın kulübesi uzaktaki ağaçların arasında belirdi.

“Bayılmış,” diye duyurdu Mimir. “Çocuk, uyan!”

Atreus gözkapaklarını yarisına kadar araladı.

“Freya neden yüzüne tükürdü?” diye sordu.

“Ah, o olay. Aesir ile Vanir arasındaki kan davasını sonlandırma girişimiyle tanrılar arasında barışı sağladım. Epey dil dökmem gerekti ama sonunda Odin en ölümcül düşmanıya, yani Freya’yla evlenmeye ikna oldu. Freya bu fedakârlığa sırf halkını kurtarmak için razı geldi...” Mimir’in sesi kesildi.

Atreus kıpırdansa da başı eğik, gözkapakları kapalı kaldı.

“Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Kısaca anlatmak gerekirse Odin, Freya’nın güvenini kazandı ve onu kullanarak Vanir’in sihrini çaldı, sonra da Freya’yı savaşçı ruhundan mahrum bırakıp onu ebediyen Midgard’a sürgün etti. Freya’nın ister silahla ister büyüyle herhangi bir canlıya zarar vermesi yasaklandı. Devam edeyim mi?”

Mimir oğlanın hâlâ bilinçli olduğuna dair bir emare bekledi. Öyle bir şey çıkmadı.

“Acele etmezsen onu kaybedeceksin,” dedi Mimir.

Kratos’un kürekleri sudan çekmesiyle kayak sahile çıkıp yosunlu çamura saplandı.

“Herhalde bu ilk defa olmuyor?” diye sordu Mimir.

Kratos cevap vermeden aşağı atladı ve oğlunu daha kolay çıkarabilmek için kayığı yan döndürdü.

“Çocukluğu boyunca hastalıktan başını kurtaramadı. Artık kurtulduk sanıyorduk,” diye homurdanırken Atreus’u kollarına alıp bağrına bastı. Çocuğun teni soğuk ve cansızdı.

“Ve buna neyin yol açtığına dair bir fikrin yok, öyle mi?”

“Hayır,” diye tersledi Kratos, yumuşak zeminde dengesini korumakta zorlanarak. Kulübeye varana kadar elli uzun adım atması gerekecekti.

“Zihindeki bir sıkıntının bedensel bir rahatsızlık olarak kendini belli etmesi mümkün. Böyle bir şey nadiren... Hey, bir şey unutmuyor musun?” diye bağırdı Mimir, Kratos’un onu geride bıraktığını fark edince.

Kratos bir ayağı havada durdu. Dönüp Mimir'in kafasına baktı. Onu almadan giderse geri geldiği zaman yerinde bula-mayabilirdi. Savaş Tanrısı yırtıcılara karşı önce gökyüzünü, ardından çevre ormanı taradı. Upuzun bir ağacın dallarına tünemiş bir çift kuzgundan fazlasını görmedi. Kayığa kadar-ki yirmi adımlık mesafeyi geri gidip kafayı almaktan başka çaresi yoktu.

Atreus'u yere bıraktı, kayığa koşup Mimir'i kemerine bağ-ladı, sonra da zarif bir hareketle oğlunu tekrar kollarına aldı.

Ağaçların arasında uzak bir boru sesi yankılandı ve bunu hafif bir gümbürtü izledi. Arkalarındaki sular dalgalanarak kayığı daha da karaya çıkardı.

Kratos kollarındaki oğluyla beraber yavaş bir koşu tuttur-du.

"Biri az önce yılanı çağırdı," diye mırıldandı Mimir, me-şum bir ses tonuyla.

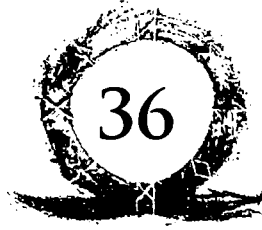
"Ateşi iyice yükseldi. Tir tir titriyor," dedi Kratos.

"Durum vahim. Sana oğlanı asıl doğasından uzak tut-maktan hayır gelmeyeceğini anlatmaya çalıştım. Ona gerçeği açıklamalısın. Ve kendisine ömrü boyunca yalan söylendiği-ni, yaşamının en önemli bölümünün utanılacak bir şeymiş gibi sır olarak saklandığını öğrendiğinde yakınlarda olmak istemem," diye alelacele konuştu Mimir, sözünün kesilme-sini engellemek maksadıyla. Sonra bir tanrıyı eleştirmek için muhtemelen bundan daha kötü bir zaman bulamayacağını fark edip duraksadı. "Artık sussam iyi olacak."

"Evet," diye onayladı Kratos.

Savaş Tanrısı hareketsiz oğlunu kollarında tutarak kapı-nın önünde durdu.

"Umalım da Freya evde olsun," dedi Mimir.

“Cadı! Kapıyı aç! Yardımına ihtiyacımız var!” diye bağırdı Kratos. Atreus’u yere bırakıp kapıyı kırmaya yanaşmadı.

“Belki ona ‘cadı’ yerine ismiyle hitap etmek daha iyi sonuçlar doğurur.”

Kratos çağrısına cevap alamamasına rağmen evin içinde bir hışırtı tespit etti.

“Kadın, beni duyuyor musun? Mesele acil!” diye hırıldadı.

“Ben hâlâ bir tanrıyım! Çekip gidin ve beni rahat bırakın!” diye içeriden bağırdı Freya.

“Freya, sorun çocuk. Çok hasta!” dedi Kratos nefes nefese. “Yardımın gerekiyor.”

Kapı o kadar hızlı açıldı ki yan duvara çarptı. Dışarı fırlayan Freya hemen elinin tersiyle oğlanın alınına dokundu. Sonra elini Atreus’un göğsüne kaydırıp solumasını değerlendirdi.

“Hasta,” diye tekrarladı Kratos, çaresiz bir babanın telaşıyla.

Freya adamın üzüntüsünü yüzünden okudu.

“Çabuk içeri gir. Oğlunu kurtaracaksak acele etmemiz gerek.”

Kratos kadının peşinden kulübeye girip Atreus'u örülü saman bir karyolaya yatırdı. Freya hiç vakit kaybetmeden çocukla ilgilenmeye başladı.

“Ölmesine izin veremeyiz,” diye mırıldanıp bakışlarını Savaş Tanrısı'na çevirdi. “Bu sıradan bir hastalık değil. Gerçek doğası –*senin* gerçek doğan– oğlunun içinde savaşıyor.”

“Bunu ona ben yaptım...” Gerçeğin kafasına dank ettiği Kratos duraksadı. “Bana yardım edecek misin?”

“Elbette. Ama düşünmem lazım. Hastalık sandığımdan daha ağır. Bu şeyin doğası ne ki?”

Freya çocuğun gözlerini inceleyip atik parmaklarla boyununu yokladı. Sonrasında kalp atışlarını yakından dinledi. Yüzünde nemrut, neredeyse kızgın bir ifade belirdi. Kratos ne halt yemişti?

Hastasının yanından bir süreliğine ayrılıp içeride volta attı. Hareket düşünmeyi tetikler, düşünmek daha dikkatli bir analize imkân tanırdı.

Kratos'un kaygılı bakışları kadından bir an bile ayrılmayarak onun her hareketini takip etti, konuşmasını veya oğluna yardımı dokunacak bir şey yapmasını bekledi.

“Bir şey söyle!” diye hırıldadı.

Freya ona yardım etmeliydi. Buna mecburdu...

“Yalnızca Helheim'da bulunan ender bir malzeme vardır. Máttugr Helson.”

“Máttugr Helson da ne?” diye sordu Kratos.

“Ne değil. Kim. Máttugr Helson, Helheim'in oğlu olarak tanınır. Ölüm Köprüsü'nü koruyan bekçidir. Çocuğu kurtaracaksam bana onun kalbi lazım.”

“Emin misin?”

“Şu an olabileceğim kadar eminim,” dedi Freya. “Oğlunun yaşamasını arzuluyorsan dediğim harfiyen yap.” Neden-se Atreus’un başına gelenden Kratos’u suçluyormuşçasına yüzü asıktı.

“Helheim mi?” dedi Kratos.

“Evet, Ölüler Diyarı. Orayı bilir misin?”

“Buradakini değil,” diye itiraf etmesi gerekti Kratos’un. Korkusu ruhuna sızıyordu.

“Geçit vermez derecede soğuk bir yerdir. Orada efsunlu olsun veya olmasın hiçbir ateş yanmaz. Ölülere gelince... buz baltan hiçbir işe yaramaz. Senden istediğimi yerine getirebilmek için daha güçlü bir şeye ihtiyacın olacak.”

“Öyleyse yapmam gerekenden korkuyorum,” dedi Kratos, şimdi yaşanacakları kara kara düşünerek. Başka bir seçeneği olsun isterdi ama Freya’nın endişe dolu yüzüne bakınca şimdi hayatında en çok önem taşıyan varlığı kurtarmanın tek bir yolu bulunduğunu anladı.

“Yapmam gerekeni biliyorum.”

O kapıya yollanmadan Freya’yı kolunu kaptı.

“Eskiden kim olduğunun bir önemi yok. O çocuk geçmişinin bir parçası değil. Sen onun babasının ve oğlunun şu an sana ihtiyacı var.”

Kratos kafa sallayarak anladığını gösterirken Freya onun elini tuttu ve parmak ucuyla avucuna bir rûn çizdi. Rûn kanla yazılmışçasına yerini korudu.

“Bu rûn Helheim’a çıkan köprüyü açar. Oradayken her ne sebepten olursa olsun Ölüm Köprüsü’nden geçme. Oradan bir dönüş yolu yoktur. Anladın mı?”

Kratos kafa salladı. Karyolasında kıpırdanan Atreus hafif bir inilti çıkardı. Freya gidip İskandinav savaş çanını çaldı. O konuşurken dışarıdaki mitolojik yaratık ayağa kalkarak evin sarsılarak onunla beraber yükselmesine sebep oldu.

“Heimili! Acele etmelisin. Bahçemdeki patika seni tekne-
me götürecektir. Bin ona. Ne gerekirse yap. Yeter ki Máttugr
Helson’un kalbini getir. O zaman oğlun belki sağ kalır.”

Freya bir el hareketiyle arka kapıyı ardına kadar açtı, son-
ra da bir lapa hazırlamaya girişti.

Kapıya ulaştığında oyalanan Kratos kadına doğru döndü.

“Geçen konuşmamızda... ben...” diye söze girdi, kullan-
maya alışkın olmadığı kelimeleri telaffuz etmekte zorlanarak.
Özür dilemek asla söz dağarcığında yer almamıştı. Sırtı ona
dönük olarak işlenmeyi sürdüren Freya cümlesini bitirmesi-
ne müsaade etmedi.

“Hayır. Bir tanrının sözüne güvenmemekle akıllılık ettin.
Öyle bir şey için bana açıklama yapmana lüzum yok,” dedi ve
ancak ondan sonra Kratos’a dönüp baktı. “Oğlunu güvende
tutacağım. Canlı kalması için gücüm dahilinde ne varsa ya-
pacağım. Bu bir anne sözü.”

Oğluna son bir kez bakma ihtiyacı hisseden Kratos her
şeyi yoluna sokacak bir şey söyleyebilmek isterdi. Atreus’un
teni ölen birininki gibi bembeyaz, yüzü gevşek, gözkapakları
belli belirsiz aralıktı. Kratos o çok önemli kalple beraber geri
dönme azmiyle kulübeden sessiz sedasız çıktı.

Freya’nın teknesi tıpkı söz verdiği gibi onu bahçenin arkasın-
daki nehir kenarında bekliyordu. İlkel fakat yeterli denebile-
cek taşıt tekne şekline sokulup camlaşınca dek sertleştiril-
miş bir çamur bulamacına benziyordu.

“Onca yer dururken Helheim,” diye söylendi Mimir. “İyi
misin, dostum?” diye sessizliğe tepki verdi.

“Yapmam gerekeni yapacağım. Beni rahat bırak.”

“Nasıl istersen.”

Kratos tekneye bindi ve küçük taşıtı hızla akan suya itip
kendisini evine geri götürecektir kestirme bir güzergâha yön-
lendirdi. Akıntı hızını korursa oraya saatler içerisinde varabi-

lirdi. Amansız bir azimle kürek çekerken bakışlarını kırmızı bulutların yığılmakta olduğu ufka çevirdi. Geniş bulut örtüsü, yolu üzerinde bir güçlkle karşılaşacağını gösterir nitelikteydi. Kızıl bir fırtına ona karşı koymak için güç topluyordu. Bu toprakların tanrıları onu oğlunu kurtarmaktan alıkoymak amacıyla ellerinden geleni yapıyorlardı.

Nehir onu sürüklerken sağanak bir yağmur başladı. Kızgın rüzgârlar küçük taşıtı sağa sola savururken Kratos tekneyi nehrin ortasında ve kayalık kıyılardan uzakta tutabilmek için küreklerle boğuşmak zorunda kaldı.

Doğa şartlarının görevini baltalamasına izin vermeyecekti. Yolum ilerisine bakmak için arkasına döndüğünde tanrıça Athena'yı karşısında buldu. Kadın uhrevi bir ışık saçan kumtaşı rengi teniyle etten kemikten bir yaratıktan çok bir heykele benziyor, yüzünde alaycı bir özgüven görülebiliyordu.

İki tanrı hiç konuşmadan karşılıklı bakıştı. Athena böyle bir anda böbürlenmek, ona başaramayacağını söylemek için mi gelmişti? Hayır, başaracaktı!

Şiddetli rüzgâr Kratos'u tekrar önüne dönüp mütevazı tekneyi çalkantılı dalgaların arasında düz tutmaya zorladı. Bir sonraki dalgayı geçtikten sonra yeniden arkasına baktı. Athena gitmişti. Yüzündeki yağmur suyunu silen Kratos tanrıçanın sıkıntılı zihninin bir ürününden ibaret olduğunu düşündü.

Bir saatin daha ardından evinin yakınındaki nehir kenarına ulaştığı sırada kızıl fırtına şiddetleniyordu. Kratos tekneden kıyıya atladı. O karaya ayak basar basmaz cam taşı eriyerek sulara karıştı. Rüzgâr ile yağmur Savaş Tanrısı karşısında yenilgiyi reddedercesine ezici bir güçle ve kızgın gök gürültüleriyle ona saldırıyor, bir yandan da öfke ile vicdan azabı zihnini paralıyordu.

"Başaramayacaksınız!" diye hırıldadı Kratos, bu kalleşlikten sorumlu tanrılara hiddetle yumruğunu sallayarak.

Çamura bata çıka evinin kapısına vardı. Onu sertçe açıp dışarıdaki yaylım ateşinden kaçtı. Sessizlik ve sükûnet etrafını sardı. Hiç boşa adım atmadan ayı postunun önünde diz çöktü. Çabuk bir bilek hareketiyle baltasının ucunu zemine sapladıktan sonra postu kaldırıp attı, üstüne rûn çizili kapağı kaldırdı ve elini aşağıya sokup kolu uzunluğundaki lekesiz bir meşe kutuyu dışarı çıkardı.

Kaos Kılıçları.

Onlara bakarken birbirinden korkunç anılar sel olup zihnini doldurdu.

İçinde bir yerde umut gizli, Kratos, diye kafasında fısıldadı yumuşacık bir kadın sesi. Ses çok uzun zaman önce gömüldüğü bir hayata aitti. Umut bizi güçlü kılar. Burada olmamızın sebebi odur.

İstıraplı geçmişinin sarsıcı anıları birbiri ardında gözleminin önünden geçti: Taş zeminde kıpırdamadan sere serpe yatan ve kendi eliyle açtığı bir yaradan kan kaybeden Kratos tanrıların kendisini öldürmesine asla izin vermeyeceklerini anladı. Bu yüzden onlara inat kılıçlarını eline aldı ve tanrıların korkunç lanetinden kurtulmanın bir yolunu bulacağına ant içti. Birbirinden farklı çeşit çeşit yaratık yok edilemez kılıçları altında can verdi. İnsafsızca yaptığı katliamlarda boş yere ölüp giden düşmanları dağ gibi yığıldıkça çılgınlıkları tutsak ruhunu pençeledi. Savaş Tanrısı ilk başta kılıçları en yüksek uçurumdan aşağı attı. Fakat hırçın bir rüzgâr onları

tutup yukarı savurdu ve ayaklarının dibine bıraktı. Görünüşe bakılırsa tanrıların kararı kesindi ama yine de Kratos pes etmeye yanaşmadı. Zihninden bir görüntü daha geçti: Kılıçları durgun bir denize attı. Eylemi tanrıları öyle çok kızdırdı ki gemisi battı ve enkazla beraber siyah kumlu bir sahile vurdu. Başını kaldırdığında kılıçlarını tırtıklı kayalara dayalı vaziyette kendisini beklerken buldu. Başarısızlıkla sonuçlanarak deliliğin sınırına kadar gelmesine yol açan sayısız girişime rağmen tanrılar onun özgür kalma arzusunu her seferinde reddettiler.

Kratos elli yıl evvel çaresizce kalkıştığı son denemede kılıçlarını bir daha asla eline almayacağına yemin edip onları evinin altındaki boşluğa saklamıştı. O kılıçlar bir zamanlar olduğu tanrıyı, hâlâ aklından çıkmayan bir kötülüğü temsil ediyordu. O hayata asla geri dönmemeye azmeden Kratos tanrıların yaptıkları kötülükler için değil, bir tanrının yapabileceği iyilikler için yaşayacağına dair kendi kendine söz vermişti.

Aynı kılıçlar şimdi oğlunu kurtarabilme umudunu besliyordu.

Parmaklarını ısıtılı yüzeyde gezdiren Kratos kabzadaki kafatası suratında durakladı. Kılıçlar asla ölmeyecek, asla susturulamayacak bir güçle uğulduyordu. Asla kırlamaz veya köreltilemezlerdi. Kızıl fırtına tüm şiddetiyle sürerken gök gürledi ve kızgın göğe zikzaklı yıldırım damarları yayıldı. Sanki tanrılar bile neyin yaklaştığının farkına varmışlardı. Kratos sargılı önkollarına uzun uzun baktı. Sargılar etini kılıçlarına kaynatan zincirlerin bıraktığı asla iyileşmeyen yaraların kaniyle sırlıskılandı. Zamanla nefret eder olduğu o parçası şimdi yine yavaş yavaş ısıraplı ruhuna sızıyordu.

Kılıçları havaya kaldırıp zincir halkalarını yavaşça önkollarına dolarken her bir kangala eşlik eden sarsıcı acıyla yüzünü ekşitti. Çelişkili duyguların beyninde kopardığı ateş

fırtınası, kapının ötesinde süregiden hengâmeden daha yoğundu. Bir parçası kendini bütünlenmiş gibi hissediyordu; daha karanlık bir parçasıysa eski yaşantısına dönmenin geçici olmadığından ölesiye korkuyordu.

Kılıçlardaki bir yansıma kalbini durdurdu. Kratos arkasına döndü. Zihnine böylesine eziyet çektiren tanrıça kapı aralığını doldurmuştu. Azılı bir şimşek, kibirli ve hoşnut bir tebessüm hariç duygusuz bir suratla onu konuşmadan seyreden kadının silüetini aydınlattı.

“Saklanabileceğin bir yer yok, Spartalı,” dedi tanrıça.

Kadına aldırış etmemeyi seçen Kratos zincirleri sarma işine gerine döndü.

“Kendinle gerçek arasına istediğin kadar mesafe koy. Hiçbir şey değişmeyecek. İstedığın kadar olmadığın şeylerin taklidini yap... öğretmen... koca... baba.”

Baba sözcüğü Savaş Tanrısı'ndan haşın bir hırıltı kopardı.

“Asla kaçamayacağın inkâr edilemez bir gerçek varsa o da değişemeyecek olman. Hep bir canavar kalacaksın.”

Kratos kılıçları kollarına zincirlemeyi bitirdi. Bakışları tanrıçanıninkilerle buluştu.

“Biliyorum, Athena,” diye itirafta bulundu. Öldürdüklerinin tiz çılgınlıkları zihninin her köşesini dolduruyordu. Mecalden veya direnişten yoksun sesinde bir tek kabullenme vardı. Gözünü tanrıçadan ayırmaksızın kılıçları sırtına sıkıca bağladı.

“Ama artık senin canavarın değilim.”

Savaş Tanrısı baltasını yerden alıp bu sefer kemerine, Mimir'in öteki tarafına taktı ve kapıya doğru kararlı adımlarla yürüdü. Hayaletin içinden geçerken tanrıça nemli bir pus gibi dağıldı.

“Biliyordum. Sen Yunan'sın. Daha en başından beri şüpheleniyordum.”

Kratos belindeki kafaya kötü kötü baktı.

“Ne var? Tanrıça Athena’ya aşınayım.”

Dışarı çıkarken şiddetli kızıl fırtına Kratos’a saldırıya geçti. Sağanak yağmur onu kamçıladi. Kızgın, çalkantılı bulutların içinde şimşekler çaktı ve onları vurgularcasına tekrar kalderaya doğru yola çıkan Kratos’un yakınındaki ağaçlara çatalı yıldırımlar düştü.

Fırtına dünyayı sarsarken her türlü orman yarattığı öldürecek bir şey bulmak için etrafta kol geziyordu. Kratos kılıçlarını geçmişteki hüneriyle kullanarak kendisine saldırmayı seçen her birini kolayca hakladı.

“En kötü canavarlarınızı salın! Beni asla yenemeyeceksiniz!” diye fırtınaya kükredi, oğlunu kaybetme düşüncesiyle köpürerek.

O tapmağa vardıği sırada fırtına teslim olurcasına dindi. Atölyesindeki Brok’un yanından hışımla geçerken cüce ilk başta ona şöyle bir göz attı. Fakat sonra Kaos Kılıçlarını fark etti ve onları ağzından salyalar akarak süzdü.

“Sevgili ninemin apış arası aşkına, onlar da ne?” diye sordu, gözlerini kılıçlardan ayıramadan.

Kratos yavaşlayınca Brok önüne fırlayıp onu durmaya zorladı. Ufak tefek adam Savaş Tanrısı’nın etrafında dolaşarak ısıtılı çelik parçalarını daha dikkatli bir değerlendirmeye tâbi tuttu. Kılıçların yapımındaki işçiliği hayranlıkla incelerken metalik parlolu onu âdeta büyüledi.

“Bunlar gibisini hiç görmemiştim... hem de bu diyarların hiçbirinde. Bir tür aile yadigârı olmalılar,” dedi huşuyla. Sözlerinde çok az kimsenin anlayabileceği metal ustalarına özgü bir hürmet vardı.

O kılıçlar tarafından kaderleriyle yüzleştirilmiş kurbanların ölüm çığıkları Kratos’un zihninde yankılandı.

“Hayır, aile yadigârı falan değil. Asla da olmayacak,” dedi Savaş Tanrısı, içinde kuduran ıstırabı susturmak maksadıyla.

“Evlat, ben ve kardeşim o koca ahmak için Mjollnir’i yap-

lık. Kaliteden iyi anlarım. Ve bunlar... bunlar çok özel silahlar,” karşılığını verdi küçük adam. Kratos’un arkasını taradı. “Senin ufaklık nerede?”

“Hastalandı,” derken Kratos’un sesi çatladı.

“Deme yahu. Ne oldu? Aesir mi?”

“Suç bende... tabii hatayı düzeltme sorumluluğu da.”

Kratos’un sözleri huzursuz edici bir çağrışım yaptı. Bir müddet düşüncelere dalan Brok kafa sallayıp derin bir iç geçirdi.

“Zamanı gelince hepimizin sorumluluk alması gerekir, öyle değil mi? Bak, oğluna yardım etmek için ne yapabiliyim? Biliyorsun, elimden epey iş gelir. Peşine takılmama ne dersin?”

“Olmaz.”

“Sakıncası yoksa o kılıçlarla nereye gittiğini sorabilir miyim?”

Bir tanrının gidiş gelişlerine burnunu sokmak bir cüce için pek de akıllıca bir davranış sayılmazdı.

“Helheim’a.”

“Ha siktiiiiir!” Brok ilgisini yeniden kılıçlara yöneltti.

O zincirleri çözmeden kılıçları alıp kenarlarını çekiciyle ve törpüsüyle keskinleştirirken Kratos kıpırtısız bekledi. Cüce işini bitirdiğinde silahları geri verdi.

“İyi iş çıkardın,” dedi Savaş Tanrısı, teşekkür mahiyetinde.

“Benim için bir ayrıcalıktı. İyileştiğinde sivilce kafaya benden selam söyle.”

Kalderaya çıkan yollar eskisinden de daha tehlikeliydi. Baldur ile Thor’un oğullarının bölgede bulunduklarına dair bilgi alan Aesir savaşçıları bölgeye üşüşmüşlerdi. Lakin kılıçların yabancı sihri dikkatlerinden kaçmadı.

Midgard ormanından ayrılan Kratos sandalla kalderaya geri döndü. Kalderanın merkezindeki kubbeli bağlantı noktasında köprünün çoktan Helheim’a hizalanmış olduğunu

keşfetti. Freya tarafından avucuna çizilen Helheim rûnünü kum çanağına kopyaladı ve Bifrost kristaliyle köprüden geçiş yolunu aydınlattı.

Kratos kalbine sızan her türlü tasayı içine attı. Kılıçlarının kabzalarını daha sıkı kavradı. Artık önemi olan tek bir şey vardı: Oğlu.

Onu buz gibi, meşum bir sis bekliyordu.

“Yapmak üzere olduğun şey tam anlamıyla zırdelilik. Odin bile bu soğukta canlı kalamaz. Umalım da o kılıçlar işe yarasın.”

Freya'nın uyardığı gibi buzlu bir sisin havaya nüfuz ettiği Helheim insanın tenini yakacak kadar soğuktu. Bir gündüz veya gece göğünden yoksun diyara kalıcı bir karanlığın hâkim olması, çevrelerini gözlemlemeyi son derece güçleştiriyordu. Kratos ciğerlerini titreten bir nefes alıp kemerindeki Mimir'le konuştu.

“Freya bir köprüden bahsetmişti.”

“Buradan daha konuk sevmez bir yer düşünemiyorum.”

“O köprü hakkında ne biliyorsun?”

“Lanetliler Köprüsü mü? Ölüler onu temelli yerleşecekleri yere, yani Helheim kentine geçmekte kullanırlar. Biz işte o köprüden geçişleri denetleyen kişiyi arıyoruz. Köprüye ulaşmak için bu patikayı izle yeter. Zaten ondan veya köprü bekçisinden istesen de kaçınamazsın.”

“Köprünün ötesinde ne var? Ne gibi tehlikelere karşı hırslı olmalıyım?”

“Bilmiyorum,” yanıtını verdi Mimir.

Kratos civardaki gözlemlenebilir her detayı bellemeye ko-

yuldu. Bu diyarda ne beklemesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Ne yalan söyleyeyim, bir daha bu yeri görmemin asla gerekmeyeceğini ummuştum,” diye düşünceli bir duraksamanın ardından ekledi Mimir.

Kratos kafayı kemerinde biraz kaydırdıktan sonra kayalık bir yamacı tırmandı. Zirvede karşısına karanlık, kasvetli bir manzara çıktı. Lanetliler Köprüsü ötedeki sislerin arasında gözden kaybolan geniş, dumanlı bir uçurumun üzerinde uzanıyordu. Kratos’un farkına varmaksızın ağır adımlarla o köprüden geçen ölülerden bazıları doğru yönde ilerlediklerinden emin değilmişçesine şaşkın gözüküyordu.

“Bu ölüler... Onları şu Hel denen yerde ne bekliyor?” diye sordu Kratos.

“Bekçi uygun bulursa Lanetliler Köprüsü’nden Helheim’a geçebilirler. Orada değerlendirilirler, gruplanırlar, kayda alınırlar ve defnedilirler. Fakat yanlış istikamete giden ölülerin sayısına bakılırsa Hel’in kapısı kapalı olabilir. Yakında öğreniriz.”

Kesintisiz ölü akımına karşı yürüyerek köprüde yollarına devam ettiler.

“Ortada büyük bir terslik var. Burada sadece yeni ölenlerin bulunması gerekirdi. Sayıları çok fazla. Kapı kapalı galiba... ve eğer kapı kapalıysa söylentiler doğru demektir – Hel dolmuş. Odin, seni gidi ihtiyar ahmak, ne halt yedin böyle?”

“Bu duruma Odin mi sebep oldu?”

“Tek açıklaması o. Odin eskiden beri Valkürelerin gücüne gıptayla bakmış, onları bir şekilde kontrol etmeyi ummuştur. Ne tür büyülerini kurcaladı bilmiyorum ama eğer Valküreler görev yapmıyorlarsa eminim ki sorumlusu odur. Ölüleri ayırıp ayıklayacak Valküreler olmadan Hel dolup taşmış. Yakında Midgard da aynı kaderi paylaşabilir.”

Kratos yanından geçen her bir ölüyü incelerken sessiz kal-

dı. Köprü bekçisini görünce de temposunu yavaşlattı. Köprüden geçmek için sırasını bekleyen ölüer kafilesinin başında nöbet tutan upuzun, boynuzlu yaratığın cildi feci soğuktan dolayı temelli maviye çalmıştı. Üç parmaklı pençeleri devasa kollarına dayalı duran büyülü bir toteme sarılıydı.

“Lanetliler Köprüsü. Ve işte ölülerin gerçekten ölü olup olmadıklarını kontrol eden bekçi,” diye fısıldayarak açıkladı Mimir.

Kratos geçmişte kapıştığı dağ trollerinden daha uzun boy-lu ve iri yarı avını bakışlarıyla tarttı. Canavar kısa sürede alt etmeliydi, zira dondurucu hava bir dövüş esnasında kuvveti-ni daha çabuk tüketirdi. Bu diyarın yerlisi olan köprü bekçi-siye böyle bir çevrede sıkıntı çekmezdi.

Onlar bakarlarırken sıranın başındaki ölü bir asker köprü bekçisinin karşısına çıktı. Tüm sıra adamın arkasında yavaşça ilerledi. Ölü asker ruhani bir fenerin altına geçerken köprü bekçisi onu duygusuzca seyretti. Fener renk değiştirdiğinde ölünün dışı yanarak yok oldu ve geriye ısrarcı bir parlolu kal-dı. Fenerin ruhani ışığı bunun ardından asıl rengine döndü ve parlak ruh köprüde yoluna devam etti. Arkasındaki ölüer kervanı birkaç adım ilerledi ve süreç baştan başladı.

“O şeyin haktan gelebilir misin?”

Kratos bir cevap homurdandı.

“Öyleyse onun kalbini sök de buradan çekip gidebilelim.”

“Nasıl?”

Mimir kısa bir süre düşündü.

“Bir karışıklık çıkar. Bunu yapabilirsin, değil mi?” Mimir gülümsedi.

Yarım yamalak planlarının başarıya ulaşp ulaşmayacağı-nı bilemeyerek ilerlediler. Köprü boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş fenerlerin altından geçerken Kratos’un rengi ölüerinkinden farklıydı. Bu anormalliği fark eden köprü bekçisi hareketlenip ona doğru döndü.

“Hadi bakalım!” dedi Mimir ürkek bir sesle.

Kaos Kılıçlarını çeken Kratos saldırıya geçti. Küçük bir adamın kolay ve hoş bir eğlence çıkartarak işinin sıkıcılığını biraz dağıtacağını düşünen Köprü bekçisi saldırıyı defetmek için totemini iki eliyle birden kaldırdı. Savaş Tanrısı'na doğru atılan yaratık totemini sağa sola savurarak ısıltılı kılıçların her bir darbesini karşıladı.

“Soluna dikkat et!” dedi Mimir titrek bir sesle, asılı olduğu tarafa atıfta bulunarak.

Köprü bekçisi düşmanını ezmek için totemini kaldırdığında Savaş Tanrısı kılıçlarını alttan geçirip yaratığın göğsünü yaradı ve hayrete düşen yaratığın ayaklarını yerden kesti. Onu yere bırakduğunda da canavarın totemi ikiye kınılıp köprüden aşağı düştü. Köprü bekçisi Savaş Tanrısı'na cansız gözlerle baktı.

“İyi bir gösteriydi,” dedi Mimir. “Senden bir an bile şüphe duymadım.”

Kratos homurdandı. Hemen sonra cesedin üstüne çıkıp göğsünde derin bir kesik açtı ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla göğüs kafesini ayırdı. Uzakta, Lanetliler Köprüsü'nün karşısında Kratos'un arkasındaki gökyüzünde yangın çıktı.

Kılıçlarını kınlarına sokan Kratos iki elini birden yaraya daldırdı. O vıcık vıcık iç organları arasında eşelenirken ufuktaki bir bulut kümesi alevlere boğulmuş Olimpos Tapınağı'nın görüntüsünü aldı.

Kratos etrafa kapkara kanlar saçarak sert bir asılışla kalbi göğüsten çıkardı. Üstünden buharlar tüten kalp eksi derecedeki havada çabucak donarak Kratos'un kollarındaki kanı al saçaklara döndürdü. Cesetten aşağı atlayan Kratos dönüp tüyler ürpertici eserini süzdü. Yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirince başını iki yana sallayarak ondan kurtuldu. Oğlunu kurtarmak için yapması gerekeni yapmıştı.

“Köprü bekçisini öldürmek ölümlerin Midgard'dan ayrılma-
larını kolaylaştırır mı?” diye sordu.

“Kolaylaştırmasını beklemiyorum. Lakin durumu daha beter edeceğini de sanmam. Helheim’in merkezine ulaşmak için canlıların aşmaları gereken engellerden biri azaldı... ama kim oraya gidecek kadar deli olabilir ki?”

“Bunun neticesinde nasıl bir tepki olacak?” diye Mimir’e sordu Kratos.

“Görmen gereken bir şey var,” dedi Mimir, soruyu yanıtlıyacağına. Kratos kalbi bir heybeye soktukten sonra Mimir’in başını havaya kaldırdı.

“Kalbi aldım. Başka bir ihtiyaç kaldı mı?”

“Her şey tamam. Ama burada oyalanmasan iyi edersin.” Mimir’in bu beyanı bir sessizlik izledi. “Şimdi yapman gereken–”

Köprünün üzerindeki dondurucu havada kızgın bir yıldırım cızırdadı ve Kratos ilk defa dikkatini karşı taraftaki yanan dağ tapınağına yöneltmek zorunda kaldı. Tapınağın yukarısında sis ve bulutlar girdap gibi dönerek şimşek çakışlarını hatırlatan parlak beyaz gözlere sahip yirmi beş metrelik sakallı bir çehre yarattı.

“Kratos!” diye gürledi ses.

“S-sen de kimsin?” diye kekeledi Mimir.

“Zeus?” diyen Kratos’un sesi şaşkınlıkla yumuşamıştı.

“Zeus mu?” diye tekrarladı Mimir, bir şok ve hayret karışımı sergileyerek.

Kratos görüntüye gözlerine inanamayarak baktı. “Babam,” diye itiraf etti. “Nasıl burada olabilir? Bu mümkün değil.”

“Bir illüzyon. Hel geçmişlerinin karanlığıyla sakinlerine işkence eder. Oğluna geri dönmeye yoğunlaşmalıyız.”

“Oğlan burada gördüklerini asla bilmemeli.”

“Hayır. Bilmeli. Gerçeği öğrenmezse hiçbir zaman bir bütün olamaz.”

“Ona hiçbir şey söylemeyeceksin!”

“Pekâlâ.”

“Orası neresi?” diye sordu Kratos, konuyu köprünün
öbür tarafındaki bir tapınağa çevirmek için.

“Sakın oraya gideyim deme, anladın mı?”

Freya'nın kulübesine girerken Savaş Tanrısı ürkütücü bir déjà vu hissine kapıldı. Atreus bir ateşin yandığı şömine-nin yakınındaki saman karyolada uyuyor, onun yanında diz çöken Freya oğlanın alnına ıslak bir bez basıyordu. Fakat Kratos'un matemli zihnindeki sahnede diz çöken kişi Freya değil karısı Faye'di. Odadaki samimi sıcaklık Kratos'un ruhuna işledi.

"Faye," diye gayri ihtiyari mırıldandı Savaş Tanrısı.

"Getirdin mi?" diye ayağa fırlayarak sordu Freya, umut ve heyecan dolu bir sesle.

Kratos'un yüreğini keder kapladı. Zihnini o anda en çok önem taşıyan şeye, yani oğluna odaklayıp deri heybeyi havaya kaldırdı. Freya onu kaptuğu gibi kalbi yakınlarında fokurdayan bir kazana attı. Kazandan bir buhar bulutuyla beraber mavi bir ışık fişkırdı.

Kratos hiç tereddüt etmeden uzanıp avucuyla oğlunun alnına dokundu. "Elinin tersini kullan," diye nasihat verdi Freya.

Kratos dokunuşunu düzeltip elini orada tuttu. “Hâlâ hasta mı?”

Freya bir kepçeyle buharı tüten karışımı tahta bir kâseye koydu. “Ateşi düşürebilirim ama iyileşmesi için...”

“Gerçekte ne olduğunu öğrenmesi lazım,” diye itiraf etti Kratos.

“Evet, lazım.”

“Bu o kadar basit değil,” diye karşı çıktı Kratos.

Freya şifasını hazırlarken oğlanı doğrultması için Kratos’tan yardım istedi. Atreus’un yanına oturup büyülm sıvıyı çocuğun yüzünün altına getirdi.

“Benim de bir oğlumun olduğunu söylemiş miydim? Onu görmeyeli bir ömür geçti. Doğumunda rünler gereksiz bir ölümün haberini vermişti. Kollarımdaki bebek o kadar ufak, o kadar çaresizdi ki. Onu korumak için yapmayacağım bir şey olmadığını oracıkta anladım. Ne kadar büyük bir fedakârlık gerekirse gereksin...” Kaybını hatırladıkça sesi kısılıp gitti. “Elbette yaptığım her şey aslında kendim içindi. Kendi ihtiyaçlarımı, korkularımı oğlumun ihtiyaçlarının üstünde tuttum... ve çok geç kalıncaya dek dargınlığını fark etmedim. Aynı hataya düşme. Oğluna güven. Gerçeğin basit olmadığının farkındayım ama zaten çocuğun söz konusuyken hiçbir şey değildir.”

Kratos ayağa kalkıp sırtını döndü. “Bu bir lanet. Oğlum lanetli,” dedi açık açık.

Freya’nın şifasının işe yarıyor olabileceğini gösteren herhangi bir emare beklediler.

Atreus aniden kıpırdandı.

“Bensiz gitme,” diye mırıldandı, yattığı yerden uzaklaşmaya çalışırcasına bacaklarını oynatarak.

Kratos’un ses tonu derhal yumuşadı. “Gitmeyeceğim.”

“Kızgın mısın?” diye sordu Atreus.

“Hayır,” yanıtını verdi babası.

Çocuk bocalayarak yataktan kalktı.

“Artık iyileştim.”

“Görebiliyorum,” dedi Kratos. “Yolculuk edebilecek kadar iyi mi?” diye sordu Freya’ya.

“Şimdilik evet.”

“Tekrar hastalanmayacağım,” dedi Atreus.

“Sözünü tutmaya bak,” dedi Kratos zayıf bir tebessümle, sert sözlerini şefkatli bir babanın ses tonuyla yumuşatarak.

Gözleri çıkmış Atreus vakurla kafa sallayıp Freya’ya gitti. “Sağ ol,” diyerek kadının beline sarıldı. O anda ebediyen onunla kalabilmek isterdi.

Freya ellerini çocuğun şakaklarına koyup Atreus’u öz evladiymışçasına okşadı. Yüzünde sevecen bir tebessümün başlangıcı belirdi. Araya gözyaşları karıştı.

Freya’nın değil annesinin dokunuşunu hisseden Atreus kadının kollarında epeyce oyalandı. Ah keşke annesine bir kez daha sarılabilseydi. Sancılı ruhu akıl almaz bir boşluğun pençesine düştü.

“Asıl zor kısmı baban halletti. Ama burada biraz daha kalmalısın. Daha çok iyileşene kadar,” dedi kadın.

“Bize yeterince yardım ettin,” diye hemen araya girdi Kratos. “Yaptıklarını unutmayacağım.”

Freya yanağındaki yaşları silip bakışlarını Savaş Tanrısı’na çevirdi.

“Gücünü tamamen toplayan kadar burada güvende olur,” dese de beyanı ısrardan yoksundu. Kratos’u asla oğlunu geride bırakmaya ikna edemezdi.

“O pencerenin ötesindeki ne?” diye sordu Atreus, duvarın öteki tarafındakiyle uyuşmayan tuhaf manzarayı kastederek.

“Vanaheim. Yurdum.”

“Orası Vanaheim mi?”

“Evet. Elimdeki tek şey bir Bifrost kristalinden görülen o manzara.”

“Artık gitmeliyiz,” diye vurguladı Kratos.

“Seni öteki diyarlara gitmekten alıkoyan şey Alfheim’da başına gelenler mi?”

“Evet. Zalim bir kocanın cezası.”

“Zaman daralıyor,” diyen Kratos diyalogu sonlandırdı. Şu an istediği son şey bu yerde daha fazla vakit geçirmekti. Ne kadar çabuk giderlerse onlar içi o kadar iyiydi.

“Kapım size daima açık.” Sözcükler dudaklarını terk ettikten sonra kadının yüzünde bir şey değişti ve omuzları pişmanlıkla gevşedi.

Cevaben yalnızca akıl ermez bakışlar atan Kratos ile Atreus kulübeyi terk ettiler. Freya kapı aralığında durup onları gözden kaybedene dek ormanda yürümelerini seyretti.

“Kafa, şimdi nereye?” diye sordu Kratos, bir müddet yol almalarının ardından.

“Şans bu ya hedefimizden sadece bir taş atımlık mesafedeyiz: kadim tanrı Týr’ın evi. Siyah Rün’ü, yani Jotunheim’a çıkan bir Bifrost köprüsü yaratmamızı sağlayacak kayıp parolayı orada bulacağız.”

“Dünya Yılanı bize neden o ründen bahsetmedi?” diye sordu Kratos.

“Sözlü bir karşılığı yok da ondan. Oğlun rünü yazmayı öğrensın istiyorsak onu kendi gözlerimizle görmeliyiz. Hiçbir şey kolay olmuyor, değil mi ya?”

“Şu kılıçlar... nereden çıktılar?” diye sordu Atreus.

“Senin doğumundan önceki bir zamandan kaldılar.”

“Ve onlardan bahsetmek istemiyorsun.”

“Hayır,” diye doğruladı Kratos.

Freya’nın kulübesinin ötesindeki yer altı mağarasına ulaştıklarında Kratos oğlunu eski kayığa bindirip taşıtı diz boyu çamurda çekti.

“Pek sessizsin,” diye yorumda bulundu Savaş Tanrısı. Atreus cevap vermedi.

“Daha iyi değil misin?”

“Öyleyimidir herhalde,” dedi oğlan.

Kratos bir düzine adım boyunca kayığı konuşmadan sürükledi.

“Freya’yla yaptığım konuşmaya kulak misafiri olduğunu biliyorum. Anladığını sanıyorsun. Ama anlamıyorsun.”

Sessizlik.

“Neden hiçbir şey demiyorsun?” diye sordu Kratos.

“Lanetli olduğumu söyledin. Sana benzemediğim için güçsüz olduğumu düşünüyorsun. Asla istediğin gibi olmadığının farkındayım. Ama bunca şeyden sonra belki... işler değişir sandım.” Çocuk ne zamandır içinde tuttuğu burukluğun kelimelerine karşmasına izin verdi. Sözüünü bitirince sesindeki suçlayıcı tondan pişmanlık duydu.

“Her şeyi bilmiyorsun, çocuk.” Babasının cevabındaki sertlik Atreus’un yüreğini sıslattı.

“Hayır. Ama en azından artık gerçeği biliyorum.”

“Gerçek. Gerçeği bildiğini sanıyorsun,” diye çıktı Kratos, öfkesi ve sabırsızlığı tırmanarak. Savaş Tanrısı’nın yüzünden bir acı ifadesi geçti. Ne yapması gerektiğini biliyordu... ama kendini öyle yapmaya zorlamayı reddediyordu. Oğlu gerçeği öğrenirse öyle çok şey değişir, öyle çok şeyle uğraşılması gerekirdi ki. Hayatları bir daha asla aynı olmazdı.

“Gerçek,” dedi Atreus.

Derin bir nefes alma ihtiyacı hisseden Kratos havanın ciğerlerine girip çıktığı anı bu hassas karar gözden geçirmekte kullandı. Atreus’un yüzündeki her nüansı inceleyerek o anda çocuğun ruhunu okudu. Oğlu gerçeği kabullenebilir ve onunla başa çıkabilir miydi?

“Ben buradan çok uzaktaki başka bir diyardan bir tanrı-

yım, çocuk. Bu kıyılara geldiğimde bir insan olarak yaşamayı seçtim. Ama işin aslı... bir tanrı olarak doğdum. Sen de öyle."

Kratos'un içini bir huzur kapladı. Oğluna en derin sırrım açmıştı. Şimdiye kadar kaçınabileceğini sandığı bir adım atmıştı. Peki ama şimdi ne olacaktı?

Şimdi sessizlik oldu.

Atreus zihninde başıboş koşturan düşüncelerden saklanmak istercesine uzaklara dalıp gitti. Annesinin tanrılar hakkında anlattığı öyküleri hatırladı. O öykülerdeki tanrılar birer canavar değil iyi kalpli, müşfik varlıklardı. Annesi acaba babasının durumundan haberdar mıydı? Eğer öyleyse bunu niye oğlundan saklamıştı?

Iskeleye varan Kratos kayığı suya itti. Konuşmadan dalgın dalgın oturan Atreus'u seyretti.

"Oğlum?"

Kratos da binip çocuğun karşısına oturdu.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Bir... hayvana dönüşebilir miyim?" diye sordu oğlan.

Savaş Tanrısı'nın yüreğine su serpildi. Oğlunun ona söylenenleri tamamen anlayıp anlamadığından emin değildi. Atreus'un tanrılara bakış açısı gerçeklerden ziyade annesinin taraflı öğretilerine dayanıyordu. Belki Kratos geçmiş yaşantısını tıklım tıklım dolduran çirkinliklerle yüzleşmekten kaçınabilirdi.

"Bir hayvana dönüşmek mi? Hayır... hayır, sanmam," diye yanıtladı.

"Demek ben bir tanrıyım," diye kendi kendine mırıldandı Atreus. "Annem biliyor muydu? O da mı tanrıydı?"

"Hayır, değildi. Ama gerçek doğamı biliyordu."

"Bir tanrıyım ha. Bunu bana söylemek için neden şimdiye kadar bekledin?"

"Seni korumak istedim. Bir tanrı olmak... ömür boyu

süren kederlere ve trajedilere yol açabilir. Lanet derken onu kastettim.”

Babasının lanetli olduğu fikrine neden kapıldığını artık anlayan Atreus kafa salladı. “Ne tür şeyler yapabilirim? Uçabilir miyim? Görünmez olabilir miyim? Kendimi bir tanrı gibi hissetmiyorum.”

“Tanrılığının kapsamını bilmiyorum ama zamanla öğreneceğiz.”

Rahat bir nefes alan Kratos oturduğu yerde kaykıldı, küreği eline aldı ve onları iskeleden itti.

“Bir kurda dönüşemeyeceğimden emin misin?”

“Beni şaşırtmaktan çekinme.”

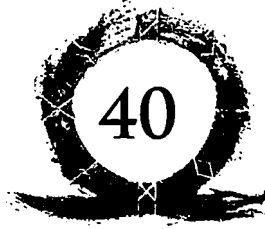
Kürek gıcırtdırlarından başka bir ses çıkmaksızın yol alırlarken Kratos oğlunun yeni kimliğine alışmasını seyretti. Atreus’un genç çehresi kıvanç ile yıldı arasında gidip geliyordu. Kratos çocuğun aklında ne gibi düşüncelerin dolandığını hayal etmekte zorlanıyordu.

“O yüzden mi başımın içinde sesler duyuyorum?”

“Her tanrı eşsizdir. Büyüdükçe yeteneklerin açığa çıkacak,” dedi Mimir.

“Bekle. Eğer bir tanrıysam nasıl hasta oluyorum? Tanrılar hiç hasta olmazlar, öyle değil mi?” diye sordu.

Kratos’un verecek cevabı yoktu.

Kayığı terk edip Týr'ın tapınağına uzanan köprüden geçtiler. Sonunda kubbeli tapınağın yanındaki bir platforma ulaştılar. Onlar üstüne çıktıkları anda platform yavaşça alçalmaya başladı ve tapınağa erişim sağlayan bir konumda durdu.

“Bak, kızma ama o kılıçları daha önce de gördüm. Evin altında saklanırken. Nereden geldiler?”

“Onlar sırtımdaki bir yük. Arkamda kalan bir hayattan.”

“Artık benim de hayatımın bir parçasılar ve öykülerini duymak istiyorum.”

“O günler geçti. Onları yeniden yaşamak... lüzumsuz.”

“Gerçekler nasıl lüzumsuz olabilir?”

“Şey, delikanlı, şu duvarın yukansına bak,” diye lafa daldı Mimir, konuyu değiştirme çabasıyla.

Duvardaki bir triptiğin* iki paneli küçük bir köylü grubunun ilgilendiği bir tanrıyı tasvir ediyordu.

“Bu Týr! Ama... orta panel eksik. Bekle, Týr'ın bir dev değil bir tanrı olduğunu sanıyordum,” dedi Atreus.

* Yan yana üç parçadan oluşan tablo. -çn

“Evet, haklısın. Ama Týr devler de dahil herkesçe sevildi. Özel görüyü benden başka bir tek ona armağan ettiler.

“Acaba devler bir yerlerde benim için de bir triptik bırakmışlar mıdır?” diye ekledi Mimir, durup biraz düşündükten sonra.

Sonra dikkatini önlerindeki triptiğe yöneltti.

“Evet. Bir savaş tanrısı... ama barış için savaşan bir tane. Kahramanca ve âdil olmasıyla, güçlerini ve bilgisini savaş başlatmak yerine bitirmekte kullanmasıyla meşhurdur.”

“Öyleyse iyi tanrılar gerçekten de var.”

“Her tanrı ya kendine ya da başkalarına hizmet etmeyi seçer. Týr ikincisini seçti,” dedi Mimir. Platform ikinci bir rünik panele indiğinde Atreus hemen resme koştu.

“Bu adını hiç duymadığım yerlere değiniyor. Anlaşılan Týr gezmekten hoşlanmış,” dedi çocuk.

“Týr savaşı ve kaosu önlemenin anahtarının kudret değil akıl olduğuna inanırdı. Ayrıca başka kültürleri tanımanın ona tek bir yerde kalarak edinemeyeceği bir bakış açısı kazandıracağını bilirdi. Odin edindiği bilgileri daima kendine saklayıp kıskançlıkla korurken Týr öğrenimlerini ve irfanını açıkça paylaşırdı. Bundan dolayı faniler onu çok severler, sevgilerini dünyanın dört bir yanından hediyeler getirerek gösterirlerdi.”

Platformun ulaştığı üçüncü bir rünik panelde Odin ile Thor bir podyumun ortasında duruyorlar, karşılarında boyunu bükük bekleyen Týr'den hesap soruyorlardı. Atreus resmi kısa bir süre inceledi, sonra halen babasının kemerinde asılı duran Mimir'e doğru döndü.

“Peki, Týr'e ne oldu?”

“Odin iktidara geldiğinde Týr'i egemenliğine bir tehdit olarak gördü. Týr'in devlerden sır çalmasına yardım edeceğine onlarla işbirliği yaptığından kuşkulandı. Beni de aynı şeyle suçlamıştı ama sanırım Týr konusunda haklıydı.”

“Yani sence Týr devlere yardım mı ediyordu?”

“Evet. Odin’in onlara çektiği eziyetten dolayı kendini suçluyordu. İzlerini kaybettirmelerinde onlara yardımcı olduğu kanaatindeyim.”

“Kayıp Jotunheim kulesi!”

“Dođru. Ona her ne olduysa bence bu ancak Týr ile devlerin birlikte çalışmaları sayesinde gerçekleşebildi.”

“İyi ama Týr neden kendini suçluyordu?”

“Odin onu kandırarak barış istediğine ikna etti. Týr de Odin’i müzakerelerde bulunsun diye Jotunheim’a götürdü. Fakat devler gerçeği anladılar ve Odin’i diyarlarına girmekten men ettiler. Thor işte o zaman Mjollnir’i kullanarak onları yok etmeye başladı. Devler de bunun üzerine Midgard’dan ayrıldılar. O zamandan beri Jotunheim’a ne bir insan ne de bir tanrı ayak bastı.”

Platform durarak Kratos’un çift kanatlı bir kapıya doğru yürümesine imkân tanıdı. “Şu Siyah Rûn nerede, kafa?”

“Bilmiyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim.”

Kapı kanatlarının savrulurarak açılmasıyla karşılarında beliren koridorun ilerisinde görkemli bir oda gördüler. Odanın tavanın tam ortasından siyah bir taş sarkıyordu.

“Taş! Aradığımız şey o olmalı!” dedi Atreus.

İçeri girerlerken taşın etrafında küresel bir bariyer belirerek onu fırl fırl dönen üç adet süslü metal halkayla çevreledi ve düzenek komple havaya yükseldi.

“Tabii ya,” dedi Atreus bezgince.

Halkaların yükselmesiyle yerde açılan delikten bir el çıktı. El, taşın kenarına tutunup diğer elin belirmesini bekledi. Onları bir draugr kafası izledi. Yaratık kıvrılarak delikten çıkarırken arkasından çabucak bir başkası geldi. Onları daha başka üç draugr takip etti.

Kratos bir an bile tereddüt etmeden saldırıya geçti. Balta-

sının bir düzine kudretli darbesi, zemine ceset parçaları saçmaya yetti.

“Bu kadar kolay olacağını sanmazdım,” dedi Mimir.

“Ben de,” diye hemfikir oldu Atreus. “Yine de ummuyor değildim,” diye bıyık altından mırıldandı. “Ya şimdi?” diye babasına sordu.

Kratos bir dağ trolü heykelinin bulunduğu bir girintiye yöneldi.

“Taşsakal Kral,” dedi Mimir.

“Bir kral mı?” diye sordu Atreus.

“Sırf kendini öyle ilan ettiği ve diğer hiçbir trol onu yene-
mediği için.”

Dar bir dehlize girdiklerinde Atreus önden giderken Kratos yan yan ilerlemek zorunda kaldı. Bu kadar sıkışık bir alanda babasının onu savunamayacağını bilen oğlan her ihtimale karşı avcı bıçağını önünde tuttu. Dehlizden çıktıklarında onları bilinen dünyanın dört bir yanından getirilmiş türlü türlü eşyalarla dolu bir hazine odası karşıladı.

“Vay canına,” diye mırıldandı Atreus, altın ve gümüşlerin yanı sıra kıymetli taşları gözden geçirirken. Daha önce hiç böyle bir zenginlik manzarasıyla karşılaşmamıştı. Hep basit ve yalın bir hayat yaşamıştı ve bu tür hazinelerin var olabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

Sorguçlu miğferlerle ve ısıllı zırh levhalarıyla kaplı yakın bir masadaki bir şey dikkatini çekti.

“Şuna bak!”

O nesneyi daha yakından incelemeye koşarken işe yarar bir şey arayan Kratos başka bir masaya gitti. İncelediği toparlak bir şişeyi omzunun üzerinden atıp yerde parçalanmasına sebep oldu. Yanındaki uzun ince bir vazo da aynı kaderi paylaştı. Tanıdık işaretlere sahip kil bir matara gözüne ilişince onu kaptı ve tıpasını çıkarıp kokladı. Yüzünde hafif bir te-

bessüm belirdi. Tıpayı sertçe yerine taktıktan sonra matarayı heybesine kaldırdı.

Sonra tebessümü kayboldu.

Birbirinin aynı iki kaidenin üstüne antik Yunan tarzında boyanmış iki Yunan vazosu koyulmuştu. İlkinde yeniden inşa edilen harap bir Yunanistan, ikincisindeyse dağ gibi bir ceset yığının üstüne çıkmış bir Sparta savaşçısı resmedilmişti.

Kaidelere yaklaşan Kratos savaşçının solgun teninde kendi dövmelelerinin ayırt edici kırmızı çizgilerini gördü. Resimde gökyüzüne öfkesini kusan Atina Şampiyonu ondan başkası değildi. Kratos vazoya dertli bir çehreyle uzun uzun baktı. O zamanlar yurdunda ona korku ve nefret beslenirdi. Tüm tanrıları kıskandıran marifetlere imza atmasına rağmen onu dünyaya bir canavar olarak tanıtmışlardı.

Babasının pür dikkat neye baktığını tamı tamına bilmeyen Atreus ona arkadan yaklaştı. Yürürken başındaki süslü bir firavun tacı attığı her adımda sallandı.

“Ne buldun?”

Kolunu savuran Kratos oğlu onları göremeden önce vazoları yere düşürüp bin parçaya ayırdı. Geride bıraktığı dünyaya dair herhangi bir soruyla karşılaşmak istemiyordu. Vazoda onu tasvir ettikleri sahneyi nasıl izah edebilirdi? Kilin üstünde ebediyen kalması planlanmış vahşiliği geçersiz kılabilecek ne söyleyebilirdi?

“O neydi?” dedi Atreus, babasının yüz ifadesine dadanan duygusuzluğu okuyarak.

Hazine odasından çıkıp daha büyük, yuvarlak bir odaya geçtiler. Karşı duvarda gür bir ormanın ortasındaki kayalık bir yükseltiye tünemiş iki kurdun resmedildiği devasa bir fresk dikkatlerini çekti.

“Bunlar kurt devler Sköll ve Hati,” diye belirtti Atreus.

Kratos hayvanlara bir tanıma ürpertisiyle baktı. Diğerleri iki yanda beklerken yeşil gözlü siyah bir kurt tarafından Yunan kıyafeti içinde sürüklendiği bir imge şimşek gibi gözlerinin önünden geçti. Onu bu diyara getiren yaratıklar bunlar mıydı? Kratos onların böylesine büyük olduklarını hatırlamıyordu. Ona saldıran hayvanlar zorla kaderini belirlemişlerdi. İyi ama ne maksatla? Neden bu topraklarda bulunması gerekiyordu ki?

“Doğru söylüyorsun, evlat. Gündüz ve gece getirenler. Ragnarök’ün o ikisi güneş ile ayı yakaladıklarında başlayacağı rivayet edilir. Ve onları Odin kontrol eder. Kurtları kontrol ederek kazanmayı umduğu nihai muharebenin zamanını belirleyebileceğine inanır.”

Odadaki ilerleyişlerini sürdürdüler.

“Hiç hoşuna gidiyor mu? Yani bir tanrı olmak? Harikulade yerlerde maceralara atılmak? Belki annem biraz eğlenmemizi istemiştir. Belki de yaptığımız ve gördüğümüz bunca şey ondan bir hediyedir?” dedi Atreus, yanakları mahcupça kızarak.

Sonunda Týr’ın tapınağının derinliklerindeki iç odaya girdiler. Lakin girmeleriyle birlikte kapı çarparak arkalarından kapandı ve onları oraya hapsetti.

“Bundan hayır gelmez,” diye mırıldandı Mimir.

Kratos odanın karşısındaki bir çarka gitti. Kapıyı tekrar açmak için onu kullanması gerektiği fikrindeydi.

“Bekle. Bak, rûn taşı aşağı iniyor,” dedi Atreus.

Rûn taşının etrafında dönen halkalar zemine ulaşıklığında bir bilek kapını Kratos’un ellerini kısıtarak onu çarka kilitledi.

“Neler oluyor?” diye babasına seslendi Atreus.

“Bir tuzak,” diyen Kratos serbest kalmak için kısıklara asıldı.

Altındaki zemin batmaya başlarken yerdeki borulardan sular fışkırdı.

“Baba!” diye haykırdı Atreus.

Köpüklü sular halen çarkta kısılı Kratos’un ayakları altında biriktikçe birikti. “Çocuk, git buradan.”

“Ben iyiyim. Seni nasıl çıkaracağız?” diye bağırdı Atreus.

“Şu duvardaki zincirlere asıl.”

“Ama... üç taneler. Ne yapacağım?”

“Atreus, odaklan. Bunun üstesinden gelebilirsin.”

“Lütfen acele et, delikanlı. Boğulabilir miyim bilmiyorum ama öğrenmemeyi yeğlerim,” dedi Mimir.

“Peki... düşün. Hati gümüşü olanı. O ayı avlar. Sköll altın sarısı ve güneşi kovalar. Ragnarök’ün gerçekleşmesi için her ikisini de yemeleri lazım. Ama bunların düzeni bozuk.”

“Aferin, çocuk,” diye cesaret verdi Kratos, su seviyesi bacaklarından yukarı çıkarken.

“Ay solda, güneş sağda, Midgard da ortada olacak. İyi ama hangi zinciri çekeceğim?”

Atreus düşünüp taşınmaya daha fazla vakit ayıramazdı. Zincirleri soldan sağa çekti. Hiçbir şey olmadı. Sonra sağdan sola denedi ve yine sonuç alamadı. Üçüncü denemesinde ortadan başlayıp önce sol sonra sağ zincire geçti. Amacına ulaştı! Platform yükselirken sular tahliye olmaya başladı ama Kratos çarkta kilitli kaldı.

“Başardık!” diye haykırdı oğlan.

“Neredeyse,” dedi Mimir.

Babasının altındaki platform tavandaki kazıklara doğru yükselmeyi sürdürünce ve kazıklar da aynı anda tavandan inmeye başlayınca delikanlının heyecanı dehşete dönüştü.

“Baba, yukarı bak!”

Atreus panikle babasını kurtarmanın bir yolunu aradı. Kullanabileceği bir şey göremeyince annesinin bıçağını çekti ve döner mekanizmaya koşup yalımı içine soktu. Hemen sonra yalım kırıldı ve mekanizma dönmeyi sürdürdü. Seçeneği kalmayan Atreus’un karnına yumruk yemiş gibi hissettiği bir an geçti, sonra bıçağın bir parçası dişlilerin arasına sıkışıp mekanizmayı durdurdu.

“O annenin bıçağı mıydı?” diye sordu Kratos.

“Başka yol yoktu.” Duyduğu keder çocuğun yüreğini eziyordu. Annesinden geriye kalan tek eşya oydu.

“Yaptığın kurnazcaydı, evlat,” dedi Mimir.

“Ama bıçağımı mahvettim.”

“Ve hayatımı kurtardın,” diye ekledi Kratos, gözünü oğluna dikerek.

Olup bitenleri kabullenen Atreus kafa salladı. Lakin Kratos’un boynunu fark edince yüzünde bir telaş ifadesi belirdi.

“Freya’nın sana çizdiği r n kaybolmuş.”

“ yle mi?” dedi Kratos tasasızca.

“şimdi ne yapacağız?” diye sordu oğlan.

“Yolumuza devam edeceğiz.”

Kratos’un ellerini  artktan kurtarmalarının ardından demir parmaklıkl  bir kapıya ulaştular. Kratos    sert balta darbesiyle mazgal  kırarak odadan kaçmalarını sağladı. Ana balkona  ıkuklarında halkaların çekilerek Siyah R n’  açıkta bırakmalarına tanıklık ettiler.

“R n artık serbest,” dedi Atreus.

Kratos oğlunu kendine doğru çevirip önünde diz çöktü. “Al şunu.” Atreus’a uzattığı açık avucunda başka bir avcı bıçağı duruyordu. Bu seferkinin sapında Yunanca kakmalar mevcuttu.

 ocuk tereddüt etse de titreyen parmaklarını ihtiyatla sapa doladı. Kratos elini oğlununkinin üstüne kapatıp onu sıkıca tuttu, sonra diğer elini ikisinin de üstüne koydu. Ellerini aralarında tutarak oğlunu kendine doğru çekti.

“Doğduğun gün yurdumun ve bu memleketin metallerini karıştırarak iki bıçak yaptım. Biri bana, diğer de hazır olduğun gün verilmek üzere sanaydı,” dedi. Parmaklarını açarak bıçağı Atreus’un elinde bıraktı. Oğlan silahı çevirerek harikulade işçiliği hayranlıkla süzdü.

“Bugün o gün.”

“Yani artık ben de senin gibi bir adam mıyım?”

“Hayır. Biz adam değiliz. Çok daha fazlasıyız. Tabii sorumluluklarımız da çok daha fazla,” diye düzeltti babası. Oğlan bu sözlerin anlamına akıl erdirebilir miydi ki? “Ve sen benden de üstün olmalısın. Anladın mı?”

Atreus önce bıçağa, ardından babasına baktı. Dalgın bir edayla kafa salladı. “Söyle,” diye talep etti Kratos.

“ st n olacağım.”

Mesajının idrak edildiğine ikna olmayan Kratos güven ve-

rircesine elini çocuğun omzuna koydu. “Bu silahın, herhangi bir silahın gücü buradan gelir.” Oğlanın kalbini işaret etti. “Fakat ancak bunun tarafından tavlınırsa,” diye ekleyerek bu sefer de parmağını Atreus’un kafasına doğrulttu. “Silahı kullanan kişinin disiplini ve iradesiyle. Bir savaşcının asıl gücü orada yatar. Bunu asla unutmamalısn.”

Atreus kafa salladı.

“Güzel. Gel hadi.”

Yollarına devam ederek tapınağın daha da derinlerine indiler ve sonunda sımsıkı kapalı bir mahzene vardılar. Kratos orada Siyah Rûn’u cam bir kürenin içinde buldu. Kutsal rûn tavandan sarkan küredeki obsidiyen bir tablete oyulmuştu. Arkasında başının iki yanından kıvrık boynuzlar çıkan kadim bir dağ trolünün taş heykeli yükseliyor, heykelin kocaman elleri taş sütunları destekliyordu.

Kratos baltasını kullanarak cam küreyi yere düşürdü.

Kratos bir hırıltıyla küreyi kırdı. Tableti koruyan cam kal-
kan birbirinden küçük binlerce parçaya ayrıldı. Elini dikkatle
parçaların arasına sokan Kratos tableti çekip aldı. Üstünde
hiçbir şeye rastlamayınca da onu Atreus'a verdi.

“Boş,” diye mırıldandı Kratos, daha şimdiden laçka olmuş
bir kafayla. Çok ihtiyaç duydukları Siyah Rün’ü nasıl elde
edeceklerdi?

“Bekle,” dedi Atreus.

Tablet titrek bir ışık saçmaya başladı. Işık oğlanın doku-
nuşuyla yoğunlaşarak sihirli bir kreşendoya ulaştı. Sonra göz
kamaştırıcı bir flaş odayı doldurdu ve bunu sarsıcı bir basınç
dalgası izledi.

Tabletin üstünde kadim bir sembol belirip silikleşti. Fa-
kat bu olurken ışık âdeta Atreus’un tenini işledi ve kollarını
örümcek ağı gibi kaplayıp göğsüne geçti.

Hemen sonra taş trol canlanıverdi. “Çocuk!” diye haykır-
dı Kratos.

Kendinden geçmişçesine boş tablete aval aval bakan Atreus'a doğru dev bir yumruk savruldu.

Kratos güçlü darbenin önünü kesmek için ileri fırladı. Kendini oğluna ve tablete siper ederek trolün saldırısını tüm şiddetiyle göğüsleyen Savaş Tanrısı bir dizinin üstüne düştü. Trolün yumruğunun ikisini birden ezmesini önlerken bir yandan da kızgın buyruklar yağdırdı.

“Rünü gördün mü?” diye sordu.

“Evet!” diye bağırdı Atreus.

“Emin misin?”

“Kesinlikle. O artık burada!” Atreus başını işaret etti.

“Güzel. Öyleyse surata nişan al!” diye omzu üzerinden karşılık verdi Kratos.

Babası ezilmemek için mücadele ederken Atreus yayını eline alıp bir ok taktı. Oğlan trolü zamanında durdurarak Kratos'un canını kurtarmanın tek bir yolu olduğunu anladı. Dikkatle nişan aldı, ok ucunun düzgün durmasını sağladı ve ateş etti. Ok trolün sol gözüne saplanarak onu geri püskürttü. Bu yaşananlar Kratos'a kılıçlarını çekmesi ve canavar denmesini sağlamaya uğraşırken saldırıya geçmesi için fırsat verdi. Savaş Tanrısı soldan sağa hamle yaparak trolün boynunu başın hemen altından yarıdı. Dizlerinin üstüne düşen azman yaratık taş zemine kapaklanırken Kratos'a değil oğlana baktı.

Taş trolün mağlup edilmesinin ardından Kratos ile Atreus mahzenden çıkıp önlerindeki yegâne yolu izlediler. Az sonra çıkmaz gözüken bir yere –kadim bir zincirli makara sisteminden sarkan yuvarlak bir odaya– ulaştılar. Zeminin bir gün ışığı huzmesiyle aydınlanan orta noktasında yedi metrelik kırık bir Týr heykelinin gövdesi sırtüstü yatıyor, heykelin dizlerden kırılmış bacakları ile kaidesi yakında duruyordu.

Atreus huzmeye girip yüzeye kadar çıkan bacaya benzer

boşluktan yukarı baktı. Bir denge ağırlığına bağlı askı zincirleri baca boyunca uzanmaktaydı.

“Gün ışığı,” dedi Atreus.

“Çıkış yolumuz,” dedi Kratos.

Savaş Tanrısı baltasını kullanarak denge ağırlığını sabit tutan desteği kesti. Bunun sonucunda tüm oda kocaman bir asansör gibi bacada yavaş yavaş yükselmeye başladı.

“Sona öyle yaklaştık ki,” dedi Atreus.

“Otur,” diye buyurdu Kratos.

Artık güvendeydiler ve asansör onları tekrar gün ışığına çıkarıncaya dek yapacak bir şeyleri yoktu.

“Neden?” diye sordu Atreus, sonra babasının yüz ifadesini okuyup itaat etti. Kratos da oğlunun karşısına çöktü. Elini heybesine sokup hazine odasından yürüttüğü boynuz matarayı çıkardı.

“Lemnia şarabı. Doğum yerimin yakınındaki Lemnos adasından,” dedi.

Atreus adama yanaştı. Babası yaşamını nadiren anardı. Oğlanın bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Fakat babasının susturmaktan başka bir işe yaramayacağından korktuğu için sorularını hep kendine saklardı.

“Lemnos,” dedi Atreus, İskandinav diliyle bu Yunanca sözcüğü telaffuz etmekten zevk alarak.

Kratos dişlerini kullanarak çam reçinesi tıpayı çıkarıp matarayı oğlana verdi. “Yolculuğumuzun sonuna.”

Matarayı dudaklarına götüren Atreus delikten yayılan ağır kokuyu alınca tereddüt etti.

“Çürük yumurta gibi kokuyor. Bozulmamıştır, değil mi?”

“Herhalde.”

Oğlan yalnızca ağzından nefes alarak diline küçük bir damla değdirmeyi göze aldı. Onu midesine indirirken yüzü buruştu. Fakat yutmaya mecburdu; gerçek bir erkek okkalı

bir yudumu tek seferde içirdi. Sıvıyı midesinde tutarak boynuz matarayı geri verdi.

Kratos göz temasını kesmeden matarada kalanı kafasına dikti. Ardından taş kadar sert bir yüzle matarayı omzundan geriye attı. Ancak ondan sonra oğluna gülümsedi.

Sıvının ağzına gelmesini engelleyebileceğinden hâlâ emin olamayan Atreus da benzer bir tebessüm etti.

İçeri sızan tozlu gün ışığı huzmelerine bakarak öylece oturdular. Atreus'un söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Annesinin yanındayken kendini hiç bu kadar mahcup hissetmezdi. Kadın onunla nasıl konuşacağını daima bilirdi.

“Annemle ilgili hiçbir şeyi unutmak istemiyorum,” diye mırıldandı çocuk, yüzü kadar kalbini de saran bir kederle. İçten içe böyle hissetmekten ve konuşmaktan kızgındı. Bir tanrı olarak nasıl davranması lazımdı? Sıradan insanlar için hislere kapılması bile uygun muydu? Acaba babası o yüzden mi hep öfkeli gözüküyordu? Belki bir tanrının fanilere karşı hisler beslemesi yasak veya en azından yakışıksızdı.

Atreus hislerinin tasdik edilmesini umarak babasına baktı. Kafa sallamakla yetinen Kratos bakışlarını yeniden gün ışığına yöneltti.

“Neden yurdunu terk edip bu topraklara geldin? Sebebin oradaki tanrılarla bir ilgisi var mıydı?”

Kratos cevap vermedi. Mevcut şartlar altında elinden gelenin en iyisi buydu. Öyle çok ölüm ve acı görüp geçirmişti ki artık bununla nasıl başa çıkacağını bile bilmiyordu.

“Tyr iyi tanrıların da olduğunu ispatlıyor. Sen iyi bir tanrısın, değil mi? Sadece hak edenleri öldürürsün.”

Kılıçlarıyla düzinelerce kişiyi acımasızca doğradığı şiddet dolu kareler Kratos'un gözlerinin önünden bir çığ gibi geçiverdi. Lakin yüzü metanetini ve duygusuzluğunu korudu.

“Ah, kim böyle konularda hüküm vermeye layıktır ki?”
diye araya girdi Mimir.

“Sus, kafa. Biz layığız,” diye tersledi Atreus.

“Aynı baban gibi konuştun,” diye karşılık verdi Mimir.

Az sonra bacanın tepesine vardılar ve kendilerini kaldera köprüsüne tepeden bakarken buldular. Uzaklardaki Doruk Geçidi onları çağırıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Kratos.

“Hazırım,” dedi Atreus, kendinden emin bir edayla kafa sallayarak. Artık bir tanrı gibi davranma zamanıydı.

“Tamam, keskiyi de aldık r n  da. Artık gidip devleri görebilir miyiz?” diye sordu Atreus, Mimir’in ba ını yukarı kaldırarak.

“Evet. Beni bulduğunuz doru a geri gidin de köprüyü açalım.”

“Biz istediğimiz yere gider, istediğimizi yaparsınız ve şimdi gidip devleri göreceğiz! Bu sefer yolumuza kimse çıkamayacak,” dedi Atreus.

Yollarına devam ederlerken Kratos her adımda daha da temkinli davranıyordu. Sanki etraflarında bir terslik mevcuttu. Bunu sezebiliyor ama kendisini neyin rahatsız ettiğini tam olarak tanımlayamıyordu.

“Odin ile Tür’den beri devlerin memleketine ayak basan ilk tanrılar olaca ımızın farkında mısınız? Bu da bizi önemli kılar! Ama... ya Jotunheim’a gittiğimizde orada da devlere rastlamazsak?” diye sordu Atreus.

“Bizim için fark etmez.  nemli olan tek şey annenin son dile ini yerine getirmemiz.”

Bir müddet sessiz kaldılar. Midgard doruğuna doğru düzenli bir tempoyla tırmanırken Kratos'un huzursuzluğu yerini korudu.

"Neden buradan itibaren annemi benim taşımama izin vermiyorsun?"

Kratos bu isteği dikkate bile almadı.

"Hayır," dedi nihayet. Cevabını daha başka isteklerin önünü kesecek kadar sert bir tonla verdi.

"Nedenmiş? Nasılsa vardık olduk. Hem başımızdan geçen onca şeyden sonra bunun altından kalkabileceğime güvenmen gerek."

Ağzını açmayan Kratos oğluna bakmayı bile reddetti.

"Peki. O zaman kendin taşı," dedi Atreus.

Sözleri Kratos'un yüreğini sızlattı. Atreus somurtarak yürümeyi sürdürdü.

Kratos konuşmadan hızlanarak oğlunun birkaç adım önüne geçti.

Karaağaç ve söğüt dallarının üzerinde bulunduğu bakımsız patikadaki bir dönemeçte aniden durdular. Sağlarındaki derin bir yarığın yakınında yalpalayan Modi, yüzünü gözünü kaplayan morlukların ve kanın altında neredeyse tanınmayacak durumdaydı.

Kılıcının desteğiyle ayakta durabilen iki büküm haldeki adam topallayarak yanlarına yaklaştı. Ezik, şiş dudaklarının arasından zorlukla nefes alarak sözlerini zar zor telaffuz edebildi.

"Magni... Magni'ye olanlar yüzünden Thor beni suçladı. Öz babam bana korkak dedi."

"Görünüşe bakılırsa ondan fazlasını yapmış. Çekil yolumuzdan, yoksa onun yarım bıraktığı işi biz tamamlarız," diye buyurdu Atreus, yarı tanrıya sempati göstermeden.

"Seni geberteceğim!" dedi Modi.

O oğlana doğru topallayarak yürümeye çalışırken Atreus

gölmekle yetindi. Vurma mesafesine giremeden hırpalanmış bacakları vücut ağırlığını daha fazla taşıyamayan adam yere yığıldı. Mağara zeminindeki lüzumsuz bir et yığını gibi yattığı yerde çaresizce inledi.

Kıvranan yarı tanrının yanma gelen Atreus başını dik, bacaklarını da bir savunma pozisyonunda açık tutarak önündeki acınası sahneye baktı. Büzülen Modi keder, ümitsizlik ve mağlubiyet sergileyen bir yüzle bakışlarını yukarıya çevirdi.

Atreus tek kelime etmeden bıçağını çekti, izin istemek için omzunun üzerinden babasına göz attı ve silahı havaya kaldırdı.

Kratos havada çizdiği yayın tepe noktasına ulaştığında oğlunun elini kavradı. “Hayır. Zaten canı çıkmış. Öldürmeye değmez.”

“Annem hakkında söylediklerinin bedelini ödemeli,” dedi Atreus öfkeyle.

“Hayır dedim!” diye çattı Kratos, oğlunu dizginlemeye yetecek bir kuvvetle.

Aşağıya daha fazla baskı yapmadığını hissettiğinde çocuğun kolunu bıraktı. Atreus o an için babasının isteğini kabullendi.

“Ama biz tanırız. Canımız ne isterse yaparız. Bu diyarda adaleti biz sağlarız.”

Sözleri Modi’yi gevrek gevrek güldürdü. “Anneni altuma almadan önce... ben de ona... aynı lafı ettim.”

Kratos oğlunun koluna uzandı. Geç kalmıştı.

“Geber!” diye bağırdı Atreus.

Oğlan bıçağını Modi’nin gırtlığına ustaca sapladı ve koyu kanları dört bir yana saçılmasını zevkle seyretti.

“Çocuk!”

Kratos onu yarı tanrının üstünden çekip alırken Modi anlaşılmaz bir şeyler guruldadı. Son nefesini ve kuvvetini kullanarak yarığın kenarına doğru telaşla süründü.

Atreus içini kaplayan öfkenin kontrolü tamamen devralmasına izin verdi. Hiç ses çıkarmadan babasının ellerinden kurtulup ileri atıldı ve Modi'yi tekmeleyerek yarığın aŗağısındaki karanlığa yuvarladı.

"Sen ne halt yiyorsun?" dedi Kratos, oğlunu omuzlarından kavrayarak.

Atreus tedirgin edici bir soğukkanlılıkla bıçağı pantolonunun bacağına silerek temizledi, sonra da bakışlarını babasına çevirdi. Gözlerinde akıl ermez bir Şey vardı. O artık Kratos'un babalık ettiğı masum ocuk değıldi.

"Odin'in gazabı geç kalmayacak..." diye başladı Mimir.

"Odin'den de aptal ailesinden de yeter artık. Tanrılar olarak yapmamız gerekeni yapmıyor muyuz?" Atreus kısa bir müddet duraksayıp düşündü. "Bu bıçak anneminkinden çok daha iyiyymiŗ," diye açıkça ekledi.

Kratos'un içi sıkıŗtı. Neler oluyordu? Oğlu nasıl böylesine köklü bir değıŗim geçirebilirdi?

Olup biteni geriye almasının yolu yoktu.

"İsteğim dıŗında can aldın, ocuk. Kontrolü kaybettin."

Atreus onu boŗ, ruhsuz gözlerle süzdü. Aynı ifade uzun yıllar evvel Kratos'un yüzünden de eksik olmazdı. "Can almak için senden izin mi istemeliyim? Baŗtan beri bana bir tanrı olarak can almayı öğretmiyor musun? İŗ öldürmeye geldiğinde senden iyi  ğretmen zor bulunur."

Bir dizinin üstüne çöken Kratos göz temasını kesmemesi için oğlunun omzunu sıkıca tuttu.

"Sana sağı kalmayı  ğretiyordum. Biz tanrıyız, ocuk, ve bu bizi birer hedef haline getirir. Bugünden ömrünün sonuna kadar hedef tahtasındasın. O yüzden evet, sana can almayı öğrettim... ama kendini koruyasın diye. Asla zevk için değıl."

"Peki ya adalet için?"

Aralarına ürkütücü bir sessizlik çöktü.

"Hem o herifin seveni yoktu. Ne fark eder ki?"

Kratos hayal kırıklığına uğradı. “Bir tanrıyı öldürmek sonuçlar doğurur.”

“Neden doğuracakmış ki? Sen nereden biliyorsun?” Babası yanıt vermediğinde Atreus sorusunu ısrarla yineledi. “Nereden biliyorsun?”

“Ses tonuna dikkat et, çocuk. Seni bir daha uyarmayacağım.”

Kratos oğlunun omuzlarını bıraktı. Atreus basınç uygulanan noktaları ovuşturdu. Kafa salladı, sonra oradan koşar adım uzaklaşarak babasını geride bıraktı.

Kratos oğlunun arkasından bakarken genç bir çocuğun masumiyetini değil, yalnızca kendisinin en kötü yönlerini gördü. Manzara yüreğini parçaladı. Faye oğullarının bu hallere düşmesine göz yumduğu için ondan ebediyen nefret ederdi.

Doruğa vardıklarında etraftaki ağaçlar seyreterek yerlerini geniş ot öbeklerine bırakmıştı. Kratos’un tehlike sezgisi alarm verdi. Yakınlarda bir şey vardı.

“Dikkat et, çocuk. Yeğen bizi bulduysa amca da pek geride değildir,” dedi Kratos.

“Güzel! Ona da edecek iki çift lafım var.”

“Hayır yok, çocuk. Onu bana bırakacaksın. Anladın mı?”

“Beni eğitmezsen bir şey öğrenemem.”

“Derslerime kulak asmıyorsun ki.”

“Söylediğin her şeyi yerine getirdim. Ve karşılığında sadece gerçeği istedim.”

Kratos cevap vermedi. Oğlu onun kabullenmeyi reddettiği bir şeyi kurcalıyordu. Acaba yine Athena’nın onu olmakla suçladığı o canavara dönüşeceğinden mi korkuyordu? Kötülüğü kendisi mi seçmişti, yoksa öyle olmaya mecbur mu bırakılmıştı? Kendi babasını düşündü. Hemen sonra bu düşüncayı kafasından attı. Kırpmadığı gözlerle oğluna uzun uzun baktı. Gerçekte gördüğü neydi?

“O kılıçları nereden buldun?”

Kopuk uzuvlarla, kesik başlarla, kanlı bağırsakların dışarı sarktığı gövdelerle dolu geçmişe ait korkunç imgeler Kratos’un gözlerinin önünden geçti.

“Onları neden gizledin?”

Babası onu duymazdan geldi.

“Peki,” diye az sonra mırıldandı çocuk, ardından dikkatini Mimir’in başına yöneltti. “Mimir, tahmin et ne oldu. Artık bilmem gereken her şeyi biliyorum. Öğrenecek başka bir şeyim kalmadı.”

“Şey, tebrikler?” dedi Mimir.

Dorukta yol alırlarken önlerindeki bir çalılıktan yarım düzine draugr çıktı. Atreus'un öfkesi tırmandı; hiddetle haykırarak oklarını hışımla yağdırdı. Nişan almaktan çok ateş etmeye vakit harcayan çocuk, düşmanlarını haklama tarzıyla eski Kratos'a benziyordu. Oğlunun ona asla uygun görmediği bir yaşam tarzını gitgide daha çok benimsediğinin belirtileri Kratos'un gözünden kaçmıyordu. Bu Atreus'un kaderi miydi? Babasının yapmayı deneyebileceği hiçbir şeyle değiştirilemeyecek bir gelecek miydi?

“Çocuk, rün,” dedi Kratos, tehdit bertaraf edildikten sonra.

Atreus azıcık bile irkilmeden avcı bıçağının ucunu parmak ucuna batırdı. Sonra kendi kanını kullanarak Siyah Rün'ü ezberden Bifrost dikilitaşına çizdi.

“Çizgiler boyunca oy.” Atreus babasının keski ucuyla oyması gereken sembolü işaret etti. Kratos taşı etkinleştirmek için rünü oraya kazıdı.

Bifrost köprüsü açılırken dört bir tarafa parlak prizmatik ışıklar yayıldı. Açık dikilitaştan dışarı saçılan göz kamaştırıcı

ışık her şeyin ruhani bir tarzda titreşip dalgalanmasına yol açtı.

“İşte oldu. Gidelim!” dedi Atreus heyecanla.

Köprüye yaklaşarak geçitten yayılan yoğun enerjiyi del-diler, sonra geçidin açılmaya başlamasıyla ellerini yüzlerine siper ederek geri çekildiler.

“Vay be! Jotunheim. Başardık!” diye neşeyle yorum yaptı Atreus.

“Ne güzel, değil mi? Hatırlıyorum da bir defasında–” diye söze girdi Mimir.

O cümlesini tamamlayamadan yüzü bembeyaz kesildi.
“Dostum! Dikkat e–”

Güm!

Baldur arkadan gelerek Kratos’a çarptı ve rakibinin suratını geçit sütununa öyle bir güçle vurdu ki taşı çatlattı. Saldırının patlayıcı kuvveti Atreus’un ayaklarını yerden kesti.

Leviathan baltasını Kratos’tan çekip alan Baldur onu Savaş Tanrısı’nın omzuna sapladı. Kratos elini silaha uzattığında Baldur hasmını bileğinden tuttu ve kolunu balta sapının altına kısıvrarak oraya mıhladı. Sonra Kratos’un başını arkadan tutup yeniden sütuna vurdu.

“Beni özledin mi?” diye sordu adam. Yüzü habis bir tebesümle çarpıldı.

“Kaç, çocuk! Köprüden geç!” diye bağırdı Kratos.

Aceleyle hedeflenmiş bir ok Baldur’un sol yanağını deldi. Okun ucu sağ yanaktan çıkarak sapı adamın ağzında asılı bıraktı.

“Hayır! Ben de bir tanrıyım! Bunu yapabilirim!”

Seri atışlar yaparak dövüşe yaklaşan çocuk Baldur’u sırtından ve omzundan vurdu. İsabetli vuruşlarına rağmen oklarından hiçbirisi yıkıcı bir etki yaratmadı.

“Cidden mi?” diye ok sapının kısıtladığı ağızıyla geveledi Baldur.

Atreus hedefinin bir düzine adım uzağında durup okunu direkt Baldur'un şakağına hizaladı. "Ondan uzak dur!" diye emretti.

Baldur kolunu acımasızca savurarak oğlana elinin tersiyle bir tokat attı ve onu yere yapıştırdı. Sonra oku tiksintiyle suratından çekip çıkardı.

"Of. Ufaklık biraz sert düştü," diye dalga geçti.

"Seni geberteceğim!" diye haykırdı Kratos.

"Ah keşke."

Kratos adamı boğazından tutup yumruklarını yağmur gibi yağdırdı. Darbelerden hiçbirini hissetmeyen Baldur onu geri itti.

Yukarıdan yuvarlanan dengesiz bir kaya Baldur'un yanına düştü. Bir tane daha düşünce Baldur onu tuttuğu gibi Kratos'un suratında parçalayarak rakibini sersemletti. Kratos hareketsiz beklerken Baldur fırsattan istifade etti ve bir ucu sivri ilk kayayı alıp Kratos'u geçit sütununa çiviledi. Taş yüzeye örümcek ağma benzer incecik çatlaklar yayıldı.

"Baldur, onu bırak. Onun yerine beni al. Her ne istersen—" diye yakaran Mimir suratına Baldur'un dizini yedi.

"Kapa çeneni," diye kafaya emretti yarı tanrı. "Amma ahmakmışım. Bunca zamandır sana ihtiyacım olduğunu sanıyordum," dedi Kratos'a. "Ama asıl kafası çalışan ufaklık-mış. Sen sadece kassın. Babam ne yapması gerekirse gereksin ihtiyacını çocuktan alacak."

Adam sözlerinin ardından Kratos'un başına ve suratına müthiş yumruklar indirdi. Sonra sivri ucu Savaş Tanrısı'nın kanayan karnının daha da derinlerine sapladı.

Atreus yirmi adım uzakta ayağa kalktı.

Öfkeyle dolan Kratos feci bir sesle haykırdı. Kendini itip kurtarmak için kayanın çıkıntı yapan ucunu kırdı. Acıdan iki büklüm olduğunda Baldur onun sırtına çıktı. Kratos

adamin ayaklarını yerden kesmeye çalıştı ama Baldur onu yere yapıştırdı ve arkadan başını dövmeğe koyuldu.

Kratos bir tek hiddetinin gücü sayesinde ayağa kalkıp Baldur'un suratına ve karnına çok sayıda yumruk indirdi. Baldur gerilerken Kratos hücum etti ve omzuyla adamı geçit sütununa yapıştırdı. Darbenin şiddetiyle kaya patladı ve sütun nihayet kırıldı.

"Hayır!" diye Baldur ile Atreus aynı anda haykırdılar.

Geçit ufalanarak bir ışık patlamasıyla çöktü. Kratos ile Baldur enkazın altında kalırlarken ortalığı yoğun bir toz bulutu kapladı. Atreus molozları kazarak babasını aradı. Fakat dışarı ilk Baldur çıktı. Sarsakça doğrulan adam ayakta kalabilmek için geçidin bir parçasına tutundu. Atreus babasının başına geleni saptamayı beklemeden bıçağını çekti ve Baldur'un üstüne yürüdü.

"Geçidi kırdın. O Jotunheim'a ulaşmamızın tek yolu!" diye bağırdı.

"Ah, seni gidi akılsız hergele seni!" dedi Baldur.

O sırada Kratos da molozların arasından çıktı, ayağa kalktı ve üstüne yuvarlanmış iri kayayı bir kenara itti.

"Çek git buradan, çocuk!" Bakışları Baldur'dan bir an bile olsun ayrılmadı.

"Aynen öyle, ufaklık. Ürkek bir tavşan gibi kaç. Bırak işin zorunu baban halletsin."

Hınıldayan Atreus duygularına teslim oldu ve Aesir tanrısına pervasızca hücum etti.

Kratos can düşmanlarına ulaşmasına birkaç adım kala oğlunu zaptetti.

"Bırak beni!" diye bağırdı Atreus.

"Sakin ol, çocuk! Buna hazır değilsin."

"Hazırım!" diye haykırdı oğlan. Babasını tüm gücüyle itti. İçgüdüsel olarak şiddete şiddetle tepki veren Kratos onu geri

itti. Kratos o anda iç hiddetinin kontrolü zorla ele geçirmesine izin verdiğini anladı. Öfkesini oğlundan çıkarmıştı – hem de böyle bir şey yapmayacağını geçmişte kendi kendine bin defa söylemesine rağmen.

Baldur baba-oğlun bu saçma sapan itişmesine kakhkahalarla güldü.

“Çocuk, ben–” diyecek gibi oldu Kratos.

Atreus yayını ustaca çekti ve düşünmeden bir ok taktı. “Pruma!” diye bağırdı.

Oku babasına attı. Yediği darbe Kratos’u geriye fırlatıp geçitten artakalanlara çarptı ve dizleri üstüne düşürdü.

“Ben de kendi ailemi siktiriboktan sanırdım,” diye abartılı bir alkışla belirtti Baldur.

Tüm kontrolü kaybeden Atreus bıçağını sallayarak adama bir kez daha hücum etti. Yakındaki bir kayaya basıp takla atan Baldur oğlanı boğazından yakaladı ve kol mesafesinde tuttu. Atreus bıçağını boş yere rakibinin önkoluna sapladı ama Asgardlı’nın suratu hiçbir şey hissetmediğini açığa vurdu.

“Şu an seni öldüremeyeceğim için kendini şanslı say.”

“Hayır,” dedi Kratos dermansızca.

Baldur önkoluna saplı bıçağa bakmakla yetindi. “Baban haklı, çocuk. Hiç de bile hazır değilsin.” Alaycı bir tebessüm etti. “Şimdi rica etsem şunu tutar mısın?”

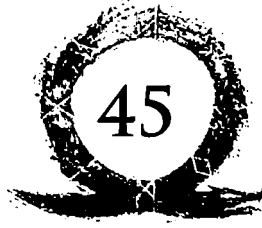
Bıçağı bir dikenden fazlası değilmişçesine kolundan çekip çıkaran Baldur onu acımasızca oğlanın omzuna gömdü. Bir elektrik akımı gibi boynundan beynine geçen acı Atreus’a çığlık attırdı. Yüzünü panik kaplayan oğlan uzunca bir süre nefes alamadı. Midesi boş olmasına rağmen kendini kusacaktı gibi hissetti.

Baldur şeytanca bakışlarını sağındaki Kratos’a çevirdi ve kendini beğenmiş bir tebessümün ardından ona el salladı. Sonra boştaki eliyle oğlanı tutup dürülü bir battaniye misa-

li koltukaluna sıkıştırdı. Dönüp Kratos'a son bir kez sinsice baktı, sonra da uçurumun kenarına koştu ve Kratos ayağa kalkamadan önce kendini mavi boşluğa bıraktı.

“Atreus!” diye haykırdı Kratos.

Kendini titrek bacaklarla yerden kalkmaya zorladı. Düşünüp taşınmaya bir an bile ayırmadan koşup o da dağdan aşağı atladı.

“Atreus!” diye feryat eden Kratos kendini olabildiğince yavaşlatmak için kollarını birer kanat gibi açtı. İlk atlamanın ardından şiddetli rüzgâr gövdesini sararak onu dengeledi.

Oğlanı hâlâ taşıyan Baldur aşağıdaki koskoca bir yeşil ejderhanın sırtına indi. Yaratık yukarıya yönelerek dağdan uzaklaştı.

Kratos hızını artırmak için sağa kıvrarak rüzgâr direncini azalttı. Ejderha irtifa kazanmadan önce onlara ulaşmalıydı. Saniyeler sonra ejderhanın geniş, pullu kuyruğunu yakaladı. İçgüdüleri doğrultusunda Kaos Kılıçlarını çekip ejderhanın boynuna fırlattı. Kılıçlar dikenli deriyi başarıyla delerek oraya tutundu. Koca hayvan artık Kratos’u da beraberinde götürecekti. Savaş Tanrısı zincirlere tutuna tutuna kendini Baldur’a çekti.

“Oğlumu alıp götürmene izin verir miyim sanıyorsun?” diye hırıldadı beklenmedik bir soğukkanlılıkla, Baldur’un boynunu kavrayarak.

Baldur’un kendini savunmak için çocuğu bırakmaktan

başka seçeneği yoktu. Serbest kalan Atreus ejderhanın sırtından aşağı çaresizce kaydı.

“Baba!”

Kratos’un oğlunu kurtarmak için düşmanını bırakması ve ağırlığını arkaya vermesi gerekti. Kolunu son anda uzatıp Atreus’u bileğinden yakaladı.

“Dikenlerden birine tutun!” diye ejderhanın üstünden geçip giden rüzgârda bağırdı Kratos.

Atreus dönüp göğsünü hayvana yasladı. Öyle yapınca da eli babasının parmakları arasından kaydı.

Kratos’un onu tekrar tutmasına fırsat kalmadan Atreus kayıp gitti.

“Hayır!” diye ısırapla inledi Savaş Tanrısı, oğlunun çırpınarak uzaklaşmasını seyrederken.

Baldur ellerini ejderhanın sırtından çekti ve onun yakınına kadar kaydı.

Ejderhanın kuyruğuna yaklaşan Atreus aşağı düşmemek için son bir gayretle elini uzattı. Kuyruk kökündeki bir çıkıntıyı yakaladı ve diğer kolunu da ileri atıp canavarın sırtına tutundu.

Baldur yanma varamadan önce Kratos zincirlerden birini silkerek ucundaki kılıcı ejderhanın etinden çıkardı ve düşmanını uzak tutabilmek için silahı alelacele savurdu. Fakat Baldur çocuğu Savaş Tanrısı’ndan daha çok arzuluyordu. Kratos’un yanından geçerken kuyruğa doğru kaymasını sağlayacak bir şekilde kıvrıldı.

Kratos’un kamçıladığı kılıcı ejderhanın ense köküne gömüldü. Buna cevaben haşmetli kanatlar çılgınca çırpıldı. Yaratığın başı gevşekçe sarktı ve ejderha aşağılardaki kaldera tapınağına doğru bir ölüm sarmalına girdi.

Baldur o anda Savaş Tanrısı’na ulaşma şansının çocuğa ulaşma şansından daha yüksek olduğuna karar verdi. O yüz-

den kendini tekrar ejderhanın kafasına doğru çekti ve son saniyede ileri atılarak Kratos'un ayak bileğini kavradı.

“Bakalım havada ne kadar kalabileceksin,” dedi.

Baldur çekip asılarak Kratos'u ejderhanın sırtından düşürmeye çalıştı. Fakat Kratos kılıçlarından biri ejderhanın etine gömülü olduğu müddetçe yaratığın üstünde güvenle kalabileceğinin farkındaydı.

Baldur rakibinin sırtına çıktı ve zinciri ona karşı kullanarak kılıcı canavardan çıkardı. Kratos tekrar hamle yapmak için dönerken Baldur onun göğsüne bir tekme attı ve Savaş Tanrısı'nı düşüşteki hayvandan ayırdı.

Kratos kalderaya doğru hızla düştü. Kaldera köprüsüne doğru taklalar atarken görüş alanının kenarları panikle karardı ve vücudunu savurarak ivmesi sayesinde tekrar ejderhaya doğru döndü. Dev hayvan alçalırken Atreus halen kuyruğuna tutunuyordu. Yumuşak toprağa çakılan Kratos dizlerinin üstünde doğruldu ve ejderhanın tapınağın üzerinden geçmesini seyretti. Hemen sonra iki küçük suret tapınağın öbür tarafında aşağı atladı.

Kratos ayaklarını altına aldı ve derhal tapmağa doğru yavaş bir koşu tutturdu. Tekrar saldırıya geçmeden önce zihninin açılması lazımdı.

“Baldur!” diye haykırdı. Sesinde kontrolsüz bir hiddet vardı. Baldur ile Atreus'un düştükleri diyar seyahat odasına doğru kana susamış bir iblis gibi koştu. Odaya yaklaşırken üstünden geçtiği köprü konumunu değiştirdi.

Baldur, Bifrost seyahat masasını yeni bir yere hizalıyordu.

Tapmağa dalan Kratos dosdoğru Brok'un atölyesini kurduğu diyar seyahat odasına yöneldi. Brok onun orada olduğunu anlayınca kadar Kratos mekânı yanlamıştı bile.

“Köprüyü kim etkinleştiriyor? Hey! Sana bir soru—” dedi Brok.

Kratos zamanlamasını mükemmelen ayarlayarak hareket halindeki diyar seyahat odası kapısından içeri uçtu.

Yerde takla atıp ayağa kalktığına Baldur'u diyar seyahat masasının üstüne eğilmiş halde buldu. Köprüyü hedefe kilitleme işini bitirmiş olan Baldur, Bifrost'unu masadan çıkarırken hızla üstüne gelen tanrıyı fark etti.

Kratos hiç yavaşlamadan ona son sürat çarparak adamı masaya mıhladı. Odanın iç ve dış halkaları Asgard'a doğru yavaş, aralıksız dönüşlerini gerçekleştirirken Savaş Tanrısı bakışlarını köprü kapısına çevirdi. Sonra oğlunu masanın öteki tarafında hareketsiz yatarken gördü.

Işıltılı, ruhani bir toz halesi tıpkı büyüyen bir hortum gibi diyar seyahat masasının etrafını sardı.

Baldur ilk şoku atlatıp Kratos'u geri itti.

"Çok geç kaldın. Hedefe kilitlendik. Köprü açıldığında Asgard tüm ağırlığıyla üstüne çullanacak," diye kibirli bir kı-kırtıyla sataştı Baldur.

Oda gümbürdemeye başladı; havaya bir elektrik cızırtısı yayıldı. Baldur düşmanının başını tuttuğu gibi masaya çarptı.

"Her şey bitti."

Odanın iç ve dış halkaları Alfheim köprü kapısının önünden geçti. Baldur aynı hamleyi bir kez daha denedi ama Kratos direniş gösterdi.

"Öyle mi?" dedi Savaş Tanrısı sakince.

Bu sefer Kratos onun başını diyar seyahat masasına çarptı. Üstelik bunu öyle bir kuvvetle yaptı ki masa sarsıldı. Baldur sersemledi. Kratos bunun ardından adamı fırlatıp attı ve çaresizce bir çabayla kendi Bifrost'unu çıkarıp masanın enerji haznesine dayadı fakat kristal içeri girmedi.

Atreus dermansızca inleyerek kıpırdandı.

Ayağa kalkan Baldur onu arkadan boğmak için Kratos'un sırtına atladı. İki ayağını birden diyar seyahat masasına dayaması oradan tüm gücüyle destek almasına ve sırtını bü-

kerek Kratos'u masadan uzaklaştırmayı denemesine imkân tanıdı.

Savaş Tanrısı yerinden kıpırdamadı.

İç ve dış halkalar eksik Jotunheim köprü kapısının önünden geçti.

Avcı bıçağını omzundan çekip çıkaracak kadar bilincini kazanan Atreus güçlükle ayağa kalktı ve ikiliye doğru yürüdü.

“Artık gebereceksin!” diye bağırdı oğlan.

“Hayır! Beni dinlemek zorundasın!” dedi Kratos.

“Bırak yardım edeyim!” Atreus'un sesi güçleniyordu.

Kratos oğlunu ikna edene kadar öfkesini kontrol altında tutmalıydı. Atreus kapıştıkları yarattığı anlamış değildi. Baldur'un gerçek doğasına tamamen akıl erdirinceye dek yardım çabalarından fayda gelmezdi.

Diğer kolunu Kratos'unkinin altından geçiren Baldur kafakolunu sıkılaştırarak rakibini Bifrost'tan ayırmaya çalıştı.

“Elini çek, yoksa oğlunu öldürürüm. Yapacağımı biliyorsun.” Baldur zevkine vara vara bu sözcükleri Kratos'un kulağına fısıldadı.

Kratos tıpkı yavrusunu koruyan bir annenin yapacağı gibi sıkılı dişleri arasından hırçın bir kükreme koyuverdi. Bifrost'una daha sert bastırdı.

İç ve dış halkalar Helheim köprü kapısına doğru dönmeyi sürdürdü.

“Sen en yaptın?” dedi Baldur dehşetle. Yüzü kül gibi oldu.

Ruhani Dünya Ağacı'nın kökleri seyahat kristalini diyar seyahat masasının ortasından kaldırıp yerine koyarken diğer kökler Helheim köprü kristalini uygun konuma yükseltti.

İki kristalin içinden çok renkli bir ışık huzmesi geçti.

Helheim'a çıkan arızalı Bifrost köprüsü korkutucu bir ışık ve kıvılcım gösterisi arasında açıldı. Sonra havada bir girdap meydana geldi. Oda bir kasırganın ortasına düşmüş gibi

oldu. Her tarafta döküntüler uçuşuyor, açık köprü her şeyi bir vakum gibi emiyordu.

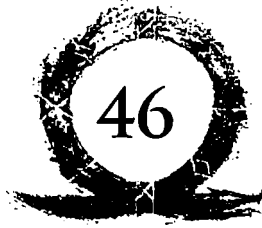
Hortumun havalandırdığı Atreus köprüye uzanan köklere yapıştı. Diyar seyahat masasının öbür yanında rüzgârların sarmaladığı Kratos tökezleyerek oraya doğru sertçe sürüklendi. Şiddetli hava akımları henüz Savaş Tanrısı'nın sırtını bırakmamış Baldur'u rakibinin üzerinden aşırıttı ve ruhani ağacın içinden geçirterek açık köprüye doğru çekti

Baldur yanından geçerken son saniyede elini uzatıp oğlanı tuttu. Birlikte fırl fırl dönen Bifrost köprüsünde gözden kaybolurlarken sırada adamın yüzü gülüyordu.

“Atreus!” diye elemle haykırdı Kratos.

Masayı bırakıp açık köprüye doğru taklalar atarak uçmaktan başka seçeneği yoktu.

Şiddetli rûzgâr onları gökyüzünün kilometrelerce yukarısına savurdu.

Kratos havada geniş bir yay çizerken bile gözünü can düşmanı ile oğlundan ayırmadı. İlerisindeki Baldur bir bulut kümesinin içinden geçerken elini çocuğun üstünde tuttu.

Kratos vücudunu havada daha rahat kontrol edebilmek için çenesini göğsüne çekti ve kollarını iki yanına yapıştırdı. Az sonra ikiliyle arasında bir kol mesafesi kadar boşluk kaldı.

Babasını gören Atreus parmaklarını ümitle uzattı.

Kratos oğlunu tutmak için rûzgâra karşı koyarak sağ kolunu gövdesinden ayırdı. Elinin oğlunun parmaklarına sürttüğünü hissetse de rûzgârın sarsıntısı yüzünden onu kavrayamadı. Hava direncini azaltmak için vücudunu sola kıvrırdı ve bu hareketi biraz daha yaklaşmasını sağladı. Bu sefer Atreus'un uzanmış elini yakalayabildi.

İçini bir coşku kapladı.

Baldur'un cevaben ters dönmesi, Kratos'u boğazından tut-

masını sağladı. “Demek küçük boku gerçekten kurtarabileceğini sanıyorsun,” diye zoraki bir tebessümle alay etti.

Kratos yumruğunu adamın suratına indirdi. Esen rüzgâra karşı koyması gerektiğinden vuruşu kuvvetli değildi.

Baldur da vahşice bir yumruk savurdu. Başardığı tek şey Kratos’un kafasını sıyrıp geçen bir darbe oldu.

Kratos bir yumruğunu Baldur’un karnına gömdüğünde rakibinin Atreus’u tutan elinin gevşediğini hissetti. O andan istifade etmek istiyorsa derhal harekete geçmeliydi.

Kratos oğlunu çekip alırken adamı yanlarından uzaklaştırmak için aynı anda kaburgalarına bir tekme attı.

Fakat o esnada oğlu elinden kaçtı. Artık kimsenin tutmadığı Atreus babasının erişim mesafesinin hemen dışında sürüklendi. Taklalar atarak bir bulut tabakasının içinden geçen üçlü, Helheim sınırlarına ve savaş gemileriyle dolu bir limanı andıran bir yere doğru savruldu.

Körünün ucundan uçarak geçerlerken Baldur mimariye çarpıp gözden uzak bir yere düştü.

Kratos da neredeyse onunla aynı kaderi paylaşacaktı. Fakat son saniyede zincirli kılıçlarını savurup bir köprü payandasına doladı ve uçuş yolunu değiştirdi. Fakat güvenli bir iniş yapamayacak kadar hızlı gitmekteydi. Savaş Tanrısı, Helheim rıhtımlarına çakıldı.

Acılar içinde ayağa kalkan Kratos o delici soğukta omzunu tutarak araziye taradı. Oğlu görünürde yoktu.

“Atreus!” diye bağırdı.

“Buradayım.” Ses Helheim’in karanlık derinliklerinden bir yerden geliyordu.

“Olduğun yerde kal.” Kratos sesin geldiği yöne doğru taş yapıya tırmandı. “Neredesin?”

“Burada.”

Kratos savaş hazırlıklarının çeşitli evrelerindeki gemilerle dolu puslu rıhtımda çabuk fakat dikkatli adımlarla koştu.

“Hava çok soğuk... Neredeyiz böyle?” diye seslendi Atreus.

Ses Kratos’un ilk çağrını duyduğu noktanın daha yakından gelir gibiydi. Savaş Tanrısı doğru yönde ilerlediğinden emindi. Yine de oğlunu bulmak için daha ne kadar gitmesi gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Sis sesleri çarpıtıyor, hâlâ uzun bir yol tepmesi gerekirken ona Atreus’un yakınında olduğunu düşündürüyor olabiliirdi.

“Helheim... Etrafında gördüklerini tarif et.”

“Burası Helheim mı? Sis çok yoğun. Üstümde molozlar var,” dedi Atreus.

“Yakınındayım.”

“Kollarımı veya bacaklarımı oynatamıyorum,” diye karşılık verdi çocuk. Korkusunun gitgide arttığı sesinden anlaşılıyor, onu dinlerken Kratos’un içi büzüşüyordu. Oğluna Baldur’dan önce ulaşması lazımdı.

Oğlunun son çağrısının geldiği yönde ilerlemeyi sürdüren Kratos bir moloz yığınının varınca dizlerinin üstüne çöktü. Göğüs yüksekliğindeki yığını harıl harıl kazarak Atreus’un çırpınan kollarını açığa çıkardı.

“Buradayım!” diye huzurla seslendi Atreus.

Yeteri kadar molozu bir kenara atan Kratos nihayet oğlunu dışarı çıkardı. Fakat sağ kaldığına şükrederek ona kollarını dolayacağı yerde öfkesinin ve geçmişinin dizginleri ele almasına izin verdi. Atreus’un başında diz çöküp onun hâlâ dehşet içindeki yüzüne kızgın bir parmak doğrulttu. Atreus molozların arasında doğrulmaya çalıştığında Kratos onu tekrar yere itti. Yüzündeki hiddeti veya alnında zonklayan damarı gözden kaçırmak olanaksızdı.

Buna rağmen Atreus ona hayretle bakakaldı. Babası nasıl sinirli olabiliirdi? Gene onun gazabını üstüne çekecek ne yapmıştı?

“Tek kelime etmeden beni dinleyeceksin. Ben senin baba-

nım – ve senin aklım başında değil, çocuk. Çok çabuk tepen atıyor. Pervasızsın, isyankârsın ve ele avuca sığmazsın. Bu böyle gitmez. Annene saygı gösterecek ve yürümeyi seçtiğin yoldan döneceksin. Vakit henüz çok geç değil.”

Atreus konuşmak istiyor, babasının ona az önce yıktığı her suçu inkâr etme ihtiyacı hissediyordu. Tıpkı babası gibi davranıyordu; dolayısıyla Kratos ona nasıl kızabilirdi? Tanrıların böyle davranmaları gerekmez miydi? Nasıl en çok örnek aldığı adamdan daha farklı davranabilirdi?

Ayak sesleri.

Uygun adım yürüyen bir devriye birliğinin askeri uyumu ve temposu gitgide yükseldi. Hel-yürürler geliyorlardı.

Kratos oğlundan ayrılıp iri bir kayanın üzerinden göz attı. Üzerlerine gelen grup on iki kişilikti.

Eğilerek görüş hattından çıkan Savaş Tanrısı oğluna doğru döndü. “Sakın bu konu kapandı sanma,” diye hırıldadı. İşittiği azardan dolayı hâlâ şaşkın ve bir nebze sarsılmış haldeki Atreus kafa sallayarak onay verdi.

“Senin yüzünden buradayız, çocuk. Bunu unutma.”

Kratos artık dikkatini yaklaşan düşmanlara çevirmeliydi.

“Artık gebereceksin!” dedi Atreus, ona ait açıkça anlaşılan ruhani ve yankılı bir sesle.

“Çocuk?”

Kratos, Hel-yürürlere karşı bir savunma planlamak için yaratıkları rıhtıma götürdü. Baba-oğul yakındaki tahta bir binaya sığındılar.

“Köprü bekçisi bin fani ömür boyunca canlıları buranın dışında tuttu. Ama sen onun kalbini söktün ve işe buradayız. Her şeyin dönüp dolaşıp olacağına varması ne komik.”

Parlak bir flaş onları kısa bir süreliğine kör etti.

“Annem hakkında söylediklerinin bedelini ödemeli,” diye sahipsiz bir ses taşıdı rüzgâr. Ses Atreus’unkiyle aynıydı.

“Çocuk?” diye mırıldandı kafası karışan Kratos, iyice endişelenerek.

“Ben konuşmadım,” dedi Atreus arkasından.

Binaya gireli çok olmamışken ansızın durdular. Odanın ortasında Atreus’un ruhani bir görüntüsü vardı.

“Ama biz tanrıyız. Canımız ne isterse yaparız,” diye sözlerini sürdürdü hayalet Atreus.

Kratos hızla arkasına döndüğünde oğlunu karşısında buldu. Hem de onu daha şimdi on adım ilerisinde görmüşken.

“Kendimi gördüm,” dedi Atreus hayretle. Yüzü kül gibi olmuştu ve duyduğu dehşetle hızlı hızlı soluyordu.

“Ben de.”

“O neydi öyle?”

İmgenin kaybolmasının ardından yeni bir odaya geçtiler. Yine parlak bir flaş görme yetilerini çaldı. Atreus’un görüntüsü tekrar ortaya çıktı. Fakat bu sefer yanında Modi de vardı. Yarı tanrı tam da onu Doruk Geçidi’nde gördükleri gibiydi – kan revan içinde yere yığılmış, haşatı çıkmış ve acınası.

Modi yattığı yerde gevrek gevrek gülmeye başladı.

“Annemi altıma almadan önce... ben de ona... aynı lafı ettim,” dedi Modi ruhani ve yankılı bir sesle.

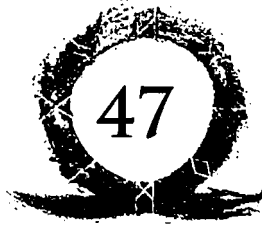
Uhrevi Atreus avcı bıçağını çıkarıp adama ustaca sapladı. Modi’nin gırtlğından koyu kanlar fışkırdı. Adamın önünde diz çöken Atreus düşmanını saçlarından kavradı ve başını yerden kaldırdı. Onu dehşet dolu gözlerle seyreden Modi’nin suratına iyice sokuldu.

“Annem hâlâ bir fahişe mi? Ha? Hâlâ bir fahişe mi?” diye hesap sordu hayalet Atreus. Modi anlaşılmas bazı sözcükler guruldadı, sonra Atreus onu bıraktı.

Modi’ye arkasını döndü ve Modi’nin kanını bir onur nişanı gibi üstünde taşımak istercesine ellerini bacaklarına sildi. Arkasındaki Modi köprünün kenarına doğru ümitsizce süründü.

Dönüp Modi'nin uzaklaştığını gören hayalet Atreus tek kelime etmeden adamı tekmeleyerek kenardan düşürdü.

Afallamış vaziyetteki Atreus eylemlerinin tekrarlandığı noktaya ifadesiz gözlerle bakıyordu. “Ben bunu yapmış olamam.”

“Neden yaptıklarımı yeniden yaşamak zorundayım? Bu tanrı olmanın bir gereği mi? Bu şeyler ömrümün sonuna kadar başıma bela mı olacak?”

Bu soruların cevaplarını bilmesine rağmen Kratos açıklamada bulunmadı.

“Artık... artık kendimi tanıyamıyorum,” dedi Atreus.

“Bu yer zihni karartır. Öyle düşüncelere kapılma. En azından burada ve şimdi.”

“Anladım.”

“Gitmeliyiz. Çabuk.”

Çeşitli ritim yapılarının arasından geçen Kratos ile Atreus derin bir uçuruma ve ruhani bir köprüye tepeden bakan bir manzarayla karşılaştılar.

“İşte. O köprünün öteki yakasında olmamız gerek,” dedi Kratos, hedeflerini işaret ederek.

“Karşıya geçmek güvenli mi ki?”

“Köprüden sadece ölümler geçebilir.”

“Öyleyse... nasıl?”

“Başka bir yol bulmalısınız,” dedi Kratos.

Onlar rıhtımdan ayrılamadan önce teknelerde devriye gezmekle görevlendirilmiş altı Hel-yürürlük bir tim üzerlerine saldırdı. Hücumlarını ancak Kratos’un zincirli kılıçları durdurabildi. Namevtlerden sonuncusunu da devirdikten sonra Savaş Tanrısı dönüp oğluna baktı.

“Köprüye ulaşmakta acele etmeliyiz,” dedi.

Köprüye komşu bir kuleye yaklaşırlarken taş koridorlarda sürreal bir ses yankılandı.

“Asla böyle bir şey olsun istemezdim!”

Baldur.

“Buralarda bir yerde,” diye oğlunu uyardı Kratos, büyük bir güçlkle yutkunarak.

Yayının Baldur’a karşı neredeyse etkisiz olduğunu bilmesine rağmen Atreus silahı daha sıkı kavradı.

Temkinli adımlarla yapıya yaklaşırlarken Kratos can düşmanlarıyla tekrar karşılaşmanın artık kaçınılmaz olduğunu anladı. *İyi ama herif öldürülemiyor ki!* Baldur onlardan birini veya ikisini birden yok edene kadar peşlerinden gelecekti. İnsan biçimindeki o canavarı yenmesini sağlayacak tanrısal bir yetenek, bir hile, bir ayrıntı bulmaya can atan Kratos hafızasını derinlemesine yokladı.

Fazla gitmemişlerdi ki bir diğer flaş Atreus’un hayaletini yine önlerine çıkardı. Illüzyona nasıl yaklaşacaklarını bilemeyen baba-oğul durdular. Yan taraflarındaki yarısaydam bir enerji duvarının arkasında Baldur’un ta kendisi bekliyordu. Adam elinde bir bıçak tutan kendi illüzyonunun görünmeyen birini tehdit etmesini büyülenmişçesine seyrediyordu.

“Buna hakkın yoktu!” diye çattı hayalet Baldur.

“Hem de öyle bir vardı ki. Ben senin annenim,” diye öfkeyle karşılık verdi hırçın bir kadın sesi.

“Yoktu, cadı!” diye haykırdı hayalet Baldur, boyun damarlarını şişirerek.

Kratos ile Atreus sahneye daha da yaklaştıklarında Baldur'un tartıştığı kişiyi keşfettiler: Freya.

Kadın her an karnını deşebilecek bıçağa rağmen Baldur'un karşısında yılmadan dikiliyordu.

"Ne tat alabiliyorum ne de koku. Bu odadaki sıcaklığı bile hissedemiyorum. Doyasıya yiyip içmek, kadınlar... Hepsi de gitti!" diye aşılmaz bir perişanlıkla yakındı hayalet Baldur.

"Ama asla acı çekmek zorunda kalmayacaksın. Ölüm sana tesir etmeyecek. Yoksa ölmeyi mi yeğlersin?"

"Bir daha hiçbir şey hissetmemektense mi? Evet! Yaptığını geri al, Anne. Hemen!"

"Alamam."

"Kararının sonucunda yaşanacakları hiç mi düşünmedin?"

Hayalet Baldur bir eliyle Freya'yı ensesinden tuttu ve kadını yakınına çekip bıçağın ucunu hassas tenine dayadı.

"Şunu geri al! Hemen!"

"Bu iş öyle yürümez. Zamanla bana teşekkür edeceksin."

"Hayır... sana *asla* teşekkür etmeyeceğim."

Baldur bıçağı daha sert bastırdı. Azıcık yakut kırmızısı kan sızdı. Freya'nın sert tavırları ilk defa bozulur gibi oldu. Yüzüne korku ve endişe yerleşti.

Gerçek Baldur karşısındaki sahneye bir adım yaklaştı.

"Hayatımı mahvettin," diye homurdandı hayalet.

"Çocuğum, sevgili çocuğum, biz—" diye başladı Freya.

"Hayır!" diye haykırdı adam. "Eğer sorunu çözemeyeceksen—"

Hayalet Baldur zahmetsizce Freya'nın arkasına geçti ve bıçağı derisinden bir an bile ayırmadan kadını dizlerinin üstüne çökertti. Freya'nın gırtlaklarını kesecekmişçesine kasları gerildi.

"Yap," dedi gerçek Baldur yüksek sesle, sözleriyle bu etkileşimi kendi lehine çevirebilirmiş gibi. "Hadi," diye kaygıyla fısıldadı ama yalnızca kendi kendine.

“Oğlum.” Freya’nın çaresiz fısıltısı hafif ve soluksuzdu.

“Hadi artık, yap şunu.”

Hayalet Baldur kadını bırakıp itti. Tiksintiyle yalpalayarak ondan uzaklaştı.

“Ödle!” diye hayaletine haykırdı Baldur, farklı bir kişiye hitap ediyormuşçasına.

Gözyaşlarına boğulan, alt dudakları kontrolsüzce seğiren Freya ona yattığı yerden baktı.

“Seni bir daha asla görmek istemiyorum!” diye öfkesini kustu hayalet Baldur, boştaki elini yumruk yaparak. İçindeki savaş devam ediyormuş gibi bıçağı hâlâ saldın pozisyonundaydı.

Hemen sonra hayalet Baldur kayboldu ve öfke dolu gerçek Baldur’u afallanmış haldeki annesinin illüzyonuna aval aval bakakaldı.

Kratos parmağını dudaklarına götürerek sessizlik sinyali verdi. Baldur’un dikkatini çekmeden geçip gidebileceklerini umuyordu. Oğlu hafifçe kafa sallayarak sinyali tasdikledi.

Baldur, Freya’ya doğru birkaç adım attı.

“Bunu bana sen yaptın,” dedi sakince, her duygusu tamamen kontrolü altında olan biri gibi. Yakındaki iskarta bir kalası eline alıp Freya’nın kafasında kıracak kadar yükseğe kaldırdı. “Bunu bana sen yaptın!” diye yarı bağırıp yarı hırıldayarak kontrolünün bir kısmını yitirdi.

Fakat hayaleti gibi o da tereddüt etti.

Kalas başının yukarısında meşumca asılı kaldı. Hayaleti gibi o da cesaretini kaybetti. Annesinin illüzyonunu bile öldüremeyen adam kalası bırakıp hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. Dizlerinin üstüne yığıldı. Başının içerisindeki savaş bitmiş, galip belli olmuştu.

“Ödle. Beş para etmez ödle,” dedi ağlayarak.

Kratos onun bu insani, savunmasız halini göreceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Baldur’un amansız takibi

ve hem Kratos'a hem de oğluna karşı düzenlediği acımasızca saldırılar şu an yirmi adım ötede diz çöken, ikilinin varlığından hâlâ haberi olmayan kişiden çok farklı biri tarafından gerçekleştirilmiş benziyordu.

Kratos ile Atreus taş yapının yıkık kısımlarının altında sürünerek ağlayan Baldur'un tam arkasından geçtiler. O hareketsiz kaldığı sürece güvendeydiler.

Baldur'un görüş alanından çıktıklarında kırk bir kapıdan dışarı sıvıştılar ve hâlâ hıçkırıklarını duydukları adamı üzüntüsüne terk ettiler.

Ancak Baldur'dan yeterince uzaklaştıklarında Atreus rahat bir iç geçirdi.

“Freya onun annesiymiş. Bunu nasıl unutmuş olabilirsin, kafa?” diye hayretle sordu Kratos.

“Ben de bilmiyorum. Seni temin ederim ki böyle bir şeyi sırrı saklamak için herhangi bir sebebim yoktu. Hafızamın yavaş yavaş canlandığını söylemiştim.”

“Freya bunu bizden niye sakladı? Baldur'un bizi avladığını bilmiyor muydu? Ona söylemedik, değil mi?”

“Önemi var mı bilmem ama oğluyla işbirliği içinde olduğunu sanmıyorum. O ikisi yıllardır konuşmuyor,” dedi Mimir.

“Gerçeği zaman gösterecek. İşte köprü,” dedi Kratos, konuyu değiştirmek için. Köprüye yaklaşırlarken rüzgâr başka bir sesi taşıdı. Arkalarında parlak bir flaş çıktı.

“Bu kargaşaya bir son vereceğim,” dedi yaşlı bir erkek sesi.

“O kimdi?” diye sordu Atreus.

“Hayır,” diye kendi kendine mırıldandı Kratos. Yüzünü

korku sarması Atreus'un gözünden kaçmadı. Babasının aşına olduğu ses onu bocalatacak kadar güçlüydü. Çocuğun âdeta karnı düğümlendi; güven ve huzur bulmak için elini bıçağına götürdü.

Derken durdular.

Önlerinde Yunanistan'daki yaşamının kıyafetini kuşanmış hayalet bir Kratos duruyordu. Çok daha genç, sakalsız ve kaslı olan bu Kratos görünmez biriyle konuşuyordu.

Yer kanlı bir taş zemine dönüştü.

"Bu ne kargaşa. Seni öldürdükten sonra yapacak çok işim var," dedi yaşlı erkek sesi.

"Çık karşıma, Baba. Bu meseleyi halletmenin zamanı geldi," karşılığını verdi hayalet Kratos.

"Evet, oğlum. Zamanı geldi. Sadece birimiz canlı kalacağız."

İllüzyon çatırdayan buzların sesiyle kayboldu.

Atreus az önce tanıklık ettiği şeye akıl erdirmekte zorlanıyordu. Hayalet babası onun beraber büyüdüğü adama hiç benzemiyordu.

"Burada gördüğün hiçbir şeye aldırış etme, çocuk."

Atreus az önce gördüklerini ve bundan sonra görebileceklerini asla boşlayamayacağını biliyordu. Ruhani köprüye doğru yürürlerken tanıklık ettiği kendisiyle ilgili o sanrlara kafa yordu. Hepsi de çarpıcı ve iç karartıcıydı *fakat bir o kadar da doğrudu*.

"Hadi. Buradan gitmemiz gerek," dedi oğlan ısrarla.

"Evet."

İllerlemenin tek yolunun köprünün yanındaki iskelenin ucuna demirlemiş devasa yelkenlere sahip tek direkli, iki katlı bir savaş gemisi olduğunu keşfettiler.

"Ya şimdi?" diye sordu Atreus, etraflarını tarayarak.

"Evet... ya şimdi? O köprüden yalnızca ölümler geçebilir ve bildiğim kadarıyla grubumuzdaki tek ölü benim," dedi Mimir.

“İstersen seni karşıya yuvarlayabilirim,” diye teklif etti asabı bozulan Kratos.

Aynı anda çığlığı basmış bin ölü sestten oluşan bir koroya benzer bir siren öttü.

“O da ne?” diye sordu Atreus.

“Şehir varlığımızdan haberdar ediliyor,” diye onları bilgilendirdi Mimir.

Şehir silkinerek uyanıyormuşçasına rıhumın çeşitli kısımları artık parlak ışıklarla aydınlanıyor, ölü askerler iskelede onlara doğru koşuyordu.

Kratos haykırarak yaklaşan sürüye hücum etti ve zincirli kılıçlarıyla yaygaracı Hel-yürürleri biçti. Bacaklar bir tarafa devrilirken gövdeler başka bir tarafa savruldu. Cesetler yerlere saçılmış küçük küçük ateşlere dönüştü. Ancak sonuncusu da imha edildikten sonra Atreus ısılarından yararlanmak için gidip yanlarında diz çöktü.

“Burada kalmamalıyız,” dedi Kratos.

“Bekle... bu bedenler yanıyor,” dedi Atreus.

“Eee?”

“E’si burada yeteri kadar beklersek kendimize bir kamp ateşi yakabiliriz,” diye alaycı bir dille ekledi Mimir.

Kratos savaş gemisinin direğine tırmanıp onu ikiye kesti. Sonra zincirli kılıçlarını ve vücut ağırlığını kullanarak yelkenlerin tepesini aşağıya çekip eğreti bir balon oluşturdu. Kesik direğin tepesindeki yüksek konumundan yüzlerce نامهtin organize bir taarruz için toplanmakta olduğunu gözledi. Alelacele bir plan yapsa iyi ederdi.

Güverteyi gözden geçiren Kratos geminin selviçe donanımının büyük bir kısmını kaplayan siyah katran tabakasını inceledi. “Bu şeyin denize açılabilceğinden pek emin değilim,” dedi Mimir, kendi korkularını sesine yansımaktan alıkoyamayarak.

“İşimizi görür,” diye homurdandı Kratos. O esnada başka seçenekleri yoktu.

Selviçeleri çabucak çözmesi lazımdı. Zincirli kılıçlarını ve bir taşı kullanarak katranı ateşe verdi. Katran yanarken ıslak selviçe kalaslarından kayboldu. Kratos’un yelken çarkına koşup onu iki eliyle birden döndürmesiyle boşalan yelken sıcak havayla dolmaya başladı. Fikri işe yarıyordu.

Gemi baba-oğlu sarsan bir anilikle hem ilerleyip hem de yükseldi. “Yukarı gidiyoruz! Tıpkı fener gibi!” diye seslendi Atreus. Babasının yüzündeki tebessümü görebiliyordu.

Bu berbat yerden kurtulabileceklerdi.

“Harika. Ama bir şeyi unutmayın: Bu gemi bizi ancak bir yere kadar götürebilir. Týr’in tapmağı maalesef aşağısında

kaldığımız muazzam bir şelalenin yükseklerinde. Yani oraya sağ salım varabilirsek dahi bir yolunu bulup gemiyi bir şelaleden yukarı yüzdürmemiz gerekecek,” diye onları bilgilendirerek keyiflerini kaçırdı Mimir.

“Vanir gelmiş geçmiş en muhteşem gemiyi inşa ettiler. Üstelik uçabiliyordu,” dedi Atreus.

“*Skiðblaðnir* mi? Çünkü o uçacak şekilde tasarlanmıştı. Aynı şey bu gemi için geçerli değil,” diye düzeltti Mimir.

“Yine de gemimiz bu. Elimizdekiyle yetinmek zorundayız,” dedi Kratos.

Fazla gitmemişlerdi ki gemi dondurucu havada aheste aheste sürüklenen dev, tırtıklı bir buzdağına çarptı.

“Takıldık!” diye arkaya seslendi Atreus.

“Hem de belki hayatım boyunca gördüğüm en büyük buzdağına. Artık resmen batmış sayılırız,” dedi Mimir.

“En azından ateş hâlâ ısı veriyor,” dedi Atreus. “Şimdi ne olacak?”

Kratos o anda aklına gelen yegâne şeyi yaptı. Leviathan baltasını çekti ve yelkenin daha da açılmasını engelleyen mandala hummalı bir şekilde vurmaya başladı.

“Onu kıracak mısınız?” dedi Atreus. Öyle bir şey mümkün gözüküyordu.

“Babana biraz yer aç,” diye müdahale etti Mimir.

Bir düzine sert darbenin ardından mandal parçalanarak ıstralyayı serbest bıraktı ve yelken tamamen boşaldı.

“Harika. Artık yelken açık olduğuna göre...” diye yorumda bulundu Atreus, babasının planını hâlâ hayalinde canlandıramadan.

Kratos küpeşteye sıçradı ve yelkeni güvertenin üzerinde daha başka eğreti balon cepleri yaratacak şekilde bağladı. İşini bitirdiğinde cepler sıcak havayı yakaladı ve gemi buzdağının üzerinden süzülerek geçti.

“Gerçekten işe yarıyor,” dedi Atreus, böyle bir başarının

sağlanabilmesine hayret ederek. Önlerini daha iyi görebilmek için güverte kenarına koştu.

O daha tepki veremeden gemi yanlamasına sarsılarak baba-oğlu yere düşürdü. Kesik direk üzerlerindeki köprü mimarisine çarpmıştı.

“Yine takıldık,” diye duyurdu Atreus, ayağa kalkıp temas noktasına yaklaşarak.

“Çok uzun bir süreliğine değil. Teknede kal,” dedi Kratos.

“Gözlerime inanamıyorum. Bu gemiyi kocaman bir gök fenerine dönüştürdün,” dedi babasının pratik zekâsından etkilenen Atreus.

Kratos geminin takıldığı kuleye atladı. Kule çarkını çevirdiğinde köprünün o kısmı gemiyi serbest bırakmaya yetecek kadar ayrıldı.

“Oldu. Kurtulduk!” dedi Atreus, gemi tekrardan yükselmeye başlarken.

“Beni orada bekle!” diye buyurdu Kratos.

“Konuşmamız gerek, dostum,” dedi Mimir. “Bu işin bittiğinin farkındasın, değil mi? Midgard’a geri dönebilsek bile Baldur ve sen Jotunheim’a açılan tek geçidi yok ettiniz. Seçeneklerimiz tükendi. Ve o oğlan... acılar içinde. Feleği öyle bir şaştı ki—”

“Atreus seni ilgilendirmez,” dedi Kratos.

“Eh, bir şeyler yapmazsan herkesi ilgilendirebilir. Bunu görmek için dünyadaki en akıllı kişi olmana gerek yok.”

Atreus birkaç saniye sonra onlara bilgi verdi. “Bakın! Şimdi de *bu* köprüye takıldık!”

Kratos gemilerinin kenarının bir köprü kulesinin altına takıldığı yere gitti. Omzundan geriye baktığında oğlunun yakındaki bir noktadan kendisini seyrettiğini gördü.

“Atreus.” Kuleyi işaret etti. Atreus hemen yanma koştu.

“Yardımcı olabilirim,” dedi çocuk.

“Hadi ikimiz birlikte.”

Tüm güçleriyle kule yapısını ittiler. Atreus geminin azıcık hareket ettiğini hissetti. Kollarından akan kuvvete inanamıyordu. Gemi az sonra kuleden ayrıldı.

“Başardık. Serbestiz!” diye seslendi oğlan.

Gemi soğuk Helheim göğündeki ilerleyişini sürdürdü. “Nihayet buradan gidiyoruz,” dedi Atreus.

Başlarının üzerinde parlak bir flaş daha çıktı.

“Çık karşıma, Baba. Bu meseleyi halletmenin zamanı geldi,” diye havada cınladı hayali bir ses. Konuşan Kratos’un başka bir zamandaki ve yerdeki haliydi.

“Evet, oğlum. Zamanı geldi,” diye karşılık verdi yaşlı adamın sesi.

“Hayır...” diye kendi kendine fısıldadı Kratos. Oğlu en kötü kâbusuna tanıklık ediyordu.

“Yine o ses. Kimden geldiğini biliyor musun?” dedi Atreus.

“Kafa, tapınağa ulaşmamıza daha ne kadar var?” diye sordu Kratos, konuyu değiştirmeyi umarak.

“Evet, donuyorum,” diye onayladı Atreus.

“Hızımızı korursak ve o alevler sönmezse göz açıp kapamadan orada oluruz, evlat,” diye temin etti Mimir.

“Bunu yapmayı nasıl akıl ettin, Baba?”

“Ben... bilmiyorum.”

“İyi misin?” dedi Atreus, babasının yüzündeki dalgın bakışı fark edince.

“Evet. Sen ateşe yakın dur ve dinlen,” dedi Kratos.

Gemi Helheim’da süzülmeyle sürdürürken Hel-yürürler yanlarından geçtikleri mimarinin damlarından aşağı atladılar. Onlar iner inmez saldırıya geçen Kratos çatışmaya girmelerine fırsat bırakmadan yaratıkları kesip biçti. Az sonra Hel-yürürlerden bazıları gruptan ayrıldı.

“Ateşi söndürmeye çalışıyorlar! Sağ tarafta! Şey... sancak tarafında!” diye babasına bağırdı Atreus.

Hel-yürürler gemiyi havada tutan alevleri söndürme peşindeydiler. Kratos var gücüyle dövüşmesine rağmen ateşin başına üşüşen Hel-yürürlerin sayısı gitgide artıyordu.

“Çabuk! Ters döneceğiz!” dedi Atreus, geminin iskele tarafına yattığını hissederek. “Batıyoruz!”

Gemi başka bir buz dağının yakınından geçerken bıçak kadar keskin çıkıntılar taşıyan bordasını çizdi. “Buzdağı! Iskele tarafında!”

“Sıkı tutun!” diye seslendi Kratos.

Onlar daha en son tehlikeye tepki veremeden dev bir zıpkın ansızın gelip gemiye saplandı. Darbesi güvertedeki baba-oğlu sarstı.

“Bir şey bizi durduruyor! Iskele tarafında!” diye seslendi Atreus.

Hel-yürürlerin sonuncusunu da biçen Kratos küpeşteye zamanında varıp aşağıdaki zıpkına göz attı.

“Zıpkın! Bizi kurtaracağım!”

Zincirli kılıçlarıyla kendini sabitledikten sonra yandan aşağı atladı ve zıpkına vura vura gövdeden çıkardı.

Gemi, güzergâhlarındaki bir sonraki engele doğru atıldı. “Şu köprüye çarpacağız!” diye bağırdı Atreus.

Kratos tekrar güverteye çıktı. Fakat tepki vermesine fırsat kalmadan gemi bir toz ve moloz patlamasıyla köprüye çarpıp sekti. Neyse ki dengesini korudu ve yapıdan uzaklaşıp Helheim eteklerinin üzerinde süzüldü. Aşağıdan hızla geçip giden araziye seyrederek köprü girişindeki köprü bekçinin leşini geride bıraktılar.

“Vardık olduk! Bak! Tam ileride. Görebiliyorum!” dedi Atreus. Böyle zorlu bir diyardan ayrılmanın düşüncesiyle gülümsüyordu.

Bam! Bam!

Gövdeye iki zıpkın daha saplandı.

“Yine durduk!”

“Başka zıpkınlar,” diye bildirdi Kratos.

“Yan yatıyoruz!” diye seslendi Atreus.

Zıpkınların ağırlığı geminin ön güvertesini aşağıya çekiyordu.

Onları zıpkınlardan kurtarmak için Kratos zincirli kılıçlarını kullanarak geminin pruvasını feda etmek zorunda kaldı.

“Anlaşılan geminin o kısmına ihtiyacımız yokmuş!” dedi Atreus.

Kratos başını kaldırdığı zaman uzakta diyar seyahat tapınağını gördü. Oraya varmalarına az kalmıştı.

“Tapmak! Geldik!” dedi Atreus. “Bekle. Çok hızlıyız. Yarıdan geçip gideceğiz!”

Onlar tapmağa varamadan sancak tarafından gelen yoğun bir sis gemiyi çepeçevre sardı. Havada bir flaş çaktı.

“Vakit geldi, oğlum,” dedi yaşlı adamın hayalet sesi.

Panikle arkasına dönen Kratos güverteye akan sisin katılaşarak aksakallı ve parlak beyaz gözlü yaşlı bir adam haline gelmesini seyretti.

Zeus kanlı, yaralı ve acınası bir halde yere yığıldı.

Hemen sonra daha genç, sakalsız bir Kratos’un hayaleti Yunan giysileri içinde ortaya çıktı. Zincirli kılıçlarından önce birini, sonra da diğerini yere atıp Zeus’a doğru koştu.

Hayalet Kratos babasını boğazından yakalayıp havaya kaldırdı, ardından yere çarptı. Yaşlı adamı birkaç defa yumrukladı ve bunu surata inen bir diz izledi. Sonra daha başka yumruklar geldi ve dayak Zeus’un kafasının taşa vurulmasıyla devam etti. Her darbeye etrafa kanlar sıçradı. Savaş Tanrısı babasını tekrar tekrar ve acımasızca hırpaladı.

Güvertenin karşısında gözlerine inanamayan Atreus her yabani yumruğa tanıklık etti. Sonra gördüğü bir şey yüzündeki dehşetin paniğe dönmesine yol açtı. Babasının yanma koşup onu sarstı ve kaybolan sandıran çekerek uzaklaştırdı.

“Gel hadi. Gitmemiz gerek,” dedi Kratos’a.

“Gördüklerin–”

“Vakit yok. Bak!”

Uçan gemi köprüdeki başka bir kuleye çarptı ve onu yıkıp geçti. Yapıdan sektiğinde güzergâhı değişti ve diyar seyahat tapınağıyla bir çarpışma rotasına girdi.

“Bir planım var!” dedi çocuk, babasının koluna yapışarak. “Atla!”

Gemiden atladılar ve aşağıdaki diyar seyahat tapınağına düşüp bir antreye indiler.

Saniyeler sonra göğe bakıp geminin tapmağa çarpmasını seyrettiler.

“Planın bu muydu? İkinciz de keçileri kaçırmışsınız!” dedi Mimir, düşüşten sağ kalmalarının sevinciyle.

“Bu diyardan gidiyoruz. Hemen,” dedi Kratos.

“Tabii dönüş yolumuzu mahvetmediyse...” diye ekledi Atreus.

Kubbeli odanın girişini tıkayan molozlar onları içeri girmenin başka bir yolunu bulmaya mecbur bıraktı. Kubbenin altındaki bir dizi gizli odadan geçtiler.

“Burası ne?” diye sordu, kütüphane olabilecek bir yeri tarayarak.

“Odin’in kütüphanesi. Onun zevksizliğini nerede görsem tanırım,” diye yorumda bulundu Mimir. “Şunlara bakın... Bu duvarların arasına gizlenmiş esrarlı bilgilerin haddi hesabı yok.”

“Odin geri geldiğinde burada bulunmamayı yeğlerim. Gel,” dedi Kratos oğluna.

“Şuna bak! O kayıp paneli bulduk,” diyen Atreus odanın karşı tarafındaki bir paneli işaret etti. Paneldeki resimde Týr onu seyreden köylülerin üzerindeki boşlukta yürüyordu.

“Odin onu çalmış olmalı. Ama neden?” diye sordu oğlan.

“Hep kendince sebepleri vardır. Bir bakabilir miyim?”

dedi Mimir. Kratos triptik panelini inceleyebilsin diye kafayı kaldırdı. “Hımm... İşte bu hiç beklenmedik bir şey.”

“Neden? Anlamı ne?” diye sordu Atreus.

“En ufak bir fikrim yok. Buna beklenmedik denmez de ne denir?” diyen Mimir güldü.

“Kafa...” diye çattı Kratos.

“Bak, resimdeki T yr olduğu apaçık ortada. Nedense yolculuk ediyor – belki de büyüyle. Ama bunun devlerle ne ilgisi var da bu olaya bir mabet adamı lar? Korkarım bu hiç belli değil.”

“K  elerdeki o rünler ne?”

“Onlar r n değil. Sembol... farklı memleketlerden. Anlamları...”

“Savaş,” dedi Kratos.

“Evet.”

“Nereden bildin?” diye sordu Atreus.

“O konudan çok iyi anlarım,” dedi Kratos, sa  üst köşede-ki Omega sembolünü işaret ederek.

Savaş Tanrısı buna müteakip sessizliği bozdu. “Gözleri pırlantalara benziyor. Seninkiler gibi,” dedi.

“Devlerin bize bah ettikleri g r  yeteneğinden olsa gerek... Dur daha yakından bakayım,” dedi Mimir. Kratos kafayı kaldırıp T yr’in metal tasvirine yöneltti.

“Enteresan...” diye yorum yaptı tek sağlam gözünü kısıarak tripti i inceleyen Mimir.

O bakarken gözünden fırlayan parlak sarı bir ışık, T yr’in gözündeki pırlantaya vurdu. T yr’in ba ının üzerindeki metal sembol titre meye ba ladı. Tahta bir yüzeyin arkasındaki mekanik dişlilerin vızıltısı duyulur oldu.

“İşte bu daha da enteresan,” dedi Mimir.

Derken panelin dibinde bir imge belirdi. Netle tik e süslü bir anahtarın ve onun açacağı kapının diyagramı gözüktü.

Atreus her ikisini de hafızasına kazıdı. Resim ayrıca Týr'ın elindeki bir muskayı teşhir ediyordu.

“Demek olay buymuş,” dedi Mimir, gerçeği daha en başından bilirmiş gibi bir izlenim vermeye çalışarak.

“Ne neymiş?” diye sordu Atreus, paneli daha yakından inceleyerek.

“Size bunun nasıl gözüktüğünü söyleyeyim. Sanırım bu bir tür plan. Týr kendisinden ve güvendiği birkaç devden başka hiç kimse erişemesin diye onu gizlemiş. Hem de Odin'in burnunun dibinde – hah! Sizi Jotunheim'a götüreceğime söz vermiştim...” diye böbürlendi Mimir.

“Ne demek istiyorsun, kafa? Seçeneklerimiz tükendi demiştin,” diye çattı Kratos.

“Görmüyor musun, dostum? Odin ümidini asla yitirmedi. Biz de yitirmemeliyiz. Odin burada bir ipucu olduğunu biliyordu ama onu biz bulduk. Bu planlar Týr'ın sır gibi sakladığı bir odanın anahtarına ait. Nereye gideceğimizi veya orada ne bulacağımızı bilmiyorum... ama yine de artık izleyebileceğimiz bir yol var.”

Kratos oğluna göz attı. Atreus hemen bakışlarını kaçırdı.

“Şu anahtar nasıl yapacağız?” diye sordu Kratos.

“Bu tür şeylerde uzmanlaşmış birine başvuracağız. Bir cüceye.”

“Tıpmak kapısındaki o sembol bir araya gelmiş farklı farklı rünlerden oluşuyor. Barış. Beraberlik. Umut. Ve daha başkaları,” diye yorumda bulundu Atreus, odadan çıkarlarken.

“Týr'ın kendi tasarımı. Bu kapıyı kendi elleriyle yaptı,” dedi Mimir.

Diyar seyahat odasına çıkarlarken Kratos'un kafası allak bullaktı. Sessiz kalmak ile konuşmak arasında kararsızdı. Tanık olduklarıyla yüzleşmeyi ne kadar çok ertelerse meselenin o kadar zorlaşacağını farkındaydı.

“Daha önce... o gördüklerin...” diye ağır ağır söze girdi.

“Hiçbir şey görmedim,” diye çabucak ve katiyetle tepki verdi Atreus.

“Beni biriyle birlikteyken görmedin mi? Yaşlı bir adamla?”

“Ne yaşlı adamı?” diye yanıtladı Atreus.

Kratos oğlunun bakışlarını inceledi, çocuk yalan söylüyordu.

“Artık gidebilir miyiz? Bu yerden nefret ediyorum.” Atreus sözlerini vurgulamak maksadıyla kollarını ovuşturdu. Çabasının işe yarayacağını umuyor, babasının konuyu burada kapatması için dua ediyordu. Başka bir yüzleşmeden yana değildi. Hatta yolculuklarının geri kalanında bundan hiç bahsetmemeleri onu mutlu ederdi. Hem babasını da mutlu edeceği fikrindeydi.

“Pekâlâ.”

Oğlan hizalanır hizalanmaz ısıltılı Bifrost köprüsüne kaçtı. Babası neden çaresiz durumdaki yaşlı bir adamı dövmüştü? Bu bir tanrının yapacağı bir şey miydi? Atreus öyle düşünmüyordu.

“Eh, artık Midgard’a geri dönüp o anahtarını nasıl yapacağımıza bakalım,” dedi Mimir, baba-oğul arasında bir gerginliğin tırmandığını hissedince.

Hiç konuşmadan kaldera tapmak kompleksine gittiler ve orada Midgard’a dönmek için diyar seyahat mekanizmasını faaliyete geçirdiler.

Midgard'da kubbeli bağlantı noktasından çıkar çıkmaz kendilerini Brok'la son karşılaştıkları yere götürceğini umdukları patıkaya düştüler. Mavi adam atölyesinin konumunu değiştirdiyse günlerce ormanda dolaşarak onu aramaları gerekebilirdi.

Şans eseri Brok yerinden ayrılmamıştı. Onlar yaklaşıırken çıtır çıtır yanan bir kamp ateşinin yanma kurulu iş tezgâhından başını kaldırdı.

“Yapabilir misin?” diye sordu Kratos, Atreus'un ezberden toprağa çizdiği detaylı anahtar diyagramına istinaden.

Brok çizime merakla baktı.

“Bu bir silah mı? Zırh mı? Yoksa biçimlendirmekte usta olduğum benzer bir savaş aygıtını mı? Değil mi? Öyleyse unut gitsin. Uyduruk bir zamazingo üretmek isteseydim bile bu kadar narın ve çıtı pıtı bir şey yaparken aletlerim zedelenirdi.”

“Öyleyse padavrala,” diye arkalarından bir ses geldi.

Hep birlikte döndüklerinde Sindri'nin elinde iş çuvalıyla on adım uzakta durduğunu gördüler.

“O şeyi skap slag kullanarak lehimle. Tabakaları ince tut, kaplamayı dönüşümlü yap.”

Kardeşine aval aval bakan Brok’un yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi.

“Tamamdır, akıllım. Peki bir topak kaliteli skap slagı nereden bulayım? Onlardan birini son gördüğümde benim kuş hâlâ kalkıyordu,” dedi Brok. “Bunun anlamını herhalde babana sorman gerekecek, çocuk.”

Sindri cebinden yumruk iriliğinde parlak bir slag parçası çıkarıp bir kupa gibi havaya kaldırdı. “Al işte!”

Gerçek bir dünya harikası görmüşçesine Brok’un nefesi kesildi.

“Yok artık. O şey...? İyi ama nereden...?” Ağzı bir karış açık kalan Brok’un sesi titriyordu.

“Ellerimi kirletmem gerekti,” diye istifini bozmadan yanıtladı Sindri. “Bilmem anlatabildim mi.” Yalnızca iki cücenin anlayabileceği bir şey ifade edercesine göz kırptı.

Brok ona uzunca bir müddet süzdü, ardından gülmeye başladı. “Eh, orada öyle dikilmesene – gel şu işi halledelim!”

“Yoksa... yoksa artık silahtan başka bir şey üstünde de çalışmaya razı mısınız?” diye takıldı Sindri.

“Eh, neden olmasın? Bunlar iyi insanlar.”

Sindri ile Atreus onunla ilk defa karşılaşmışlar gibi kala kaldılar.

“Ne yani? Ben de kendimi geliştirebilirim.”

Kardeşler Brok’un portatif eritme fırınının başına üşüşüp hummalı bir şekilde çekiç sallamaya koyuldular. “Sırta dik kat et! Bileğini gevşek tut,” diye homurdandı Sindri.

“Çuvalımda bulduklarınızla karnınızı doyurabilirsiniz,” diye teklif etti Brok.

Kratos ile Atreus çuvaldan elma ve ekmek, kurutulmuş geyik eti ve kuru kayısı çıkardılar. Yemeklerini yedikten sonra geniş bir meşenin altına serilip çekiç çınlamalarına rağmen

mışıl mışıl uyudular. Saatler sonra yüksek sesli konuşmalara uyandılar.

“Asıl sen bileğini gevşek tut. Şurayı biraz daha ısıt!” diye buyurdu Brok, çekiciyle işaret ederek.

“Geliyor. O çeliği daha da tavlayacak mısın?” dedi Sindri.

“Gerek yok. Üç kez draugr yağı verdim. Bak,” diyen Brok övünürcesine gülümsedi.

“Seni gidi kurnaz tilki seni. Ne kadar da yaratıcı bir fikir. Ve de hijyenik! Yeni bir teknik öğrenmek için asla geç değildir, değil mi ya?” diyen Sindri’nin tebessümü de kardeşininki gibiydi.

İki kardeşin nihayet birlikte çalışmalarından mutluluk duyan Atreus onları bariz bir sevinçle seyretti. Babasına bakıp onun taş gibi suratını gördüğündeyse tebessümü kayboldu.

“İşte bu kadar!” diye en sonunda duyurdu Sindri.

Adam geniş başlı anahtarı gururla kaldırdı. Anahtar hâla toprakta görülebilen çizimin birebir aynısıydı. Brok eritme fırınının başına dönüp akkor uçlu bir dağlama demiri çıkardı.

“Bunu unutmak olmaz!” dedi.

Cüce kardeşler cismi bir tıslamayla dağladılar.

“Dvalin’in bile gurur duyacağı bir eser.” Brok sırtıttı.

“Dvalin babanız mıydı?” diye sordu Atreus.

“Anan sana Dvalin’i hiç öğretmedi mi? Tabii, zaten öğretse şaşardım. Dvalin bir tanrı değildir. Siz sadece tanrıları önemsersiniz. Dvalin tüm dağ cücelerinin hükümdarıdır. Biz sizin tanrılarınıza hesap vermeyiz,” dedi Sindri.

“Yapacak işlerim var,” dedi Kratos sert bir dille ve anahtarı kaptı.

Atreus omuz silkerken babası oradan hışımla uzaklaştı.

“Şimdi tek yapmamız gereken bu anahtarın hangi kapıyı açtığını çözmek. O kapı tapmakta bir yerde olsa gerek...” dedi Atreus.

“Onun ardından da Jotunheim’a giden gizli bir yola dair bir ipucu bulmamız gerekecek.”

Týr’in tapınağına döndüklerinde Kratos anahtar diyagramının yanında gördükleriyle uyuşan kapıyı tespit etti. Kapıyı anahtarla açtığı dar bir merdivenin dibindeki küçük bir antreyi ortaya çıkardı.

“Harika. İçerideyiz! Ama... burası ne?” diye sordu Atreus.

“Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum, küçük kardeş,” yanıtını verdi Mimir.

Ansızın büyük Jotunheim kapısı kendiliğinden savrulurak açıldı. Ona erişebilecekleri daha yalın ve küçük bir kapı eşlik etti. Bu kapının ardındaki bir Bifrost köprüsü, üstünde süslü bir oyma bulunan başka bir kapıya çıkıyordu.

“Bunun bir anlamı var mı?” diye oymaya istinaden sordu Kratos.

Atreus başını iki yana salladı.

“Beni kaldır da bakayım,” dedi Mimir.

Kratos adamın gözünü kapının tam karşısına getirdi.

“Muska! Sanırım ona ihtiyacımız olacak,” dedi Mimir.

Kratos bıçağını kullanarak oyulmuş bir kurt başı biçimindeki muskayı kapıdaki yuvasından söktü. Kapıyı açtuğunda sonsuzluğa uzanan bir ağaç dalma benzer garip bir çevreye çıkan gizemli bir geçidi gözler önüne serdi.

“İşte burada! Bulduk!” dedi Atreus.

“Odin’in kütüphanesindeki panelde Týr bunu tutuyordu,” dedi Kratos.

“Evet... evet! İşte bu. Artık anlıyorum. Resim Týr’i diyarlar arasındaki diyarda yürürken gösteriyordu. Normalde yoldan çıkmak kesin ölümle sonuçlanır. Eh, Týr hep *kendi* yolunu izlerdi, bilmem anlatabildim mi.”

“Diyarlar arasındaki diyar...” dedi Kratos.

“Yani Týr’in mabedinin onu Dünya Ağacı’nın dalından atarken gösterdiğini söylüyorsun. Ve Jotunheim’a çıkan gizli yola ulaşmak için *bizim de* aynı şeyi yapmamız gerektiğini söylüyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Evet,” diye yanıtladı Kratos.

“Hay aksi. Gerçekten de öyle düşünüyorsun, değil mi?” dedi Mimir.

Diyarlar arasındaki diyarın bulutsu sisine adım attıklarında ışık bu istilacıları incelercesine etraflarında dolandı.

“Hepimizi birden boşluğa atmayı düşünüyorsan umarım bundan eminsindir,” diye ikaz etti Mimir.

“Fikir senden çıkmadı mı? Hani kendi yolumuzu bulacaktık?” dedi Atreus.

“Hay ağzımı açmaz olaydım,” dedi Mimir.

Atreus hiç tereddüt etmeden dal boyunca koşup triptik paneline benzer bir uçurumun başına geldi.

Kratos simsiyah boşluğa göz attı. “Týr’in öteye adım attığı yer burası. Hazır mısın?” diyerek oğluna baktı.

Atreus babasının sırtına çıktı.

“Eh... her şey buraya kadarsa, çocuklar, sizi tanımak bir onurdu,” dedi Mimir titreyen bir sesle.

“Inancını yitirme, kafa,” dedi Kratos.

Kendini kenardan aşağı bırakıp kontrollü bir inişle süzül-
dü.

“Harika bir şey bu!” diye bağırdı Atreus.

“Ben... bir... köprü... olacağını... sanıyordum!” dedi Mimir, yüzüne vuran sert rüzgâra karşı. Ağırılıksızmışçasına Kratos’un vücudundan uzaklaştı, sonra yere yaklaşırlarken Savaş Tanrısı’nın yanına geri geldi.

Kratos her şeye hazırlıklı olarak dört ayak üstüne düşen bir kedi gibi iniş yaptı. O yere ayak basar basmaz Atreus şimdi neyle karşılaşacaklarından kaygılanarak babasının sırtından indi. Önlerindeki dolambaçlı bir patika onları kayıp Jotunheim kulesine götürdü. Süslü bir tarzda oyulmuş kumtaşlarından teşkil kulenin her bir yanında yüksek, dar pencereler vardı.

“Kule! Burada bir yerde olduğundan adım gibi emindim,” dedi Atreus.

“İnanılmaz. Tüm diyarlarda var olan bir şeyi nasıl saklarsın? Onu hepsinden alıp diyarlar arasındaki boşluğa yollayarak. Týr’in aklma diyecek yokmuş,” dedi Mimir.

“Jotunheim öbür tarafta mı?” diye sordu Atreus.

“Olamaz. Midgard doruğuna ulaşmak için Vanaheim’dan geçecek halin yok,” dedi Mimir.

“İyi ama kuleyi nasıl kullanacağız?” diye sordu Kratos.

“Ben derim ki içeri bir göz atalım. Ama tetikte bekleyin; Týr’in çıkardığı zorluklar asla göründükleri kadar basit değildir,” dedi Mimir.

Kuleye girdiklerinde onu basit bir kaidenin haricinde boş buldular.

Kaideyle beraber kullanılabilcek hiçbir şey görmeyen Kratos muskanın kuledeki bir şeyi açan bir anahtar olabileceğini düşünerek onu kaideye koymaya karar verdi. Lakin muska temas eder etmez yok oldu.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmam,” dedi Atreus. “Muska kayboldu ve hiçbir şey değişmedi.”

Kratos bir değişiklik fark etmeyi umarak etrafa bakındı.

“Ya bize lazım olan–” diye söze girdi Mimir.

Kule odası titremeye başlayarak kafayı cümlesinin ortasında susturdu.

“Bak bu hiç içime sinmedi,” dedi Atreus.

Kule yükselmeye başladı.

“Kule, muskanın enerjisini emiyor!” dedi Mimir. “Ne yapacağını biliyor. Eser vazifesini gördü. Týr’ın büyüsünü gerçekleştiriyoruz!”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Kratos.

“Hiçbir fikrim yok, dostum. Ama bence o düşüşten sonra işin en kötü tarafı geride kaldı.”

“Durduk... Galiba her ne oluyorsa bitti,” dedi Atreus.

“Evet... ama şimdi neredeyiz?”

Kratos Jotunheim kulesinin kapısını açarken dışarıdaki diyar seyahat köprüsünün dönerek diğer diyar yollarının önünden geçmesini seyrettiler.

Diyar seyahat köprüsü Alfheim’den geçerken iki Karanlık Elf açıklıktan içeri dalıp saldırdı. Öyle bir sürat ve hırsla geldiler ki ne Kratos ne de Atreus kılıçlarını veya yayını hazırlama fırsatı bulabildi. Kratos oğlunu iterek açıklıktan uzaklaştırdı ve içeri giren ilk Karanlık Elf’in boynuna yapıştı. O kısacık boşluk Atreus’a bıçağını çekecek ve ikinci elfin saldırısına karşı koyacak kadar vakit kazandırdı. Oğlanın çığlığı, bıçaklarını savuran elflerin feryadı arasında kayboldu.

Kratos kapıdan giren bir sonraki Karanlık Elf'i tuttuğu gibi tüm gücüyle komşu kule duvarına çarptı. Kratos bir eliyle yaratığın kanatlarını kopartırken elfin ağzından kanlar fışkırdı.

Atreus dizlerinin üstünde kayarak hücum eden elfin hamlelerinin altından geçti. Yaratık havada dönmeden önce Atreus ona savunmasız olduğu arka taraftan saldırarak bıçağını kanatların arasına acımasızca sapladı. Havada acı dolu bir feryatla cınladı. Oğlanın suratına kanlar saçıldı. Yaratığın ölüp ölmediğinden emin olamayan Atreus saldırısına ara verdi.

Kratos tuttuğu elfin kafasını kopardı ve kıpırtısız leşi ayaklarının dibine attı. Oğluna yardım etmeyi umarak hızla arkasına döndüğünde Atreus'un bıçağını bir ölüm vuruşuyla elfin şakağına batırmasına ve yaratık cansız halde devrilene kadar onun üstünde kalmasına tanıklık etti.

“Öldü,” diye babasına bildirdi çocuk.

Fakat gardlarını indirecek vakitleri yoktu. Köprü Vanaheim girişine yaklaşıyordu; neyle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı.

Endişeleri Wulver ulumalarıyla yanıtlandı.

Diyar seyahat masası Vanaheim'dan geçerken üç Wulver kapı aralığına atladı. Atreus'un ilk oku öndekini hakladı. Kratos diğer ikisini kuleye girdikleri anda biçti.

Savaş Tanrısı diyar seyahat masasını gözlemlemek üzere döndü. Sırada Midgard kulesi vardı.

Onlar cesetleri bir kenara tekmelerlerken seyahat köprüsü Midgard kulesine kenetlendi.

“Midgard'a geri döndük! İşte köprü! Başardık – kule ait olduğu yerde!” dedi Atreus.

“Ben de tam görmediğim şey kalmadığını düşünüyordum.”

“Artık Týr'in seyahat odası bizi Jotunheim'a götürebilir,” dedi Kratos.

“Öyleyse ne bekliyoruz?”

“Odin devlerin gizliden gizliye ilkel Jötnar yaratıcı özünün, yani tüm diyarların yaratıldığı hammaddenin bir kalıntısına sahip olduklarından kuşkulanırdı. Muska o maddeden yapılmış olmalı. Devler onu kendilerinden başka birine emanet ettiklerine göre herhalde çok çaresizdiler – o kişi Týr bile olsa,” dedi Mimir.

Kratos diyar seyahat masasına yaklaştı.

“Jotunheim’a vardığımızda neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum ama arkamızda iz bırakmamamız çok önemli. Huginn ile Muninn kulenin restorasyonundan Odin’e bahsedeceklerdir. Çabalarımızın ona fayda sağlamamasına dikkat etmeliyiz.”

“Huginn ile Muninn mi?” dedi Atreus.

“Bir çift kuzgun: Odin’in casusları. Savaşların tanrısı yüksekte gözlem yapmaları ve her şeyi Herkesin Babası’na bildirmeleri için onları diyarların dört bir tarafına yollar.”

“Kuzgunlar...” diye kendi kendine mırıldandı Atreus. Yolculukları boyunca onları neden sık sık gördüklerini ve anesinin neden ormanda kuzgunlara rastlarsa kendisine haber vermesini istediğini artık anlıyordu. Yerlerini Odin’e o kuşlar haber veriyordu. Belki de Baldur’un onları bu sayede bulup duruyordu.

“Masayı Jotunheim’a ayarlar,” dedi Mimir.

“Evet, gidelim,” diye söze karıştı Atreus.

“Bekleyin. Bu böyle olmaz. Ortada bir seyahat kristali yok,” dedi Mimir. “Týr enerjiyi yoğunlaştırmak için kendi gözlerini kullanmış olmalı. Bu onun son tedbiriydi.”

“Ama sen de onunkiler gibi gözlere sahipsin, Mimir,” dedi Atreus.

“Benim bir gözüm var. Bir! Odin tam da beni seyahat etmekten alıkoymak için diğer gözümü söktü.”

Diyar seyahat masasından fırlayan bir Bifrost ışını bir seyahat kristalinden yoksun hazneye çarptı.

“Kusura bakmayın, çocuklar. Bunun işe yarayabileceğini ummuştum.”

“Odin diğer gözünü ne yaptı?”

“Korkarım onu saklamış olabileceği yüz farklı yer var.”

“O kadar çalışıp çabaladık. Bunun bir yolu olmalı,” dedi Atreus..

“Bakin, bu söyleyeceğim uzak bir ihtimal ama yıllar boyunca Odin beni ziyarete geldiğinde Sindri’yi ve bazen de Brok’u o dağda gezinirken görürdüm. Belki bildikleri bir şey vardır.”

“Brok! Sindri! Sizi bulduğuma ne kadar sevindim anlata-mam,” dedi Atreus heyecanla, Brok’un dükkânına vardığı zaman. Cücelerin ikisi de oğlana doğru döndü.

“Baban nerede?” diye sordu Sindri.

Az sonra Kratos da açıklığa girdi.

“Bizi verecek bir işin daha mı var?” diye sordu Brok, öyle bir şeyi reddetmeye hazırlanmış gibi bir üslupla.

“Yardım etmekten daima mutluluk duyarız,” diye araya girdi Sindri.

“İş değil. Bir soru. Mimir’in öbür gözünü nerede bulabile-ceğimizi bileniniz var mı?”

“Öbür gözü mü? Niye ki? Nasılsa diğeri yerinde duruyor. Hiç kimse bir taneden fazla sağlam göze ihtiyaç duymaz,” dedi Brok.

“Nasıl böyle bir laf edersin?” diye tartıştı Sindri. “Sadece tek bir sağlam gözün bulunsaydı çekicini başparmaklarına o kadar çok vururdun ki dümdüz olurlardı.”

“İş çekiç sallamaya geldiğinde seni tek gözle de rahat rahat alt ederim!” diye tersledi Brok.

Kardeşlerin anlamsız atışmasına katlanmak zorunda ka-lan Kratos hırıldadı. “Hey, göz?”

“Evet, evet, evet. Ah. Hayır, hayır, hayır. O... Üzgünüm.

Aslına bakarsan Odin benden... o benden bir şey inşa etmemi istedi ve... Onu bana gösterdi ve ben... reddettim," diye tiksintiyle geveleyen Sindri müsaade isteyip yanlarından ayrıldı.

"Bir şey anladıysam ne olayım," diye yorum yaptı Mimir.

"Biliyor musunuz... Odin tam da o sıralarda gelip benden içinde bir tür gizli bölme olan bir heykel inşa etmemi istemişti. İsteddiği şey bir silah olmadığı ve Aesir'dekiler lavuğun önde gidenleri oldukları için istediğini reddettim. Yine de bir yolunu bulup heykeli inşa ettirdiğini biliyorum," dedi Brok.

"Nasıl bir heykeldi ki?" diye sordu Atreus.

"Bir Thor heykeli. Hani koyda gelene geçene taşaklarını gösteren."

"Yani yılanın yediği," dedi Kratos.

"Yılan onu yedi mi? Heykeli gerçekten yedi mi?" dedi Brok.

Atreus hepsinin aklından geçen soruyu dillendirdi: "İyi de yılanın içine nasıl bakacağız?"

Midgard ormanlarında döne dolaşa tekrar dev boruya gittiler. Ona vardıklarında Kratos, Mimir'in başını kaldırıp dudaklarını Jormungandr'ın borusuna dayadı. Atreus kulaklarını kapatırken Mimir engin kalderada yankılanan uzun, derin, esrarlı bir nota üfledi.

Dünya Yılanı birkaç dakika sonra sudan çıktı ve seyircilerine bakmak için öne eğildi. Yaratığı dalga, altlarındaki köprüyü sarstı.

"Thoooooor stuh-tooooo... eeeee-kneeeee smooooo-thooooo thooooor-fah," diye yılanın dilinde konuştu Mimir.

"Skeeeeeeel-yaaaaah. Pvooooo-meeeee-thoooooor," yanıtını aldı. Dev yılan geri yaslanarak dinlenme pozisyonuna çekildi.

"Heykele erişemeyecek miyiz? Yılan ne dedi?" diye sordu Kratos, kaygısını belli ederek.

"Hâlâ karnında olabileceğini düşünüyormuş. Sandalla içeri girip bir göz atmanıza izin vermeye açkımış."

"Iyy. Sahi mi?" dedi Atreus.

“Tavrına bakılırsa o da bu fikirden pek hoşnut değil,” dedi Mimir.

Kratos homurdanarak yılanın teklifini düşünüp taşındı. Yılan onu içine çekip sindirmek için bir hileye başvuruyor olabilir miydi? Oğluyla beraber yaratığın karnına girme riskini göze alabilir miydi?

Kayık iskelesine yollandı.

Sandala binmelerinin ardından Kratos onları yılanın kocaman açık duran ağzına yöneltti.

“Bekle! Bunu gerçekten yapacak mıyız? O şeyin bizi yutmasına izin mi vereceğiz?” dedi Atreus, endişesi alınına yansırarak.

“Başka bir seçeneğimiz var mı? Varsa söyle,” dedi Kratos. Oğlu konuşmadı.

“Benimle gelmek zorunda değilsin,” dedi Kratos. Lakin ses tonuyla bunun samimi bir tekliften ziyade bir meydan okuma olduğu gerçeğini ele verdi. Oğlu sandaldan insin diye iskeleye dönmeye hiç niyeti yoktu.

Zaten umduğu cevabı aldı.

“Ne yani, böyle bir fırsatı kaçırayım mı?” dedi çocuk.

Onlar yaklaşırlarken devasa hayvan öne eğilip başını su yüzeyine koydu ve ümüğünü tamamen açtı. Ağız koskoca dişlerle çevriliydi ve daracık boğazı uzaktan görülebiliyordu.

“Çabuk, daha hızlı kürek çek!” dedi Mimir telaşla.

“Neden?” diye sordu Atreus.

“Gökyüzüne bakın! Huginn ile Muninn. Onlar bizi görmeden içeri girmeliyiz.”

Kratos tüm gücüyle küreklere asılırken Atreus ufku taradı.

“Onları görebiliyorum,” dedi oğlan.

“Dua edin de—” diye başlayan Mimir cümlesini tamamlayamadan ağzın gölgesine girdiler. Karanlık onları yuttu.

“Bundan emin misin?” diye sordu Atreus, etrafına bakınarak. Gözünü kıvrık dişlerden ayıramıyordu.

“Değilim,” yanıtını verdi Kratos.

Yılanın gövdesinin derinliklerine doğru giderlerken Atreus gırtlığın ötesinde onları bekleyen zifiri karanlığa baktı. Ne beklemesi gerektiğine, içeri girdikten sonra yollarını nasıl bulacaklarına veya sağ salım nasıl dışarı çıkacaklarına dair hiçbir fikri yoktu. Buna rağmen ölümü aklma bile getirmedi. Karşılarına nasıl zorluklar çıkarsa çıksın babasının bir şekilde çözüm bulacağını biliyordu. Belki tanrı olmanın özü buydu: insan olsun veya olmasına karşılaşılan her türlü engelin üstesinden gelme yeteneği. Bu düşünce oğlana ilham verdi. Acaba günün birinde o da babasının gözüktüğü kadar yenilmez olabilir miydi?

Kratos yılmadan karanlığa kürek çektikçe akan su sesi yükseldi ve küçük taşıt bir şapırtıyla sarsıldı. Sonra ses seda kesildi. Fakat kısa bir sürenin ardından yılanın sindirim sistemi devreye girdi.

Bifrost kristalini etkinleştiren Kratos onu kol mesafesinde tutarak yılanın mağaramsı karnını aydınlattı. Etraflarındaki mide yarısına kadar fokurdayan, buharlar salan sindirim sıvılarıyla doluydu. Sindirilmeyi reddeden nesneler bir gemi enkazı gibi bata çıka yüzüyordu: kısmen yenmiş sandallar, şarap fıçıları ve tekne zincirleri.

“Heykeli görebiliyor musun?” diye sordu Atreus.

Kratos homurdanarak olumsuz bir cevap verdi.

“Ne oldu?” diye sordu Kratos, babasının yüzündeki bakışı görünce.

Kratos taşıtı şarap fıçılarının ve bir sandal mezarlığında uzanıp giden damarlı yosun demetlerinin etrafından dolaştırdı.

“Sanırım bir şey görüyorum!” diye seslendi Atreus.

Kratos küreğiyle abanarak sancak tarafına kırdı.

“İşte!” dedi Atreus.

Bir dönemeci aştıklarında kısmen batık Thor’un heykelini gördüler. Kratos en yakın tarafa, yüzü suya gömülü heykelin miğferine doğru kürek çekti.

“Mimir... Odin’in gözünü nereye saklamış olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu çocuk.

“Hayır. Onunla halen görüyor değilim ya,” diye tersledi Mimir.

“Çekiç,” diyen Kratos tekneden atlayıp heykelin yanına tutundu. Dengesini sağlamasının ardından içinde bir parıltı fark ettiği çekice tırmandı ve ona baltasının sapıyla vurdu.

“İçinde bir şey var!” diye aşağıya seslendi.

Baltayla tekrar tekrar vurarak bir dış levhayı yerinden söktüğünde bir sandık kayarak dışarı çıktı.

Kratos sandığın içini eşeledi ve Mimir’in gözünü bulup utkuyla havaya kaldırdı.

“Aman nazik davran...” dedi Mimir. Hâlâ bir kalbi olsaydı o anda gümbür gümbür atardı.

Kratos kafayı belinden dikkatle alıp göz hizasına kaldırdı.

“Sen en iyisi onu bir an önce yerine tak,” dedi Mimir.

Kratos boş yuvaya soktuğu göz hemen fıldır fıldır dönmeğe başladı. “Sağ ol, dostum. Derinlik algısını ancak kaybettikten sonra özlüyorsun.”

Kratos tekrar sandala indi.

“Eee, şimdi nasıl dışarı çıkacağız?” diye sordu Atreus.

“Yılana sinyal vereceğiz,” dedi babası.

“Peki. Nasıl?”

“Ağzına doğru kürek çekeceğiz ve sandalı boğazına sokacağız. Dünya Yılanı orada olduğumuzu sezince bizim için ağzını açacak,” diye açıkladı Mimir.

“Harika,” dedi Atreus.

“Artık ihtiyacımız olan her şeye sahibiz,” dedi Kratos.

“Kendini nasıl hissediyorsun, Mimir?” diye sordu Atreus.

“Şey, tekrar bir bütün gibi hissettiğimi söyleyemem ama bu kadarı bile bir gelişme.”

“Bifrost sağlam mı?” diye sordu Kratos.

“İşimizi görür.”

“Nihayet Jotunheim’a gidiyoruz. Artık bizi kimse durduramaz,” dedi Atreus.

“Delikanlı, ‘kaderi kışkırtmak’ tabirini hiç duymadın mı?”

“Kader bize tanrıların söyledikleri bir başka yalandır,” karşılığını verdi Atreus.

“Evet, tanrıların söyledikleri, elbette. Sahiden de babanın oğlusun.”

Alçak bir gümbürtüyle beraber yakıcı mide asidi çalkalanıp köpürdü.

“Sıkı tutun!” diye bağırdı Kratos, sümüksü yeşil sıvı sandalın içine sıçramaya başlamadan hemen önce.

Gurultu yükselerek sağır edici bir kükremeye dönüştü. Asitli bir sıvı dalgası küçük taşıta çarparak önce Kratos’u ve Mimir’in kafasını ıslattı, ardından Atreus’u sırlıslam etti, sonra da onları karanlığa gömdü. Ciltlerindeki yanmaya rağmen sandalda kalabilmek için yanlara tutundular ve zifiri karanlıkta yılanın boğazına doğru yol aldılar.

“Neler oluyor?” diye dehşetle haykırdı Atreus. “Orada mısın?”

“Evet! Sıkı tutun, oğlum!”

Suların kükreyişi tavan yaptı. Sonra azalarak sakın bir şı-pırtıya indi. Karanlığın içindeki ilerleyişleri sürdü.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu oğlan.

“Evet.”

“Merak eden varsa ben de buradayım,” diye ekledi Mimir.

“İpe bu kadar sıkı tutunmaktan parmaklarım uyuştı,” dedi Atreus.

GÜM!

Havada çınlayan ani gümbürtü yılanın gövdesi boyunca yankılandı.

“O da ne-?” diye başladı Atreus.

Sandalın güvertesini yoklayan çocuk Mimir’in başını bulup kaldırdı. Yılanın boğazındaki aheste sürüklenişlerine devam ederlerken Mimir gözleriyle yanlarından geçip giden etten duvarları aydınlattı.

GÜM!

Hayvana dışarıdan bir şey çarpmışçasına bir diğer şok dalgası yılanın bedenini dalgalandırdı.

“Bu da nesi? Dünya Yılanı darbe mi yiyor?” diye sordu Atreus.

Daha büyük bir boşluğa –yılanın kapalı ağzına– girdiler. İncecik bir beyaz ışık dilimine bakutklarında onları çıkışta bekleyen dişleri gördüler.

GÜM! GÜM!

“Dışarıda kötü bir şey oluyor!” diye bağırdı Mimir.

“Ondan nasıl kaçınacağız?” diye sordu Atreus.

Kulak kabarttılar. Yılanın dışında bir bombardıman gerçekleşiyordu. Darbelerin titreşimleri tekneyi sallayarak

Atreus'a Mimir'in kafasını düşürttü ve onları tekrar karanlığa gömdü.

Sonra göz kamaştırıcı bir ışık yandı. Yılan konuşmak için ağzını açıyordu. "Maaaaaaah-doooooooooh-toooooooooooh."

Dışarı kaçan hava sandalı tutup yılanın yanağına çarptı. "Ne diyor?" diye hava akımı arasında Mimir'e bağırdı Atreus.

"İmkânsız!" dedi Mimir.

"İmkânsız olan ne?" dedi Kratos.

"Hayır, yılan 'imkânsız' diyor," dedi Mimir.

"Neden?"

"Ben nereden bileyim?"

Açık ağızdan dışarı baktıklarında topraktan baş döndürücü bir yükseklikte olduklarını gördüler. Yılan başını ansızın geriye atarak dünyalarını tepetaklak etti, sonra da hastalıklı bir öğürtüyle onları ağızından dışarı attı. Donmuş zemin hızla yükselirken sandalın parçaları da onlarla beraber döne döne uçtu. Kratos ne kadar uzağa yollandıklarını daha yeni anlıyordu.

Buza sertçe çakıldılar. Kratos baş dönmesini atlattır atlattır yerini belirlemek için etrafını taradı. Daha yeni ayağa kalkmıştı ki Dünya Yılanı'nın dev kafasının büyük bir kayalıga doğru düştüğünü gördü.

"Atreus?" diye panikle seslendi.

Bir moloz yığınının altından çıkan çocuk ağız dolusu su tükürdü. "Püff! Ben iyiyim. Bu tür şeylere alıştım artık," diye bildirdi.

Başını kaldırıp bilincini kaybetmek üzereymiş gibi gözükken yılanı baktı. "Ona ne oldu? Bunu biz mi yaptık?"

"Hayır. Başka bir şey," dedi Kratos, bir tehdide dair belirtiler arayarak. Atreus etrafına bakındı. Taş ustasının cesedine yakın bir yerdeydiler. "Ölü dev... Dünya yılanı bizi neden buraya bıraktı ki?" diye sordu.

Üzerlerine düşen bir gölge, Kratos'a yukarı baktırttı. Parlak kıvılgözler sahip neredeyse Kratos kadar iri bir aladoğan yukarıda tek başına turluyordu. Kratos oğlunu kolundan tutup çevirerek kuşun yere konmasına ve Freya'ya dönüşmesine tanıklık etmesini sağladı.

"Freya? Uzak dur," diye buyurdu Kratos.

"Neden?" diye sordu Atreus.

Babası cevap veremedi Freya baygın yılanı işaret ederek üzerlerine geldi.

"Dünya Yılanı devrilmiş. Burada neler oldu?" diye sordu.

"Biz yapmadık," karşılığını verdi Atreus.

"Evinden çok uzaktasın," dedi Kratos.

"Oğlumu arıyorum. İkinci..." Kadın duraksadı. "Sizi bir arada görmek... duruma daha net bakmamı sağladı."

"Demek onun nerede olduğunu bilmiyorsun?" dedi Kratos.

"Hayır. Ama ormanlar ve çayırlar ismini söylüyor. Midgard'da olduğunu biliyorum." Freya dikkatini yılanı yöneltti. "Ona yardım etmeliyiz."

"Oğlunu en son ne zaman gördün?" diye sordu Kratos, her düşüncesine nüfuz eden kuşkusundan sıyrılmayarak.

Onun güvensizliğini sezen Freya öylece durdu.

"Uzun zaman önce. Daha senin oğlun doğmadan. Neden yanınıza yaklaşmamı istemiyorsun?" diye sordu kadın. Kratos aniden arkasına döndü. Atreus da yayını çekip dikkatlerini Freya'dan ayıran şeye nişan aldı.

Baldur sürünerek Dünya Yılanı'nın altından çıktı, kınışmış giysilerini düzeltti, sonra da sıradışı bir şey olmamış gibi aheste adımlarla üzerlerine yürüdü.

"Yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksiniz. Bana ve Herkesin Babası'na nelere mal olduğunuzu tahmin bile edemezsiniz. Artık oyun oynamak yok," diyen Baldur dudak bükerek Kratos'u tehditkâr gözlerle süzdü. O gitgide hızlanırken Fre-

ya, Kratos'un arkasından çıktı ve oğluna doğru birkaç adım attı. Yüz ifadesi bir anda değişirken gözlerinden yaşlar boşaldı.

“Oğlum,” dedi Freya, sevinçten ağlayarak.

Baldur durup ona baktı fakat bunu sevgiden ve coşkudan yoksun olarak yaptı. Vücut dili tam tersine şaşkınlık ve aşagılama yansıtmaktaydı.

“Anne?” derken sesi horgörüyle doluydu. Buz gibi bakışlarında itham mevcuttu.

“Benim. Lütfen kaçıp gitme,” diye yalvardı kadın, Atreus'tan daha küçük bir çocuğa hitap edercesine.

“Hiçbir yere gitmiyorum, Anne,” diye tersledi Baldur.

Freya için duyduğu kaygı yüz ifadesinden okunan Atreus, Baldur'a doğru bir adım attı. Fakat Kratos ona geri gelmesini işaret etti. Bir dramın yaşanmak üzere olduğunu anlayan Savaş Tanrısı ikili ile oğlu arasında bir savunma pozisyonu takındı. Atreus bu kavuşmanın doğurabileceği sonuçları tahmin edemeyecek kadar toy ve saftı.

“Kızgın olduğunu biliyorum. Benim için neler hissettiğini de. Ama—” diye sızlandı Freya.

“Neler hissettiğimi mi? Neler hissettiğimi biliyorsun, öyle mi?” dedi Baldur, ona kelimeleriyle tükürmeye çalışırcasına. Yüzünde çılgınca bir hiddet ifadesi belirdi. Helheim zihninde kalan tüm muhakeme yeteneğini yok etmişti.

“Ne mi hissediyorum?” Baldur'un sesi aniden sakin, neredeyse ilgisiz bir tona büründü. Vücudunun kontrolünü başka bir varlık devralmış gibiydi. “Son yüz yılı bu anın hayalini kurarak geçirdim. Sana söyleyeceğim her şeyin, benden ne çaldığını tamı tamına anlayasın diye ağzımdan çıkacak her kelimenin provasını yaptım. Ama şimdi anlamana ihtiyaç duymadığımı fark ettim. Sana zerre kadar ihtiyacım yok.”

Baldur annesine doğru üç öfkeli adım attı.

Kratos yerinden fırlayıp aralarına girse de o anda neden

böyle yaptığını bilemedi. Her ikisini de umursadığı yoktu. Karısının son isteğine yoğunlaşması lazımdı. Davranışının ne gibi sonuçlar doğurabileceğinin farkındaydı ama yine de asıl amacı yerine bunu seçmişti. Bunu kendisi için yaptığı yoktu – o ikisi birbirini öldürse bile umurunda olmazdı. Bunu tanrıçaya ilgisi iyice bariz ve bulaşıcı bir hal alan oğlu için yapıyordu.

Freya onu kenara çekilmesi için ikna etmek istercesine bir elini Savaş Tanrısı'nın omzuna koydu. "Geri çekil, Kratos. Bunun seninle bir ilgisi yok," dedi. Konuşurken bakışları oğlundan hiç ayrılmadı.

Kratos, Tanrıçanın sözlerine aldırış etmeden Baldur'un üstüne yürüdü. Sonunda iki adam burun buruna geldi. Savaş Tanrısı asla kavgadan kaçmazdı ama o anda öldürülemeyen birini nasıl yenebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu aşağılık yaratığın bir zaafı olmalıydı. Kratos'un tek yapması gereken o zaafı bulmaktı.

"Yürüdüğün bu yol... bu intikam yolu... sana huzur getirmeyecek. Bunu adım gibi biliyorum," dedi.

“Seninle zamanı gelince ilgileneceğim. Ama aile her şeyden önce gelir. Eminim bana hak veriyorsundur. Sonuçta örnek bir ebeveynsin,” diye payladı Baldur. Gözünü Kratos’tan bir an olsun ayırmadı. İki eliyle birden abanarak Savaş Tanrısı’nı kenara itmeye çalıştı. Fakat ayak direyen Kratos onu kendisine uygulanandan çok daha büyük bir kuvvetle geri itti.

“Anlamıyorsun. Anlasaydın önümden çekilirdin,” dedi Baldur.

“Sen de seni doğuran kadının sözünü dinlerdin.”

“Hah! Bizi dünyaya getirenlere gösterilmesi gereken saygıdan bahsetmek sana mı kalmış?”

“Öyleyse anlamamı sağla.”

Atreus tanrıçaya sokuldu. Ellerini yumruk yaparak Baldur’un annesine saldırması halinde tepki vermeye hazırlandı.

“Bak, tam yüz yirmi dokuz defa kendimi öldürmeye çalıştım. Var gücümle denememe rağmen başaramadım. O yüzden... sence bu kavga nasıl sonlanabilir?”

Baldur elinden geldiği kadar sert ve seri yumruklarla Savaş Tanrısı'nın yüzünü darp etti. Kratos yumruk yağmuruna katlandı ve geri çekilerek yere daha sağlam bastı. Bu da etkili bir karşı saldırı düzenlemesini sağladı. Lakin Baldur yılmadı ve çılgınca debelenerek annesine ulaşma çabasından vazgeçmedi.

“O nefes aldığı müddetçe sefaletim asla son bulamaz. Buna kafan basmıyor mu?” diye haykırdı.

Kratos yumruk üstüne yumruk atarak Baldur'u uzak tutsa da onu inadından vazgeçiremedi.

Baldur babasını aşmanın bir yolunu bulursa son bir savunma hattı teşkil etmeyi uman Atreus tanrıçanın önünde durdu. Birinin gözü dönmüş adamı yavaşlatması ümidiyle oklarını art arda yolladı.

“Ona zarar vermeyeceksin!” diye bağırdı Kratos.

“Sana ne oluyor? Çekil yolumdan!”

Freya kendine daha fazla hâkim olamadı. Atreus daha iyi nişan almak için yan döndüğünde kadın onu geçti ve dövüşçülerin arasına girip ikisini de durmaya veya kazara ona vurmaya mecbur bıraktı.

“Bu senin kavgan değil! Ona laf anlatabilirim!” diye vücudunun onunla oğlu arasına sokmak için ileri atılan Kratos'a çattı Freya.

“Laf anlatacak bir şey yok! Seni öldürecek be kadın! Buna kafan basmıyor mu?” diye dert yandı Kratos. “Sonra da beni öldürecek! İşime karışma!”

“Hayır!” diye haykıran Atreus tanrıçanın gardım indirip arkasına göz atmasına yol açtı. Freya çocuğun masum yüzünden taşan ıstırabı ve cefayı kolayca okudu.

Kratos'a tüm ağırlığıyla yüklenen Baldur onu yana yalpalattı ve Savaş Tanrısı'nın omzunun üzerinden uzanıp annesini pelerinininden tuttu. Serseri bir okun kazara Freya'yı vura bileceğinden korkan Atreus bunun üzerine yayını indirmek zorunda kaldı.

“Senin için elimden gelen her şeyi yaptım! Sen de bir ebeveyn olsaydın bunu anlardın!” diye haykırdı Freya.

“Ama senin yüzünden asla olamayacağım, değil mi?” diye kin dolu sözlerle laf yetiştirdi Baldur.

“Asla öyle bir niyetim yoktu.”

“Tabii ya. Zaten hiçbir şey senin suçun değildir!” diye yarıttı Baldur, artık tümüyle zıvanadan çıkarak.

Birdenbire buzlu zeminden büyümlü kökler fıskırdı ve dövüşen iki tanrıya dolanmaya çalıştı. İlk olarak göğsüne kadar sarılan Kratos esir düştü fakat Baldur bu sefer annesinin sihrini öngörmüştü. Adam kendini yana atarak köklerden başarıyla sakındı ve yerden küçük bir buz parçası kapıp annesine fırlattı. Cisim iç kaldıracı bir sesle Freya’nın başından sekti. Bayılan kadın yere yığıldı.

“Hayımmır!” diye haykırdı Atreus. O anda beyni kararsızlıkla doldu. Bir saniye içinde kimin yardımına gideceğine karar vermeye mecburdu.

Atreus elinde bıçağıyla babasına koştu. Kökleri çılgınca keserek babasının nefes almasına yetecek kadarını kopardı. Lakin kökler Savaş Tanrısı’nın göğsünü sıkmayı sürdürdü.

Baldur tuzağa düşmüş Kratos’a hücum etti.

“Başını çevirsen iyi edersin, evlat. Bu hiç hoş olmayacak,” dedi adam.

Kesmeyi bırakan Atreus bıçağını can düşmanlarına çevirdi. “Ona zarar vermene asla göz yummayacağım,” dedi küstahça.

“Hayır, çocuk,” diye buyurdu Kratos. Fakat Atreus yerinden kıpırdamadı.

“Ne yapabilirsin göster bakalım, seni gidi bok parçası.”

Atreus babasını yüz defa yaparken gördüğü gibi ileri sıçradı ve bıçağını yanlamasına savurdu.

“Hayır!” diye bağırdı Kratos. “Çocuğu rahat bırak!”

Çaresizce çabalayarak bir elini kurtardı ve kökleri tüm

gücüyle koparmaya başladı. Diğer elini de kurtarmasının ardından tekrar ayağa kalkabilinceye dek bağlarını parçaladı. Sonunda kollarını iki hızla yana açarak serbest kaldı.

“Dur!” diye bağırdı.

Oğlanın saldırılarından sakınmak için eğilip kalkan ve sağa sola kaçan Baldur karşı saldırıya geçip yumruğunu Atreus’un göğsüne indirdi.

Ayakları yerden kesilen çocuk taklalar atarak Kratos’un kollarına düştü.

“Dur!” diye hırıldadı Kratos. Yüzü öfkeyle buruştu.

Nefes almakta zorlanan Atreus konuşacak durumda değildi. Kratos o birkaç kıymetli saniyeyi değerlendirerek oğlunun göğsünü kontrol etti. Elini geri çektiğinde parmakları kıpkırmızıydı. Atreus’un gömleğinin önü ve sadak kayışı kandan sırlıslıklamdı.

“Atreus, nefes al... ne olur...” diye yakardı Kratos. Yüreği parçalanıyordu. Oğlunun ölmesine izin veremezdi.

Karısını yüzüstü bırakamazdı.

Atreus başını iki yana salladı. “Benim kadın değil,” diye mırıldandı, zar zor aldığı soluklar arasında.

Sadak kayışından kırık ökseotu ok sapını çekip çıkardı. Daha fazla konuşamayarak parmağıyla Baldur’u işaret etti.

Baldur kıpırdamadan dikiliyor, aval aval eline bakıyordu.
Kan.

“Bu da ne? Acı,” diye kendi kendine mırıldandı adam.

Ok başı ve tahta kıymıkları farklı açılarda yumruğuna saplanmıştı. Attığı aralıksız kahkahalar yakınlardaki bayırlardan yankılandı.

“Hissedebiliyorum,” diye duyurdu. Bakışlarını elinden gönülsüzce ayırıp oğlana çevirdi.

İncecik ve o âna dek görünmeyen büyülü bir koruma katmanı çatlayarak görünür hale geldi. Baldur’u ölümsüz kılan katmanın parçaları bir buz tabakası gibi yere döküldü.

Freya'nın efsunu dağılırken Baldur'un feci kahkahaları idrak hıçkırıklarına dönüştü.

"Büyü bozuldu!" dedi Mimir.

"Zaafı ökseotu oku muymuş?" dedi Atreus.

"Yani öldürülebilir mi?" diye sordu Kratos.

"Kendi gözleriyle gördün ya. Artık savunmasız."

Kratos ile Atreus silahlarını çekip aynı anda düşmanlarının üstüne yürüdüler.

"Hayır!" diye haykırdı bilincini kazanan Freya. Kadın uzaktan dehşet içinde baktı. Oğlanın kopuk sadak kayışını onarmakta kullanılan ok başı ökseotundandı ve Freya kulübesinde o okları ateşe atarken bunu gözden kaçırmıştı.

Saldırıya geçen Kratos yumruğunu Baldur'un çenesine indirdi.

"Evet. Evet!" diye neşeyle bağırdı Baldur, saldırıdan mest olmuşçasına.

Kratos onu döve döve yere yapıştırdı.

"Ah, canım acıyor. Harika!"

Atreus yerdeki Baldur'a alelacele bir ok atarken babası bir adım geri çekilip dövüş duruşunu takındı. Okun ucu Baldur'un omzunu sıyırdı.

Baldur kana soran gözlerle bakarak acınası bir çığlık attı. "Hissedebiliyorum. Daha. Dahasını da verin!" diye sataştı.

Kratos bu isteği yerine getirdi.

Baldur yuvarlanarak onun dayacağından kaçındı ve ayağa fırlayıp karşı saldırıya geçti. Yumrukları art arda Kratos'un yüzüne indi.

"Hissediyorum! Her şeyi hissediyorum!"

Kratos düşmanının yumruğunu engelleyerek onu gerilemeye zorladı.

"Bunun böylesine eğlenceli olabileceğini bilmiyordum!"

"Seni geberteceğim!" diye bağırdı Kratos.

"Hah! Seni öldürmek artık çok daha tatmin edici olacak!"

Baldur kılıçlarına ulaşmasını önlemek için Kratos'un iki kolunu da tuttu.

“Oğlumu öldürmene izin vermeyeceğim!” diye hırıldayan Freya yumruğunu yere vurdu. Toprak şiddetli gümbürtülerle sarsıldı.

Freya'nın arkasında ve uzakta muazzam bir suret belirdi.

Freya'nın kadim seiðr sihriyle yeniden canlandırdığı taş ustasının cesedi seher sisinden onları süzdü. Taş ustası hemen sonra hücum etti ve Freya'nın kolunu savurmasına cevaben koskoca eli Kratos ile oğlunun önüne inerek hem ikisini birden yere düşürdü hem de Baldur ile annesini onlardan ayırdı.

“Bundan derhal vazgeçeceksiniz!” diye talep etti tanrıça.

Artık taş ustasının her hareketinin Freya tarafından kontrol edildiğini anlayan Kratos kadına ulaşmanın bir yolunu bulmalı ve dev onlara karşı kullanmasını önlemeliydi.

“Bunu yapma!” diye homurdandı Savaş Tanrısı. Sözlerine kulak asan çıkmadı. Tanrıça kendi canı pahasına bile olsa oğlunu korumak için gereken her şeyi yapmaya kararlıydı.

Kaos Kılıçları'm çeken Kratos dev cesede saldırdı. Fakat kılıçlar ona karşı hiçbir işe yaramadı ve Kratos'un yaptığı hiçbir şey Freya'nın kullandığı sihri bozamazdı.

“Baba, arkasına geçmeliyiz!” diye seslendi Atreus, Freya'nın niyetinin onlara zarar vermek değil de yalnızca oğluna erişmelerini engellemek olduğunu anladığında.

Kratos kıymetli bir an boyunca dev elin üstüne çıkmak için düzensiz rüzgâra karşı kusursuzca zamanlaması gereken bir sıçrayış hesapladı. Atreus bir saniye sonra peşinden gitti. Öteki tarafa atlayıp Baldur'a hücum ettiler ve onu annesinden uzaklaşmaya zorladılar. Freya elini kaldırdı ve onunla beraber kalkan devin eli kayalık yamaca çarparak üzerlerine kar ve buz parçaları yağdırdı.

"Ah! Hissediyorum. Soğuğu ve buzu hissediyorum. Muh-teşem!" diye bağırды Baldur, bu yeni hislerin tadını çıkar-mak için kollarını iki yana açarak. Fakat molası kısa sürdü. Kratos'a hışım la saldırı ve Savaş Tanrısı'yla çarpışmaya ko-şarken Atreus'u bir tekmeyle yere yıktı.

Baldur artık Kratos'un Kaos Kılıçları'yla yaptığı hamle-lerden sakınmak için çevik olmak zorundaydı. Zarar görebileceği, hatta ölebileceği için bu dövüşteki taktiklerini de-ğiş-tirmesi ve zikzaklar çizerek Kratos'un saldırısından kaçması lazımdı. Yere düşmüş iri bir buz parçasını alıp delicesine sa-vurarak Kratos'u geçici bir ricada zorladı.

Alelacele atılan bir ok hedefini açık ara ıskaladı. "Seninle az sonra ilgileneyeğim, ufaklık," diye sataştı Baldur.

"Durun artık!" diye kapışmaya güvenli bir mesafeden ba-ğırды Freya. Her iki adamı da devirmeyi umarak elini tekrar yere vurdu. Fakat çabası işe yaramadı. Baldur hemen ayağa fırladı ve Kratos kendini savunmak için kılıçlarını kaldırama-dan önce hücum etti.

Fakat Kratos saldırıyı karşılamaktansa yana kaçtı ve taş ustasının eline sıçradı. Parmaklardan birinde bir yüzük oldu-ğunu anımsamıştı. Yüzünü kaldırdığı zaman bir kristal açığa çıktı. Freya'nın yarattığı kontrol etmekte kullandığı sihrin kaynağı bu olmalıydı.

"Atreus, kristal!" diye seslendi, Sindri'nin ejderha dişinde-ki büyüyle yaya ne yaptığını hatırlayarak. Başka bir eylemde bulunmaya zamanı olmadı. Baldur arkadan gelip onu elden

aşağı attı. Kratos kılıçlarına uzanmaya çalışarak adamın altında debelendi. Fakat Baldur kendini ona karşı nasıl savunacağını biliyordu – kılıçlarını kullanmasına fırsat vermeyerek.

Atreus bir ok sürüp kristale nişan aldı.

“Hayıır!” diye haykırdı Freya.

Hedefini vuran ok upkı Sindri'nin dediği gibi göz kamaştırıcı bir patlamaya yol açtı. Havaya fırlayan Kratos yere indiğinde telaşla etrafına bakınarak oğlunu aradı. Baldur'a ne olduğunu bilmiyor ve o esnada umursamıyordu.

“Atreus? Atreus!” diye panikle seslendi.

“Yukarıdayım! İyiyim!” diye patlamanın onu bıraktığı yedi metrelik karlı bir bayırdan seslendi oğlan.

Bir gümbürtü Kratos'un dikkatini oğlundan ayırdı. Çocuk dövüşün aksi yönünde depar atarak bayırın arkasında gözden kayboldu.

“Ben de iyiyim. Sorduğun için sağ ol. Hatta kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim!” dedi Baldur heyecan dolu bir sesle.

Tekrar saldırıya geçen adam Kratos'un boynundan tutup kafakola aldı. Arkalarında taş ustasının cesedi ayağa kalkmak ve canlanmak için uğraşıp didiniyordu. Kristali parçalamak cesedi sadece yavaşlatmıştı; onu kontrol eden sihri ortadan kaldırmamıştı.

“Sizi öldürmeden önce ikinize de teşekkür etmek istiyorum. Herkesin Babası'nın bile yapamadığını başardınız. Kendimi hiç böylesine canlı hissetmemiştim!”

“Frjósa!” diye seslenen Freya bir Buz Nefesi büyüsü yaptı.

Taş ustası buna dondurucu bir hava akımı üfleyerek tepki verdi ve Kratos ile Baldur'u birbirinden ayırdı.

Bayırın ardındaki Atreus ölmüş gözükken yılanın başına elli adım kala durdu. Mimir'in daha önce yılanla yaptığı konuşmalar birbiri ardına aklından geçiyordu. Yaratıkla iletişim kurmak için birkaç kelimeyi bir araya getirirse yeterdi.

“Moouoog-taaaaaay-oooooom!” diye bağırdı. Doğru söylediğinden emin olamazdı çünkü önceden duyduğu ses parçalarını yarım yamalak birleştirmekten başka bir şey yapmamıştı. Fakat acemice yakarışının Dünya Yılanı’ndan yardım almaya yeteceğini umuyordu.

Bu iş bitince babasına dövüşte yardım etmek amacıyla geri koştu. Üç serseri ok Baldur’un yanından zararsızca geçip gitti. Atreus düşünmeden atış yaptığı için kendine kızdı. Durup yayına dördüncü bir ok taktı ve zihnini boşaltarak Baldur’un sırtına nişan aldı. Derin bir tıslama ve yükselen bir gölge dikkatini dağıttı.

“Baba, bak!”

Tüm gözler Freya ile Baldur’dan ayrıldı.

Bayırın üstüne yükselmiş olan Dünya Yılanı çenelerini kocaman açıp taş ustasının kafasını tek seferde kaptı. Devi sürükleyerek götürürken onu tek lokmada yutmak için göğesini kaldırdı.

“Kahretsin. Hayır!” diye haykırdı büyü bozulan Freya.

Taş ustasının saldırılarından nihayet kurtulan Kratos rakibine koştu, iki elini birden Baldur’un boğazına sardı ve onu boğmak için yavaş yavaş sıktı.

Hâlâ dermansız ve yorgun olan, oğlunu savunacak enerjiyi toplayamayan Freya yakındaki konumundan olup bitenleri seyretmekle yetindi.

“Hadi, yap yapacağını!” diye yüzünü buruşturarak sataştı Baldur.

“Dur... ne olursun!” diye haykırdı Freya, kınlan kalbinin ıstırabına boyun eğerek.

“Bu iş artık bitmeli,” diye hırıldadı Kratos.

“Ama o zaten yenildi, Baba. Artık bir tehdit değil.”

Atreus’un sesindeki bir şey Kratos’u durdurdu. Önce Baldur’a, ardından oğluna, sonra tekrar Baldur’a baktı. Freya, Atreus’un kalbini kazanmıştı. Acaba Atreus duygularının

düşüncelerini gölgelemesine izin mi veriyordu? Freya'dan hoşlanması sebebiyle mi bu iblise merhamet göstermesini istiyordu? Eski Kratos sadece öldürmek için yaşırdı ve bu adamın boynunu kırıp vücudundaki her kemik ezilene kadar üstünde tepinirdi. O Kratos böyle bir canavarın yaşaması için hiçbir sebep görmezdi. Fakat Kratos artık o adam değildi.

Arkasındaki Freya'nın sızlanmalarını duyan Kratos eskiden olduğu yerine artık olmak istediği tanrıya boyun eğdi.

Baldur'un gırtlığını bıraktı.

"Bir daha asla karşımıza çıkmayacaksın. Annene asla öfkeyle el sürmeyeceksin," diye buyurdu taş kadar sert bir yüzle.

"Senin korumana ihtiyacım yok," dedi Freya, oğlunun sağ kalacağını anladığı için güçlenen bir sesle.

Kratos sözlerini boşlarcasına tanrıçaya göz attı. Freya hüs-rana uğramış, incinmiş ve yıkılmış bir halde o bakışlara karşılık verdi.

Savaş Tanrısı ona sırtını döndü. Sonra da yürüyüp gitti. Olayların bu şekilde sonlanmamış olmasını dileyen Atreus kadını hüzünlü gözlerle süzdü. Freya'ya yakın olmayı öyle çok istiyordu ki. Üvey bir annenin sevgisine bile hasretti. Fakat onun yerine konuşmaksızın babasının peşinden gitti.

İkili duymasın diye sesini alçak tutan Baldur yorgun argın yerde atan annesine hitap etti.

"Elinde değil, öyle değil mi, Anne? Ne söylersem veya yaparsam yapayım. Hayatıma karışmaktan vazgeçmeyeceksin," diye mırıldandı kendisi de haşat vaziyette karların arasında yatarken.

"Hep seni korumaya çalışıyordum. Ben—" Eski bahaneleri tekrarladığını bilen Freya durdu. "Hayır. Sana çok sıkı sarıldım. Korkudan... ama aynı zamanda sevgiden de. Seninle yeni bir şey kurmamız için henüz çok geç değil," diye sözlerini sürdürdü.

“Yeni mi? Hayır. Yapamayız. Seni asla affetmeyeceğim. Benden çaldığın ömrün bedelini ödemen gerek.”

“Anlamıyor musun? Benden nefret ettiğin her gün ödüyorum zaten. Ama bu yanılsı düzeltecek tek şey ölümümse –ancak o sayede bir bütün haline geleceksen– sana karşı çıkmayacağım.”

Freya başını kaldırdı. Yüzünü kaplayan keder ve kabullenme herhangi bir insan ruhunun katlanabileceğinden fazlaydı. Fakat bunların oğlu gibi bir iblis için hiçbir anlamı yoktu. Baldur annesinin başına indirmeye hazırlandığı kocaman, sivri bir buz parçasıyla tanrıçanın tepesine dikildi.

“Biliyorum,” dedi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Freya. Artık kaderiyle ve kararıyla barıştı.

Baldur elini kaldırdı. Yüzü sapkınca bir tatminle şenlendi.

Kratos o anda başının arkasına ölümcül bir darbe indirdi. Dudaklarından köpüklü kanlar akan Baldur gözlerine inanamayarak döndü. Boğuk bir gürültü çıkardı. Savaş Tanrısı adamın kulağına eğildi. “Bu sonu kendin seçtin,” diye fısıldadı.

Uçuşan bir kar tanesi Baldur’un yüzüne kondu. Soğuğun etkisiyle irkilen ve bir asırdan uzun zamandır mahrum kaldığı bu hissi yeniden tadan adam hafifçe gülümsedi.

“Kar,” dedi Baldur, sonra yüzündeki tüm can çekildi. Cansız vaziyette yere yığılıp annesinin yanında cenin pozisyonu aldı. Çılgılık atan Freya sürünerek oğlunun cesedine çıktı. Üzerlerine birkaç tombul kar tanesi yağdı, sonra hava onlarla doldu.

“Hayır, hayır, hayır! Çocuğum... biricik, sevgili oğlum,” dedi kadın hıçkırıklarla ve kırılan kalbine tamamen teslim olarak feryat etti.

Kratos onu duyusuzca süzdü. Atreus aynı ifadesiz, savaş yorgunu ve yetişkin çehreyle yanlarına geldi.

“Akla hayale gelebilecek her türlü ıstırapı ve ihlali üs-

tüne yağdıracağım. Soğuk, cansız bedenini her diyarın her köşesine sürükleyecek ve hakir ruhunu Hel'deki en aşağılık yaratıklara yedireceğim. Sözüm söz!" diye Kratos'a haykırdı tanrıça.

"Babam hayatını kurtardı!" dedi Atreus.

"Değer verdiğim her şeyi benden çaldı!" Sonra Kratos'un gözünün içine baktı. "Sen bir canavarsın... zalimliğini ve hiddetini iğrenç uçkurunun ürününe aktarıyorsun. Asla değişmeyeceksin."

"Demek ki beni tanımamışsın."

"Yeterince tanıdım." Freya'nın yüzü öfke doluydu.

"Öyle mi?" diye o kadar açıkça sordu ki Kratos tanrıça duraksamak zorunda kaldı. Savaş Tanrısı başını çevirmeden oğluna hitap etti. "Çocuk, beni iyi dinle. Ben Sparta denilen bir memleketten geliyorum. Bir tanrıyla bana ruhuma mal olan bir anlaşma yaptım. Ölmeyi hak eden pek çok kişiyi öldürdüm... hak etmeyen pek çoğunu da. Öz babamın canını aldım."

Babasının ağzından çıkan sözlerin ağırlığı Atreus'un benliğine kadar işledi.

"Helheim'da gördüğümüz o adam *babam* mıydı?" dedi Atreus, başını iki yana sallayarak. Freya'ya ve ardından Baldur'a bir bakış attı. Tüm bunlara bir anlam vermeye çalıştı. "Tanrı olmak böyle bir şey mi? Sonu hep böyle mi bitiyor? Oğullar annelerini... ve babalarını mı öldürüyorlar?"

Kratos nihayet çocuğa doğru döndü. Yoksa bu sözler tanrıların evrensel gerçeği miydi? Fani olsun veya olmasın hiç kimsenin değiştiremeyeceği kaçınılmaz bir hakikat miydi?

"Hayır. Biz olmayı seçtiğimiz gibi tanrılar olacağız... eskisi gibi tanrılar değil. Sen bana benzemeyeceksin. Kendimizi geliştirmeye mecburuz."

İkna olan ve aynı anda yüreğine su serpilen Atreus kafa salladı.

Freya yerden destek alarak ayağa kalktı ve kendine çekidüzen verdikten sonra oğlunun cansız bedenini kucakladı. Başını dik tutarak, haysiyetinden ödün vermeyerek Kratos ile Atreus'a sırtını döndü ve yürüyüp gitti.

“Anlamıyorum... Freya'yı kurtarmakla doğru davrandığımızı biliyorum ama sonrasında ne kadar kötü kalpli davranmış,” dedi Atreus.

“Kötü kalpli davranmadı. Siz onun oğlunu öldürdünüz, evlat. Oğlunu. Çocuğunun ölümü bir ebeveynin kolay kolay üstesinden gelebileceği bir şey değildir,” dedi Mimir.

“Ama Baldur onu öldürecek!”

“Oğlu yaşasın diye seve seve canını verirdi. Bunu ancak bir ebeveyn anlayabilir,” dedi Kratos.

“Yani seni öldürmeme izin verir misin?”

“Eğer bu yaşamı sağlayacaksa... evet.”

“Bak, kimse için kolay bir seçim yoktu, dostum. Ama sanırım hepimiz doğru olanı yaptığında anlaşabiliriz. Dünya Freya varken daha güzel bir yer. Sadece... ona biraz zaman tanı. Nasılsa akli başına gelir.”

Atreus ani bir dürtüyle babasına sarıldı. İçinde kopan fırtınaya karşı koyamayacak kadar yorgun olan Kratos bir elini oğlunun başına koydu.

“Hâlâ dermanımız varken yolculuğumuzu tamamlamalıyız,” dedi.

“İmkânsız başardın, Kratos. O çekilmez puşt nihayet öldü,” diye uzun bir sessizliğin ardından konuştu Mimir. Kratos adamın sesinde ilk defa belli belirsiz bir saygı sezinledi.

“Freya'yı kurtardığımız için üzgün değilim. Mecburduk,” dedi Atreus.

“Bizi lanetlese bile mi?” karşılığını verdi Kratos.

“Bizi lanetlese bile,” diye doğruladı Atreus.

“O benden hep nefret etti... Ne kadar nefret ettiğini ni-

hayet hatırlamaya başlıyorum! Ama doğru – dünya onunla daha güzel,” dedi Mimir.

“İyi de ökseotu büyüü neden bozdu?” diye sordu Atreus.

“Vanir sihri güçlüdür ama kuralları anlaşılmas ve güvenilmezdir. Eminim ki bir cadıysan sana mantıklı geliyorlardır. Ah, tüm bunlar öyle trajik ki... Baldur, Odin'in Freya'ya verdiği en büyük armağandı. Evliliklerinden sonra Freya'nın değer verdiği tek şeydi. Tek isteği oğlunu acıdan ve kendisini onun kayından korumaktı fakat o tür istekler iyi ebeveynlerin son derece aptalca kararlar vermelerine sebep olabilir,” dedi Mimir.

Kratos ile Atreus hiç vakit kaybetmeden kalderadaki diyar seyahat kulesine döndüler. Diyar seyahat odasına girdiklerinde Kratos aygıtı çalıştırmak için Bifrost'u hazneye soktu. Çalıştıktan sonra da masayı yeni Jotunheim kulesine konuşturlandırdı.

Atreus babasının kemerindeki Mimir'i alıp Jotunheim kristalinin durması gereken yere koydu.

“Umarım patlamazsın,” dedi.

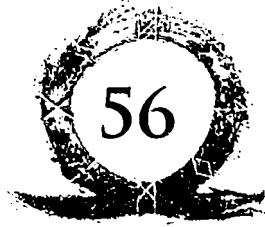
“Bekle! Önce bunu konuşsak olmaz mı?” diye bağırdı Mimir.

Kratos gidecekleri yeri masaya kilitledi ve sekansı başlattı. Mimir'in gözlerinden odanın karşısına kör edici bir ışık huzmesi fırladı.

“Ah, ne kadar da rahatsız edici!”

Atreus gözlerini ışıktan elinden geldiğince sakınarak Mimir'in kafasını yönlendirdi. Mimir'in gözlerinden fışkıran enerji Jotunheim kule kapısının ortasına vurdu. Kapı kanatları sarsılarak açıldı.

JOTUNHEIM

Karşılarına altın bir merdiven çıktı. Yolculuklarında ilk kez kaygısızca ilerlediler.

“Bir merdiven mi? Başka bir köprü bekliyordum,” diye yorum yaptı Atreus. Altının ışıltısı gözlerini kamaştırmıştı.

“Devam etmeden önce bir şey söyleyebilir miyim?” dedi Mimir, Kratos’un kemerinden.

Kratos duraklayıp oğlunu kolundan tuttu ve Mimir’in başını yüz hizasına kaldırdı.

“Dinleyin, yukarıda ihtiyaç duyacağınız son şey böyle bir anı mahvedebilecek çürüyen bir kafa. Neden sizi burada beklemiyorum? Bu sadece ikinizi ilgilendiren bir mesele.”

“Doğru söylüyorsun. Ama biri seni bulacak olursa...” karşılığını verdi Kratos.

“Leydi Sif’in yumuşacık, kusursuz memeleri aşkına,” diye yakından bir ses geldi. Tüm başlar o tarafa doğru döndü. Brok yanında Sindri’yle beraber gülümsedi.

“Başardınız!” diye sözlerini sürdürdü mavî adam, sesine hayret karışarak.

“Davetsiz geldiğimiz için üzgünüz. Ama bunu görmeye mecburduk,” diye mahcupça ekledi Sindri.

Kratos önce kardeşlere, sonra tekrar Mimir’in başına baktı. Yüzünde bir tebessüm belirdi.

“Ah hayır, hayır, hayır! Peki, kahretsin, peki,” diye pes etti Mimir, neler olacağını tahmin ederek. Kratos’un niyeti her neyse kendisine yarar sağlamayacağını farkındaydı.

“Biz dönene dek kafaya göz kulak olun,” diye kardeşlere buyurdu Kratos.

“Biliyordum!” diye atıldı Mimir, Kratos onu kemerinden alıp Sindri’ye fırlatmadan hemen önce. “Of, beni öyle atmanın başımı döndürdüğünü bilmiyor musun?”

“Hayır. Bunu yapamam. Hayır, hayır. Yapamam,” dedi Sindri. Cüce büzülerek Mimir’i hemen kardeşine teslim etti. Brok kafaya aval aval baktı.

“İyi ama neden?” dedi mavi adam, kafayı kol mesafesine uzatarak. Burnuna gelen kokuyu asgariye indirmeyi umarak yalnızca ağzından nefes aldı.

“Hazır mısın?” Kratos oğluna doğru döndü.

Gülümseyen Atreus göğe yükselen merdivenden çıkmaya başladı.

Saatler sonra tepeye vardıklarında üstleri başları halen kan ve çamur kaplıydı. Geldikleri yer dağın zirvesine yakındı. Yüzlerine hafif bir kar yağıyor, kuzeylerinde iki tane daha parmağı andıran dağ yükseliyordu.

“Bak, devin parmaklarındayız. En yüksek doruğu ileride, hemen şurada görebiliyorum. Başardık!” dedi Atreus.

“Birlikte başardık,” karşılığını verdi Kratos, yüreğine su serpilerek. Karısının son arzusunu yerine getirecek kadar sağ kalmışlardı. Buraya ulaşana kadar herhangi birinin tahmin edebileceğinden daha çok savaşmışlardı.

Kratos önkollarını koruyan sargıları çözerək asla iyileşmeyen tüyler ürpertici yaralarını açığa çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu oğlu.

“Saklayacak hiçbir şeyim yok.” Kratos sargıları dağ rüzgârlarına bıraktı. Esinti onları kabul edip gökyüzüne uçurdu.

“Gidebilir miyiz? Artık öyle yakınız ki!”

Atreus hiç düşünmeden dağ patikasını tırmanmaya koyuldu.

“Çocuk,” diye arkasından homurdandı Kratos.

Talepkâr ses tonu Atreus’u durdurdu. Oğlan arkasına döndü.

Kratos kemerindeki deri keseyi alıp uzunca bir müddet süzdü. Faye’le yaşantısının anıları gözünde canlandı: tebesümü, ona bakarken gözlerinde beliren sevgi. Uzanıp karısının gül pembesi yanağını okşayabilmeyi ne çok isterdi. Ne yapması gerektiğini bilen Kratos en sonunda keseyi uzattı.

Atreus kılını kıpırdatmadan keseye bakarken sanki zaman dondu. Yolculukları başladığından beri bunu istemişti. Şimdiyse hayalini kurduğu ânı yaşarken kararsızlık içerisindeydi. Keseyi almalı mıydı?

“Bunu sen taşı,” dedi babası.

Atreus ona aval aval baktı. Açıklayamayacağı bir eylemsizliği atlatıp babasına yaklaştı ve keseyi –annesini– ondan aldı. Kadına dokununca yüreği sızladı. Artık kendini ona öyle yakın hissediyordu ki. Kesenin ağzındaki deri bağı ayarladıktan sonra onu dikkatle kemerine taktı. Karda fark edilemeyen gözyaşlarıyla babasına kafa sallayarak minnetini gösterdi. Belki babası artık ona çocuk gözüyle bakmıyordu. Belki onu gerçek haliyle –bir diğer tanrı olarak kabul ediyordu.

Kar seyrelerək tenlerine değdiğinde eriyen arındırıcı bir

pus halini aldı. Dağın doruğuna yapacakları son tırmanışa başlarken üzerlerindeki kanı ve çamuru akıttı.

Birkaç saat içinde Jotunheim zirvesine vardılar. Dev doruk upkırı bir devin parmakları gibi sivri ve çatallı kayalık oluşumlara sahipti. Nihai hedefleri ile aralarında keskin açılardan, çentilmiş bıçak keskinliğinde köşelerden ve sarp granit yamaçlardan teşkil bir labirent vardı. Baba-oğul bastıkları yere dikkat ederek bazen kırk beş derecelik bir yokuşa dönüşen, dağa bir girip bir çıkan engebeli ve dar patıkada ilerlediler.

Güneş batı göğünde alçalırken dağın içerisine inşa edilmiş yarı çökük bir Jotun tapınağına ulaştılar. Mabet onlarla en yüksek doruk arasındaki son bir durak gibiydi. Öncelikle Kratos kuzey duvarındaki geniş bir çatlaktan içeri girdi ve Atreus onu birkaç adım geriden takip etti. Oğlan yarıktan geçerken farkına varmaksızın elini duvara sürttü. Teması yüzeyde örümcek ağına benzer göz kamaştırıcı bir ışık danteli yarattı.

Çocuk durup sihirli etkinin eliyle dokunduğu yerden yayılmasını seyretti. Işık tüm duvarı kaplarken oraya oyulmuş bir dizi imgeyi aydınlattı.

“Baba, bekle. Bir şeyler oluyor.”

Kratos arkasına döndü, ışığı gördü ve oğluyla beraber duvardaki oymanın karşısına geçti. İlk başta ikisi de çizimlere bir anlam veremedi. Çocuklu tombul bir kadın, yerlerinde oturan bir devler konseyinin önünde meydan okurcasına dikiliyordu. Öfkeli olduğu anlaşılan bir yüzle onlara bağırıyor ve *elinde Kratos'un baltasını tutuyordu*. Devlerden biri onu kovarcasına parmağıyla işaret ediyordu.

“O balta aynı seninki gibi, Baba. Değil mi?” diye soran Atreus duvara yaklaşıp oymanın her bir çizgisini daha dikkatli inceledi. “Yoksa o... annem mi?” Çizimdeki detaylardan öyle olduğu açıkça anlaşıyordu. “Burada *Laufey* yazıyor. Bu o mu?” Benzerlik inkâr edilemezdi.

Kratos akla yatkın bir cevap veremedi. Atreus zikzaklı bir çatlağın karşısındaki bir sonraki imgeye koştu. Bu seferki tüm dikkatini üstünde topladı. Çizimde ona tıpatıp benzeyen bir çocuk tıpkı hastayken yaptığı gibi bir yatakta yatıyor, etrafında Kratos'un evinin iç kısmı görülebiliyordu.

“Bu nasıl olabilir? Böyle bir şeyi ne tür bir büyü yaratabilir? Bu oymalar ne zaman yapıldı ki?” diye art arda sordu Atreus. Yanıt almak için babasına doğru döndü.

Kratos ona aradığını veremedi.

Bu şeylerin nasıl ortaya çıktığını ikisi de bilmiyordu. Aca- ba imgeler geçmişi kayıt altına almaktansa geleceği mi haber vermişlerdi? Hem Atreus ile annesini neden konu almışlar- dı?

Önceki imgede kadın çocuğun yanında oturarak alnı- na ıslak bez koyuyordu. Fakat bu seferkinde arka plandaki Kratos'un eşi ve evladı olarak yer alıyorlardı.

Kafası sorularla dolan şaşkın durumdaki Atreus aklından geçenleri aktaracak sözcükler aradı. “Bu annem, değil mi? Ve o... o ben miyim?”

Kratos tepki veremedi. Öyle yapmaktansa önce oymala- ra, ardından oğluna baktı. Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

Atreus babasını hiç bu kadar çaresiz bir durumda gör- memiştir. Önerilerine koyulan şeylere nasıl akıl erdireceklerini bilmiyordu. Belki de burada tasvir edilenleri hiç görmemesi, tanrıların iletmeye niyetlendikleri gerçeği asla öğrenmemesi gerekirdi. Olduğu kişi gencecik kafasını karmakarışık etmiş- ti. Daha da önemlisi annesi nasıl biriydi ki bu duvarlara res- medilmişti?

Kratos kendini oğlunun omuzlarına binen yükü hafifle- tecek sözcükler bulmaya zorladı. Lakin o bir karşılık tasarla- yamadan hayatının nasıl bir anlam taşıdığını öğrenmeye can atan Atreus bir sonraki oymaya koştu.

Bunda Baldur'la dövüşürken ve ölümsüzlüğünü ondan alırken görölüyordu.

“Baba, bak, buradaki benim... ve de Baldur. İyi ama bu nasıl mümkün olabilir? Bu olay daha yeni yaşandı. Bunların... bunların anlamı ne?”

Oğluna katılan Kratos son oymayı daha idrak etmiş bir halde inceledi. Artık aklına yatan o kadar çok şey vardı ki. Onunla karısı arasında dile getirmedikleri pek çok şey kalmıştı. Faye, Kratos'un sandığı kişi değildi.

“Sır saklayan tek ebeveyn ben değilmişim,” diye mırıldandı Kratos, oğlundan çok kendine.

“Yani haberin yok muydu?” diye bariz bir şaşkınlıkla sordu Atreus.

Kratos oğluna ifadesizce baktı. Yoksa Atreus haberi olduğunu mu söylüyordu? Öz oğlunun annesi hakkında bildikleri, Kratos'un karısı hakkında bildiklerinden fazlaydı. Faye'in en derin sırlarını sevdiği adamla paylaşmadan önce oğluna içini dökmesi mümkün müydü?

Acaba Kratos'u gerçekten sevmiş miydi?

“Annem bir devdi,” dedi oğlan, artık ne kastettiğinin başı tarafından kavranacağını anlayarak.

“Bunu önceden biliyor muydun?” diye soluksuzca sordu Kratos.

“Bilmiyordum. Annem gerçekte kim olduğunu bana hiç söylemedi,” dedi oğlu. Dakikalar geçti. İkisinin de ağzını bıçak açmadı. Sonra Atreus yeniden oymalara doğru döndü. “Ben de bir devim,” diye sonuç çıkardı.

Kratos önce ona, sonra oymaya uzun uzun baktı. Faye'in gerçek doğası neydi? Böyle önemli bir bilgiyi kocasından nasıl saklayabilmişti?

“Gerçeği bize neden söylemedi ki?” diye sordu Atreus. “Anlayış göstermeyeceğimizi mi düşündü?”

“Belki de elinde değildi. Bunu bulacağımızı ve gerçeği

kendi başımıza öğreneceğimizi umarak bizi buraya gönderdi,” dedi Kratos.

“Peki, gerçeği en çok sevdiği kişilerden niye sakladı?”

“Benim bile cevap veremeyeceğim sorular soruyorsun.”

“İyi ama bize hakikati söylememek için ne gibi bir sebebi olabilir?”

“Belki hakikat bir dev için bile çok tehlikeliydi.”

Ağzından çıkan sözler Kratos’un beyninde yankılandı. Bu oymalarda bir türlü anlayamadığı bir şey vardı. Yaşantıların da daha önceden akıl erdiremediği bir şey yatıyordu. Fakat artık...

“Annenin iyi bir sebebi olduğuna güvenmemiz–” Kratos sustu. Geçmişini anlaması, durup hayatının yapboz parçalarını bir araya getirmesi lazımdı.

“Baldur beni bulması için gönderilmedi,” diye mırıldandı. “Baştan beri izini sürdüğü kişi Faye’di. Tabii o esnada onun küle döndüğünden habersizdi.”

Kratos bir elini oğlunun omzuna koydu.

“Annem buradaydı,” dedi Atreus. “Atacağımız her adımı biz atmadan önce gördü. Tıpkı hep yanımızda olduğu, bizi koruyup kolladığı, eve götürdüğü gibi.”

Oğlan mabedin çıkışına yollandı.

“Gel hadi! Bak, devin parmaklarındayız. En yüksek doruğu ileride görüyorum. İşte şurada. Başardık! Artık sona çok yaklaştık.”

Kratos’un bakışları freskin son imgesinde –kısmen sağlam kalmış bir parçada– oyalandı. Oymada oğlanın kollarında bir ölüyü tutarak gökyüzüne baktığı, ağlayarak sövüp saydığı görülüyordu. Resmin geri kalanı yok edilmiş, cesedin kimliği ebedi bir gizeme haline getirilmişti.

“Evet... evet, çok yaklaştık,” dedi Savaş Tanrısı dalgın bir sesle.

Mabetten ayrılan baba-oğul çekingen tırmanışlarını sür-

dürdüler ve sonunda en yüksek parmağın ucuna ulaştılar. Gökyüzü göz alabildiğine kabarık gri bulutlarla kaplıydı. Havadaki esinti onları bir huzur ve sükûnet hissiyle sarmaladı.

Manzaradan nutku tutulan Atreus ileri fırlayıp tam kenarda durdu. O anda akli kendisinde değil annesindeydi. Keşke böyle bir görkemi onunla da paylaşabilseydi.

Kratos yanma gelerek çocuğu üzüntüsünden çıkardı ve her dakika yüzleşmesi gereken dünyaya geri getirdi.

“Baba?”

Külleri babasına uzattı. Annesine son kez dokunuyordu. Bu son vedaları olacağa benziyordu.

“Hayır. Bunu birlikte yapacağız,” dedi Kratos. “Annen böyle olsun isterdi.”

Kratos bu ömürde hiç kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok ölüm tecrübe etmişti. Lakin bu kayıp, benliğinin özüne kadar işlemektedir, Tanrılar onun şu an hissettiği şeyleri asla hissetmezlerdi. Tanrılar asla insani duygulara boyun eğmezlerdi.

Kratos kesenin ağzını kapalı tutan bağı çözdü. Baba-oğul külleri beraberce ellerinin arasından boşalttılar. Atreus’un annesinin ve Kratos’un karısının son kalıntıları yine kar taneleriyle dolan esintiye yakalanıp spiral çizerek uçtu gitti.

İçlerinden Faye’i anarken ikisi de konuşmadı. Bu anın onlar için taşıdığı anlamı hiçbir sözcük ifade edemezdi. Kratos’un hayatının asla bu noktaya varmaması gerekirdi. Farkında olmadan kolunu oğlunun omzuna atıp onu yanma çekti. Atreus başını çevirerek gözyaşlarını gizledi. Konuşmak istiyordu. Söylemesi gereken şeyler mevcuttu. Fakat titrek bir sesin kendisini âciz gösterebileceğinden korkarak diline hâkim oldu. Tıpkı babasının yaptığı gibi kırılgan duygularına gem vurmaya mecburdu. O bir tanrıydı; kim ve ne olduğu hakkında halen öğrenip anlaması gereken pek çok şey olsa da daima bir tanrı gibi davranmalıydı.

Atreus devlerin ufka doğru uzanan engin mezarlığına uzun uzun baktı.

“Sahiden de yok olmuşlar. Burada bize göre hiçbir şey yok,” dedi, kederinin kelimeleri birbirine bağlamasına izin vererek.

“Gel. Artık gitmemiz gerek. Yapmak için buraya geldiğimiz şeyi yaptık. Bunu geride bırakmalısınız,” dedi Kratos.

Atreus oradan gönülsüzce ayrıldı. Mümkün olduğu kadar annesinin yanında kalmak, onun bir parçası olarak kalmak istiyordu. Gitmek ona sırtını dönmesi anlamına geliyordu. Lakin kalmanın makul bir amaca hizmet etmeyeceğini de biliyordu. Oradan ayrılmaları, uzun dönüş yolculuğuna başlamaları gerekiyordu.

Sonraki birkaç saat boyunca kayaların arasından dikkatle ve süratle geçerek yol aldılar. Her ikisinin de düşünüp taşınacak çok şeyi vardı.

“Şey... anladığım kadarıyla annem bir devmiş. Bu da beni kısmen dev kısmen de tanrı yapar,” dedi Atreus en sonunda.

“Ve kısmen fani,” diye ekledi Kratos.

Atreus babasına meraklı bir bakış attı. Olduğu kişiyi nasıl yorumlayacaktı? Bundan böyle nasıl bir hayat sürdürmesi lazımdı? Ve annesinin bahsettiği kaderi neydi?

“Öyleyim. Yine de anlamıyorum. Duvarda ismim yazılıydı... Annem bana Loki demiş.” Kelimeler Atreus'u durmaya zorladı. Kratos da onunla beraber durakladı.

“Devler bana Loki mi diyorlarmış? Gerçek adım bu mu ki?”

Sözcük Kratos'un hafızasının derinliklerine gömülü düşünceleri tetikledi. “Annen o ismi sana doğumunda taktı. Seni halkına o isimle tanıtmış olabilir.”

“İyi ama neden? Ayrıca neden zamanla ismim Atreus oldu?”

“Ben öyle istediğim için. Atreus, Sparta’daki savaşçıların en cesuruydu. İsmi tek oğluma vererek ölümünü şereflelendirmek istedim. Bunu annene söylediğimde neden seve seve kabul ettiğini artık anlıyorum. Kendi türünden gizlenmen gerekiyordu. Annen ormandaki korunma rününü yok etmemi bile bile istedi. Bizi bu keşif yolculuğuna çıkmaya mecbur bıraktı.”

“Neden öyle bir şey yapsın ki?”

“Bu soru da başka güne kalsın. Eve dönmemizin vakti geldi, oğlum.”

Baba-oğul bir başka günün sonundaki alacakaranlıkta Jotunheim'daki Bifrost köprüsünü aşılar. Kalın bir buz tabakasıyla kaplı kaldera gölünden geçerlerken taş ustasıyla girdikleri dövüşten kalan izlerin yüksek kar yığınlarıyla kaplanmış olduğunu gördüler.

Kehanetlere göre gelmesine daha en az yüz kış olsa da Baldur'un ölümü tıpkı Mimir'in açıkladığı gibi Midgard'a Fimbulvinter'i* getirmişe benziyordu. Yerel tanrılarla dalaşmalarından dolayı kaderde yazılı olaylar daha şimdiden yaşanıyordu. Bu topraklar aralarına hiç yaz girmeyecek üç kış geçirecekti. Tüm yaratıklar amansız hava şartlarına karşı sığınacak bir yer arayacaklar, sıcak rüzgârlar gelip de donmuş tundrayı çözene dek toprağa gömülüp uzun bir kış uykusuna yatacaklardı.

Fakat o rüzgârlar başka bir şeyin habercisi olacaktı.

O ısırın soğukta yollarına devam eden Kratos ile Atreus

* İskandinav mitolojisinde Ragnarök'ten hemen önce geleceği söylenen ve "büyük kış" anlamına gelen olay. -çn

onları arıyor olabilecek kimselerle karşılaşmamak için çoğunlukla gece vakti ay ışığında seyahat ederlerken gündüzleri gizlenip uyudular. Zamanla vadilerine tepeden bakan karla örtülü ormana ulaştılar. Evleri uzakta, savrulan kar birikintilerinin arasında sessiz sedasız oturuyordu.

Atreus göğü taradı.

Huginn ile Muninn bitki örtüsünün üzerinde tembel tembel turluyorlardı.

Baba-oğul sık bir korunun gölgeli derinliklerinde güvenle durup beklédiler.

Atreus kirisine yavaşça bir ok taktı. Yayını göğe doğrulttu; babası sakın ama kati bir elle silahı indirdi.

“Onları vurabilirim. Yapabileceğimi biliyorum,” dedi çocuk.

“Birini vurursan diğeri burada olduğumuzu anlar, evlat,” dedi Kratos’un kemerinde asılı Mimir.

Midgard’a dönüşlerinin ardından Kratos kafayı cücelerle bırakmaya niyetlenmişti. Fakat Mimir evlerine yapacakları yolculukta onlara katılmayı rica ederek Savaş Tanrısı’nı şaşırtmıştı. Hiç erzak tüketmediği ve bu memleketteki geleceklerinin belirsizlikleriyle başa çıkmalarında fayda sağlayabileceği için Kratos razı olmuştu.

“Peki ne yapacağız? Üşüyorum ve karnım aç,” dedi Atreus.

Kratos düşünüp taşındı. Gecenin karanlığında evlerine gizlice girmeyi deneyebilirlerdi ama ikisinin de o kadar uzun bir süre bozuk hava şartlarına maruz kalmak gibi bir hevesi yoktu. Kratos soruna kafa yorarken Laufey onlara bizzat göz kulak oluyormuşçasına çözüm kendiliğinden çıkageldi. Jöphie yükseklerden dalışa geçerek Herkesin Babası’nın tüylü yordakçılarını istihbarat toplamaktan vazgeçmeye ve bağıra çağıra kuzeye kaçmaya mecbur bıraktı.

“Gittiler,” dedi Atreus.

Oğlan saklandığı yerden yavaşça çıkarken omzunda taşıdığı porsuk leşi bazı dikenli dallara takıldı. Böyle ufak tefek bir meseleye neden kızdığını bilmeyen Atreus onu kurtarmak için hışımla asıldı.

“Haklıymışsın. Annenin şahini geri geleceğimizin farkındaymış,” dedi Kratos.

“Bizi asla terk etmeyeceğini biliyordum. Bundan böyle o bizi Odin’in küçük casuslarından korur.”

Eve varmışlardı.

Fakat Atreus’un gözünde ev asla eskisi gibi olamazdı. Evi ni tekrar görmek onun için buruk bir andı. Annesinin bulunmadığı bir yere dönüyordu ve artık çok uzun gibi gelen bir süre önce buradan ayrılmış kişi değildi. Babasıyla tecrübe ettiklerinin ardından bir daha asla o kişiye benzeyemezdi. Annesinin ölümünden önce onunla konuştuğundan çok daha farklı bir yol izleyecekti.

Acaba o yol babasınınmkine mi benzeyecekti? Babası gibi biri mi olup çıkacaktı?

Fakat her şeyden önce iyiyi kötüye yeğleyecek miydi? Bu iş böylesine basit olabilir miydi? Büyüyüp bir tanrı ve bir savaşçı haline gelecekti ama ne maksatla? Annesi ondan ne beklerdi?

Atreus karyolasına uzandı ve Jotunheim’dan döndükten sonra Brok ve Sindri’yle yaptığı son konuşmayı hatırladı. Annesinin gerçek doğasını öğrenmesinin ardından kardeşler Faye’le yaşadıkları tecrübeler konusunda daha açık konuşur olmuşlardı. Faye, Midgard’da kalan son Jötnar muhafızı olarak karşılarına çıkıp halkını korumak için bir lütüfta bulunmalarını istemişti. Kardeşler bu istekte güç dengesini düzeltme fırsatı görmüşler ve Mjollnir’e denk Leviathan baltasını dövüp ona vermişlerdi.

Zaten uzun ve nihayet sonlanmış bir atışma döngüsünde aralarına giren vicdan azabına Mjollnir ile Thor’un onu kul-

lanarak yaptığı topyekûn Jötnar katliamı yol açmıştı. Atreus kardeşlerin barışmasını düşününce gülümsedi. Aile bağlarının bu kadar büyük bir ayrılığa üstün gelmesi onu bir nebze teselli ediyordu.

İyi ama annem baltayı ne amaçla kullandı?

“Annene Âdil Laufey derlerdi,” dedi Mimir, oğlanın aklından geçeni okumuşçasına. Sobanın yanındaki rafta duran kafa odaya tepeden bakıyordu.

“Annemi tanır mıydın?” diye sordu Atreus.

“O zevki hiç tatmadım. Laufey, Asgard koridorlarındaki bir dedikoduydu. Aesir tanrılarının pek çok planını bozmuş bir dev savaşçı –tanrıların köleleştirecekleri kişileri özgür bırakan, açlıktan ölecekleri besleyen ve genel olarak en soylu yöntemlerle onun bunun başını ağrıtan biri– olduğu söylenirdi. Thor onu bir türlü bulup da onunla dövüşemediği için zıvanadan çıkardı. Esaretim başladıktan sonra başına ne geldiğini ve nasıl biri olup çıkacağını hep merak ederdim. Sahiden de eşsiz bir soydan geliyorsun, evlat.”

“Öyleyse annem masumları kötü kalpli tanrılardan korumak için savaşırdı.”

“Evet, öyle.”

Atreus uzun bir süreliğine düşüncelere daldı. Kratos sessizliğe dünden razıydı.

“Öyleyse onu onurlandırmak için ben de aynını yapmalıyım.”

“Yapabilirsin tabii, küçük kardeş. Ama unutma – annen sonunda savaşmayı değil seni seçti. İkinizi birden. Herhalde devlerin ortadan kalkmaması için en iyi şansın bu olacağını düşündü. Ama kaderini belirlemek sana kalmış.”

Atreus aklından bu düşünceyle nihayet gözlerini kapadı ve yorgunluğuna yenik düştü.

Tıpkı oğlu gibi sevdiği kadınla ilgili bu yeni bakış açısına ilgi duyan Kratos söylenenlere sessizce kulak kabartmış ve

Mimir'in bilgece uyarısını takdirle karşılamıştı. Fakat içinde bir yerde oğlanın seçeceği yolu daha şimdiden biliyordu. İnsanlara yardım etmek onun doğasında vardı. Ve eğer Mimir, Valkürelerin başına gelenler konusunda haklıysa bu diyar ikisinin de yardımına ihtiyaç duyacaktı – hem de pek yakında.

Kratos bu düşünceleri kafasından çıkarıp gözlerini kapadı.

İrkilerek uyanan Kratos tüm kasları gergin bir halde yatağında aniden doğruldu. Bir şey onu uykusundan çıkarmıştı.

Yoksa gerçekten uyanık mıydı? Kratos aradan ne kadar zaman geçtiğini veya en son ne hatırladığını anımsamaya çalışsa da başaramadı. Daha az önce kendini huzurlu hissederken şimdi korkunç bir şey onu tüm kalbiyle sevdiği kadının rüyasından çekip almıştı.

Sıcak rüzgârlar ılık çalarak pencerelerdeki ve kapıdaki çatlaklardan içeri sızdı.

Saniyeler sonra gök gürültüsü evin her duvarını sarstı.

Uyanarak karyolasından yuvarlanan Atreus ayağa kalkmaya çabaladı. İçgüdüleri onu avcı bıçağına davranmaya itti.

“N-ne oluyor?” diye kekeleydi, artık yatağında yatmayan babasına karanlıkta bakınarak.

Kratos bir dövüş pozisyonunda bacaklarını açtı. Erişim mesafesinde olmayan kılıçlarının onlara yardımı dokunamazdı. Leviathan baltasını el yordamıyla aradı. Odanın karşıındaki oğluyla imâlı bir bakışma yaşadı. Bu sefer mahzende saklanmak gibi bir seçenekleri yoktu.

“Çabuk, yayını al,” diye buyurdu Kratos.

Atreus ışıksız odada emekledi. Sadağını ve yayını bulduğunda elleri titriyordu. Babasının eğitimi sayesinde üstün bir okçu haline gelmişti. Ve şimdi eğitiminin işe yarayacağı fikrindeydi.

Kratos baltasını ellerinde dengeledi.

Her ikisi de az önceki gök gürültüsünün doğadan gelmediğinin farkındaydı. Sesi kaynağı başka bir şeydi.

Evin hemen dışına düşen bir yıldırım göz kamaştırıcı bir ışığın pencerelerden ve duvardaki çatlaklardan içeri dolmasına yol açtı. Evin içi bir anlığına gündüz gibi aydınlandı.

Sonra dışarıdaki çamurlu zeminde ağır ayakların şapırtısı duyuldu.

Atreus'un hazır beklediğini doğrulamak için ona göz atan Kratos kapıya gidip onu hızla açtı.

Siyah bir pelerin ve kukuleta takmış upuzun bir suret karanlıkta duruyor, sağanak yağmur kimliğini gizliyordu. Dama ve ağaçlara düşen tombul yağmur damlalarının sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Yayına bir ok süren Atreus kapı aralığında babasıyla yan yana durdu. Suret pelerinini geriye atarak kemerine asılı demir bir çekici meydana çıkardı.

Çekiç Mjollnir, koskoca adam ise Thor'du.

Yukarıdaki gökyüzünde Sköll ile Hati güneşin ve ayın üstüne çullandılar. Ragnarök başlamak üzereydi.